

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TESSONJA ODETTTE

A
TASTE
OF
POISON

A SNOW WHITE RETELLING
ENTANGLED WITH FAE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ZEHIRİN TADI

TESSONJA ODETTE

© 2022 Tessonja Odette Tüm hakları

saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

Kapak illüstrasyonu ve tasarımı Tessonja Odette

İÇİNDE

Önsöz	__
Bölüm 1	__
Bölüm 2	__
Bölüm 3	__
Bölüm 4	__
Bölüm 5	__
Bölüm 6	__
Bölüm 7	__
Bölüm 8	__
Bölüm 9	__
Bölüm 10	__
Bölüm 11	__
Bölüm 12	__
Bölüm 13	__
Bölüm 14	__
Bölüm 15	__
Bölüm 16	__
Bölüm 17	__
Bölüm 18	__
Bölüm 19	__
Bölüm 20	__
Bölüm 21	__
Bölüm 22	__
Bölüm 23	__
Bölüm 24	__
Bölüm 25	__
Bölüm 26	__
Bölüm 27	__
Bölüm 28	__
Bölüm 29	__
Bölüm 30	__
Bölüm 31	__
Bölüm 32	__

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

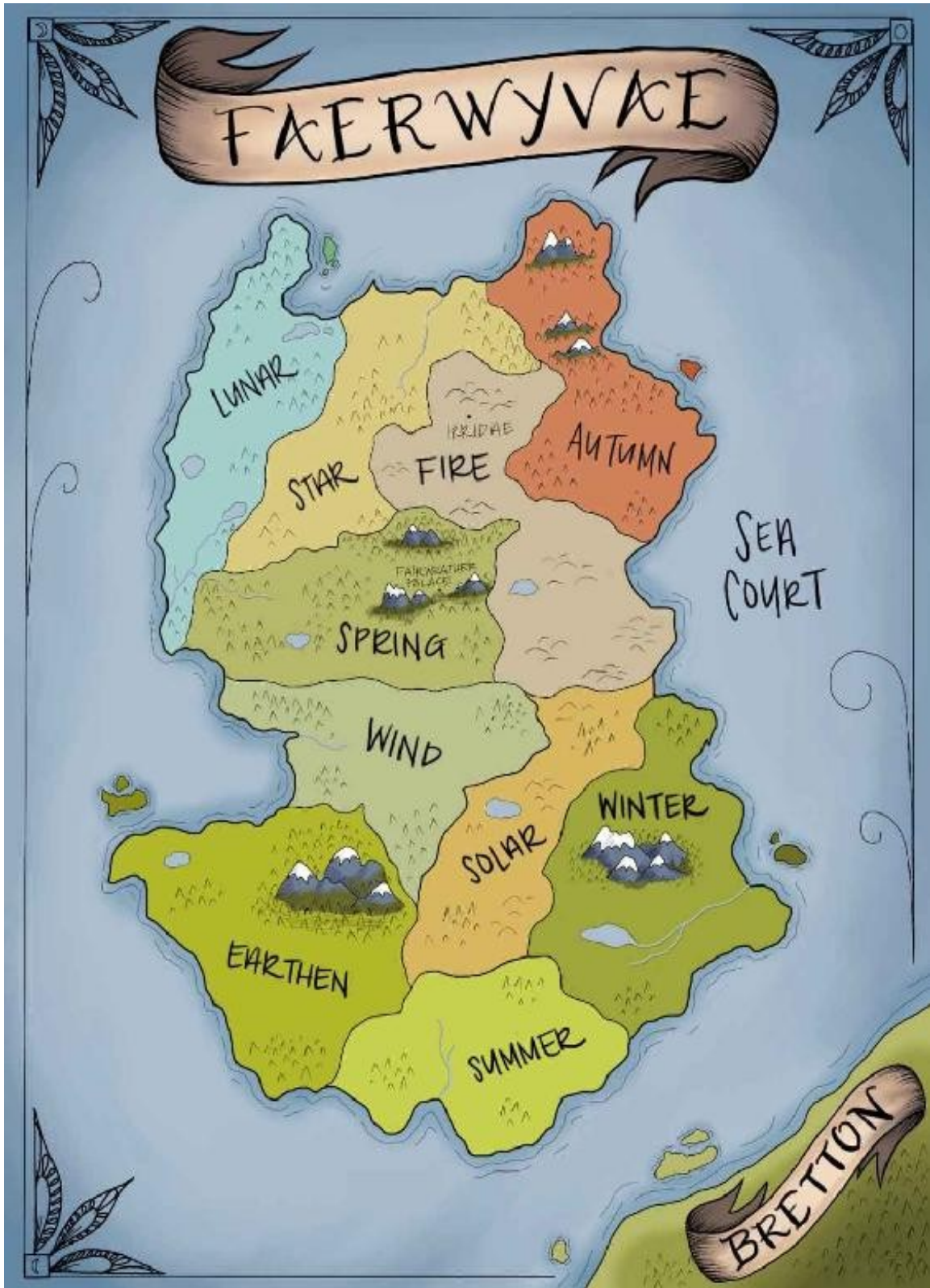
[Bölüm 44](#)

[Epilog](#) __

[Ücretsiz Fae Ön Hikayesi](#)

[Tessonja Odette'nin Diğer](#)

[Eserleri Yazar Hakkında](#)

ÖNSÖZ

ASTRID

Fairweather Sarayı'nın dışındaki orman hiç bu kadar ürkütücü görünmemişti. Ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe karanlık etrafımı sarıyor, tek rehberim ayın ince bir ışığı. Dalları pençeli eller gibi uzanıyor, yanaklarımı çiziyor, saçlarımın gevşek buklelerini yakalıyor. Onları görmezden gelerek tüm dikkatimi bir sonraki adıma veriyorum. Bacaklarımı daha hızlı hareket ettirdikçe nefesim zorlaşıyor. Eteğimin ve iç eteğimin çalılara takılmaması için kenarlarını kaldırıyorum. Yırtık pırtık ipek çoraplarımın altında bacaklarım yorgunluktan yanıyor, kaslarım durmam için yalvarıyor.

Ama duramam. Henüz değil. Saraydan yeterince uzaklaşana kadar duramam.

Koşmalısın, Astrid. Tek seçeneğin bu.

Marybeth'in sözleri zihnimde yankılanıyor, ayaklarımın daha hızlı hareket etmesini sağlıyor. Daha hızlı. Kalbim ne kadar geri dönüp babamın cenazesini görmek istese de, hanımefendimin hizmetçisi haklıydı. O benim ne olduğumu biliyor. Sihirimin beni asla iyi bir ışıkta göstermeyeceğini biliyor. Cinayet söz konusu olduğunda değil.

Kraliçe sana yargılanma hakkı vermeyecek. Seni kendi elleriyle öldürecek. Kaçmalısın.

Marybeth sadece gerçeği söylemişti.

Üç yıla yakın bir süredir üvey annemle, Bahar Sarayı'nın Seelie Kraliçesi ile aramda nefret ve kıskançlık var. Beni masum olduğuna asla inanmayacağını biliyorum. Babamın cesedinin yanında bulunduğu anda beni öldürmediği için şanslıyım.

Her dakika daha da soğuyan bir beden. Asla veda etme şansım olmayacak bir beden.

Bu düşünce kararlılığımı neredeyse sarsıyor, ama kendime peri kraliçesinin korkunç öfkesini hatırlatıyorum, "Bunu sen yaptın" demeden önce dudaklarının nasıl kıvrıldığını.

Sanki onun kocasını öldüren benmişim gibi. Babam. Dünyada en çok sevdiğim insan.

Ondan sonra, muhafızlarına beni babamın cesedinden uzaklaştırıp yatak odama götürmelerini emretti, ama bu hareketin tehdidi o kadar büyüktü ki, zindana götürülmüş gibi hissettim. O anda, masum olup olmadığının önemi olmadığını, Kraliçe Tris'in beni suçladığını anladım. Beni odama kilitleyerek zaman kazanmaya çalışıyordu. Adil bir hükümdar gibi davranarak, zaten suçlu olduğuma ikna olduğu suçtan beni mahkum etmek için kanıt toplamayı bekliyordu. Hizmetçimin odama gizlice girip beni kaçırmıyorsa, şimdiye kadar ölmüş olabilirdim.

Tıpkı babam gibi...

Boğazımda yükselen hıçkırığı yutuyorum. Alevler gibi ciğerlerimi yakıyor. Ağlayamıyorum. Tek bir gözyaşı bile dökemiyorum. Zaten gözlerim görmüyor.

Gözlerimi açmak için hızla gözlerimi kırpıştırarak eteğimi daha da yukarı kaldırıp daha hızlı koşmaya başladım.

Babamın yüzü zihnimi dolduruyor. Yemek masasından sendeleyerek kalkmadan önce dudaklarında bir saniye boyunca beliren gülümseme.

Dudaklarımdan bir çığlık kaçır. Kafamı sallamaya çalışıyorum ama görüntü, yerde hareketsiz yatan onun görüntüsüyle yer değiştirir. Dudaklarından kulaklarına ve boynuna kadar uzanan siyah damarlar...

Kalbimde ağır bir his belirir ve boğazımdan hıçkırık kopar. Dizlerim titrer ve neredeyse yere yığılıyorum. Dengemi sağlamak için en yakın ağaca tutunurum ve hıçkırıklarımın şiddetine karşı koymak için ciğerlerimi hava ile doldururum. Gözlerimi sıkıca kapatırım ama babamın yüzü hala önümdedir. Göğsüm hıçkırıklarla sarsılır ve gözlerimi zorla açarım.

İlk gördüğüm şey, önümde dikilen uzun ve ince bir silüetti. Neredeyse yerimden sıçrayacaktım, Tris Kraliçe'nin beni bulduğu korkusuyla aklım başımdan gitmişti. Onun esnek vücudunu, kahverengi kabuk gibi derisinin üzerinde güzel kıvrımlar olduğunu, saçlarının yerine dikenler ve pembe kiraz çiçekleriyle taçlandırılmış başını gördüm.

Birkaç kez gözlerimi kırpıyorum ve görüşüm netleşiyor, keskinleşiyor. Karşımda duran Tris değil, Bahar Sarayı'ndaki diğerleri gibi bir kiraz ağacı, kabuğu ve çiçeklerle kaplı dalları soluk ay ışığı altında.

Rahat bir nefes alıyorum, kısa süreli paniğim sırasında hıçkırıklarım kesilmiş. Onun yerine mantık devreye giriyor. Yas tutacak vaktim yok. Böyle bir kederin yükü altında saraydan uzaklaşmam imkansız.

Bir kez daha derin nefes alıp yün paltomun cebine uzanıyorum ve bir şişe çıkarıyorum. Ellerim titreyerek kapağı açıp damlalığı yakut rengi sıvının içinden çıkarıyorum. Başımı geriye eğip dilimi çıkarıyorum. Bir damla. İki damla.

Kapağı kapatır kapatmaz sinirlerim yatışmaya başladı. Sakinlik göğsümden başıma, oradan da ayak parmaklarıma yayıldı. Hafif bir coşkuyla zihnim dönüyordu, ama bunun geçeceğini biliyordum. Her zaman geçerdi.

"Zehir." Ses solumdan geliyor, ruhani ama ürpertici.

Şişe parmaklarımdan ucundan düşmek üzere, ama elimi sıkıca kapatıp şişeyi cebime sokuyorum ve konuşan kişiye doğru dönerek hızla uzaklaşıyorum.

Ağaçların arasındaki gölgelerden devasa bir erkek at benzeri yaratık adım atarak ortaya çıkar. Siyah yelesi, hissetmediğim bir rüzgârla dalgalanır. Gözlerine bakmamaya çalışırım, ama kırmızı renkleri o kadar parlaktır ki, gölgelerini görebilirim. Devasa toynaklarının büyüklüğü omurgamda bir titreme yaratır.

"Kelpie," diyorum fısıltıyla ve bir adım geri çekiliyorum. Kanımı ısıtan ve sinirlerimi yatıştıran tentür, korkumun beni ele geçirmesini engelleyen tek şey. Normal atların yanında bile mantıksız bir panik hissi yaşamam yeterince kötü. Kelpiler ise herkesin korkması gereken yaratıklar.

Son yıllarda bir zamanlar ölümcül olan ünlerinden biraz kurtulmuş olabilirler, ama bu, bunun zararsız olduğu anlamına gelmez. Faerwyvae, insanlar ve perilerin bir arada yaşadığı bir ada olsa da, kötü insanlar kadar kötü yaratıklar da var. Periler tarafından çıkarılan, sihir ve kötülükle hile yapmayı yasaklayan yasalar ancak bir yere kadar etkili olabilir.

"Crimson Malus," diyor kelpie. "Kokunu alıyorum." Ses dudaklarından değil, içinden geliyor. Bazı peri yaratıkları böyledir; ses telleriyle veya ağızlarıyla kelimeler oluşturmada iletişim kurabilirler. Tekrar yaklaşır, ben iki adım geri çekilirim, kalbim o çok büyük toynakların yakınlığında hızla çarpar. "Ölmeden böyle bir zehri midenin kaldırıyorsa, insan olamazsın."

Haklı. Ben sadece yarı insanım, ama bunu söylemiyorum.

"Kaybolmuş olmalısın," dedi, sesinde sahte bir acıma vardı. "Gel, seni gitmen gereken yere götüreceğim."

Bu cümle, bu kelpie'nin iyi niyetli biri olmadığını anlamam için yeterli. "Bana ne yapacağını biliyorum," diyorum, sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Beni sırtına alıp, yelesini ellerime dolayacaksın ve en yakın su kaynağında boğacaksın. Yanılıyor muyum?"

Kelpie, kıkırdama gibi bir ses çıkarır. Yapacak tek bir şey kalmıştır.

Derin bir nefes alıp midemi altüst eden korkuyu bastırıyorum ve tentürün etkisine kendimi bırakıyorum, korkumun kenarlarını yumuşatmasına izin veriyorum. Aklıma gelen tüm hoş düşünceleri çağırıyorum. Yumuşak kumaşlar. Yavru hayvanlar. Parlak yeşil çimlerin üzerindeki sabah çiynin ışıltısı. Duygularım yatışır yatışmaz, gözlerimi onun gözlerine kilitliyorum. Her zaman var olan büyümün düşük uğultusu dışarıya doğru yayılıyor ve beni görünmez bir örtüyle sarıyor. Sihirim normalde varlığımın lanetidir, ama şu anda tek silahım.

Kelpie sertleşir.

Şimdi bir adım daha yaklaşma sırası bende. "Aynı şeyi sana yapmayacağımı nereden biliyorsun? Benim de bir kelpie olmadığımı nereden biliyorsun? Beni göle sürüklemek tam da benim istediğim şey olabilir, çünkü o zaman sana az önce bana yapmayı hayal ettiğin şeyi yapabilirim."

Yaratık beni bir an sessizce değerlendirir. Konuştuğunda ses tonu merak uyandırıcı bir hal alır. "Evet, biz birbirimize benziyoruz, değil mi? Sen korkusuzsun. Tehlikelisin."

"Öyleyim." Cesurca bir yalan. Ama önemi yok. İnsanlar bana büyümün merceğinden baktıklarında sadece kendilerini görürler. Titreyen bacaklarımı ya da sarsılan omuzlarımı görmeyecek. Sadece kendi özelliklerinin yansımaları görecektir.

Onun başka bir şey söylemesini beklemiyorum. Ona sert bir bakışla bakarak diyorum ki

"Beni takip etme."

Sonra koşarım.
Nefes alamayana kadar
koşarım. Hiçbir şey
hissedemeyene kadar.
Babamın zehirli, cansız yüzü bilincimin derinliklerine kayana kadar.

1

İKİ AY SONRA

ASTRID

Binlerce insan yüzümü gördü ama kimse nasıl göründüğümü bilmiyor. İnsanlar beni görüyor ama gerçekten görmüyorlar. Ayna olmanın doğası bu. İnsanlar benimle ilgili bazı şeyleri fark edebilir, ne yaptığımı, nasıl oturduğumu, nerede durduğumu görebilirler ama ben onların yanından ayrıldığımda yüz­süz kalırım. Özelliklerim yok. Unutulurum. Resimsiz bir çerçeve. Birisi gözlerime bakana kadar gerçek bir izlenim oluşmaz. Göz teması kurduğumuz o anda geçen şey o kadar güçlüdür ki, o andan sonra beni nasıl göreceğini belirler.

Ve hepsi benim ruh halime bağlı.

Kalbimde bir acı hissediyorum. Duygularımın kaymaya başladığının ilk işareti. Şu anda hissettiğim sakinlik yakında tarafsızlığa dönüşecek. Sonra ilgisizlik. Ondan sonra geriye kalan... Düşünmek bile istemiyorum.

Kafede etrafa bakınıyorum, kimse bana bakmıyor. Zaten çok da önemli değil. Uygunsuz bir şey yaparken yakalansam bile, göz temasıyla o izlenimi değiştirebilirim. Köşedeki masamın arkasındaki duvara doğru vücudumu çevirip, etek cebimden şişeyi çıkarıyorum. Bileğimi hafifçe hareket ettirerek damlalığı dilimin altına getiriyorum. Bir damla. İki damla.

Yemek salonunun geri kalanına dönerek içimden bir nefes alıp tentürü cebime koyuyorum. Göğsümdeki acı hissi yerini sıcak ve eriyen bir duyguya bırakıyor. Bahar öğleden sonraları ve bulutlar gibi kağıt üzerine yayılan en parlak sulu boya tonları.

Odayı tararken dudaklarım sakin bir gülümsemeye bürünüyor. Kahvaltı bir saat önce servis edildi, ama hala birkaç müşteri masalarında oturmuş, porselen fincanlardan çaylarını yudumlarken, arkadaşlarıyla dedikodu yapıyor ya da kahvaltılık hamur işlerini yiyor. Kafenin uzak köşesindeki pencereler parlak sabah güneşiyle ıslıl ıslıl. Neyse ki kafe, Faerwyvae adasını geçen sihirle dolu ley hatlarından geçen elektrikle çalışan buzlu vantilatörlerle serinletiliyor. Aksi takdirde, Fire Court'un gündüzleri sürekli olan sıcaklığı, sabahın bu erken saatlerinde bile odayı boğmuş olurdu.

Seven Sins Hotel'deki neredeyse tüm binalar yeterince serinletiliyor, bu da tesisi Irridae şehrinde çok popüler kılıyor. Faerwyvae'nin kuzeydoğusundaki üç saray olan Ateş Sarayı, Yıldız Sarayı ve Sonbahar Sarayı arasındaki ticaretin merkezi olan şehir, insan ve peri gibi sakinleri, turistleri ve tüccarları ile sürekli bir hareketlilik içinde. Bu konukların her ihtiyacını karşılayan en seçkin tesis

Seven Sins Hotel'dir. Tatil köyü, her biri farklı bir günden sorumlu yedi departmanı ile adeta küçük bir şehir gibidir. Şu anda oturduğum kafe, Gluttony Departmanı'nın ikinci katında yer almaktadır. Birinci kat kasap, bakkal ve diğer günlük gıda tezgahları için ayrılmışken, üst katlarda daha kaliteli restoranlar bulunmaktadır. Sıkı güvenlik önlemleriyle korunan sekizinci kata çıkabilenler, daha yasak ve tabu sayılan lezzetleri tadabilirler. Tabii ben hiç oraya çıkmadım. Genelde pazara ya da kafeye giderim.

Çayımın son yudumlarını içiyorum — neyse ki soğumuş — ve dikkatimi bir saati aşkın süredir izlediğim masaya veriyorum. Güzel bir gri takım elbise ve ipek kravat giymiş bir beyefendi, çay fincanımın kenarından onu izlediğimin farkında olmadan tek başına oturuyor. O bir insan. Orta yaşlı. Bakımlı bıyığı, keskin üst dudağını gizlerken, geri çekilen saç çizgisi sert bir alnı ortaya çıkarır. Yine de keskin çenesi ve parlak mavi gözleri, Irridae'deki evlilik düşünen birçok kadının onu sürekli yakışıklı olarak nitelendirmesinin nedenini kanıtıyor. Ancak, kadınların onun hakkında bu kadar olumlu konuşmasının nedeninin görünüşü değil, Faerwyvae'nin kuzeyindeki en hızlı ticaret gemilerinden birine sahip olması ve kıskanılacak bir servete sahip olması olduğundan eminim.

Kahvaltısını çoktan bitirmiş olan adam, gazete sayfalarına göz gezdiriyor, sadece çayını yudumlamak veya pirinç cep saatine bakmak için ara sıra duruyor. Önceki günlerde aynı saatte ve aynı kafede gözlemlediklerime göre, yakında günün ilk iş toplantısına çıkacak.

Bu da benim en iyi yaptığım şeyi yapma zamanı geldiği anlamına geliyor.

Masamdan ve boş çay fincanımdan kalkarak, mavi saten eteğimi düzeltirim —daha çok alışkanlıktan—ve beyaz bluzumun kıvrılmış kollarını düzeltiyorum. Sonra adamın masasına doğru yürüyüp önünde duruyorum. Gazetesinden başını kaldırmadan, "Başka bir şey istemiyorum" diyor.

Onun beni garson sandığına hiç şaşırmadım. Şu anda onun için sadece bulanık bir silüet olduğumu düşünürsek, bu anlaşılabilir bir şey. Gazetesinden gözlerini ayırsa, bir iki şey daha fark edebilir. Belki kadınsı bir silüet. Duruşum. Beyaz dantelli eldivenlerim. Yine de, davetsizce yanına yaklaşan herkesin ona hizmet etmek için geldiğini varsayması dikkat çekici. Karşısındaki sandalyeyi çekip masadan uzaklaştırdıktan sonra oturdum. Bu onun dikkatini çekti.

Yavaşça gazetesini indirip bana kaşlarını çatıyor. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor.

Göğsümü bir panik hissi kapladı, bu, biriyle, özellikle de bir yabancıyla göz teması kurduğumda sıkça yaşadığım bir şeydi. Bunun sihrimden mi yoksa kendi otomatik tepkimden mi kaynaklandığını bilmiyorum. Tentürün canlandırıcı etkisinin geçici rahatsızlığı gidermesine izin verdim ve dikkatimi

dikkatimi büyümün nasıl hissettiğine veriyorum. Sürekli düşük bir uğultudan bir kükremeye dönüşüyor. Beni boğucu kucaklamasıyla sararken, onun ifadesi değişiyor. Bana karşı izlenimi oluşurken, rahatsızlığı merakına dönüşüyor. Eğer kötü bir ruh halinde olsaydım, en kötü özelliklerini kendisinde görürdü. Ama Crimson Malus tentürü beni çayırdaki bir tavşan kadar mutlu ettiği için, en iyi özelliklerini görecektim.

Onu incelerken dudaklarımı nötr bir gülümsemeyle kıvırıyorum. O da benim önümde değişiyor. Ya da daha doğrusu, onunla ilgili her şey daha anlamlı hale geliyor. Omuzlarının duruşu kibir yayıyor, çenesinin eğimi üstünlüğü haykırıyor ve ceketinin kesimi servetiyle duyduğu gururu yansıtıyor. Kendi kendine güveninden zevk alıyor. Otoriter yapısını büyük bir erdem olarak görüyor.

O koltuğunda dikleşirken, onun da şu anda bende bunu gördüğünü biliyorum. İkinci el etek ve bluzumun yerine, bana özel dikilmiş yeni bir şey giydiğimi düşünecek. Mavi-siyah saçlarımın kısa kesimi yerine, belki de tek bir teli bile yerinden oynamayan kusursuz bir topuz görecektim. Her bir özelliğimi ve karakteristik özelliğimi, kendisinde en çok sevdiği nitelikler olarak yorumlayacak. Gerçek yüzümün hiçbir izi görünmeyecek.

Artık izlenimi oluştuğuna göre, buna nasıl tepki vereceğini görme zamanı.

Bana birkaç saniye daha baktı, yanakları pembeye döndü. Sonunda gözleri sertleşti. "Çok cesursunuz bayan. Tanışmıyoruz. Bana bu kadar küstahça oturmamalısınız."

"O zaman tanışalım, çünkü sizinle tanışmak çok isterim," diyorum, her ne kadar onun kim olduğunu çok iyi bilsem de. Yalanlar dilimden kolayca dökülüyor. Bu, babamdan miras aldığım insan kanının avantajı. Safkan periler gibi değilim, yalan söyleyebiliyorum. "Benim adım Bayan Mallory Mansfield. Siz kimsiniz?"

Çenesinin köşesinde bir tik oluşur. "Planınıza geçelim," der ayağa kalkarak. "Buna kanmayacağım. Başka bir adamın servetini dolandırmaya çalışabilirsiniz. İyi günler, Bayan Mansfield." Gazetesini alıp gider.

Masama dönerken gülmek için dudaklarımı sıkıyorum. Bana bu şekilde tepki vermesi, bu adamın kendi kurnazlığını çok önemseydiğini gösteriyor. Karşılaşmamız beklediğimden çok daha kısa sürmüş olsa da, bilmem gereken her şeyi öğrenmiş oldum.

"SON CARVER İTAAHKAR KADINLARI SEVER," diyorum karşımda oturan insan dışıye. Oda, kafeden daha sıcaktır, panjurlu pencerelerden içeri sızan sıcaklığı soğutmak için sadece küçük bir buzlu vantilatör vardır. Mekan mütevazı

ve sadece loş güneş ışığıyla aydınlatılıyor, duvarlar her şeyi pembe bir ışığa bürüyen kırmızı damask kağıtlarla kaplı. Ancak bu, Bayan Hampstead'ın yanaklarında yanan kızarıklığı gizlemeye yetmiyor. Daha da anlamlı olan ise yüzünün düşüşü.

Onun hayal kırıklığına hiç şaşırmadım. Bayan Hampstead ile ilk tanıştığımda, onun cesur bir kadın olduğunu anlamıştım, tıpkı bir saat önce Bay Carver'ın gördüğü halim gibi. Bay Carver'ın bana bu kadar olumsuz tepki vermesi, Bayan Hampstead'ın neden onun gözüne giremediğini tam olarak açıklıyor.

"İtaatkar kadınlar," diye tekrarlıyor.

Başımı salladım. "Ve bir kadının parasının peşinde olduğunu düşünürse hiç sabrı kalmaz. Sessiz, ağırbaşlı ve ona liderlik etmesine izin verecek bir eş arıyor. Çekici bir eş istemiyor, sadece itaatkar birini istiyor." Bu gözlemler, onu gözetlediğim son birkaç gün içinde yaptığım ilk gözlemlerden bazılarıydı. Farklı insanlarla etkileşime girdiğinde tavırlarındaki değişiklikleri yakalamak kolaydı. Bayan Hampstead'ın bunu nasıl görmediğini anlayamıyorum. Ama diğer yandan, ben de diğer insanların bu kadar ince değişikliklerini fark etmede ustalık kazandım. Kendim neredeyse görünmez olduğum için, diğer insanların tepkilerini inceleme sanatını geliştirmek için birçok fırsatım oldu.

Bayan Hampstead çenesini kaldırdı. "Bana yapabileceğiniz tek şey buysa, kendinize nasıl çöpçatan diyebilirsiniz, Bayan Lottie Lovecraft?"

Omuz silkiyorum. Crimson Malus'un etkisiyle kanım hala kaynarken, onun sinirlenmesi ruh halimi etkilemiyor. "İlk görüşmemizde hizmetlerimi size ayrıntılı olarak anlattım. Getirdiğim bilgilerle Bay Carver'ın gözüne girmenin en iyi yolunu tam olarak öğreneceksiniz. Gerisi size kalmış."

"Dürüstlüğünüzde çok açık sözlüsünüz, bunu kabul ediyorum."

Cevap vermeye tenezzül etmedim. "Sen..." cümlesini o kadar çok duydum ki "Sen şöylesin" cümlesini duydum.

Sen nazıksın.

Sen

acımasısın.

Sen çok güzelsin.

Sen tanıdığım en çirkin kızsın.

Benim büyümden etkilenmeyen tek bir kişi vardı. Gerçek beni gören tek bir kişi.

Ve o kişi öldü.

"Peki," dedi ve küçük bir kadife kese uzattı.

İçine baktım ve altı adet parlak opal küre gördüm — Ateş Mahkemesi'nin para birimi. "On opal küre üzerinde anlaşmıştık, Bayan Hampstead," dedim düz bir sesle. Bay Carver hakkındaki raporundan hayal kırıklığına uğrayacağını tahmin ettiğim kadar, bana daha az ödeme yapmaya çalışacağını da tahmin etmişim. O gülünç derecede zengin olabilir, ama onun cimri olmaya değer verdiğini ilk göz göze geldiğimiz anda anlamıştım.

Sinirli bir nefesle, küçük boncuklu çantasını açar, dört opal daha çıkarır ve masanın üzerine koyar. "İyi günler, Bayan Lovecraft." Bay Carver'ın bir saat önce benim yanımdan ayrıldığı gibi, Bayan Hampstead da kapıyı kapatma zahmetine girmeden odadan çıkar.

Masadan kalkıp, onun ardından küçük odayı topladım, kırmızı ipek yastıkları duvarlara düzgün ve rahat görünecek şekilde yığdım. Bunlar, genelevde uygun bir atmosfer yaratmak için kullanılan aksesuarlardan başka bir şey değillerdi. Bitişik odalarda, yastıklar ve mobilyalar her türlü romantik ilişki için kullanılıyordu; bunlar üzerinde fazla düşünmek istemediğim türden ilişkiler. Madame Desire'ın Zevk Evi'nde dükkânımı açtığımdan beri, bu odada kullanılan tek şey masa ve o da sadece müşterilerimle görüşmek için. Yine de yastıkları saklıyorum. Görünüşlerini seviyorum. Sevimli ve bana sıcak ve rahat hissettiriyorlar.

Kapımın önünde bir siluet beliriyor ve Madame Desire'ı kapı çerçevesine yaslanmış buluyorum. Neredeyse tüm vücudunu kaplayan, kırmızı, vücuda yapışan, örümcek ipeğinden bir elbise giymiş, ama bir şekilde hayal gücüne çok az yer bırakıyor. Görünen cildi soluk pembe, dalgalı, ağırlıksız bukleler halinde etrafında dalgalanan kızıl saçlarıyla tezat oluşturuyor. Mükemmel saçlarının bir tarafı kalp şeklinde bir tarakla tutturulmuş, sivri bir kulağı görünüyor; bu, onun tam bir peri olduğunu gösteriyor. Benim kulaklarım ise bir insanınki gibi yuvarlak.

Madame Desire, koyu pembe kirpiklerini bana doğru kırptıştırırken yumuşak ve şehvetli bir sesle konuşuyor. "Müşterilerinin yarısı öfkeyle ayrılırken neden senin için çalışmana izin verdiğimi hatırlat bana."

Gülümseyerek, uzattığım elimle ona yaklaşıyorum. Avucunu açıyor ve ben de beş opal yuvarlak taşını içine bırakıyorum. Ne kazanırsam, yarısı Madam Desire'a kalıyor — onun fahişelerine yaptığı gibi, onlara cömertçe ödeme yapıyor ve kraliçeler gibi davranıyor. Bu, bana kötü davrandığı anlamına gelmiyor, sadece henüz burada yeterince uzun süre çalışmadığım için zam almayı hak ettiğimi kanıtlayamadım. "Çünkü ben hala maaşımı alıyorum, bu da senin de aldığın anlamına geliyor."

Dört tanesini elbisesinin önüne bırakır, bir tanesini avucunda tutar. Opalin pürüzsüz yüzeyini başparmağıyla okşar. "Sanırım anlaşılmamız uygun, *Bayan Lovecraft*." Adımı alaycı bir tonla söyler. Gerçek adım olmadığını bildiği halde - aslında Madame Desire'ın genelevinde herkes takma ad kullanır - gerçek kimliğimi hiç sormamıştır. Benim kaçak prenses Astrid Snow olduğumu bilmiyor. Hiç merak etmiyor gibi görünüyor. Madam Desire ve Seven Sins Hotel'in bu yönünü takdir ediyorum. Seven Sins kaçış yeri. Zevk, ahlaksızlık ve fantezinin yeri. Gerçeklerin değil. Bu yüzden benim için saklanmak için mükemmel bir yer.

"Gerçi," diyor, fuşya rengi tırnağını çenesine dokundurarak, "neden benim fahişelerim gibi benim için çalışmak istemediğini anlayamıyorum."

böyle güzel bir yüzün varken, bize haftada bir düzine opal yuvarlaktan çok daha fazlasını kazandırırdın."

Buna neredeyse alay edecektim. Bir düzine opal yuvarlak, benim için hiç de az bir miktar değil. Opal yuvarlaklar, Ateş Sarayı'nda en yüksek değerli para birimidir, en düşük değerli olan ise opal parçalarıdır. Üstelik, genelevinin müşterilerinin beni onun gibi görmeyeceğini hiç bilmiyor. O beni güzel buluyor. Çekici. Üstün bir şehvet sahibi. Oysa ben, Bahar Kraliçesi tarafından cinayetle aranan yarı insan bir kaçak. Genelevin ünlü şehvetli, baştan çıkarıcı perileri ve succubusları gibi değilim. Onlar, Madam Desire'ın Zevk Evi'ni Faerwyvae'deki diğer genelevlerden ayıran şey. Burası, peri fahişelerini yasal olarak kullanan tek yer. Diğer tüm peri genelevleri onlarca yıl önce yasaklandı. Üstelik seks ticaretinde çalışmak gibi bir isteğim de yok. "Kendi işimi tercih ederim, Madam Desire."

Beni inceliyor, sanki daha önce fark etmediği bir şey görmüş gibi gözlerini kısıyor. Nabzım hızlanıyor, yarısı panik, yarısı umutla. Babamdan başka kimse sihrimi görmemiş olsa da, bunun tekrar olabileceği ihtimalini düşünmeden edemiyorum. Bazen gerçekten *görölmek* için her şeyi verirdim. Birinin o korkunç sözleri, "*seni* takip eden bir şey var" dediğini duymak için. Duyduğumda gerçeği tanıyabilir miyim acaba? Hayatımın büyük bir bölümünü bana ne olduğum söylenerek, başkasının yansımasından başka bir şey olmadığı söylenerek geçirdim ki, gerçek benim var olduğundan bile emin değilim.

Madame Desire sertleşir, üst dudağı hafifçe kıvrılır. Hayal kırıklığı ve rahatlama aynı anda beni sarar. Bu bakışı tanıyorum. Sayamayacağım kadar çok gördüm. Anlık bakışı, büyümü görmesinden değil, yansımasında yeni bir şey keşfetmesinden kaynaklanıyordu. Daha doğrusu, tanıdık, sevdiği, değer verdiği bir şey. Kendinde sevdiği, ama başkalarında sevmediği bir şey.

Başını yana eğiyor. "*Bu mesleği*, müşterilerimizin sevdiği eşyaları çalmak için kullanıp beni ağlayan bir kız ve bir dava ile baş başa bırakacağın günü merak ediyorum." Bunu gülümseyerek, şakacı bir tonla söylüyor, ama endişesinin gerçek olduğunu biliyorum.

"Aşk benim kaderimde yok, Madam Desire. Başkalarına hizmet etmeyi tercih ederim." Bu sadece yarısı doğru. Başkalarına hizmet etmeyi tercih ettiğimden çok, kendim için aşkı bulmanın aptallık olduğunu biliyorum. Kendini seven birinin ilgisini çekmenin ne demek olduğunu çoktan öğrendim.

Kapı çerçevesinden uzaklaşırken gülümsemesi genişliyor. "Madem öyle diyorsunuz, Bayan Lovecraft."

O giderken, bana sırtını ne zaman döneceğini merak ediyorum. Hep öyle yaparlar. Ayna olmanın dezavantajı bu. Bir insanda bir izlenim bıraktığımda, o izlenim benden ayrılmaz. O kişinin gözlerine her baktığımda, aynı izlenim aklıma gelir. Sihirimi kapatamam. Tersine çeviremem. Yapabileceğim en iyi

yapabileceğim, ruh halimi kontrol etmek ve sadece olumlu izlenimler bırakmaya çalışmak. Ama bunun da riskleri var. Herkes, en değerli özelliklerini başka birinde görmekten hoşlanmaz. Ve hoşlandıklarında, genellikle dinamiklerin değiştiği bir an gelir. Hayranlık kıskancağa dönüşür. Saygı küçümsemeye dönüşür. Özellikle de birinin en iyi özellikleri en kötü özellikleriyle derinden iç içe geçmişse. Umarım Madam Desire'ın iyiliği, son işverenimin iyiliğinden daha uzun sürer, çünkü ayrılmaya hazır değilim. Seven Sins Hotel'de sadece bir aydır çalışıyorum ve burayı seviyorum. Müziği, ışıkları, canlılığı seviyorum. Department Wrath'taki dövüş çukuru gibi karanlık yönlerini bile seviyorum. En çok da, sihrimi yararlı bir şekilde kullanmayı seviyorum.

Bu bana babam hayattayken olanları hatırlatıyor. O zamanlar, portre ressamı olarak çalışmasına yardım etmek için gücümü kullanırdım. Oturup onun seanslarına katılır, sihrimi kullanarak müşterilerinin kendilerinde en çok değer verdikleri şeyleri görür ve bulduklarımı ona aktarırdım. Bu bizim sırrımızdı ve babamın başarısının sırrı olduğunu iddia ettiği şeydi. Bu sayede her portrede gizli nitelikleri ortaya çıkarabilir ve en talepkar müşterilerini bile memnun edebilirdi.

Bu, Tris Kraliçe'nin portresini yapmadan önceydi. Üç yıl önce nefes kesici yeteneğiyle onun kalbini kazanmadan önceydi. Ölmeden ve beni intikamcı dul eşinin merhametine terk etmeden önceydi. O kadın, beni suçladığı suçtan masum olduğumu düşünmek yerine, kafamı omuzlarımdan ayırmayı tercih ederdi.

Onun son sözleri zihnimde yankılanırken titriyorum.

Bunu sen yaptın.

En azından bir tesellim var. Düşmanım benim neye benzediğimi bilmiyor. Beni ancak üç yıl önce, babamın onunla yaptığı seansa katıldığım, bulgularımı fısıldayarak ve babamın onun en iyi özelliklerini canlı kahverengi ve pembe tonlarla resme dökerken izlediğimde tanıyabilir. İsteddiği kadar ödül avcısı ve suikastçı gönderebilir. Hiçbiri onun tarif ettiği kızı bulamaz.

Bahar Kraliçesi bizzat kendisi gelmedikçe, kimse beni bulamaz.

AVCI

O burada. Kum tepesini aşır Irridae şehrinin girişini işaret eden güneş taşı kemerini gördüğüm anda anladım. Ve hedefim yakın olduğu için şükrediyorum, çünkü bu işi ne kadar çabuk bitirirsem, bu cehennem sıcaklığından o kadar çabuk kurtulurum. Ateş Mahkemesi bir ayı için uygun bir yer değil. En azından baharın serin iklimine alışkın bir ayı için değil.

Sağımdan tren rayları üzerinde hızla geçerken sıcak hava tüylerimi kabartıyor. Nefes alırken kömür, çelik ve çeşitli yüklerin kokularını alıyorum. Trenin en arkasında bir yolcu vagonu var. Hafif bir ten, saç ve ter kokusu, vagonda çoğunlukla insan olduğunu gösteriyor, ancak şüphesiz periler de var; toprak perilerinden gelen odunsu bir koku, deniz perilerinden gelen tuzlu bir koku. Tren vagonunun serin içini hayal ederken içimi kıskançlık kaplıyor. Hedefinin koku izini yürüyerek takip etmeye kararlı olmasaydım, ben de trene binerdim. Kokusu duraklar arasında farklılaşırsa, rotamı değiştirmek için yeterince önceden haber almak istiyordum. Çölü deli gibi koşarken bunu yapmak o kadar kolay olmazdı. Ama sonunda kaçak prenses trene binip Lumenas'tan Irridae'ye doğru hiç sapmadan gitmiş gibi görünüyor.

Tren şehre girerken, geçici esintiyi de beraberinde götürür ve beni nefes nefese bırakır, dilim ağzımdan sarkar. Pençelerimle güneşin kavurduğu üst tabakanın altında daha serin kumlar ararken, birkaç saniye daha şehrin girişini izlerim. Derin bir nefes alıp, iki haftadır takip ettiğim tek kokuyu yakalarım. Hiç bu kadar güçlü olmamıştı.

Bu, onun burada olduğu anlamına geliyor.

Ağırlığımı arka bacaklarıma verip ön pençelerimi yerden kaldırarak dik durana kadar heyecanla bekliyorum. Kulaklarımdan pençelerime kadar yayılan bir titremeyle vücudum kasılmaya başlıyor, kahverengi kürküm gözeneklerime çekiliyor ve yerine pürüzsüz bir deri geliyor. Pençelerim tırnaklara dönüşürken pençelerim ellerime dönüşüyor. Kısa süre sonra, seelie olmayan ayı formum yerini seelie formuma bırakıyor. İki form arasında geçiş yapma yeteneği, fae türleri arasında yaygındır. Seelie olmayan formumuz doğal halimizdir, seelie formumuz ise insan benzeri bir yapıya sahiptir. Ancak tüm seelie bedenleri insanı bu kadar ikna edici bir şekilde taklit etmez. Birçoğu hayvanî özelliklerini (kulaklar, kuyruklar, boynuzlar) veya diğer insan dışı özelliklerini korur. Ancak benim seelie formum, olabildiğince göze çarpmaz. Sivri kulaklarım ve uzun boyum dışında, ortalama bir erkek insan gibi görünebilirim.

Tüylerimin olmaması aşırı ısınmamı biraz hafifletiyor, ama hala seelie formumda giydiğim son kıyafet olan tam akşam kıyafeti üzerimde. Bu kıyafet, tiyatro şehri Lumenas'ta hedefimi avlamak için uygun bir kıyafetti, ama bu yeni iklime hiç uygun değil. Cilalı ayakkabılarımı yavaşça yutan kuma kaşlarımı çatarak baktım ve frak ceketimi çıkardım. Ceket omzuma attım, kollarımı sıvadım, kravatımı çıkardım ve yeleğimin düğmelerini açtım. Sonra şehre doğru ilerledim.

Güneş taşı kemerine ulaştığımda, altından geçip kaldırıma çıktım. Phaetonlar ve diğer açık hava arabaları, şehrin uzunluğu boyunca uzanan ana cadde olan Nieman Caddesi'nden geçiyordu. Kaldırımlar ise mağaza vitrinleri ve pazar tezgahlarının önünde duran yayalarla doluydu.

Onları geçip Nieman Caddesi'nde ilerlerken, Astrid Snow'a ait olduğu şüphe götürmeyen kokuyu takip ediyorum. Sabah çiğini, elma çiçeklerini ve limonu anımsatan bu kokuya son derece duyarlı hale geldim. Tüm canlıların sahip olduğu kişisel bir koku, beden, zihin ve ruhun karışımından ortaya çıkan, kişiye özgü bir parfüm. O kalabalığın içinde bir yabancı olsaydı, kokusuna sadece bir kez burnumu sürerdim. Ama Bayan Snow benim hedefim olduğu için, kokusu ter, kum ve bedenlerin arasında, sade bir duvar halısında altın iplik gibi öne çıkıyor.

Kaçak prensesi bulduğumda ne yapmam gerektiğini düşünmemeye çalışıyorum, sadece *neden* yapmam gerektiğini düşünüyorum. Artık bundan kaçış yok. Anlaşmayı ben yaptım.

Astrid Snow'u bul ve bana kalbini getir.

Fae kraliyet ailesinin kişisel ödül avcısı olarak, biriktirdiğim borçların cezası olarak bu göreve zorlandığım için, Faerwyvae kralları ve kraliçelerinin emirlerine karşı gelemem. Cezamı çekene kadar yapmam gereken bir iş, bu yüzden sorgusuz sualsiz yapıyorum. Ama son kısmı reddedebilirdim. Sadece benim uzman olduğum işi yapmayı kabul edebilirdim. Kaçağı bulmak. Onu yargılanmak üzere canlı olarak geri getirmek.

Onun kalbini bana getir, borçlarını sileceğim ve cezayı tamamlanmış sayacağım.

Özgürlük. Şu anda beni motive eden şey bu. İki hafta önce Bahar Kraliçesi benden, benden istenenlerin çok ötesinde iğrenç bir iş yapmamı istediğinde, evet dememe neden olan şey bu. Tek yapmam gereken bir can almak, sonra yüz yıllık kölelik cezam sona erecek, sadece beş yılda tamamlanacak. Ancak o zaman kendi paramı kazanmaya başlayabilirim. Ancak o zaman, pervasızca kumarda kaybettiğim mirasımı geri alabilirim. Ölümsüz bir ömre sahip olabilirim, ama utancımın ağırlığını taşıdığım her dakika, en saf acıdır. Babamın bana bıraktığını geri almak için bir katil kızı öldürmem gerekiyorsa, yaparım.

Edmund Snow'u öldürmek için kullandığı affedilemez yöntem ve işlediği suç göz önüne alındığında, bu onun hak ettiğinden azı değil. Kendi

kendi babası. Ölen babamın servetini kumarda kaybetmenin suçunu taşıyor olabilirim, ama en azından yaptığının yanlış olduğunu biliyorum. En azından şimdi onun anısını onurlandırmak için elimden geleni yapıyorum. Bayan Snow'un aksine, kokusunu aldığım anda suçunu anladığım bir kız, kimsenin asla ortaya çıkaramayacağını düşündüğü sırları anlatan bir koku. Ayrıca, ona yapacağım şey, üvey annesinin ona vereceği cezaya kıyasla merhamet sayılır.

Darton Caddesi'ni geçip şehrin kuzey ucuna doğru ilerlerken alnımda ter damlaları beliriyor. Orada, Nieman Caddesi'nin uzak ucunda yükselen devasa yapıyı ilk kez görüyorum. Seven Sins Oteli. Palmiye ağaçlarıyla çevrili yüksek kumtaşı duvarların arkasında, şehrin neredeyse tüm uzunluğu boyunca uzanıyor. Söylentilere göre, otelin bir kısmı, insanlarla periler arasında savaşın ardından yeni bir konut inşa ettirmeden önce bir peri kraliçesinin sarayıymış. Otel ilk kez gördüğümde, bu söylentilerin doğru olabileceğine inandım. Seven Sins'in her şeyi saray gibi, kumtaşı ve beyaz mermerden yapılmış yapısından güneş ışığında parıltıyan zarif kulelerine kadar.

Otele yaklaştıkça sokaklar ve kaldırımlar daha kalabalık hale geliyor, Seven Sins'in sunduğu pahalı eğlencelere rakip olacak kadar lüks mekanlar açılmış. Burada yayalar, acımasız sıcağın korunmak için hasır şapkalar veya güneş şemsiyeleriyle tamamlanmış en güzel gündüz kıyafetlerini giyorlar. Sade akşam kıyafetlerimle biraz yerimde değilmiş gibi hissediyorum, ama kimse bana pek aldırmış etmiyor.

Otelin dışındaki duvara ulaşıyorum ve bir başka güneş taşı kemerinin altından geçiyorum. Burası daha da kalabalık, müşteriler gelip gidiyor ya da devasa avluyu ikiye bölen kırmızı kiremitli yürüyüş yolunun iki yanındaki palmiye gölgeli havuzların başında uzanıyor. Yürüyüş yolu ana girişe, Department Pride'a çıkıyor. Pride'ın bitişiğinde, tüm sütlerin bulunduğu Department Sloth bulunuyor. Söylentiler doğruysa, bu iki departman bir zamanlar orijinal sarayı oluştururken, geri kalan beş bina küçük sokaklarla ayrılmış olarak ayrı duruyor. Sağdaki belirli bir binaya bakarken parmaklarım titriyor. On iki katlı, altın kaplı piramit ile taçlandırılmış devasa bir mermer yapı. Bu binayı daha önce hiç görmemiş olsam da, Department Greed, Faerwyvae'nin en büyük ve en kapsamlı kumarhanesi olarak ünlü.

Utanç, hızlı kazanç, kolay para ve bunların getirdiği coşkuyla karışıyor. Kart masalarına, rulet çarklarına ve bahis makinelerine bu kadar yakın olmak, dişlerimi gıcırdatmaya yetiyor. Zaten, ahlaksızlığın kol gezdiği Lumenas'ta kaçak prensesin izini sürmek yeterince kötüydü. Ama bu... bu daha da kötü. İçimdeki her şey o binaya girmek, poker ve şüphe masalarında gerçek yeteneklerimi ortaya çıkarmadan önce zarla şansımı denemek için yalvarıyor. Koku dalgalanmalarının rüzgarıyla yalanların bana fısıldandığı, kaybetmemin imkansız olduğu bir yerde...

Hayır

Adımı atarken durdum, fark ettim ki çoktan Department Greed'e doğru yönelmiştim.

Kaybettiğim her şeye, yaptığım her şeye rağmen, karanlık cazibe hala çok güçlü. Daha iyi bilmeliyim. Ve biliyorum. Greed'in diğer kumarhanelerden farklı olduğunu da biliyorum. Bahis yapabileceğiniz şeylerin çok az sınırı var. Sadece para değil, uzuvlar, dişler, hayatlar. Kendi malınız olduğu sürece, masaya koyabilirsiniz. Böyle bir kumarın tehlikesi midemi bulandırmalı. Bunun yerine, sahip olduğum her şeyi - ki bu sadece bedenim, hayatım ve kanım - bahis yapıp kazanırsam alabileceğim ödülleri düşünebiliyorum.

Dişlerimi o kadar sıkıyorum ki çenem ağrıyor.

Kraliçe Tris'in görevimin beni nereye götüreceğine dair bir fikri var mıydı acaba? Davenport Malikanesini neden kaybettiğimi biliyor. Babamın bana bıraktığı her şeyi, kesin kazanacağıma inandığım bir bahse yatırdığımı biliyor. Görevimde böyle bir cazibeyle karşı karşıya kalacağımı biliyorsa, sandığımdan daha acımasız bir kadın demektir. Ama belki de bu yüzden bana bu kadar avantajlı bir anlaşma teklif etmiştir.

Derin bir nefes alarak, hedefimin koku izine yeniden bağlanıyorum. Elma çiçekleri ve çiğ kokusu artık daha güçlü, bu yürüyüş yolunu dolduruyor, her binanın etrafında dolanıyor. Department Greed'in cazibesinden kendimi koparıp, önce en hafif kokuları takip ediyorum, Bayan Snow'un otele vardığında ilk uğradığı yerleri tanıyorum. Henüz hiçbir binaya girmiyorum. Bunun yerine, ellerimi ceplerime sokup diğer ziyaretçiler ve konuklar gibi yavaşça dolaşıyorum, Gurur ve Tembellik'in birleşik devasa yapısını, ardından Oburluk'u dolanıyorum. Her vitrininde en son moda ve en kaliteli ürünlerin sergilendiği dört katlı Kıskançlık Departmanı'nın etrafında dolanıyorum. Sonra, yeraltı dövüş sahnesine ev sahipliği yaptığı söylenen tek katlı Department Wrath'ı geçiyorum. Sonunda Department Lust'a ulaşıyorum. Burada Bayan Snow'un kokusu yoğunlaşıyor, ilk geldiği zamana kadar uzanıyor ve bir saatten az bir süre önce havaya yayılan tazeliği hala hissediliyor. Ana girişin önünde durup, her biri kırmızı panjurlarla kaplı altı katlı binaya bakıyorum.

Demek artık bir fahişe.

Göğsümde heyecan kabarıyor. Bir an için her şey çok kolay geliyor. Kendimi binaya girerken, Bayan Snow'dan bir gece talep ederken ve komşu odalardan gelen zevk seslerinin alarm seslerini bastıracağı yastıklı bir odada görevimi tamamlarken hayal ediyorum.

Her şey çok çabuk bitecek. Öyle çabuk ki, pişmanlık duymaya bile vaktim olmayacak.

Korkmak için. Yapmam gereken iğrenç eylemden dolayı kendimden nefret etmek için.

Mantık zihnime giriyor ve bunun hayal ettiğim kadar basit olmayacağını fark edince umudum kaçıyor. Kız burada gerçek adını kullanmayacaktır. Ve

adını bilmiyorsam, onu isteyemem, çünkü onu tarif edecek fiziksel özelliklerini bilmiyorum.

Kraliçe Tris benim hizmetlerimi talep etmeden önce, neden kimsenin Astrid Snow'u bulamadığını anlamam çok uzun sürmedi. Fairweather Sarayı'na soruşturma için vardığımda prensesin kokusu çok zayıflamıştı, ama Tanrıya şükür tamamen kaybolmamıştı. Kraliçenin kaçak üvey kızı hakkındaki tarifine sadık kalsaydım, onu asla bulamazdım.

Cildi en yaşlı ağaçlar gibi. Saçları ilkbaharın ilk pembe çiçekleri gibi. Dudakları en kırmızı gelincikler gibi.

Bayan Snow, evlilik yoluyla prenses olmuş, kan bağı olmayan bir kızken, kraliçe neden üvey kızının görünüşünü kendine bu kadar benzeterek tarif etmişti? Daha da garip olanı, prensesin ünlü bir ressamdan kral olan birinin kızı olmasına rağmen, hiç portresi yapılmamış olmasıydı. Prensесin hizmetçisi, Marybeth adında bir insan kız, yardımcı olabilecek tek kişiydi. Prensесin en yakın saray görevlileriyle görüşmek istedim, ama hiçbirisi bana yararlı bir bilgi vermedi. Ta ki Marybeth ile konuşana kadar.

"Onu görsen tanıyamazsın," dedi insan kız özel görüşmemizde. Sesi fısıltı halindeydi, konuşurken gözleri çılgınca etrafta dolaşıyordu, bu bilginin çok az kişinin bildiğini anladım. Belki kraliçe bile bilmiyordu. "Sana kraliçeye veya başka birine görüldüğünden farklı görünecek."

Buna dayanarak, Bayan Snow'un bir büyücü olduğu sonucuna vardım. Ve eğer biraz akıllıysa, şu anda kesinlikle yeni bir büyü kullanıyor olacaktır. Tıpkı Lumenas'ta yaptığı gibi. Oradayken kokusunu takip ederek bir çöpçatanın ofisine ulaştım. Orada bir peri kadını, iki hafta boyunca genç bir kadını çalıştırdığını iddia etti. Hedefimin görünüşüyle ilgili tek hatırladığı, kendi gözlerinin rengiyle aynı olan çarpıcı mor irisleriydi. Diğer tüm sözleri, kızın ne kadar dolandırıcı bir hırsız olduğu etrafında dönüyordu, bu yüzden onu işten kovmuş ve şehir devriyesine teslim etmekle tehdit etmişti. Kadının Bayan Snow'un tek bir fiziksel özelliğini hatırlaması oldukça garip geldi bana, hem de kadının kendisinde de olan bir özelliği. Diğer tüm özellikleri ise kişilik özellikleriydi. Belki de kaçak, unutulmaz bir büyü yapmayı biliyor.

Her ne olursa olsun, prensesin eşlik etmesini isteyeceksem, onun en yeni kılık değiştirmiş halini görmem gerekecek.

Hedefimin kokusuna dikkatimi sabit tutarak binanın etrafını dolaştım ve ana yürüyüş yolundan ayrılıp Lust ve Wrath arasındaki sokağa girdim. Sokak, kokulu güller, zambaklar, sarkan yaseminler ve çölde pek görülmeyen diğer bitkilerle dolu geniş bir bahçeye açılıyordu. Çiçeklerin kokusu o kadar

başımı döndürüyor ve Miss Snow'un kokusunu bastırıyor, bu sırada kafamda zonklama hissediyorum. Nefes vererek koku izini bırakıyorum ve zehirli bahçeyi geçip, Lust ile yüksek çevre duvarı arasındaki binanın karşı tarafındaki sokağa giriyorum. Tekrar nefes alıyorum ve kokuyu tekrar alıyorum, şaşırtıcı derecede güçlü olduğunu fark ediyorum.

Onu görmeden önce orada olduğunu biliyorum.

Sokak kapılarından biri açılıp minyon bir silüet ortaya çıkınca kalbim göğsümde hızla çarpmaya başlar. O sokağa adım atıp çöp kutusunun yanına diz çökünce donakalırım. Bana sırtını dönmüş, bu yüzden yüzünü göremiyorum, ne yaptığını da anlayamıyorum. Parmaklarım yanlarımda titriyor, *bu* anın harekete geçme zamanı olabileceğini düşünürken kalbim deli gibi atıyor. *Bu*, yaptığım anlaşmayı yerine getirmek için en iyi şansım olabilir. Ama bunu yapmam gerektiğini kaç kez düşünürsem de, bir şeye karar vermekle onu gerçekten yapmak başka bir şey, özellikle de hedefimle ilk kez karşı karşıya geldiğimde. Beklediğimden çok daha küçük. Ve kokusu... değişmiş. Ya da belki de bu kadar yakın olduğumuz için daha karmaşık hale gelmiştir. Kokusunda daha tatlı bir şey var. Daha yumuşak bir şey.

Bu düşüncüyü kafamdan silip, neden burada olduğumu kendime hatırlatıyorum.

Bana onun kalbini getir, özgür olacaksın.

Parmaklarımı yumruk yapıp sokağa giriyorum, adımlarım düzgün. Rahat. Sessiz. Bana sırtını dönmüş, yere bir şey koyuyor. Bir adım daha yaklaşıyorum. Bir adım daha. Bir sonraki adımla aramızda sadece birkaç adım kalıyor. Tam o anda ayağa kalkıyor ve yarı dönüyor. Artık profilini görebiliyorum, ama gözlerim sadece duruşunu algılıyor. Omuzları gevşek, kolları beyaz bir yumağı kucaklıyor. Bunun bir kedi yavrusu olduğunu anlamam biraz zaman alıyor. Ayaklarının etrafında üç tane daha miyavlayan yavru var, ayrıca Bayan Snow'un yere koymuş olduğu bir kaseden yemek yiyen çok zayıf bir anne kedi. Hedefimin yüzünü incelemeye çalışıyorum, ama tek görebildiğim çenesinin kıvrımı ve kediciği yanağına götürüp okşarken dudaklarında beliren gülümseme.

Durup, kokusunda yine garip bir değişiklik hissediyorum. Hayır, değişiklik değil. Bir... koku hatırası. Tanıdık bir koku. Kafamı sallıyorum. Tabii ki kokusu tanıdık. İki haftadır onu takip ediyorum. Ama yine de farklı bir şey var. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum...

Astrid Snow birdenbire bana doğru dönüyor. O anda fark ediyorum ki bir adım yaklaşmışım ve bu adım o kadar da sessiz olmamış. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve zihnim tüm mantığından arınmış. Neden bir an için kafamın karıştığını hatırlamıyorum. Tek bildiğim, kalbimin ikiye bölünmüş gibi hissettiği ve bunun tek nedeninin *onu korumak için* duyduğum acı verici dürtü olduğu. Ama neyi korumak? Katilin kollarındaki yavru kediyi mi?

Hayır.

İmkansız cevap zihnimin ön plana çıkarken nefesim kesildi.

Onu korumak istiyorum. Öldürmem için gönderildiğim kızı.

Aklımın sesini bastırmak için çenemi sıkıyorum. Bu içgüdü, mantığımın yerini almamalı. Onun sahip olduğu sihir, zihnimi ve duygularımı altüst ediyor. Ve hala beni etkisi altında tutuyor. Bir an için, kendimi yeniden bir yavru gibi hissediyorum. Hızla değişen bir dünyada, küçük ve çaresiz. Orman evimin güvenliği, demir tuzaklar ve kanla yer değiştirmiş...

"Yardımcı olabilir miyim, efendim?" Astrid Snow'un sesi sersemliğimi bozar. Nazik bir ses değildir. Şüpheyle dolu sert bir tondur, bir an önce soluduğum tatlı kokuyla tezat oluşturur.

Bu, zihnimi temizlemek ve bu kızın gerçekte kim olduğunu hatırlamak için yeterli. Bir katil. Hedefim. Özgürlüğüme giden bilet.

Derin bir nefes alıp dik durarak bakışlarımı ondan ayırıyorum. Gözlerim, duvar boyunca yolun sonundaki sokağın ağzına doğru yürüyen bir çiftte takılıyor. Adam bizim tarafa bakıp hasır şapkasını kaldırıyor ve yoluna devam ediyor.

Kahretsin. Şu anda hareket etmek için çok yoğun. Çok parlak. Bu farkındalık neredeyse bir rahatlama gibi.

"Hayır, bayan," diyorum, sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Sadece geçiyorum." Tamamen peri olduğum için yalan söyleyemem, bu da sözümü tutmam gerektiği anlamına geliyor. Hızla geçerken mesafemi koruyorum. Yine de, çöp kutuları bu kadar yakın olmasına rağmen, elma çiçeklerinin kokusu neredeyse aklımı yine başımdan alıyor. Aramızdaki her adım, kaslarımı gevşetiyor ve onun büyüünün üzerimde yarattığı garip etkiden kurtulmamı sağlıyor. Buna hazırlıklı değildim.

Ama bir dahaki sefere hazır olacağım.

Ve bir dahaki sefer olacak. Nerede çalıştığını biliyorum. Nerede uyuduğunu da öğreneceğim. Otelde en sık hangi binalara gittiğini de tahmin ediyorum. Tek ihtiyacım olan karanlığın örtüsü ve onu yalnız yakalayabileceğim bir an.

Lust Departmanı'ndan uzaklaşırken, yüzünü görmüş olmama rağmen - ya da onun yarattığı büyüü yüzünü - Astrid Snow'un gerçekte neye benzediğini hala bilmediğimi fark ettim.

3

ASTRID

Hayatımda pek çok yakışıklı yüz gördüm – fark edilmeden bakabildiğim için bu benim için kolay bir şey – ve Department Lust'tan uzaklaşan adam da bir istisna değildi. Ancak yakışıklılığında, uzamış sakalının arkasında neredeyse gizlenen keskin çene hatlarında, dolgun dudaklarının acımasız kıvrımlarında, hafif dağınık saçlarının kızıl tonlarında, geniş ve uzun boyunda karanlık bir şey vardı.

Onu ilk kez arka sokakta arkamda sinsi sinsi bakarken gördüğümde varlığı beni ürküttü, ama daha çok kıvrılmış yumrukları, gergin omuzları ve sanki beni orada bulmayı bekliyormuş gibi bakışları beni rahatsız etti. Özellikle göz teması kurmadan önce, belirsiz bir silüet dışında fark edilmek benim için nadir bir durumdur. Belki de ilk dikkatini çeken ben değil, kedi yavrusuydu. Ama hangi deli bir kedi yavrusu görüp de mutluluktan eriyip gitmez ki? Onun varlığı beni çok şaşırtmıştı, bu yüzden onun hakkımda ne düşündüğünü tam olarak anlayamadım, ama saatin zarı kadar gergin görünüyordu.

"Belki alerjisi vardır," diye fısıldadım kollarımda kıvrılan sevimli tüy yumağına, sonra adamın uzaklaşan silüetine son bir bakış attım. Elleri parmak parmak açıldı, sonra yanlarına salladı. Dudaklarım yarı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Ya da belki Madame Desire'nin fahişelerinden biriyle biraz eğlenmeye ihtiyacı vardır."

Kedicik elbette cevap vermez, çünkü o sıradan bir kedicik, peri yaratığı değil. Sıradan bir hayvan ile perilerin görünüşsüz halleri arasındaki farkı ayırt etmek her zaman kolay değildir, ancak perilerin rastgele yabancılar tarafından okşanmaya çok daha az yatkın olduklarını zor yoldan öğrendim. Öte yandan kedicikler okşanmayı gayet iyi kabul ederler. Sadece bu da değil, benim büyümden hiç etkilenmiyorlar gibi görünüyorlar. Anladığım kadarıyla, insanlar ve periler gibi beni bir ayna olarak görmüyorlar. Bu yüzden, benim değerli görüşüme göre, hayvanlar insanlardan daha iyidir.

Yakışıklı yabancıyı unutarak, çöp kutusunun yanına çömelip beyaz kedi yavrusu Madeline'i yere bıraktım. Anne kedi, bu sabah Gluttony'deki kasaptan aldığım somon tabağından başını kaldırıp bana minnettar bir miyavladıktan sonra yemeğine geri döndü. Abernathy, Natalie ve Grigg adını verdiğim diğer üç kedi yavrusu, okşanmak için sırayla eteğime tırmandılar. Göğsümde yayılan coşku dalgasıyla gülümsemem genişledi. Hayvanların yanında hissettiğim şey, Crimson Malus tentüründen aldığım geçici coşkudan bile daha güzel. Her zaman böyle hissetmişimdir. Hayvanlar ve genel olarak kürk ve yumuşak dokuların verdiği his, beni başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar sakinleştirir. Muhtemelen bunun nedeni, en eski anımın, babamın beni ilk kez kucağına aldığı anda bana sardığı kürk postu olmasıdır.

öncesinde olanlar çok daha az hoş, ama neyse ki hatırlamıyorum. Tek bildiğim, su perisi annemin beni doğurduğu, bir yıldan az bir süre bana tahammül ettiği ve sonra babamın bulması için beni gölün kıyısına bıraktığı.

Bu düşünce duygularımı öfkeye doğru kaydırıyor, bu yüzden anne kediye çok benzeyen turuncu tekir kedi Grigg'i kaldırıyorum. Onu yanağıma yaklaştırıp yumuşak tüylerini okşarken, Madeline sırtıma tırmanıp omzuma çıkarak saçlarımın uçlarını kemiriyor. Anne kedi, onları temiz tutmak için görevini yapıyor olmalı, çünkü hepsi sokak kedileri için oldukça temiz ve bakımlı görünüyorlar. Yine de, onlar için daha fazlasını yapabilmeyi diliyorum. "Seni tembel hayvanlar bölümüne gizlice sokabilirim," diyorum Grigg'e, ama kedileri otelin küçük odama alsam bile, daha iyi bir barınakları olmadan iç mekanda kalamayacaklarını biliyorum.

Hanımımın hizmetçisi Marybeth, saraya gizlice bir hayvan sokmayı düşündüğümde bana her zaman bu gerçeği hatırlatırdı. Kraliçe Tris elbette buna asla izin vermezdi, ama bu beni plan yapmaktan alıkoymazdı. Her zaman mantığın sesi olan Marybeth, planlarımın hayal dünyasında kalmasını sağladı. Tris'in sarayına hayvan soktuğumu yakalarsa başımın ne kadar belaya gireceğini hatırlatırdı. Bu işe yaramadığında, ona anlattığım çocukluk hikayelerini ve bunların feci sonuçlarını hatırlatırdı.

Küçükken, babamın fark etmeden saklayabileceğimi umarak eve kaç kez tüylü yaratıklar soktuğumu sayamam. Onları bir iki gün saklayabilsem bile, sonunda kanıtlar ortaya çıkardı. Özellikle de pislikler. Hayvan pislikleri ve kemirilmiş çarşafklar bunların sadece yarısıydı. En kötüsü, benim bakıma ihtiyacım olmadığı kadar açık olan yaralı bir sincap, babamın stüdyosuna girip iki eskiz defteri, dört tüp boya ve şu anda üzerinde çalıştığı portrenin köşesini kemirmişti. Babam, en kutsal çalışma alanını istila eden bu yaratığı gördüğünde güldü. Gerçekten güldü. Gözlerinin kenarlarını kırıştıran bir gülümsemeyle azarladı. Bu, bağırmasından daha fazla suçluluk hissetmeme neden oldu.

Keder midemi çökertir, o kadar büyük bir uçurum açar ki, üzerime tırmanan dört kedi bile ruhumu neşelendiremez. İpek eteğimin üzerinde ellerimi gezdirir, yaklaşan keder dalgasından dikkatimi dağıtmak için pürüzsüz dokusuna odaklanırım, ama bu da işe yaramaz. Babamın kaybını zihnimden uzaklaştırmaya çalışsam da, Marybeth hakkında önceki düşüncelerim aklımda kalır ve onu ne kadar özlediğimi hatırlatır.

O benim sadece hizmetçimden daha fazlasıydı. O benim arkadaşımdı. Hayatımda sahip olduğum tek gerçek arkadaşım. Bir insan kız olarak, benim o tarafımla empati kuruyordu. İnsanların çoğunlukta olduğu bir toplumdan gelip, bir anda perilerle dolu bir sarayda yaşamaya başladığım için, o benim için bir teselli kaynağıydı. Beni açılmam için cesaretlendiren bir tavrı vardı, her zaman nazik sorular sorar ve cevaplarımı sessiz bir merakla dinlerdi. Sonunda cesaretimi toplayıp ona sihrimden bahsettiğimde

büyü gücümünden bahsettiğimde — geçmişte hayatımı mahveden eylemlerden sonra asla yapmayacağıma yemin ettiğim bir şey — beni kabul etti. Hiç şüphelenmedi. Ani bir garip davranış da olmadı. Onu geride bırakmak zorunda kaldığım için kendimden nefret ediyorum, ama ikimiz de onun benimle kaçamayacağını biliyorduk. Kaçak bir çift olarak daha fazla şüphe çekerdik. Marybeth'in fiziksel görünüşünden tanınabileceği gerçeğini saymıyorum bile. Benim aksime.

Bunun yerine,
yalnızım. Yalnız.

Gözlerimden akan yaşları engellemek için gözlerimi kapatıp etek cebime uzanıp şişeyi çıkardım.

Dilimin altına bir damla. İki damla.

Kısa sürede kendime geldim. Uyuşmuş. Tamamen iyi.

ÜÇ GÜN SONRA, Department Sloth'taki yatak odamda, geceki işime hazırlanıyorum. Bayan Hampstead'la işim bittikten sonra iki yeni iş buldum. İlk yeni müşterim, Envy'nin şapka bölümünde çalışan bir geyik yavrusu. Hayran olduğu şık giyimli tüccarın kalbini kazanmak için ne yapması gerektiğini öğrenmek için çaresiz. İkincisi, fae aristokrasisinin endişeli bir annesi olan Bayan Haywood. En küçük kızı, Irridae'ye geldikten sonra ona kur yapmaya başlayan zengin bir insanla evlenmeye kararlı. Ancak Bayan Haywood, daha iyi bir eş bulma umuduyla kızının bir sonraki sosyal sezonunda resmen tanıtılana kadar beklemesini istiyor.

Bu gece, ikinci vakayı araştıracağım. Her zaman gece çalışmam, ama Bayan Haywood'un verdiği bilgi çok değerli, kaçıraramam. Meğer söz konusu taliplerin başı, Bay Donnelly, Department Wrath'taki neredeyse tüm dövüş maçlarına katılıyormuş. Onu kim suçlayabilir ki? Ben de haftanın birkaç gecesi kendimi dövüş ringinin etrafında otururken buluyorum.

Dar yatağımın yanındaki komodinin üzerinde duran saate bakıyorum. Giysilerimi sakladığım alçak sandık dışında, küçük odamdaki tek mobilya bu. Saat sekiz kırk beşi gösteriyor. Bu geceki dövüşün başlamasına ve hedefimi gözetlemeye başlamama on beş dakika kaldı. Giysilerimi çıkarıp, günün bunaltıcı sıcığından ve kaçınılmaz terden etkilenmemiş temiz bir keten etek ve bluz giyiyorum. Tabii dövüş çukuruna girdiğimde yeni kıyafetlerim de aynı şeye maruz kalacak. Yumuşak kumaşlara olan düşkünlüğüm, temiz kumaşları da tercih etmeme neden oluyor. Cildime daha hoş geliyorlar. Ellerimi kumaşın üzerinde gezdirdiğimde daha sakinleştirici

tabii ki kürk kadar sakinleştirici değiller, ama Department Envy'den satın aldığım basit rahatlıklarla dolu giysi sandığımın dolup taşmasına yetecek kadar sakinleştirici.

Sadece ikinci el kıyafetlerin ve temel giysilerin bulunduğu alt katlarda alışveriş yaparım. Orada her zaman ihtiyacımı karşılayan bir şeyler bulurum: yumuşak pamuklu etekler, hafif keten bluzlar, pürüzsüz satenler. Üst katlarda bulunan süslü tasarımcı elbiselerine ihtiyacım yok. Zaten kimse ne giydiğimi görmüyor. Ayrıca, gereksiz şeylere para harcamak istemiyorum. Bu yüzden Department Sloth'un en alt katında, tek pencere ve odayı serinletecek buzlu vantilatörün olmadığı dar bir dairede yaşıyorum. Çöpçatanlık yaparak epey para biriktirdim ve ikinci veya üçüncü katta bir daire alabilirim, ama tekrar kaçmak zorunda kalırsam yoksul kalma riskini göze alamam.

Saat dokuzdan beş dakika önce, kaldığım yerden ayrılıp Wrath Departmanı'na doğru yola çıkıyorum. Güneşin yokluğunda hava serinlemiş, cildime hafif bir esinti dokunuyor. Esinti boynumda dans ediyor, kısa saçlarımı dalgalandırıyor. Wrath Departmanı'na varıyorum. Departman, kahverengi kumtaşından yapılmış, dekoratif siperliklerle süslenmiş tek katlı dairesel bir bina. Ön kapıda uzun bir kuyruk oluşturan bilet gişesine gitmek yerine, Wrath ve Lust arasındaki sokağı geçip arkadan dolaşırım. Otelin arazisinde en sevdiğim yerlerden biri olan kokulu bahçeden geçerken derin bir nefes alırım. Binanın arkasına vardığımda, arka kapıdan karanlık bir koridora girerim. Güvenlik görevlisi centaur Norace, beni fark etmeden önce yarı ayağa kalkar. O tanıdığı şey, kendi dürüstlüğü, gücü ve adalet duygusudur. Benim hakkımda bildiği tek gerçek şey, Madame Desire için çalışan bir tür araştırmacı olduğumdur. Bu, dövüşleri izlemek için ücretsiz girişimi sağlayan gerçek bir yalandır. En azından bu gece gerçekten iş için buradayım.

Norace, geçmem için toynaklarını kaydırır. "Bu gece kimi gözetliyorsunuz , Bayan Lovecraft?"

Ona göz kırptım. "Sana asla söylemeyeceğimi biliyorsun."

O da takdirle homurdandı. "Müşteri gizliliği. Buna saygı duyarım."

Karanlık koridoru takip ediyorum, ta ki parlak ışıklarla aydınlatılmış ana binaya ulaşana kadar. Bina, siyah bir korkulukla çevrili obsidiyen mermer zemine sahip dairesel bir koridordan oluşuyor. Odanın ortası boş ve dört kat aşağıdaki dövuş çukuruna kadar uzanıyor. Duvarlar kırmızı ve altın brokarla kaplı, siyah metal çerçeveli parlak lambalardan yayılan sıcak ışık, duvarları süsleyen yaldızlı çerçevelere ürkütücü gölgeler düşürüyor. Her çerçevede, geçmiş yıllarda arenada boy göstermiş en ünlü dövüşçülerin farklı portreleri asılı.

Yürüyüş yolu heyecanlı konuklarla doludur — erkekler ve kadınlar, insanlar ve ana girişten içeri akın etmektedir. Ben de salondan çıkıp insan trafiğine katılıyorum. Odanın çevresini dolaşırken hava sohbet sesleriyle doluyor, sonra

binanın silindirik yeraltı kısmına inen spiral merdivenlerden aşağı inin. İlerledikçe ışıklar giderek azalır, duvarlar koyulaşır, atmosfer daha heyecanlı hale gelir. Sonunda merdivenler, dairesel kademeli oturma yerlerini çevreleyen bir yürüyüş yoluna çıkar. Stadyumun tam ortasında kumlu dövüş alanı yer alır. Müşterimin toplantıda gösterdiği koridora ulaşana kadar stadyumun etrafında dolaşmaya devam ederim.

Bayan Haywood'a göre, Bay Donnelly arenanın en önündeki özel loca koltuklarından birine sahip. Bu koltuklar, çukurda en tehlikeli ve en çok rağbet gören koltuklardır. Onun koltuğu merkezin hemen solunda, bu yüzden onun locasını bulana kadar yürüyüş yolundan ayrılmıyorum. Öne doğru gitmek yerine, en arkadaki bir bankta oturuyorum. Burası stadyumun en kötü koltuklarından biri olabilir, ama en azından kimse beni rahatsız etmez. Kimse, arkadaşının yanına oturmak için benden koltuğumu vermemi istemez ve ön locaya uzun süre bakan sıradan bir kızı kimse fark etmez.

Arena hızla doluyor ve ben heyecandan koltuğumda zıplamaya başlıyorum. O kadar heyecanlıyım ki, Bay Donnelly'nin gelişini neredeyse kaçırıyorum. Üç erkek arkadaşıyla birlikte locadaki yerlerini alıyor, her birinin elinde bir içki var. Locaya sahip olmanın bir başka avantajı da bu. Bu müşteriler yemek ve içecek servisi alırken, geri kalanımız arenanın en ucundaki büfelerden bir şeyler almak zorunda kalıyoruz. Büfelerden gelen yemek kokuları havada yayılıyor, burnumu meyveli buzlu içeceklerin keskin kokusu, soğuk çayların yumuşak toprak kokusu ve Fire Court'un özel içkisi Agave Ignitus şarabının baş döndürücü tatlılığıyla dolduruyor.

Her an, tüm kokular kan, ter ve belki de sihir kokularıyla boğulacak. Bu morbid bir düşünce, ama yine de beni heyecanlandırıyor. Ellerimi göğsümde birleştiriyorum, Bay Donnelly'yi unutuyorum ve nefesimi tutarak öne eğiliyorum. Bir haftadır bu geceki dövüşü iple çekiyordum. Bir ogre, bir griffin ile dövüşecek. Sıradan bir griffin değil, son dövüştüğü rakibini tek bir pençe darbesiyle kafasını koparan ünlü Helody. Helody, profesyonel bir dövüşçü olmadığı için çukura pek sık çıkmaz. Ancak grifonlar, kötü davranışlara tahammül etmedikleriyle bilinirler. Birisi çocuklarının tek bir saç teline bile zarar verirse, suçluyu düelloya davet ederler. Ve Faerwyvae adasında bu tür düelloların yasal olarak yapılabileceği tek yer burasıdır.

Bu da Department Wrath'taki çukuru diğer dövüş arenalarından farklı kılan şeydir. Faerwyvae'ye getirilen sporların çoğu insanlar tarafından getirilmiş, dikkatli kurallar ve düzenlemelerle organize edilmiş ve çoğunlukla insan sporcuların katıldığı sporlardır. Wrath ise genellikle profesyonel dövüş geçmişi olmayan fae dövüşçülerinin yer aldığı bir arenadır. Bu düellolar kişisel niteliktedir ve Wrath Departmanı'nın başkanı Madame Fury'ye şikayetlerinin haklı olduğunu kanıtlayabilenlere izin verilir. Tanınmış bir dövüşçü değilseniz, ona dilekçe vermek neredeyse yüz opal mermiye mal olur. Ancak bu

Birçok kişinin intikamını kendi elleriyle almak için ödemeye hazır olduğu bir bedel. Faerwyvae'nin hukuk sisteminin başarısız olduğu yerlerde adaletin yerini bulmasını görmek ya da bunu denerken ölmek. Savaşmaya rıza gösterilmesi ve düello sırasında rakip dışında kimseye zarar verilmemesi dışında çok az kural vardır. Savaşçılar ölümüne ya da rakibi pes edene kadar savaşabilirler. Büyü kullanabilirler ya da sadece güçlerini kullanabilirler.

En sevdiğim dövüşler, her şeyden önce zekayı kullananlardır. Tanık olduğum ilk dövüşlerden biri böyleydi. Küçük bir ateş perisi, is perisi sevgilisinin öldürülmesi nedeniyle bir ejderhaya meydan okudu. Herkes ejderhanın kazanacağını biliyordu. Her iki savaşçı da ateş perisi olmasına rağmen, ejderha boyut olarak avantajlıydı. Yine de perisi korkusuzdu, sürekli onu kovalaması için kışkırtıyor, hakaretler yağıdırıyordu. Sonunda ejderhayı kandırarak suçunu itiraf ettirdi. Peri hemen teslim oldu ve düelloyu kaybetti. Ama savaşı kazandı. Böyle aleni bir itirafın ardından yetkililer harekete geçerek ejderhayı tutukladı.

İşte bu tür mücadeleler, Seven Sins Hotel'de kalmaya kararlı olmamın ve itiraf etmeye cesaret edemediğim gizli bir umudun alevlerini körüklemeye devam etmemin nedenidir. Belki bir gün, Madam Fury ile görüşmek için yeterli opal mermi biriktirip intikamımı alabileceğim umudu. Yeterince kavga izlersem, er ya da geç birisi bir emsal oluşturacak ve güçsüz, yarı insan bir kızın bir kraliçeyi nasıl yenebileceğini öğreneceğim umudu.

Bu çocukça bir umut, asla gerçekleşmeyeceğini bildiğim, acemi bir fantezi, ama yine de ona tutunuyorum.

Umutlar ve kırılğan fanteziler bir yana, bu dövüş kesinlikle zekanın değil kas gücünün galip geleceğı bir dövüş olacak ve başlaması için sabırsızlanıyorum. Helody'nin çukura geri döneceğini duyar duymaz, burada olmam gerektiğini anladım. Arenanın şu anki kalabalığına bakılırsa, tek kişi ben değilim. Oturduğum arka sıra bile dolmuş durumda. Heyecanlı seyirciler etrafımı sardığı için, birkaç kez bir taraftan diğer tarafa itildim ve artık koltuk arkadaşlarımdan neredeyse bir santim bile uzaklıkta değilim. Koltuğun bir ucuna bakıyorum, çoğunlukla gömlek kollu genç erkekler oturuyor, muhtemelen depo bölgesinden gelen işçiler. Kimse bana en ufak bir ilgi göstermiyor, bu da bana gayet uygun. Ama bankın diğer ucuna baktığımda, kalbim neredeyse yerinden çıkacak gibi oluyor.

Bal rengi irisler, iki kızıl kaşın altından bana bakıyor. Adam, gözlerimizi tam olarak kilitleyemeden hızla başka yere bakıyor, ama ben aynısını yapamıyorum. Çünkü yanımda, eteğimin ucu pantolonuna degecek kadar yakınımda, birkaç gün önce sokakta karşılaştığım yabancı adam oturuyor. Birkaç gün önceki karşılaşmamızdan bu yana görünüşü biraz değişmiş. Saçları artık dağınık değil, bakır rengi bukleleri hafif dalgalı bir şekilde düzgünce taranmış. Sakalı, keskin çenelerine yakın bir şekilde kesilmiş. Kıyafeti de değişmiş. Akşam kıyafeti yerine keten pantolon, hafif bir yelek ve göğsünün ortasına kadar açık pamuklu bir gömlek giymiş.

Giysilerinin hepsinin siyah olması, Ateş Mahkemesi'nin sığağında çoğu insanın tercih ettiğı açık renklerin arasında onu öne çıkarıyor. Sivri kulakları onun bir peri olduğunu, omuzlarının duruşu ise sokakta hissettiğim gerginliğı yansıtıyor.

Yavaşça gözlerimi ondan ayırıyorum, ama içimde yerleşen tedirginlik hissine engel olamıyorum. Az önce gördüğüm adamın şimdi yanımda oturması sadece bir tesadüf mü?

Işıklar aniden kararınca içimde bir alarm çalar, ama üç spot ışığı kumlu çukuru aydınlatınca bu his hızla geçer. Çukurun karşı taraflarındaki iki kapı gıcırdayarak açıldığında, endişem yavaş yavaş kaybolur ve ortadan ikiye ayrılan kapılar, iki karanlık kemer ortaya çıkarır. Arena sessizliğe bürünür ve kendimi koltuğumun kenarına kayarken bulurum. Sonunda, dayanılmaz bir bekleyişin ardından, ilk kemerin gölgesinden pençeli bir ayak belirir, ardından devasa bir kuş kafası ortaya çıkar. Ardından Helody, aslanı andıran gövdesini ve arka pençelerini ortaya çıkarır. Gagalı ağzını şaklatır ve arenanın ortasına doğru yürüyerek ilerler, altın kanatlarını genişçe açarken ince kuyruğunu bir yandan diğer yana sallayarak saldırganlığını hızlı hareketlerle gösterir. Seyirciler alkışlarla coşar, ardından rakibi kapıdan çıkarken aynı sayıda yuhalama sesleri yükselir.

Maçı günler önce okuduğum için ogrenin adının Murtis olduğunu biliyorum. Helody'nin en küçük kızını yemeye çalıştığı için ringe ilk kez çıkıyor. Bu geceki şampiyona verilecek büyük ödül düşünülürse, onu buraya gelmeye ikna etmek zor olmuş olmalı. Her maçın ödülü, dövüşçülerin şöhretine ve iki tarafın dövüşmeyi kabul etmesinin maliyetine göre hesaplanıyor. Helody'nin önceki maçlarında en fazla beş bin opal ödül verilirken, bu geceki maçta on bin opal ödül verileceğı için, ikinci faktörün daha büyük etkisi olduğunu düşünüyorum.

Helody'nin korkutucu ününü düşünürsek, Murtis'in onunla dövüşmekten çekinmesini hiç suçlayamam. Yine de griffin için yeterli bir rakip olacak gibi görünüyor. O, Helody'den bir baş daha uzun ve iki kat daha geniş, sadece bir peştamal giymiş. Derisi kalın, yeşil ve yara izleriyle kaplı. Arenada daireler çizerek, griffini korkutmak için sivri dişlerini gıcırdatıyor. Helody ise sadece tüylü başını dik tutarak, törenin başlangıcını ilan edecek tören yöneticisini sabırla bekliyor.

İnsan benzeri bir seelie formundaki bir peri, mor şapka ve frak giymiş olarak çukurun ortasına doğru yürürken sessizlik tekrar çöker. Gür sesiyle iki dövüşçüyü tanıtır ve çukurun birkaç kuralını okur. Tören yöneticisi duyurularını bitirir bitirmez havaya sıçrar. Sırtından mor kanatlar çıkar ve onu kum çukurunun birkaç metre üzerine çıkarır. "Başlayın!"

Yanımdaki yabancı ve Bay Donnelly, iki dövüşçü birbirlerine doğru hücum ederken tamamen unutulur. Helody, ogrenin göğsüne geniş bir kesik atarken, ben çığlık atmamak için dişlerimi sıkar ve alt dudağımı ısırıyorum.

Helody, ogrenin göğsünü derin bir şekilde keserken. Murtis geri atlar, yaraları kapanır ve geride sadece üç kan izi kalır. Periler esasen ölümsüz oldukları için yaralanmaları çok zordur, öldürülmeleri ise daha da zordur. Çoğu peri, özellikle de safkan olanlar, yüzeysel yaralarından çabuk iyileşir. Başka bir faenin hayatını kesin olarak sona erdirmenin tek yolu, kafasını vücudundan ayırmaktır. Diğer yöntemler arasında başka bir faeyi bir anlaşılmaya hapsetmek vardır. Anlaşmayı yerine getirmezlerse ölürlür. Son yöntem ise onları demirle yaralamaktır, ancak demir Faerwyvae'de yasaktır. Adada en son birkaç yıl önce kanlı bir isyan sırasında görülmüştür.

Murtis kükreyerek saldırır ve yumruğunu Helody'nin yüzüne doğru savurur. Helody kaçmak için yana doğru eğilir ve Murtis'in gövdesine bir darbe daha indirir. Diğer seyircilerle birlikte tezahürat yapıyorum, koltuğumun kenarında oturuyorum, düşsem bile şaşımam. Tedbiren bankın kenarından sıkıca tutunuyorum. Helody ogre'ye tekrar pençelerini geçirir, sonra gagasını eline doğru uzatır. Geri çekilirken ısırdığı parmağından kan fışkırır. Ağzımdan şaşkın bir kahkaha patlar. Fae'ler neredeyse her yarayı iyileştirebilirler, ama kopan uzuvlar geri çıkmaz.

Helody'nin rakibinin kafasını kesmemiş olması, onun ne kadar öfkeli olduğunu gösteriyor. Onu acı çekmeye niyetli. Ne kadar acımasız ve hanımefendiye yakışmasa da, her dakikasından zevk almaktan kendimi alamıyorum.

Soğuk bir şey bileğime dokundu, ardından bir çıt sesi geldi. Sağ elime baktım ve bileğimi saran bir pirinç bant gördüm. Bir ucu kavisli, diğer ucu düz bir çubuktu. Düz uçtan başka bir kelepçeye uzanan bir zincir vardı. Açık kelepçe, gizemli bank arkadaşım tarafından tutuluyordu. Gözlerimi ona kaldırdım, ama bakışlarım, köpek dişleri yavaşça keskin uçlara dönüşürken genişleyen ağzına düştü.

Geri çekilmeye çalışıyorum ama diğer taraftaki adam omzuma dirsek atıyor ve beni kelepçeli adama doğru itiyor. Tepki veremedim, gizemli yabancı eğiliyor ve dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. Sesi alçak, ölümcül bir gürültüyle çıkıyor. "Sessizce gel yoksa dişlerimle boğazını parçalarım."

ASTRID

Adam başımı sallamamı bekliyor. Çıglık atmamam gerektiğini biliyorum. Olay çıkarmamalıyım. Şimdi yardım istesem de bir işe yaramaz. Son Crimson Malus dozum hala kanımı ısıtıyor olsa da, şoktan kendimde değilim. Korkudan başka bir şey hissedemiyorum. Bu da, benimle ilk kez karşılaşan herkesin, kendi en kötü özelliklerini benden yansıtarak göreceği anlamına geliyor. Lanetli büyümle yeterince uzun süre yaşadım, insanların en iyi özelliklerine karşı sevgi-nefret ilişkisi yaşayabileceğini biliyorum, ama en kötü özelliklerine? Onlara karşı nefret-nefret ilişkisi yaşarlar. Şimdi kimse beni savunmaz. Tek umudum, güvenlik centauro Norace'ye rastlamamız. Adaletle olan hayranlığıyla mutlaka beni savunur.

Şu anda tek yapabileceğim, kelepçeli elimden tutup beni bankta çekip alan kaçırmanın peşinden gitmek. "Direnirsen diğerini de kelepçelerim," diyor ve beni arenadan, koltuklardan uzaklaştırıp spiral merdivene çıkan koridora sürüklüyor. Salonun ışıkları kısık, merdivenler karanlık, tek ışık arkamızdaki arenadan ve en üst kattan gelen soluk bir ışık. Etrafta kimse yok. Müşteri yok, güvenlik görevlisi yok, garson yok. Tırmanmaya başladığımızda, bana defalarca bakıyor, keskin dişleri karanlıkta bile parlıyor. Tehdidi yerine getireceğinden şüphem yok. Yakışıklı olsa da olmasa da, onda son derece ölümcül bir şey var. Onun niteliklerini anlayacak kadar uzun süre göz teması kuramadım, ama davranışları bana yeterince ipucu veriyor. Üvey annem için çalışıyor. Bundan eminim. Beni nasıl bulduğunu ise anlayamıyorum.

Ve eğer beni ona geri götürürse...

Panik içimi kaplar. Onun tehdidine rağmen, beni bekleyen kadere boyun eğemeyeceğimi biliyorum. En azından şu anda yarı karanlık beni koruyor. Birkaç basamak daha çıkıyoruz ve o bana bir kez daha bakana kadar bekliyorum. Hala itaatkar olduğuma ikna olup arkasını döner dönmez, kelepçeli elimi tüm gücümle çekiyorum. Hala açık olan kelepçe elinden kayıyor ve ben hızla merdivenlerden aşağı koşuyorum. Alt katta dışarıya çıkış yok ama en azından bir yere saklanıp kavga bittikten sonra diğerleriyle birlikte yukarı çıkabilirim.

Endişeli aceleyle iki adım bile atmadan ayağım takılır. Kaslı kollar belimi sarar ve beni ayağa kaldırır. Kolumu sallayarak, gevşek kelepçeyi kafasının yan tarafına vuruyorum. Kelepçe kafasına çarpmadan önce onu uzaklaştırıyor, sonra geri almaya çalışıyor. Kelepçeyi yakalayamadan, serbest elimle tırnaklarımı yanağına doğru savuruyorum. Şu anda Helody gibi pençelere sahip olmak için neler vermezdim. Ya da herhangi bir yararlı unseelie formuna. Çoğu fae'nin aksine, sadece biraz

fae kanı olanlar gibi, ben iki form arasında geçiş yapmıyorum. Bunun yerine, seelie formum *benim*, unseelie formum ise başkalarının gördüğü yansıma. Açıkçası, tamamen işe yaramaz.

Ama bu, savaşmayacağım anlamına gelmez.

Kör, işe yaramaz, fazla insani parmak uçlarım onun yüzünden bir santim bile uzaklaşmadan, o büyük eliyle bileğimi yakaladı, sırtımı duvara dayadı ve beni orada, bileğim başımın üstünde kalacak şekilde sabitledi. Diğer eliyle omzumu duvara sabitledi. Kalan silahım olan gevşek kelepçeyi koluna savuruyorum. Ön koluna vurmak ya da etini kesmek yerine, kelepçenin kavisli ucu bileğine takılıyor. Kelepçeye bakarken gözleri fal taşı gibi açılıyor. Düz ucu hala gevşek ve açık durumda. Donup kalıyor, gözleri benden kelepçeye gidip geliyor. Bakışları bana dönünce, düşük bir sesle homurdanıyor. "Sakın yapma."

Bu, kelepçeli elimle kalan kısmı da kapatmam ve düz kısmı kapatmam için yeterli. Bir klik sesiyle yerine kilitlenir.

Az önce ne kadar korkunç bir hata yaptığımı fark edince içimi soğuk bir korku kaplar.

Gözleri öfkeyle benimkilere dikilir. "Neden yaptın bunu?"

Şimdi, pirinç bir bant ve 30 santimetreden kısa bir zincirle benimkine bağlı olan elime bakıyorum.

Cevap vermediğimde, bu sefer daha yüksek sesle soruyu tekrarlar. "Neden lanet olasınca bunu yaptın?"

"Çünkü sen istememiştin," diyorum aceleyle. "Düşündüm... Düşündüm..." Ne düşündüğümü bilmiyorum, çünkü daha kötü bir seçim yapamazdım. Çünkü şimdi boğazımı parçalamakla tehdit eden bir adama sıkıca bağlıyım.

Düşüncesizce küfürler mırıldanıp merdivenlere, sonra da yukarıya bakıyor. "Peki," diyor dişlerinin arasından ve bir adım daha yaklaşıyor. Bir ayağı benimkinin altında olmasına rağmen, hala benden çok daha uzun.

"Bana ne yapacaksın?" diye soruyorum, sesim titrek bir fısıltı halinde. "Hak ettiğini." Dudaklarını sıkıca kapatıp kelepçelenmemiş sol elimi bırakıyor. Parmak uçları göğsüme dokunmadan önce sadece bir milisaniye umutlanıyorum. Elini göğsümün hemen üzerine koyduğunda kalbim deli gibi atıyor. Aklımdan en kötü senaryolar geçiyor.

Sonra onun dokunuşunda bir şey fark ettim.

Sert değil. Elleme, okşama ya da sıkma değil. Sadece parmak uçları bluzuma değiyor ve onun peşinde olduğu şey benim göğüslerim değil.

Hızla atan kalbim.

Zihnimdeki görüntüler çok daha korkunç bir hal alıyor ve o anda onun beni öldüreceğini anlıyorum. Kalbimi göğsümden söküp alacak. Damarlarında peri kanı akıyor olsa bile, tam bir peri kadar hızlı iyileşemiyorum. Aslında, insan kadar yavaş iyileştigimi zor yoldan öğrendim. İyileşsem bile...

Hızlıca, bir fae'yi öldürmenin daha önce düşünmediğim bir yolu var. Kalbini çıkarırsan, geri çıkmaz. Kafasını kesmek kadar kesin bir çözüm.

Bir çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum ve pençelerini bekliyorum. Seelie formunda keskin dişler çıkarabiliyorsa, pençeleri de çıkarabilir. Unseelie formunun ne olduğunu bilmiyorum, ama birçok fae iki fiziksel formu arasında kısmen dönüşebilir veya diğer formlarının sadece parçalarını ortaya çıkarabilir.

Kalbim parmak uçlarına çarpıyor, göğsüm keskin nefeslerle inip kalkıyor. Son nefeslerim olacak.

Tek tesellim, öbür dünya umududur. O zaman babamla birlikte olabilirim.

Adam bir hırıltıyla benden uzaklaşır, elini göğsümden çekerek Göğsümden çekiyor. Nefesi düzensiz bir şekilde çıkıyor, sivri dişleri diş etlerine çekiliyor, kare ve düz bir şekil alıyor. Sıradan. "Bana ne tür bir büyü yaptın?"

Gözlerine bakıyorum, vücudumun her yeri titriyor ve onda ne gördüğünü anlamaya çalışıyorum. Ne kadar uzun bakarsam bakayım, normalde benim için çok kolay olan özellikleri anlayamıyorum. Bir an için bir şey gördüğümü sanıyorum — zayıflık, kırılganlık — ama geldiği gibi çabucak kayboluyor. Onu tekrar incelediğimde, yüzünde bu özelliklerin hiçbirini göremiyorum. Bu dev adam zayıf olmaktan çok uzak.

Ve yine de... beni öldürmedi.

Aşağıdaki arenadan bir tezahürat yükseldi, neredeyse yerimden zıplayacaktım. Kutlama seslerinin tonu ve şiddetine bakılırsa, dövüş sona ermiş olmalıydı. Bunu göremediğim için hafif bir hayal kırıklığı hissettim, ama şu anki durumum çok daha acildi.

"Gel," diye homurdandı adam. Bu sefer, onunla dövüşmeyi bile düşünmedim. Elim onun eline zincirlenmişken, bu şimdi her zamankinden daha anlamsızdı. Ama beni öldürmeden önce anahtarı sakladığı yeri bulabilirsem...

"Kelepçeni açmayacak mısın?"

"Hayır," diyor ve bu tek kelimedeki duyulan acı ton, anahtarın onda olmadığını düşündürüyor.

Wrath Departmanı'nın en üst katına vardığımızda bacaklarım ağırlaşmış. Beni koridordan geçip arka kapıya giden koridora yönlendirirken göğsümden bir umut ışığı parlıyor. Orada Norace her zamanki yerinde oturuyor. Ama yaklaşıncı, beni esir alan adam centaur'a başını sallıyor ve Norace... ona karşılık veriyor. Bana bakmıyor bile.

"O benim Alfa Konseyi için çalıştığımı biliyor," diye açıklıyor beni kaçıran kişi, arka kapı arkamızdan çarptığında.

Buna bir şey söyleyecek kadar şaşkınım. Tris Kraliçe'nin emriyle benim için geldiğini zaten anlamıştım, ama Alfa Konseyi, Faerwyvae'nin tüm kralları ve kraliçelerinden oluşan en yüksek yönetim organıdır.

adada on bir saray var ve her sarayda bir seelie ve bir unseelie hükümdar hüküm sürüyor, o zaman o yirmi ikisinin hepsine hizmet ediyor. Norace'in onun otoritesini sorgulamamasına şaşmamalı.

Bu, Tris'in tüm Alfa Konseyi'ni benim suçlu olduğuma ikna ettiği anlamına mı geliyor? Konsey, gizli kaçırma ve suikast girişimleri değil, adil yargılamaları savunması gerekiyor. Beni Wrath ve Lust departmanları arasındaki ara sokağa götürürken gözlerim odaklanamıyor.

"Bu bir büyü mü?" diye sordu keskin
bir sesle. Ona kaşlarımı çatarak
baktım. "Ne?"

"Sana zarar vermemi engelleyen büyü. Bu bir büyü mü?" Birkaç kez
gözlerimi kırpyorum. "Benim büyüüm öyle işlemez."

Homurdanarak içini çekti. "Peki. Seni bu şekilde götüreceğim. Onun kalbini getirmek için pazarlık yaparken, senin de ona bağlı olacağını belirtmedim. Yine de, onun hoşuna gitmeyeceğinden eminim..."

"Hayır!" Topuklarımı yere çakıp kelepçeli kolumu çekiyorum. Bu hareket bileğime keskin bir acı veriyor ama onu yerinden kıpırdatmıyor bile. O da beni geri çekip yürümeye zorluyor ama birkaç adım sonra yine direniyorum. Bu sefer yumruklarımı sıkıp olabildiğince korkutucu görünmeye çalışıyorum. Ne kadar saçma bir fikir olsa da, işe yarama ihtimali var. Hâlâ bende ne bulduğunu bilmiyorum, ama beni üvey anneme geri götürmeyi planlıyorsa, her şeyi denemeliyim. "Beni ona geri götüremezsin."

Durur ve bana dönerek yüzünü bana çevirir. Gözleri yumruklarımı ve yarı çömelmiş duruşumu gördüğünde, karanlık bir kahkaha atar. "Üvey annene geri döneceksin ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Özellikle de bana bu kadar kolay bağlandığın için. Başta bu fikir hoşuma gitmemişt, ama dürüst olmak gerekirse," kelepçeli elini kaldırır, "bu işe yarıyor. Artık istesen bile kaçamazsın."

Daha dik durup gözlerini gözlerime kilitliyorum. Yine onu net olarak okuyamadım. Onda nasıl bir izlenim bıraktım? Ve neden bu kadar belirsiz? "Benim senin gibi olmadığımı nereden biliyorsun?" diyorum, Fairweather Sarayı'ndan kaçtıktan sonra kelpie'ye yaptığım numarayı deniyorum.

"Demek sen bir ödöl avcısısın?" diyor, açıkça inanamadan. "Bana yapabileceğini sandığın her şeyi, ben de sana yapabilirim..."

O bana yaklaşıp tam karşımda durduğunda sözlerim eriyip yok oldu. Hiç olmadığı kadar rahat görünüyordu, sanki beni öldürmeye çalışmak, daha önce gördüğüm gerginliği atmak için tek ihtiyacı olan şeydi. Bir elini pantolonunun cebinde rahatça tutarken, kelepçeyi sanki moda aksesuarıymış gibi takıyordu. Gözlerini bana dikti. "Yaptıklarından sonra ölmeyi hak etmiyor musun?"

"Babamı ben öldürmedim, yemin ederim."

"Sen yarı insansın," diyor alaycı bir şekilde. "Yalan söyleyebiliyorsan sözünün hiçbir anlamı yok."

"Bağlayıcı bir yemin ederim. Yapmadığımı kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Yüzündeki ifade sert kalır, sözlerime hiç inanmadığını belli eder. "O zaman neden kaçtın?"

Cevabım kolayca gelir. "Çünkü Kraliçe Tris her halükarda beni suçlayacağını biliyordum. O benden nefret ediyor."

Beni birkaç saniye daha inceler, sonra yaklaşır. Geri çekilmeye çalışırım ama o sadece manşetimi çeker ve beni göğsüne çarpmak üzere zorlar. Serbest elini nazikçe sırtıma koyar ve yanağını yanağıma yaklaştırır. O kadar yakınız ki, sakallı çenesinin yanağıma hafifçe değdiğini hissediyorum. Kendimi savunmaya hazır bir şekilde donup kalıyorum, ama o yavaşça ve derin bir nefes alıyor. Sonra geri çekiliyor ve bana kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bakıyor. "Yalanlarını gizlemek için kullandığın sihir ne olursa olsun, üzerindeki Kızıl Malus'un kokusunu örtmeye yetmez."

Yutkunuyorum, gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Beklediğim suçluluk kokusu bu," der, sırtarak. Uzun köpek dişleri geri çekilmiş olabilir, ama yoklukları onun varlığının tehdidini hiç de hafifletmez. "Şimdi söyle bana, Bayan Snow, babanı sen öldürmediysen, neden onun hayatını sonlandıran zehirin kokusunu taşıyorsun?"

ASTRID

Yüzümden kan çekilir, dizlerimdeki tüm güç kaybolur. Geriye sendeleyerek, serbest elimle arkamda beni tutacak bir şey arıyorum. Sonunda parmaklarım Wrath Departmanı'nın duvarına dokunuyor. Yakalayan adam bir adım öne çıkıyor. İlk başta tekrar saldıracak sandım, ama sadece bileklerimizi birbirine bağlayan zinciri gevşetmek için yaklaştığını anlıyorum. O zaman kendimi duvara yaslayabiliyorum. Yere çökmemek için tek yapabileceğim bu.

Boğazım o kadar kurumuş ki, sesimi bulabilmek için birkaç kez yutkunmak zorunda kaldım. "Babam... babam Crimson Malus tarafından mı öldürüldü?"

Adam bana bakarken kaşları çatıldı. Sonra ifadesini sertleştirip kaba bir cevap verdi. "Evet."

"Nasıl biliyorsunuz?"

"Ben bir ödül avcısıyım. Davamla ilgili her şeyi bilmek benim işim."

Onun söylediklerini anlamaya çalışıyorum, ama beni saran ani keder dalgası zihnimi bulanıklaştırıyor. Bu korkunç duyguyu uyuşturmak için parmaklarım şişeye uzanmak istiyor, ama şu anda uyuşturucuya sahip olduğumu kanıtlamak için en kötü zaman. "Babamın zehirlendiğini biliyordum," diyorum, sesimi sabit tutmaya çalışsam da sesi çok kısık çıkıyor. "O kısmı beni şaşırtmadı. Ama Crimson Malus olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Çenesi bir yandan diğer yana kayıyor. İlk başta cevap vermeyecek gibi görünüyor. Sonra derin bir nefes veriyor. "Koklama duyum çok gelişmiştir."

"Ve sen... zehri kokladın mı? Nasıl? Nerede?"

"İki hafta önce Kraliçe Tris seni bulmam için beni çağırdı. Yemek odasını cinayet gecesi olduğu gibi bırakmıştı, çürümeyi durdurmak için büyü yapmıştı."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Babamın cesedi de mi?"

"Hayır, o zaman çoktan gömülmüştü. Ama dedektiflerin çizdiği eskizleri görmüştüm."

Babamın yüzünü, solgun teninde ağzından boynuna kadar uzanan siyah damarları hatırlamamak için gözlerimi kapatıyorum. Titreyerek gözlerimi tekrar açıyorum. "Yani cinayet mahallini koklayarak araştırdın. Crimson Malus'un kokusunu aldın. Nereden kokladın?"

"Cevabı biliyorsun."

Biliyorum, ama onun ağzından duymak istiyorum. "Söyle bana. Lütfen."

"Ölmeden önce ısırıldığı pastada zehir kokusu aldım. *Senin* onun için yaptığın pasta."

Acı kalbimi yakıyor, gözlerimi yaşlarla dolduruyor. Pastanın zehirli olduğunu zaten biliyordum. Boğulmaya başladığı anda, derisinin yüzeyinde siyah damarlar belirdiğinde anladım. Babam sadece bir ısırık aldıktan sonra boğazına sarılmaya, boynunun yanlarını, dudaklarını tırmalamaya başladı.

Ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Sadece izlemek. Bağlamak. Yardım istemek. Çok geç olana kadar gelmeyecek yardım.

Yakınlardan ani bir ses dalgası geliyor — kavgaya karışan müşteriler Wrath'ın ön kapısından çıkıyor. Ödül avcısı beni merdivenlerden yukarı çekip bu sokağa sürüklemekten önce, düellonun sona erdiğini belirten tezahüratları duymuşum. Kavga bittiğine göre, müşteriler yürüyüş yollarına dökülecek ve diğer bölümlerde eğlenmek için başka zevkler arayacaklar.

Beni yakalayan adam kelepçemi çekerek beni duvardan uzaklaştırdı. "Yürü. Ve olay çıkarma. Daha önceki tehdidim hala geçerli."

Blöf mü yapıyor acaba? Boğazımı ve kalbimi parçalamak için birçok fırsatı oldu ama şimdiye kadar ikisini de yapmadı. Bana, büyümün onu bana zarar vermesini nasıl imkansız kıldığını sorduğunda ne demek istediğini hâlâ bilmiyorum. Herhalde kendi yansımasında gördüğü şeyle bir ilgisi olmalı. Moralim çok bozuk olduğu için, önceki ikilemim hâlâ devam ediyor. Tanımadığım birinden yardım istersem, şu anda benim en kötü yanlarımı görecekler. Tanıdığım birini bulsam bile...

Norace'in, genellikle bana çok dostça davranan birinin, beni kaçıran adamın beni bir hiçmişim gibi sürüklemesine izin verdiğini hatırlıyorum. Hepsi, ödül avcısının çalıştığı kişi yüzünden.

Şimdilik takip etmekten başka yapacak bir şey yok. Birkaç kez onda *bir şey* gördüm. Az önce bana baktığında kaşlarını çatması. Elini kalbimden koparmak yerine çekmesi. Belki onu masum olduğuma ikna edebilirim.

Beni, Wrath'tan dökülen kalabalığın hızla yuttuğu sokağın ağzına götürüyor. Birkaç müşteri doğrudan Department Lust'a akın ederken, diğerleri Greed veya Gluttony'ye yöneliyor. Geceleri daha az hareketli olan tek bina Envy, çünkü çoğu misafir alışverişini gündüz saatlerinde yapmayı tercih ediyor.

Lust'u geçip, biraz daha az kalabalık olan yolu takip ederek en büyük binanın arkasına doğru ilerliyoruz: Sloth. Binanın ön cephesini Pride'ın devasa lobisi, balo salonları ve salonları kaplasa da, en geniş alanı Sloth kaplıyor.

Yolu ilerlerken, yanımdan geçenlerden gözlerimi kaçırıyorum. Bir doz daha Kızıl Malus ile ruh halimi dengeleyene kadar yeni izlenimler edinmemeye kararlıyım. Yine de, bize yöneltilen nazik selamlara en azından karşılık vermeliyim. Yalnızken böyle ilgiye alışkın değilim. Herkes

Bunu bu kadar fark ettim mi, yoksa sadece beni esir alan kişinin uzun boyu ve kendinden emin tavırları yüzünden mi bu kadar çok insan şapkalarını çıkarıp selam veriyor? Normal olmak böyle bir şey mi?

"Güzel akşam," diyor bir adam, tamamen durarak. Ellerimize bakıp kaşlarını çatıyor ve göğsümde bir umut dalgası hissediyorum. Kelepçelerimizi görürse, belki...

Sıcak, ağır bir avuç içi benimkine bastırıyor, elimi eline alıyor. Ani dokunuş, bir erkeğin elimi tutması, kalbimi çarpıtıyor. Bir çiftin, kadının elini erkeğin dirseğine takarak yürümesi çok daha uygun kabul edilir. Bazı çevrelerde, özellikle de insan üst sınıfında, el ele tutuşmak kaba bir davranış olarak görülür.

Diğer adam, birleşen avuç içlerimizden gözlerini kaldırırken yanakları kızarır.

"İyi akşamlar," diye homurdanıyor beni yakalayan adam. Adamın yanından geçip yolumuza devam ederken elimi bırakmıyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum, kısmen mecburiyetten, kısmen de elinin sıcaklığından dikkatimi başka yere çekmek için.

"Sloth'taki süitime."

İçimde bir alarm çalar. "Neden?"

"Çünkü orada ihtiyacım olan bir şey var. Spring'e hızlıca geri dönmemizi sağlayacak bir şey."

"Lütfen beni geri götürme," diyorum, elini çekmeye çalışıyorum ama nafile. Yoldan geçenlerin duymaması için sesimi alçaltıyorum. Ve *olay çıkarmamak* için. "Sadece beni dinle. Babamı ben zehirlemedim."

"O zaman söyle bana, mutfağında deneyimli aşçılar bulunan bir prenses olarak neden kendi ellerinle turta yaparsın?"

"Hediye idi. Barış teklifi."

Bana bir bakış attı, gözlerinde anlamlı bir ifade vardı. "Çünkü ikiniz kavga ettiniz, değil mi?"

Dudaklarımı sıkıştırdım. Bilmediği bir şey mi var acaba?

"Suçsuz olduğunu bana ikna etmek istiyorsan, şimdi bu fırsatı değerlendir," dedi, ancak ses tonu başaracağımı hiç sanmadığını gösteriyordu. "Süitime varana kadar vaktin var. Her soruma cevap ver."

"Ve beni bırakacak mısınız?"

Hiçbir şey söylemez, sadece adımlarımızı hızlandırır. Bu, Sloth'un daha da yaklaşmasına, hızlanmasına neden olur. Onun sessiz mesajını anlarım. *Zaman azalıyor. Ya şimdi ya da asla.*

Gerçek dudaklarımdan dökülüyor. "Tartıştık."

"Ne hakkında?"

"Karısı," diyorum dişlerimin arasından.

"Ayrıntılı anlat."

Dudağımı ısıırıyorum, her adımda, her duygusal dalgalanmada tentürüm için olan özlemim daha da güçleniyor. Serbest elimi eteğimin üzerinde gezdiriyorum, yumuşak dokusuna odaklanmaya çalışıyorum, ama bu sinirlerimi yatıştırmaya ya da özlemimi dindirmeye yetmiyor. "Kraliçe Tris, yeğeninin evlilik teklifini reddettikten sonra beni saraydan kovmakla tehdit etti."

Bana bir bakış attı. "Neden reddettin?"

Albert'ı ve onunla ilgili anıların yarattığı rahatsızlığı düşünmemeye çalışarak çenemi kaldırdım. Kısa bir an için, sevebileceğim birini bulduğumu sanmışım. Beni de sevecek birini. Ama tahmin edilebileceği gibi, yanılmışım.

Gözlerimin rengi ne, Albert?

Gözlerin mi? Onlar... çok güzeller. Yeşil. Tıpkı benimkiler gibi. Seni izlerken en çok sevdiğim şey. O gözlerde kaybolabilirim.

Gözlerim yeşil değil. Gri. Benim en çok sevdiği şey yalandı.

"Onu sevmediği için reddettim."

"Üvey annen öyle demedi. Senin onun kalbini kırdığını söylüyor."

Ona öfkeyle baktım. "Üvey annem beni hiç tanımıyor.

."

Beni baştan aşağı süzdükten sonra bakışlarını kaçırdı. "Nasıl Baban, karısının seni saraydan göndermek istemesine ne diyor?"

Midem düğümlenir. Üvey annemin fikrine katıldığını söyledikten sonra aramızda çıkan tartışmayı hatırlarım. Saraydan çıkıp bir süre kendi yoluma gitmemin benim için iyi olacağını düşündüğünü söylemişti. Beni üniversiteye kaydettirdiğini ve hafta sonuna kadar ayrılmam gerektiğini itiraf ettiğinde hissettiğim derin ihanet duygusunu hatırlıyorum. Onun önerisine karşı çıktım, ama o kendimi geliştirmem gerektiğini ısrar etti. Kendim için bir şeyler yapmam gerektiğini.

Anlamıyorsun, dedim ona. Senin gözlerinin dışında ben yokum. Dışarıda ben yokum.

Artık beni görmenin zamanı geldi.

Beni öfkeliendiren son cümlesiydi. Sanki benim talihsiz büyümün bir şekilde benim suçummuş gibi konuşuyordu. Büyümün benim kontrolüm dışında olduğunu herkesten iyi biliyordu. Sonuçlarını görmüştü. Bütün bunların benim suçum olduğunu söylemesi...

Yeni bir öfke dalgası içimi kapladı, ta ki kendime hatırlatana kadar...

Kendime hatırlatana kadar...

Kızacak kimse kalmadığını. Çünkü o öldü.

Neredeyse esir alan kişinin üzerine yığılacaktım, ama kelepçeli elimi sıkıca tutması beni dengeledi. "Beni gönderecekti," diye açıkladım, sesim titriyordu. "Onurlu bir şekilde tepki vermediğimi itiraf ediyorum. Ona korkunç şeyler söyledim."

"Ne gibi?" Sesinde yargılama yok. Merak bile yok. Sesi o kadar düzgün, o kadar kuru ve tarafsız ki, bir şekilde ruh halimi yatıştırıyor. Birazcık.

"Ben... Onu Kraliçe Tris ile evlendikten sonra değiştiğini söyledim. Artık beni savunmadığını, korumadığını söyledim. Ondan uzaklaştım, ama söylediğim her şeyi hemen pişman oldum. Bu yüzden pastayı yaptım."

Gözlerim yaşlarla doldu, o iğrenç, korkunç, el yapımı turtam aklıma geldi. Kendim yapmak istediğimde saray fırıncısı kafamı kesecek sandım.

"Ama neden yaptın? Bunun ardındaki neden nedir?"

Eğer beni esir alan kişiyi nefret etmeseydim, etkilenirdim. O, benim eşleştirme yaparken hedeflerimi izlediğim gibi sorular soruyor. Yüzeyin altına bakıyor. "Bunu yaptım çünkü Tris hayatımıza girmeden önceki günleri hatırlatacağını düşündüm. Üç yıl önce evlenmeden önce, evimizde tek aşçı bendim. Babam çok meşguldü, hep garip saatlerde çalışırdı. Benim berbat yemeklerim olmasaydı, her öğünü çalışarak geçirirdi. Babam ressamdı, biliyor musun?"

İsimsiz ödül avcısı başını sallar. "Evet, Kraliçe Tris'in gözüne böyle girmişti. Onun portresini çizmişti."

"Öyle," diyorum, o portrenin yapımında benim de payım olduğunu söylemeden. Babamla birlikte çalıştığımız son zamanlardan biriydi. Sihirli yeteneğim sayesinde, Tris'in görünüşünde en çok sevdiği üç şeyi, yani saçlarını, tenini ve dudaklarını vurgulamış, ayrıca sevdiği diğer özelliklerini de resme yansıtmıştım. Güzellik, çekicilik ve sevimlilik. Kraliçe Tris, sonuca o kadar hayran kalmıştı ki, onu en değerli sanatçılarından biri yaptı ve bize sarayda odalar verdi. Kısa süre sonra, o ve babam birbirlerine aşık oldular. Onu kocası, sonra da kralı yaptı. Adanın hükümdarlarının eşlerine kraliyet unvanları otomatik olarak verilmediğini düşünürsek, bu gerçek bir onurdu. Tris babamı o kadar çok seviyordu ki, onun sadece eş olarak kalmasını istemiyordu. Ancak babam, ben de prenses ilan edilmedikçe bu onuru kabul etmedi. Tris isteksizce kabul etti.

Tembel Departmanı'nın arka girişine yaklaşıyoruz ve iki kapıcı çift kapıyı açıyor. Eşiğin üzerinden geçerken, hala birbirine kenetlenmiş ellerimize bile bakmıyorlar. O bizi lüks, mor halılarla kaplı bir koridora yönlendirirken, gümüş aplikler ışık küreleriyle yolumuzu aydınlatıyor ve boğazıma panik tırmanıyor. Onun süitinin bulunduğu yere bağlı olarak, yolculuğumuzun sonuna sadece birkaç saniye kalmış olabiliriz. Beni dinleyeceğine söz verdiği sürenin sonuna.

Küçük odama giden koridoru geçip gümüş bir kapıya ilerliyoruz. Kapının yanında kaslı bir peri duruyor. Bacakları geniş toynaklarla bitiyor ve kafasında kıvrımlı boynuzlar var. Büyük toynakları görmek beni her zaman tedirgin eder, atların yanında hissettiğim panikle neredeyse aynı düzeyde bir paniğe kapılıyorum, ama perinin yanında durmak

neredeyse aynı derecede korkunç. Asansör. Sadece bir kez binmişim, ama bu benim için yeterliydi. "Merdivenleri kullanamaz mıyız?" diye fısıldadım.

"En üst kata çıkamazsınız."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. En üst katta en güzel odalar var. Boynuzlu fae kapıyı açıp beni kaçıran adama başını sallamadan önce sadece bir anlık bakma fırsatım oluyor. Adam da beni dar, kutu gibi bir oyuğa götürüyor. Kaslı fae, biz kapıya dönünce kapıyı kapatıyor ve gözden kayboluyor. Zemin yükselmeye başlarken onun kolu çevirdiğini duydum. İsteğim dışında, ödül avcısına yapıştım. O ise sanki hareket eden bir kutunun içinde olmak dünyanın en normal şeyiymiş gibi arka duvara yaslandı.

Aciliyet içimi kaplıyor, zamanımın dolduğunu hatırlatıyor. Beni Spring'e geri götürmemesi için ikna edeceksem, bunu şimdi yapmalıyım. Bana güvenmesini sağlamalıyım.

"Adın ne?" diye soruyorum, sesim titriyor, asansör her santim yükseldiğinde midem bulanıyor.

"Adımı bilmen gerek yok."

"Ama ben bilmek istiyorum." Sesime tatlı bir ton katmaya çalışıyorum, ama sanırım daha çok korkmuş gibi çıkıyor.

Yukarıya baktığımda çenesinin bir yandan diğer yana kaydığını görüyorum. Gözlerime bakmayı reddediyor ama bana bir cevap veriyor. "Avcı."

"Adın Avcı mı?" "Bana öyle diyebilirsin."

"Tamam, Avcı. Lütfen bana inan. Babamı ben öldürmedim. Asla böyle bir şey yapmam. Onu bu dünyadaki herkesten çok sevdim ve hala kalbimin her atışında onu seviyorum."

Bakışlarını bana çeviriyor, yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade var. Asansördeki tek ışık, bal rengi gözlerini ve ateşli bakır rengi saçlarını aydınlatıyor.

Nefesim boğazımda takılır. Ancak şimdi ne kadar yakın durduğumuzu fark ederim. Etrafta kimse olmamasına rağmen, avuç içlerimiz hala birbirine yapışık. Asansör hareket etmeye başladığında ona uzattığım serbest elim, hala kolunu sıkıca kavramış durumda. Elime bakarım, avucumun altındaki sert kasları acı bir şekilde hissediyorum. Asansör operatörü kadar kaslı olmayabilir, ama elimdeki sert pazı...

Birden elimi kolundan çekip, bağlarımın izin verdiği kadar Avcı'dan uzaklaşıyorum. Avuç içlerimiz artık birbirine değmiyor, ama onun sıcaklığı yokluğunda cildim karıncalanıyor. Asansörün geri kalan yolculuğunu sessizce geçirirken, ona masum olduğumu gösterecek bir şey bulmaya çalışıyorum.

Asansör durduğunda, gümüş kapı, beyaz mermer duvarları zarif tablolar ve altın apliklerle süslenmiş loş bir salona açıldı. Zeminler

ateşli pembe ve turuncu güneş taşından yapılmıştı. Sloth'un en üst katına hiç çıkmamıştım, ama yaşadığım birinci kat kanadı kesinlikle gölgede bırakıyordu.

Avcı bizi sessiz bir koridordan geçiriyor, adımları benim için çok hızlı. Kelepçelerimden sürüklenmemek için ona yetişmek için acele etmem gerekiyor. Belli ki odasına gitmek için sabırsızlanıyor. Oda hakkında ne demişti? Orada Spring'e hızlıca ulaşmamızı sağlayacak bir şey mi vardı? Son bir kez daha yalvarıyorum. "Lütfen beni ona geri götürme. Beni öldürecek."

"Biliyorum," diyor, sesi karanlık. "Ben de bunun için gönderildim. Onun kalbini getirmek için bağlayıcı bir anlaşma yaptım."

"Ama ben..."

Durur ve bana döner, gözlerinde öfke vardır. "Hâlâ en kesin kanıt var. Kanın, babanı öldürdüğün zehirin kokusunu taşıyor. Ayrıca, şu anda bir şişe zehir taşıdığını da koklayabiliyorum. Neden alıyorsun? Dayanıklılık kazanmak için mi?"

Ona birkaç kez göz kırpmıyorum. "Dayanıklılık kazanmam gerekmiyor. Ben yarı peri sayılırım. Beni öldüremez." Söylemediklerimi yutuyorum. Sadece insanlar için ölümcül olduğunu. Babam gibi.

"O zaman neden alıyorsun?"

Gerçek, kalbimde demir bir ağırlık gibi yerleşir. Hatırlamak istemediğim, daha da önemlisi konuşmak istemediğim bir şeydir. Ona en basit cevabı veririm. "Birkaç yıl önce yaralandım. Bir at tarafından çiğnendim. Fae soyumun gücüyle bile yaralarımın neredeyse ölüyordum. Şifacı, iyileşmemi hızlandırmak için Crimson Malus tentürü kullandı. O olmasaydı... ölmüş olurdum." Bu düşünce beni ürpertir. Kızıl Malus insanlar için ölümcül olabilir, ama fae'lerde kullanıldığında iyileşmeyi on kat hızlandırır. Fae'ler normalde kendi başlarına yeterince iyi iyileştiği için bu şekilde nadiren kullanılır. Ama sadece biraz fae kanı olan biri için, zehirli etkilerinden ölmeyecek ama kendi başına yeterince hızlı iyileşemeyecek biri için, bu hayat kurtarıcıdır.

Bana baktı. "Artık iyileştin. Neden hala kullanıyorsun?"

Cevap vermeden önce dudağımı ısırıyorum. "Kalan ağrıyı dindirmek için kullanıyorum."

Dudaklarının köşeleri yukarı kıvrılır ve acımasız bir gülümseme belirir. "Son kısmı yalandı, değil mi?"

Yüzümün kanı çekildi. İtirafımı pat diye söyleyince o arkasını dönmeye başladı. "Ruh halimi kontrol etmek için kullanıyorum."

"Neden?"

"Çünkü ruh halim büyülerimi etkiliyor, tamam mı?"

"Bana büyülerden bahset."

Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum, ona gerçeği söylemek neredeyse dayanılmaz bir acı. Sihirim beni bazı talihsiz durumlara soktu, ama garip yeteneklerimi itiraf etmek de öyle. Geçmişte, ekşi ruh halim gibi, bana düşmanlar kazandırdı.

tadım bozuk ruh halim gibi. Sihir gücümü öğrendikten sonra beni kabul eden tek insanlar babam ve Marybeth.

Huntsman'a bunları anlatmak istemem ama sessiz kalmamın bir cevap olarak kabul edileceğini sanmıyorum. "Ben bir aynayım," diyorum, sesim neredeyse fısıltı halinde. "Şu anda gördüğün tek şey kendi yansıman. Biriyle tanıştıgımda keyfım yerindeyse, o kişi kendi en iyi özelliklerini yansıtılmış olarak görür. Ama ilk izlenimim kötü olduğunda, o kişi sadece en kötü özelliklerini görür. Bazen bu özellikler fiziksel görünüşle ilgilidir. Bazen duygusal ya da kişilik özellikleridir. Her halükarda, bu izlenim kalıcıdır. Sihirimi kapatamam ya da birinin beni nasıl algıladığını değiştiremem. Bu... benim için tehlikeli. Bu yüzden tentürü alıyorum. Beni güvende tutuyor. En azından onsuz olduğumdan daha güvende. Zihnimi dolduran anıları gözlerimi kapatarak bastırıyorum: at nalları göğsümü ezip geçiyor, bir çift şeytani göz ve kulaklarımda yankılanan acımasız bir kadın kahkahası...

"Yaraların kaza sonucu olmadı, değil mi?" Avcının alçak, gürleyen sesi kirpiklerimi açmaya neden oldu. Daha önce gördüğüm aynı kırıksıklığı alnında görüyorum.

Kafamı sallıyorum.

Beni birkaç saniye sessizce inceler, sonra manşetimi nazikçe çeker. Yürümeye başladığımızda, adımlarımız daha yavaş, aramızdaki hava kasvetli.

Koridorun sonundaki bir kapıya ulaştık.

Avcı kapının önünde durur, parmakları kapı kolunda donar, duruşu birdenbire sertleşir.

Ondan kapıya, kapıdan ona bakıyorum. "Ne oldu?" Yüzü kararır. "Biri odama girmiş."

AVCI

Gül ve yasemin kokusu o kadar güçlü ki, daha önce nasıl koklamadım bilmiyorum. Hayır, tam olarak nasıl olduğunu biliyorum. Şimdiye kadar yanımdaki kıza çok odaklanmışım. Rahatsız edici yakınlığına, asansörde küçük elinin benim elimde hissine, duygusal durumundaki her değişikliği gösteren kokusundaki her değişime. Onu anlamaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki, kapıma kadar uzanan çiçek kokusunu fark edemedim.

Ama şimdi fark ettim. Kapı kolundan damlıyor, kapımın önündeki halının üzerinden akıyor. Kokunun iki yönlü akışına bakılırsa, odama giren kişi çoktan çıkmış ve geldiği yoldan geri dönmüş. Kararsızım, kaynağı çok uzaklaşmadan kokuyu takip etmek istiyorum, ama midemi soğuk bir korku kaplıyor, parmaklarım cebimden oda anahtarını çıkarıp kapıyı açıyor.

Astrid Snow'un sesi, damarlarımda yanan aciliyetin gürültüsünü kesiyor. "Muhtemelen temizlik personeli olmuştur, değil mi? Telaşlanmana gerek yok."

"Personelin süitime girmesi yasak. Department Pride'ın resepsiyonuna açık talimatlar bıraktım."

"Belki notun kaybolmuştur," diyor kapıyı açarken. Kelepçeli kızı da yanıma alıp içeri giriyorum.

Adımları sendeledi ve dudaklarından bir nefes kaçtı. "Süitin çok büyük." "Sen sarayda yaşamıyor muydun?" Sabrım tükenmek üzereydi. Ya da daha da azaldı, demeliyim. Kolay olması gereken bir görevi tamamlamaya çalıştığımda bana direndiğinden beri sabrım paramparça olmuştu. Bu kadar gergin olmasam, ondan etkilenirdim. Odanın diğer tarafına ulaştım, gözlerim karşı duvardaki orta pencereye sabitlendi. Pencерem açık kalmıştı ve dış pervazına sabitlenmiş çiçeklikten sulu meyvelerin üstleri görünüyordu. Çiçekliğin içine uzandım, ama korkum daha da derinleşti.

Evin pervazına yumruğumu vuruyorum. "Lanet olsun, gitmiş!"

"Ne yok?" Astrid'in sesi umut dolu bir tonla çıkıyor, kokusundaki hafif parlaklık da bunu yansıtıyor. Planlarımın suya düştüğünü anlamış olmalı.

Ve gerçekten de engellendiler, çünkü o çiçek kutusuna sahip olduğum en önemli eşyalardan birini bırakmışım: bir Chariot. Bu, uzun zaman önce Star Court teknolojisiyle icat edilmiş, anında seyahat etmeyi sağlayan nadir bir cihazdır. Elbette bazı kısıtlamalar vardır, örneğin kişinin varış noktasını net bir şekilde görselleştirmesi gerekir, yani sadece daha önce gittiği yerlere seyahat edebilir. Yine de, bu

teknoloji o kadar tehlikeli kabul ediliyor ki, sadece sınırlı sayıda üretildi ve çoğu, hatta hepsi, seçkin birkaç peri kraliyet ailesinin elinde.

Chariot'uma nasıl kavuştuğum tamamen şans eseri idi. Bayan Snow'u aramak için Lumenas şehrine vardığımda, Deniz Sarayı'nın Kralı Ronan'dan bir mektup aldım. Benden bir iyilik istiyordu, kızına bir mesaj iletmemi istiyordu. Kızları da kaçak bir prenses, bir selkie ve bir yıldan fazladır karada saklanıyordu. Onu kolayca buldum, mektubumu ilettim ve karşılığında babasına iletmem için bir mesaj aldım. Ama bana verdiği tek şey bu değildi. Bana bir savaş arabası da verdi, onu Alfa Konseyi'ne teslim etmemi istedi. Tabii ki bunu yapmayı planlıyordum. Eninde sonunda. Belki.

Şimdilik, işimi kolaylaştırmak için saklayayım dedim. Bu yüzden esirimi buraya getirdim, böylece onunla birlikte hemen gidebilirdim. Bir de, aptalca odamda unuttuğum kelepçenin anahtarını almam gerekiyordu. Her şeyi planlamıştım. Süitime girip ceketimden anahtarı alacaktım, kelepçeyi çıkaracak ve onu kullanarak Fairweather Sarayı'na geri dönecektim.

Ama şimdi...

Şimdi planın en önemli kısmı eksik.

Elimi yüzüme götürüp çiçek kutusuna bakıyorum. Gözlerim, gümüş renkli altıgen kompaktın izini aramak için etrafta dolaşüyor. Onu, en büyük sukulent bitkinin altına saklamıştım. Kimsenin göremeyeceği bir yerdeydi ama yine de yıldız ışığını emebiliyordu. Bu ışık, onu çalıştırmak için gerekli enerjiyi elde etmesini sağlayan önemli bir bileşendi. Şimdi keşke ondan hiç ayrılmasaydım diyorum. Ama başka seçeneğim yoktu. Bir Chariot, yıldız ışığına ihtiyaç duymadan sadece iki kez kullanılabilir. Bu da, Kraliçe Tris'e rapor vermek için her kullandığımda — Fairweather Sarayı'na gidip geri dönmek için — gücünün tükendiği anlamına geliyor. En son bu sabah gidiş-dönüş kullandım. Bu yüzden bu gece yıldızların altında bıraktım.

Başından beri cihazı gizli tutup durum raporlarımı mektupla gönderebilirdim, ama Chariot'u göstererek hava atmak kasıtlı bir hareketti. Irridae'ye vardığımda ilk kez şahsen rapor verirken, oraya nasıl bu kadar çabuk ulaşabildiğimi gösterince kraliçe çok etkilendi. Kışkandı. Anlaşmamızı daha cazip hale getirmek istedi.

Görevinizi tamamladığınızda Chariot'u bana teslim edin, ben de size ödülünüzü vereyim. Borçlarınız ödenecek ve avcı olarak hizmetiniz tamamlanmış olacak, ayrıca Davenport Malikanesi'ni size iade edeceğim.

Bu anlaşmayı tereddüt etmeden kabul ettim ve yerine getirmesem ölümle sonuçlanacak ikinci bir anlaşma daha yaptım. Ve eğer o lanet şeyi kaybetmişsem...

"Siktir!" Bu kelime bir kükreme gibi çıkar.

Astrid küfürlü sözlerimden rahatsız olduysa da bunu belli etmiyor. "Neler olduğunu anlat, Avcı."

"Benden bir şey talep edecek durumda değilsin," derken, yatağımın üzerine attığım siyah paltomu kapmak için uzanırım. Kelepçenin anahtarını bulurum ve pantolonumun cebine sokarım, kelepçeyi açmak için hiçbir hareket yapmam. Prenses beni yedek kelepçeyle kilitlediğinde çok sinirlenmişim, özellikle de anahtarın yerini hatırladığımda. Ama planladığım gibi onun kalbini kazanamayacağımı kabullendikten sonra, bu kıza kelepçeli olmanın faydalarını fark ettim. Bileğime bağlı olduğu için hiçbir yere gidemez. Onu üvey annesinin önüne olduğu gibi götüreceğim ve bu karmaşadan kurtulacağım. Önce şu lanet olası Chariot'umu bulmam lazım.

Kapıya doğru koşuyorum, o da benim hızıma yetişmek için koşuyor. "Fikrini değiştirdin mi? Beni Spring'e geri götürmeyecek misin?" Sesi neşeleniyor. "Lütfen evet de. Sana çok minnettar olurum..."

"Fikrimi değiştirmedim." Arkamızdan süitimin kapısını çarparak kapatıyorum, bu sefer kilitlemeye bile tenezzül etmiyorum. O odadaki tek değerli şey alınmıştı. Ve onu geri alacağım.

"Nereye gidiyoruz? Kaybettiğin kelepçenin anahtarı mı?"

"Hayır."

"Odada iken ceketinden çıkarıp cebine koyduğun şey neydi? Anahtar mıydı?"

Hiçbir şey söylemeyince, duyguları taze limon dilimi gibi parladı. Eğer kendini kurnaz sanıyorsa, yanılıyor. Anahtarı benden çalmak için kurduğu planları neredeyse koklayabiliyorum, cebime diktiği hesaplayıcı bakışlarını neredeyse hissedebiliyorum.

Gözlerimi ona çevirdiğimde, Astrid'in ifadesi süt rengi bir sisin arkasına gizlenir. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, yüzünü net olarak göremiyorum. Bakabiliyorum. Yüzünün hatlarını *görebiliyorum*, gülümsüyor mu, kaşlarını çatıyor mu, kızgın mı, ifadesini anlayabiliyorum, ama bunun ötesinde hiçbir şeyi algılayamıyorum. Gözlerinin rengini, dudaklarının şeklini göremiyorum. Gözlerimiz buluştuğunda zihnim yarı boşalıyor ve onun hakkında basit bir algıdan başka hiçbir şey kalmıyor. Net olarak görebildiğim tek şey vücudu, jestleri, duruşu. Giysilerini de görebiliyorum, ancak üzerlerinde de benzer bir sis var, sanki her an giysileri değişebilirmiş gibi.

Ben bir aynayım, dedi. Şu anda gördüğün tek şey kendi yansıman.

Onun bir büyücü olduğu konusunda yanılmışım ve sanırım bu, onun görünüşüyle ilgili bazı anlatımlarda fiziksel özelliklerinin hiç bahsedilmemesini de açıklıyor. Onunla bakıştığında sadece en iyi ya da en kötü özelliklerini görenler, kendi özelliklerini sevmedikçe ya da nefret etmedikçe onun özelliklerini fark edemeyebilirler. Astrid'in mor gözleri olduğunu iddia eden eski işvereni gibi. Ya da pembe saçları ve kahverengi teninden bahseden Kraliçe Tris gibi.

Ama ben ona baktığımda, belirgin bir şey görmüyorum. Mantıklı bir şey görmüyorum. Görevimi yerine getiremememin nedenini onun büyüyle açıklamayı umuyordum. Neden kalbini söküp çıkaramadığımı, zihnim bunu yapmam için çılglık atarken bile,

parmaklarıma pençe gibi uzanıp bu görevi bitirip sonra Her Şeyin Efendisi'nden af dilememi söylediğimde bile. Ama onun yanında hissettiğim bu duygu, onun ne kadar küçük ve savunmasız olduğunun farkında olma, onu korumak için ne gerekiyorsa yapma ihtiyacı... Bu, onun büyüünün nasıl işlediği ile uyuşmuyor. *Küçük ve savunmasız* olmak benim sahip olduğum özellikler değil, bu özellikleri ne değer veriyorum ne de kınıyorum.

Belki eskiden küçük ve zayıf olmaktan nefret ediyordum, ama o çok uzun zaman önceydi...

Düşüncelerimi kafamdan silip, asansörü geçip sol taraftaki koridora girerek yoluma devam ediyorum. Derin bir nefes alıp, çiçek kokusu yoğunlaşınca öğürmeyi zorla engelliyorum. Güçlü çiçek kokuları benim için ölümcül. Bahar mevsiminde evimin bahçesindeki meyve çiçeklerinin hafif kokusu dışında, çiçekler bana iğrenç gelir. Tatları ağır ve rahatsız edicidir. Çok fazla miktarda, diğer kokuları alamamaya neden oluyorlar, geçen gün Lust'un arkasındaki bahçeden geçerken olduğu gibi. Neyse ki bu çiçek kokusu tek bir kişiye ait, bütün bahçeye yayılmamış. Ama bu kokunun gerçek bir koku izi değil, kokunun sahibini maskeleyen yapay bir koku olduğunu hissediyorum.

Korkum daha da derinleşiyor.

Chariot'umu çalan kişi kasıtlı olarak çiçek kokusu sürmüştü, bu cihazın çalınması tesadüf değildir. Bu, temizlik görevlisinin farkında olmadan odama girip paha biçilmez bir eşyayı görüp, birkaç opal karşılığında rehin vermek gibi saf bir niyetle çalması gibi bir durum değildir. Onu alan kişi benim zayıflığımı biliyordu. Chariot'umun bende olduğunu biliyordu.

"Huntsman, neler oluyor?" Astrid, sesinde histerik bir tonla sorar. "Neden koridorlarda koşuşturuyoruz?"

"Sessiz ol," diye bağırarak koridorun sonundaki kapıyı iterek açtım. Kapı, sadece otel personeli tarafından kullanıldığı anlaşılan, ara sıra duvar lambalarıyla loş bir şekilde aydınlatılmış karanlık ve dar bir koridora açılıyordu. Çiçek kokusu sağa doğru kayarak bir merdiven aşağıya iniyordu.

İlk basamağa adımımı atarım ama Astrid kolumdan sertçe çeker, diğer eliyle korkuluğun üst kısmını kavrar. "Sakın bana sessiz olmamı söyleme."

Adımlarımı hızlandırıp ona doğru döndüm. "Bunun için vaktimiz yok..."

Sözlerim boğazımda takılır, çünkü uyluklarımın üzerinde bir şeyin hareket ettiğini hissedirim. Gözlerimi kocaman açarak aşağıya bakarım ve elini pantolonumun cebinde bulurum. Sadece anahtarımı almaya çalıştığını biliyorum, ama yine de cesur dokunuşu beni şaşırtıyor. Öyle ki, kendime gelip elini çekmeye çalıştığımda, anahtar çoktan parmaklarımda. Zafer dolu bir gülümsemeyle anahtarı manşetine götürüyor ve kilide sokuyor...

Renksiz, şekilsiz gözleri fal taşı gibi açılır ve anahtarı tekrar dener.

Onun boşuna çabalarını birkaç saniye daha izlerken, göğsümde karanlık bir kahkaha yankılanır. "O benim oda anahtarım," derim ve cebime uzanırım — aynı cebime

elini utanmadan soktuğu aynı cepten çok daha küçük bir anahtar çıkarırım. "Bu kelepçelerin anahtarı."

O anahtara uzanır ama ben onu ulaşamayacağı bir yere çekerim. Homurdanarak, vücudu benimkine yapışana kadar yaklaşır. Anahtara ulaşmak için göğsüme tırmanır. Bacağını bacağımın altına hızlıca kaydırarak dengesini bozar. Kışının üzerine düşmeden önce iki kolumu onun etrafına doladım, ama tamamen kalkmasına izin vermedim. Bunun yerine, ayaklarıyla destek alamaması için onu eğik bir pozisyonda tuttum. Yüzüm onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Limon kokusu acı bir hale geldi, hala takip etmeye çalıştığım çiçek kokusunu neredeyse tamamen bastırarak kadar güçlüydü.

Gözlerine bakıyorum ve göğsümde bir şeyin sıkıştığını hissediyorum. Yine o dürtü, onu koruma ihtiyacı. Bir sonraki sözlerim, niyetimden çok daha yumuşak çıkıyor. "Yeter."

Hala oda anahtarını sıkıca tutan serbest elini göğsüme bastırıyor.

Ama ben kıpırdamıyorum. "Yeter," diyorum tekrar.

"Hayır! Seninle savaşmayı bırakmayacağım. Beni ölüme götürmeye bu kadar kararlıysan, bırakmayacağım."

Kalbim yine sıkıştı. "Şu anda almam gereken bir şey var. Eğer hemen almazsam... sadece... Sessizce gelmezsen boğazını parçalayacağımı söylemiştim."

Yavaşça çenesini kaldırdı, sonra başını yana çevirerek boynunu bana gösterdi. Konuşmamızın şiddetli konusu olmasaydı, bu hareket çok baştan çıkarıcı olurdu. Acı limon kokusu, yoğun bir korku dalgasıyla karardı. "Yap o zaman."

Onun ortaya çıkardığı narin eti, açıkça görebildiğim eti izliyorum. Nabızı boynunun tabanında hızla atıyor. Kalbim göğsüme çarpıyor.

İçimde bir şey kıpırdanıyor, sıcak ve hoş olmayan bir şey. Onu korumak için içimdeki lanet olası içgüdünün yanına yerleşiyor. Onunla karışıyor. Benimle alay ediyor.

"Lanet olsun," diye küfrederek onu ayağa kaldırıp zincirli ellerimizin izin verdiği kadar ondan uzaklaşıyorum.

zincirlenmiş ellerimizin izin verdiği kadar uzaklaşıyorum. "Burada kaldığımız her an, hırsızın kaçabileceği bir an daha demektir. Çaldıklarını geri almam lazım."

Kollarını kavuşturmaya çalışır ama kelepçeli elleriyle bana yaklaşmadan bunu yapamayacağını anlayınca vazgeçer. Bunun yerine, serbest elini kalçasına koyar. "Neden umursayayım ki?"

Öfke göğsümü yakıyor, diğer daha uygun olmayan duyguları uzaklaştırıyor. Onu ikna etmeliyim. Hemen. "Bak," diyorum dişlerimin arasından,

"Şimdi sakın bir şekilde benimle gel, sana... bir saat süre veririm, kendi tarafını anlatabilirsin."

Bana birkaç kez göz kırpar. "Gerçekten mi?" "Evet."

"Söz ver," dedi, bir adım öne çıkarak. "Bana bir saat boyunca kendimi anlatmam için zaman vereceğine söz ver. Beni dikkatle dinleyeceğine ve masum olup olmadığımı gerçekten anlamaya çalışacağına söz ver."

Aklım, peri sözlerinin pazarlık kadar bağlayıcı olduğu konusunda uyarıyor. Ama bu sözümü tutabilirim. Ona masumiyetini kanıtlama şansı vereceğime yemin etsem bile, onu Kraliçe Tris'e götürmeyeceğim anlamına gelmez. "Söz veriyorum," diye aceleyle söylüyorum, o şartlar eklemeyen. "Şimdi, hadi..."

O öne atılır ve parmaklarını elime doğru savurur. Bir kez daha kelepçenin anahtarını onun ulaşamayacağı bir yere kaldırırım. Ona sert bir bakış atarım. "Buna sakın davranmak denmez."

Omuz silker ve bana ters ters bakar. "Ben çok sakindim." Ses tonu, muhtemelen tekrar deneyeceğini söylüyor.

Bu bana bir fikir verir.

Onun bakışlarını yakalayıp, dudaklarım sinsî bir gülümsemeye kıvrıldı. Kelepçeli elimle pantolonumun bel kısmını çektim. Diğer elimle anahtarı doğrudan iç çamaşırlarıma attım. "Şimdi al bakalım."

Nefesini tuttu, kokusundaki elma çiçekleri neredeyse acı limon kadar güçlü hale geldi. Bu, onda daha önce görmediğim bir dinamikti. "İğrençsin," dedi, bakışlarını kasıklarımından kaçırarak. Yüzünü daha iyi görebilseydim, kızardığını görebilirdim.

Bu bana büyük bir tatmin duygusu veriyor.

Onun manşetini nazikçe çekerim ve o da başka bir şey söylemeden yürümeye başlar. Bu arada, Astrid'in cebimdeki elinin anısını zihnimden uzaklaştırıp dikkatimi hırsızın izine veririm.

ASTRID

Neden pantolonları bu kadar dar? Tembellik Departmanı'nın dar merdivenlerinden inerken tek düşünebildiğim buydu. Anahtarı almak için cebine uzandığımda, sert bacağı ile elimi soktuğum kumaş arasında çok az boşluk olduğunu fark edince hemen paniğe kapıldım. Doğru anahtarı alamamış olmamı gereksiz yere dar olan pantolonuna bağlıyorum. Doğru anahtarı bulsam bile kaçabileceğimi pek ummuyordum. Denemeye değerdi. En azından şimdi beni dinleyeceğine dair kesin sözü var, çünkü anahtarı sakladığı yerden geri almamın imkânı yok.

Küçük pirinç parçayı belinin arkasına kaydırduğunda gözlerimin nereye takıldığını hatırlayınca kızardım. İç çamaşırının içinde ne olduğunu göremedim ama vücuduna yapışan keten kumaş bir ön izleme için fazlasıyla yeterliydi.

Lanet olası dar pantolonlar. Onları onun gibi iri bir adama uyacak kadar geniş yapıyorlar. Neden daha mantıklı bir şey seçmedi ki?

Avcı, alt kata ulaştığımızda adımlarını hızlandırdı. Sözde hırsızın izini sürmeye kararlıydı. Bana söylemediği önemli bir şeyi çalmış bir hırsız. Tek yapabileceğim onu takip etmek.

Bizi işaretsiz bir kapıdan dışarı çıkarır ve diğer tarafta sıcak hava bizi karşılar. Etrafa bakınırım ve kısa bir süre önce geçtiğimiz yürüyüş yolunun yakınında, Tembellik Bölümü'nün arkasında olduğumuzu fark ederim. Ancak Avcı, geldiğimiz yoldan geri dönmek yerine, çalılar ve kaktüs yataklarıyla çevrili daha küçük bir yola girer. Çoğu müşteri gecenin geri kalanında kendilerine uygun eğlenceler bulmuş olduğundan, etrafta neredeyse hiç kimse yoktur. Lust, Greed ve Gluttony'den müzik sesleri geliyor. Üç ayrı melodi, kapılarının ardındaki günahları bir şekilde özetliyor. Wrath ve Envy ise sessiz ve akşamın geri kalanında da öyle kalacak. Yolun sonuna yaklaşırken müzik sesleri yükseliyor. Yol ana yürüyüş yoluna çıkıyor ve Avcı keskin bir sola dönüyor.

"Yaklaştık," diye fısıldar, bizi Lust ve Wrath arasındaki sokağa yönlendirirken.

"Nereye yakın?" Karanlık sokak ve Şehvet'in her penceresinden gelen boğucu ritimler, içime bir ürperti salar. Bir hırsızla yüzleşmeye hazırlanan bir adama zincirlenmiş olmak birdenbire aptalca gelir. "Kötü işine başlamadan önce bizi ayırman gerekmez mi?"

Alaycı bir şekilde güldü. "Olmaz."

Lust'un arkasından bahçeye doğru dönerken başka bir açıdan deniyorum. "Ya... ya yaralanırsam? Ya öldürülürsem? Anladığım kadarıyla görevinizi yerine getirmeye çok önem veriyorsunuz

ve başka biri senden önce ulaşırsa kalbimi kesip çıkaramazsın."

Bu onun dikkatini çekti. Aniden durdu ve bana kaşlarını çatarak baktı, ağzı konuşmak üzereymiş gibi açık kaldı. Sonra dudaklarını sıkıştırdı ve tek kelime etmeden beni ileri çekti. Birkaç adım daha attıktan sonra tekrar durdu, bir o yana bir bu yana dönerek. "Lanet olası çiçekler," diye mırıldandı, burnunun köprüsünü sıkıştırarak. Sonra, sinirli bir homurtuyla doğrudan bahçeye doğru yöneldi.

Giriş, tırmanan yaseminlerle kaplı bir güneş taşı kafesiyle süslenmiştir. Opal taşlarla döşeli toprak yürüyüş yollarına açılır. Leylak ve gül kokuları duyularımı doldurur ve sinirlerimi yatıştırır. Hala Crimson Malus'tan bir doz daha alamadığım için bu çok hoşuma gider. Hırsızla karşılaşarsak ruh halim çok önemli olacak. İlk izlenimde olumlu bir izlenim bırakabilirsek, onu kendi tarafıma çekebilirim bile.

Derin bir nefes alıp, güzel kokuların beni daha da sakinleştirmesine izin veriyorum. "Çiçekleri seviyorum," diyorum, fısıltı gibi çıkan sözlerim bir iç çekişle karışıyor.

"Elbette seversin." Sanki bu kötü bir şeymiş gibi söylüyor. Ona bakıyorum. Bahçeye girdiğimizden beri daha gergin ve Sloth'ta olduğu gibi düz bir yoldan gitmiyor. Bunun yerine, bizi labirent gibi yürüyüş yollarında bir virajdan diğerine götürüyor ve sürekli yön değiştiriyor. Ayrıca, sanki etrafımızı saran nefis kokuları kaldıramıyormuş gibi, ara sıra burnunu kapattığını veya burnunun köprüsünü sıkıştığını fark ettim.

Sonra aklıma bir şey geldi. Avcı'nın koku alma duyusu bu kadar keskinse, bahçe gibi bir yer onun için biraz fazla gelebilir.

"Lanet olsun," diye dişlerinin arasından söylüyor, aniden durup elini yüzüne götürüyor. "Bu yerden duramıyorum."

Onu bu kadar çaresiz görmek, kaçmak için mükemmel bir zaman ve yer olduğunu fark etmemi sağladı. Dudaklarımı ısırarak, daha önce anahtarı çalmak için yaptığım aptalca girişim için kendime lanet ettim. Keşke şimdiye kadar beklesem...

Yakınlarda bir şey yere çarpar, o kadar ağırdır ki ayaklarımın altındaki opal basamak taşı titrer. Sesin geldiği yöne döneriz ama karanlıkta sadece çalılar ve ağaçların silüetlerini görürüz.

Bir gürültü daha duyulur. Bu sefer ağaçlardan biri hareket eder. Ya da... belki de ağaç değildir.

Silüet hareket eder ve basamak taşı bir kez daha gürültüyle sarsılır. Sonra gölge yana doğru eğilir.

Bize doğru.

Avcı bir adım geri çekilir ve beni de beraberinde çeker. Tam o anda, ağaçların arasından devasa bir şekil belirir ve yola çıkar.

Ay ışığı yeşil deriyi, kocaman etli elleri ve sivri dişlerle dolu ağzı aydınlatınca nefesim kesildi.

Bir ogre.

Sıradan bir ogre de değil.

Bu, ukurda Helody ile savaşan ogre Murtis olmalı. Aynı peştamal giymiş, aynı vahşi ifadeyle bakıyor. Bu kanıt yetmezmiş gibi, sağ elinde Helody'nin ısırđıęı parmağın eksik olduğunu fark ediyorum. Düellodan nasıl sağ kurtulduğunu anlayamıyorum. Griffin, hızlı kafa kesmesiyle tanınır. Bu da ya onun kaybettiği ya da ogren teslim olduğu anlamına geliyor.

İki senaryo da içimi rahatlatmıyor.

Özellikle de acımasız peri önümüzde dururken, ağzından salya akarken, sarı gözlerinde açlık yanarken.

Murtis, önce hangimizi yiyip bitireceğine karar vermeye çalışır gibi, benden Avcı'ya bakıyor. Bu tür saldırılar, ister insanlara ister faelere yönelik olsun, son derece yasadışıdır. Bu gerçek, hayatımda ilk kez tek başına kaçak hayatına başladığımda beni rahatlatmıştı. Ama şimdi...

şimdi bu tür yasalar ve yasaklar hiç önemli değil gibi görünüyor. Bir canavar tarafından yenilmek üzereyken kimin umurunda olur yasaların koruması?

Ogre'nin dudakları kötü bir gülümsemeye kıvrılır ve jilet gibi keskin dişleri daha da belirginleşir. Bacaklarını sallayarak yere bir kez daha gümbürtüyle vurur.

"Geri ekil!" diye bağırır Avcı, emrin bana olduğunu anlamam biraz zaman alır. Kolunu önüme uzatır, ama eli benimkine kelepçeli olduğu için kendi kolumla karnıma vururum.

Ben homurdandım ve o bana şaşkın bir bakış attı, gözleri yüzümden manşetime kaydı. "Üzgünüm," diye mırıldandı, sonra beni arkasına geçirdi ve kolunu bükerek geniş sırtının arkasına tamamen saklanmamı sağladı. "şimdi o anahtarı almanı rica etmek zorundayım."

İçimde bir alarm alar. "Ne?" "Önümden uzan ve anahtarı al." "Kendin al!"

"Onunla dövüşmem gerek! Saldırđıęında bana yapışık kalmak ister misin?"

Huntsman'ın gövdesinin etrafına bakınca, Murtis'in çömelip bize saldırmaya hazırlandığını gördüm. "Anahtarı al. Hemen."

Ogre ileri atılmadan önce duyduğum tek şey bu oldu.

Avcı geri çekilir ve beni de geriye doğru sendelemek zorunda bırakır, ancak Murtis'in devasa eli Avcı'nın kafasına yaklaşmadan önce sadece üç adım atabiliriz. Parmakları eksik olmasına rağmen, ogrenin tutuşu inanılmaz derecede güçlüdür. Murtis, avcının boynuna yumruğunu geçirirken, dehşetle izlerken zaman adeta durur. Boğazıma kusmuk yükselir. Bir parçam, bunun olmasına izin vermeli miyim, ogrenin beni esir alan adamı öldürmesine izin vermeli miyim diye düşünür. Ama bu duygu utançla çabucak yok olur. Suçluluk. İğrenme.

Avcı'yı sevmiyor ya da hayatıma kastetmesini takdir etmiyor olabilirim, ama onun düşündüğünün aksine ben katil değilim. Ve onu ölmesine izin verirsem...

Murtis daha sert sıkarken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Öğre'nin avcının yüzünü saran elini çekmek için büyük ve tüylü bir şey çalışıyor. Kahverengi kütleden devasa pençeler çıkıyor. Bu... bir kol mu?

"Anahtar," diyor Avcı, nefes nefese, sesi boğuk, ogrenin avucunun arkasında boğuk boğuk.

Hiç düşünmeden, panikle çıkardığım çığlığı yutarak kendimi Avcı'nın sırtına yapıştırıyorum. Serbest elimi onun pantolonunun önüne uzatıyorum... ve sonra elimi belinin altına sokuyorum. Bu, utangaçlık zamanı olmayabilir, ama yine de yanaklarım kızarıyor, avucum onun sıcak ön tarafında kayarken, keten pantolonunun diğer tarafından gördüğüm şeyin daha fazla kanıtını keşfediyorum. Daha iyi ulaşabilmek için kendimi kaburgalarına yaklaştırıyorum ve gerçekten dokunmamam gereken bazı *şeyleri* kavriyorum. O, esirinin onu kabaca elle taciz etmesinden çok daha önemli işleri olduğu için hiç rahatsız görünmüyor. Yine de, canavarla mücadele ederken sürekli hareket etmesi ve sallanması işimi daha da zorlaştırıyor.

Yukarıya doğru bir bakış attım ve Murtis'in yumruğunun içindeki kahverengi tüylü kütlenin büyüdüğünü gördüm. Aslında, görebildiğim tek şey buydu. Avcının başı artık tamamen gizlenmişti.

Sesi yine de bana ulaşıyor. "Anahtar, lanet olsun!"

"Dönüyorum," diye karşılık veriyorum ve çabalarımı yeniliyorum.

"Bu kelepçeler bizi birbirimize bağlıyken tamamen hareket edemiyorum."

"Denedim dedim." Daha uzağa, daha derine uzanıyorum. Sonunda parmak uçlarımda metalin hissini alıyorum. Anahtarı parmaklarımda arasında sıkıca tutarak elimi çekiyorum. Bir adım geri atıyorum, anahtar elimde titriyor. Önce kimin kilidini açacağımı bilmiyorum, kendim mi yoksa o mu? Kendimi kurtarırsam, Avcı beni bulmayı düşünmeden çok uzaklara kaçabilirim. Artık çiçek kokularının onu rahatsız ettiğini bildiğim için avantajlı olabilirim.

Ama kelepçe hala bileğindeyken şekil değiştirebilir mi? Fae'lerin giysileriyle seelie ve unseelie formları arasında şekil değiştirebildiklerini biliyorum, kanatları veya pençeleri giysilerinden çıkarsa bile giysilerine zarar vermezler. Ama metal kelepçeler de buna dahil mi?

"Bunu pişman olmamalıyım," diye mırıldanarak önce anahtarı kilide sokuyorum. Mücadele sesleri artarken kalbim göğsümde çarpıyor. Sonunda kelepçenin düz ucu açılıyor. Bir çekişle, kavisli kısmı bileğinden çıkarıyorum.

Avcı, yeni kurtardığı yumruğunu ogrenin karnına savurdu. Murtis'in dikkatini çekmemek için yavaşça birkaç adım geri çekildim...

Geç kalmışım.

Ogre'nin sarı gözleri benimkilere kilitlenir. Bir hırıltıyla, Avcı'nın boynunu bırakır. Murtis, Avcı'nın gövdesinin ön tarafına keskin yeşil pençelerini geçirmeden önce, kahverengi kürk, keten ve deriden oluşan bulanık bir görüntü yakalarım. Bir kan fişkırması

canavarın üzerine sıçrar ve yaratık, avcuyu bir bez bebekmiş gibi bir kenara fırlatır.
Sonra Murtis bana saldırır.

ASTRID

Tek yapabileceğim kaçmak. Kelepçelerden kurtulacak vaktim yok. Bunun yerine, kelepçenin gevşek ucunu bileğimden sarkıtıp tüm dikkatimi üzerime gelen ogreden uzaklaşmaya veriyorum. Titreyen çalıların ve ezilen çiçek tarhlarının sesi bana yaklaşırsa bile arkama bakmaya cesaret edemiyorum. Sonunda güneş taşı kemerine ulaştım ve içinden geçerek Lust ile otelin çevre duvarı arasındaki sokağa doğru koştum. Panik boğazıma kadar yükseldi, kalbim deli gibi atmaya başladı, gözlerimden yaşlar süzüldü. Lust'a ulaşabilirsem yardım çağırabilirim. Tanıdığım birini bulabilirsem, örneğin Madame Desire gibi, tehlikeli duygusal durumumda kötü bir izlenim bırakmaktan endişelenmem gerekmez.

Arkamda yüksek bir gürültü duyduğumda sokağın ağzına ulaştım. Ancak o zaman omzuma bakmaya cesaret edebildim. Murtis birkaç metre ötedeydi ve güneş taşı kemeri onun arkasında harabeye dönmüştü. Bacaklarımı daha hızlı hareket ettirerek sokağın içinde koşmaya başladım. Yardım çığlıklarım, Lust'un kapalı panjurlarından hala sızan boğucu müzik tarafından yutuluyordu.

Ön kapıya ulaşabilirsem... İçeri
girebilirsem...

Sokağın diğer ucuna, binanın ön tarafındaki güvenli bölgeye sadece birkaç adım kalmışken, devasa bir el belimi kavradı. Nefesim ciğerlerimden çıkarken, midem bulandı ve dev beni özgürlükten koparıp geldiğim yere geri fırlattı. Çöp kutularından birinin yanına yan yatarak düştüm. Kalçamdan dirseğime kadar bir acı dalgası yayılıyor. Ama bunun üzerinde durmaya vaktim yok, çünkü ogre yine bana yaklaşıyor. Ancak, sanki beni görmemiş gibi yavaş hareket ediyor. Gözleri sokağın bir tarafından diğer tarafına bakıyor. Ya Department Lust'un gölgesi görüşünü engelliyor, ya da beni bu kadar uzağa fırlatacağını tahmin etmemişti.

Yavaş yavaş, kendimi yerden yarıya kadar kaldırıp duvara doğru sürünerek
yaklaşıyorum.

duva

ra Belki beni görmez.

Tüm umutlarım, gözleri bana kilitlendiğinde suya düşüyor. Hızını artırarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Kalçamdaki acıya rağmen, kendimi ayağa kaldırıyorum. Kaçmak için herhangi bir umudum varsa, onun büyüklüğünü aleyhine kullanmam gerekiyor. Güçlü ve ağır olabilir, ama hantal bir dev. Beni tekrar yakalamaya çalışana kadar beklerim, o zaman onun pençelerinden kurtulabilir ve o dönmeden önce Lust'un ön kapısına koşabilirim.

Korku bağırsaklarımı burktuğunda nefesim hızla çıkıyor. Onun devasa vücudunun bana yaklaştığını, yumruğunun açıldığını, karnıma uzandığını izliyorum

Murtis, kahverengi bir kürk yığını omzuna çarptığında yana doğru sendedi. Bir ayı.

Ogre, gürültülü bir sesle yere düşerken, ayı onun üstüne çıkıyor. Yeşil bir yumruk ayının yan tarafına, sonra da kafasına çarpıyor, ama ayı geri çekilmiyor. Dudakları geri çekilerek hırlıyor ve ağızındaki sivri dişleri görünüyor.

Bu ayının ne olduğunu anlıyorum. Bu ayının *kim* olduğunu. O Avcı.

Ogre, ödül avcısını pençelediğinde ne kadar yaralamış olursa olsun, yaraları çok ciddi olmamış olmalı. Avcının saf peri kanı sayesinde çabucak iyileşmiş olmalı. Ama şimdi, ogre avcının pençelerini ayının derisine geçirip yumruğunu ayının yüzüne vurunca, ayının derisinden daha fazla kan fişkırıyor. Bu sefer kanayan tek kişi avcı değil. Dişlerini gıcırdatıp pençelerini ogrenin kollarına ve yüzüne geçiriyor.

Savaşın nasıl biteceğini görmekle güvenli bir yere ulaşmak arasında kalıyorum. İkincisini seçiyorum. Titrek adımlarla çöp kutusunun diğer tarafına geçiyorum ve kavganın olduğu yerin karşısındaki sokağın sonuna doğru sürünmeye başlıyorum. Bu yol beni Lust'un ön tarafına değil, arka tarafına götürecektir. Wrath'ın aksine, Lust'un gizlice girebileceğim bir arka girişi yok. Ama iki fae erkeği kavga halinde olduğu sürece kaçma şansım var. Savaşanlara bir kez daha bakıyorum.

Sonra koşmaya başladım.

Çılgılık gibi bir gürültü etrafımı sarar, kulaklarımı delip geçer ve kulaklarım çınlamaya başlar. Arkamda yankılanan ayak sesleri kalbimi yerinden çıkarır. Hala koşarken, umutsuzca Murtis değil de Avcı olduğunu umarak omzuma bakarım.

Şansım yok.

Ogre, öfkeyle yüzünü buruşturarak peşimden koşar. Yüzünde çapraz çapraz kesikler vardır, ama bu onu yavaşlatmaz. Çok geçmeden üzerime çullanacak...

Ayı, ogrenin sırtına çarparak onu öne doğru savurur. Onun tarafından ezilmemek için aceleyle kaçarken neredeyse takılıp düşüyordum. Son anda, ogre düşerken yan taraftaki binaya doğru döndüm. Avcı, pençelerini Murtis'in omuzlarına geçirerek onu yere sabitledi. Sonra, bir anda, ayı yaratığın boynunun arkasına dişlerini geçirdi. Bir kez. İki kez.

Ogre seğirir, ama ayının üçüncü ısırığıyla vücudu hareketsiz kalır. Çünkü bu ısırık, Murtis'in kafasını vücudundan ayırır.

Birkaç saniye boyunca bu korkunç manzaraya bakakalırım, kanın karanlık gece gökyüzünün altında siyah bir gölet gibi sokak zeminini ıslattığını izlerim. Gözlerimi kırpamıyorum. Bakışlarımı ayıramıyorum. Titrememi de durduramıyorum.

Ogre öldü.

Kafası kesilmiş birinden geri dönüş yoktur.

Bir hareket gözüme çarptı ve bakışlarımı ölü yaratıktan, kurbanının sırtından yavaşça inen ayıya çevirdim. Avcının ağzından kan damlıyordu, kanla kaplı pençeleriyle aynı renkteydi.

Sonra dikkatim onun yuvarlak kulaklarına, kahverengi yanlarına kayıyor. Ayı bana doğru tereddütlü bir adım atıyor. Sonra bir adım daha.

Bacaklarım hareket edecek kadar güçsüz.

Boğazım kum gibi kurumuş, zorlukla yutkunuyorum. "Sen... sen..."

"Korkutucu mu?" Düşük sesi, ayı formunun derinliklerinden geliyor. Bir zamanlar tanıştığım kelpie gibi, konuşurken dudakları kıpırdamıyor.

Gözlerim yine o yuvarlak kulaklara dönüyor. "Sen çok..." Bir adım daha yaklaşıyorum. "Korkunç musun?"

İçimde bir şey eridi, duygularımın karanlık fırtınasını sakinleştiren bir huzur. "Tüylü."

Durur. "Ne?"

Etrafımızdaki kan göllerini görmezden gelerek bir adım daha yaklaşıyorum. "Tüylerine dokunabilir miyim?" Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, bunların saçma olduğunu biliyorum. Ama zihnim en iyi durumda değil. Histerinin eşiğindeyim, güvenli bir yerde durmaya çalışırken, altında açılan tehlikeli keder uçurumuna düşmemek için dengede duruyorum. Şu anda rahatlamaya ihtiyacım var. Ya o ya da tentürüm.

Birkaç adım daha yaklaşıyor, sesi titriyor. "Sanırım."

Elimi uzatıp yumuşak derisine gömmem için tek ihtiyacım olan izin buydu. İpeksi kürkünü okşarken içimi mutluluk kapladı. Mantiğim, onun muhtemelen kanla kaplı olduğunu hatırlatmaya çalıştı ama şu anda tek umursadığım duygularımı yatıştırmak, paniğimi, kederimi, acımı uyuşturmaktı. "Çok yumuşaksın," dedim, konuştuğumun yarısından habersiz. "Seni sıkıca sararak yüzümü boynuna gömmem için tüm gücümü kullanıyorum."

Kalın, sıcak derisi ellerimin altında dalgalanıyor. Sonra ayı kayboluyor.

Ellerime bakıyorum, artık kahverengi kürke gömülü değiller, ama... Avcının göğsüne bastırılmışlar. "Ne oldu sana?" diye soruyor.

Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum, kaşlarının altında bana bakan daralmış gözler görüyorum.

Bu, geçici rahatlığımı bozar ve nerede olduğumu hatırlatır. Az önce ne oldu? Kimin göğsüne dokunuyorum?

Yanaklarım ısınır. "Kürkün dokunuşunu seviyorum, tamam mı?" Bir adım geri çekilir ve elimi çekerim. Tam o anda bir klik sesi duyarım.

Avcı'nın dudakları yana doğru kıvrılır. Elini kaldırarak kelepçeyi tekrar kendine taktığını gösterir—kelepçe hala bileğimde sallanmaktadır.

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Bunu neden yaptın?"

"Kaçmanı önlemek için uygun bir çözüm."

Kollarımı çaprazlamaya çalışıyorum ama kelepçelerimiz yine bizi birbirine bağlıyor. "Ayı halin daha çok hoşuma gitmişti."

"Ve seni hiç sevmiyorum. Anahtarı ver."

Parmaklarımı yumruk yapıyorum, ama bu beni şaşırtıcı bir gerçeğin farkına varıyor.

Anahtar artık bende değil. "Bende yok" derken küçülürüm. "Ne?"

"Bir canavarın saldırısı altındayken anahtarı elimde tutmamı mı bekliyordun?"

Yüzündeki ifade yumuşar, elini yüzüne götürür ve burnunun köprüsünü sıkıştırır. "Nerede kaybettiğini düşünüyorsun?"

Herhangi bir yerde olabilir demek üzereyim, ama bakışlarım öğrenin beni ilk fırlattığı çöp kutularının yanındaki yere takılıyor. Avcı da benim bakışımı takip ediyor. Bir şey söyleyemeden beni oraya sürüklüyor. Etrafından dolaşırken devasa cesede bakmamak için tüm irademi kullanıyorum.

"Anahtarı ara," diye emrediyor.

Uyum, çünkü anahtarı bulmak bana da en az ona kadar yarar sağlar. Ve eğer ona önce ulaşabilirsem...

Ay ışığı, en yakın çöp kutusundan dışarı çıkan bir şeyin üzerinde parıldıyor. Kalçama yayılan acıyla yüzümü buruşturarak eğiliyorum. Anahtarı kaparken içimi sevinç kaplıyor.

Huntsman, anahtarı cebime atamadan beni ayağa kaldırır. Elini uzatır. "Ver onu bana," der dişlerini sıkarak.

Ona meydan okurcasına bakıyorum. Anahtarı, almaya çalışmayacağımı düşündüğü en son yere sakladığını hatırlayarak, aklıma bir fikir gelir.

Sesi uyarıcı bir şekilde sertleşir. "Ver yoksa zorla alırım."

Elim yavaşça göğsüme doğru hareket eder...

"Sakin yapma," diye tıslar.

Anahtarı yaklaştırıp, gömleğimin önünden aşağıya bırakıp korseye saklamaya hazırlanıyorum.

O, alaycı bir kahkaha atar. "Onu almayacağımı mı sanıyorsun?"

Bu beni duraksatır. "Bu pek centilmence olmaz."

"Senin de benim alt taraflarımı öyle ellemen pek hanımefendiye yakışmadı."

Sesinde alaycı bir ton var.

Ona sert bir bakış atarım. "Bunu sen yaptırdın."

Eğri gülümsemesi daha da sinsî hale geldi. "Bu yüzden mi anahtarı gömleğinin içine koymak istiyorsun? Nerede olduğunu düşünmek hoşuna mı gidiyor? Büyük, sert... anahtarımın... göğüslerinin arasında sıkıştığını düşünmek sana zevk veriyor mu?"

Daha önce hiç bu kadar kızardığımı sanmıyorum. Umarım bunu görmez, umarım benim hakkımdaki izlenimi, gerçek yüzümü gizleyecek kadar güçlüdür.

Gözlerindeki kendini beğenmiş güvene bakılırsa, kızardığımı görebileceğinden korkmaya başlıyorum.

"O şeyin muhtemelen oğre kanıyla kaplı olduğunu biliyorsun. Onun senin..."

Hayal kırıklığıyla homurdandım ve elimi ona doğru uzattım. Anahtarı benden almakta tereddüt etmedi. Anahtarı iç çamaşırına sokmak yerine cebine attığını fark ettim. Muhtemelen oğre kanının özel bölgelerine bulaşmasını istemiyordu.

Kolumu hafifçe çeker ve binanın ön tarafına doğru bir adım atarız. Avcı sertleşir ve aniden durur. Onu neyin korkuttuğunu anlamam biraz zaman alır. Aklım en kötü senaryoya gider: Oğre, ayının ölümcül darbesinden kurtulmuş ve tekrar saldırmaya hazırlanıyor olabilir.

Sonra sokak ağzında toplanan silüetleri görüyorum.

Anlaşılan seyircilerimiz var.

AVCI

Erkekler ve kadınlar sokağa dökülür, önlerindeki manzarayı görünce dururlar. Yarı çıplak hallerine bakılırsa, izleyicilerimiz Lust'un müşterileri olmalı. Genelevden gelen müziğe rağmen, ogrenin son, gürültülü düşüşü içeridekilerin dikkatini çekecek kadar yüksek sesli olmalı. Yine de, fark edilmeden önce onların varlığını hissetmediğim için kendime lanet ediyorum. Ogre kanının kokusu, binanın arkasındaki bahçeden gelen çiçek kokularıyla karışarak çok güçlü ve koku alma duyumu bulanıklaştırıyor.

Kahretsin. Umarım umduğum gibi fark edilmeden bu kanlı sahneden kaçamayacağız.

Burnumu dolduran tatlı ve yakıcı kokulara karşı yüzümü buruşturarak derin bir nefes alıyorum. Sonra kelepçeli elimle Astrid'in avucunu avucuma alıyorum ve aşırı samimi bir dokunuşla bağlarımızı bir kez daha gizliyorum.

Bizi insan grubuna doğru yönlendiriyorum. Onlara ulaştığımızda, uzun boylu, ince bir figür kalabalığı ayırarak karşımıza çıkıyor. Pembe tenli, yakut kırmızısı saçlı bir peri kadını. Belki de seelie formunda bir cin. Gözleri Astrid'e takılıyor, sonra genişliyor.

"Bayan Lovecraft!" Fa kadın nefesini tutarak diyor. Bakışları arkamızdaki cesede kayıyor ve bir adım geri atıyor. Dudakları alaycı bir gülümsemeye bükülüyor. "O... kan mı?"

Astrid'in kokusu panikle karışır. "Madame Desire..."

"Ne yaptınız da böyle... böyle," diye sokağın aşağısındaki ölü ogrenin silüetini gösterir, "böyle iğrenç bir manzarayı benim mekanıma çektiniz? Bunun sizin... işinizin sonucu olduğunu söylemeyin bana."

Astrid ağzını açar ama ben önce konuşurum, sözlerimin doğru olduğundan emin olmak için dikkatlice seçerim. "Bu kadını bir ogren saldırısından kurtardım. Ben müdahale etmeseydim, sıradaki hedefi sizin geneleviniz olabilirdi." Son cümle biraz yalan gibi gelir ama "*olabilirdi*" kelimesini kullanarak böyle bir ifadeye yer veririm. Her zaman her şey olabilir.

Madame Desire'ın öfkesi, özellikle beni baştan aşağı süzerken, birazcık yumuşar. "Lovecraft hanım, böylesine yakışıklı bir kurtarıcı tarafından korunmak ne kadar da şanslıymış." Gözleri, bir anlığına birbirine kenetlenmiş ellerimize takılır ve gözlerinde kıskançlık gibi bir duygu belirir.

Daha fazla işbirliği sağlamak için yırtık yeleğimin cebine uzanıp, üzerinde AC harflerinin bulunduğu karmaşık bir mühür basılı büyük bir altın sikke çıkarırım.

Madame Desire'a uzattım. Madam Desire madeni parayı bir an inceledikten sonra gözleri tekrar bana döndü. "Sen Alfa Konseyi'ne hizmet ediyorsun." Madam Desire'ın bu sözleri, arkasındaki kalabalığın hayran bakışlarına ve fısıltıların yükselmesine neden oldu.

Bu bilginin seyircilerin önünde bu kadar serbestçe paylaşılması tüylerimi diken diken etti. Gözlerden uzak durduğumda en iyi şekilde çalışırım. Yine de, kimliğimi bu kadar açık bir şekilde paylaşmak, daha fazla sorundan kaçınmanın tek yolu olabilir. Bir peri arkadaşını öldürmek, kendini savunmak için olsa bile, normalde ağır yasal işlemlerle sonuçlanır. Ama Alfa Konseyi'nin görevli Avcısı için durum farklıdır. "Evet, bu otelde özel bir işim var."

Madeni parayı bana geri verirken, yüzünde aşırı tatlı bir ifade belirir. "Sen çok önemli bir adamsın. Benim mütevazı mekanımı o canavarın gibi aşağılık tiplerden koruduğun için sana minnettarım." Ölü ogre'ye bakarken yüzünde tiksinti belirir. Sesini alçaltır. "Madame Honor ile konuşup bu konuyu gizlice halledeceğim."

Madame Honor, Gurur Departmanı'nın başkanı olmalı. Gururun temizlik gibi konuları da kapsadığı mantıklı. Ve cesetlerin imhası. "Teşekkürlerinizi ve işbirliğinizi kabul ediyorum, ama bir şey daha isteyeceğim."

"Her şeyi." Madam Desire kirpiklerini kırpıştırır ve parmak uçlarını göğsüme değdirir gibi flörtöz bir hareket yapar. Astrid'in avucunda benim avucum sertleşir ve kolunda ani bir gerginlik hissederim. Madam Desire'ın parmakları göğsümden birkaç santim uzaklıkta durur ve bakışları giysilerimdeki kanlı yaralara kilitlenir. Elini geri çeker ve yerine bolca kıvrımlı kalçasına koyar.

"Bu gece kalacak bir oda istiyorum. Boş odanız varsa herhangi biri olur, ama gece kalmama izin vermenizi rica ediyorum. Masrafları Alfa Konseyi'ne yazabilirsiniz."

Çenesini kaldırır. "Size bir oda verebilirim. En iyi odayı ve daha fazlasını. En güzel kızlarımı da size göndereceğim. Üç tanesini."

"Benim isteğim..." *Bayan Snow* demek üzereydim, ama Madam Desire'ın ona *Bayan Lovecraft* dediğini hatırladım. "Bayan Lovecraft ile bir gece geçirmek istiyorum, mümkünse. *Sadece* Bayan Lovecraft."

Yüzünde şaşkınlık belirir. "Bayan Lovecraft mı?"

Astrid elimi sıkıca tuttu. Tırnaklarının avucuma batmasından, bunun sessiz bir tehdit olduğunu anladım. Yüzümün yan tarafına bakışlarının yakıcı olduğunu hissedebiliyordum, ama tartışmaya girmedim.

"Evet," diyorum ve Madam Desire şaşkın bir şekilde bana göz kırpmaya devam ediyor. Acaba Astrid'in mesleği hakkında yanlış bir sonuca mı vardım? "O sizin için çalışıyor, değil mi?" diye soruyorum.

Astrid ağzını açar ama sesini Madame Desire'ın ateşli tonu bastırır. "Evet, çalışıyor! Kesinlikle çalışıyor." Bakışları Astrid'e kayar ve gözlerinde açık bir uyarı belirir. "Geceyi seninle geçirecek. Çünkü *benim için* çalışıyor ve bunu unutmaya cesaret edemez."

Astrid'in eli avucumda bir kez daha sertleşir, ama tek söylediği "Elbette, Madam Desire" olur.

BİRKAÇ DAKİKA SONRA, Astrid ve ben Department Lust'un en üst katındaki bir yatak odasında yalnız başımıza duruyoruz. Oda geniş, zemini ateşli opal, duvarları pembe kağıtla kaplı ve yakut yününden dokunmuş yumuşak halılarla döşenmiş. Lambalar pembe bir ışık yayıyor ve en parlak ışığı yatağa düşürüyor. İki dar komodinin dışında odadaki tek mobilya parçası yatak.

Bu, odanın tek bir amaç için tasarlandığını açıkça gösteriyor.

Astrid de bunun farkında gibi görünüyor, bakışları yataktan *başka* her yere kayıyor. Kelepçelerimizin izin verdiği kadar benden uzaklaşıyor. "Sanırım sen yerde yatacaksın."

Karanlık bir kahkaha atıp onu yatağın bir tarafına yönlendiriyorum. "Otur."

Benden yatağa bakıyor. Kokusunda panik izleri beliriyor. "Neden?"

Başımı komodinin üzerinde duran ılık su kabına doğru eğiyorum. Bu, Madam Desire'dan son isteğimdi. "Yaralısın. Temizlenmen lazım."

O rahatsız edici gözleriyle göğsüme bakıyor. Hala göremediğim gözler. Sadece anlayabildiğim gözler. "Sen de yaralısın. Neden temizlenmiyorsun?"

"Sonra yaparım. Hem ben tamamen peri sayılırım. Yaralarım çoktan iyileşti."

"Benimkiler iyileşmedi mi nasıl biliyorsun? Ben tamamen insan değilim, biliyorsun."

Çenemi ileri geri hareket ettiriyorum. Söylediğim her şeye karşı çıkması mı gerekiyor? "Yaraların iyileşmediğini biliyorum çünkü dirseğinden kan damlıyor."

Serbest koluna bakıyor, bileğinden kolun üst kısmına kadar bir sıyrık var. Yaranın en ciddi kısmı dirseğinde. Yara açık ve kıpkırmızı kan akıyor. Yarayı ilk aldığı anda, doğuştan gelen iyileşme yeteneği devreye girmeden önce ne kadar kötü olduğunu hayal edebiliyorum. Yoksa iyileşme hiç başlamadı mı? Her halükarda, bir fae soyundan gelen biri için bu kadar kötü olmamalı.

Kusmak üzereymiş gibi öne doğru eğildi ve elini dudaklarına götürdü. "Oh hayır. Kanıyor."

"Ben de öyle demiştim." Kaşlarımı kaldırdım. "Kana karşı hassas mısınız?"

O başını sallar ve titrek bir elini eteğinin cebine daldırır, küçük bir şişeyi çıkarırken biraz sallanır. O kapağı çevirip cam damlalığı çıkarırken gözlerimi kısarım. Havayı dolduran Crimson Malus'un kokusu kanımı dondurur.

Zehir.

Babasını öldüren zehirin aynısı.

"Beni yargılama," diyor gergin bir sesle. Titreyen ellerle başını geriye eğip dilinin altına iki damla damlatıyor. Sonra fikrini değiştirmiş gibi görünüyor ve üçüncü damlayı da damlatıyor.

Omuzlarım gerilir, kaslarım öfkeden titrer. Crimson Malus, insanlara zarar vermekle kalmayan iğrenç bir uyuşturucu. Perileri de incitebilir. Hayatları mahvedebilir. Aileleri yok edebilir. Ve o, sanki değerli bir nektar gibi, bunu yüzüsüzce yutuyor. Benim bildiklerimi bilirken, nasıl bu kadar pervasızca bu uyuşturucuyu benim önümde alabilir?

Şişeyi cebine geri koyar ve yavaşça nefes verir. Gözleri kapanır. "Buna gerçekten ihtiyacım vardı."

Kokusu daha hafif, daha yumuşak hale geliyor, aromatik profilindeki limon, elma ve sabah çiği bileşenleri uyumlu bir karışım haline geliyor.

Yatağın yanında sert bir şekilde duruyorum, nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. Kalbimi burkan öfkeyi ve onun yüzeye çıkardığı anıları nasıl yutacağımı bilemiyorum.

Duygusuz, yumuşak bir ses. Sakin, boş bir ifade.

Soğuk, gevşek eller...

Astrid rüya gibi bir iç çekişle beni düşüncelerimden uyandırdı. Sesi havadar bir hal aldı. "Şimdi çok daha iyi hissediyorum."

"Zehirle kafan güzel," diyorum sert bir bakışla. Dudaklarında hafif bir gülümseme olduğunu fark ediyorum, ama ağzı yüzünü sonsuza dek bozan sisin arkasında kalıyor.

Gözlerime bakıyor. "Sana söyledim. Ruh halimi kontrol etmek için tentür alıyorum."

"Yeni insanlarla tanıştığında bıraktığın izlenimi kontrol etmek için içiyorsun sanmıştım."

"Öyle," diyor, sesinde kibirli bir öfke var. Sonra kokusu suçlulukla karışıyor. "Ama kendim için de kullanıyorum."

"Neden?"

Ayaklarını yerden yere vuruyor. "Babam öldüğünden beri duygularım... pek tolere edilebilir değil. Crimson Malus'un etkisi geçtiğinde hissettiğim duyguları sevmiyorum."

"Bu muhtemelen ilacın etkisinin geçmesinden kaynaklanıyordur." "Hayır," diyor aceleyle. "Bu... bu... sen anlayamazsın. Sen suçlu olduğumu düşünüyorsun, bu yüzden hissettiğim acıyı anlayamıyorsun." Sesi sonuna doğru titremeye başlar.

Bu, bir an önce hissettiğim öfkeyi kesip atarak, soğukkanlılığımın bir kısmını parçalamak için yeterli. Gerçek şu ki, onun hissettiği acıyı biliyorum. Tıpkı onun bunu gerçekten hissettiğini bildiğim gibi. Koku profilinin hemen altında, çiğ kokusunun fırtınalı bir denizin kokusuna karıştığı yerde, karanlık bir nota kalıyor.

Bu keder. Bu duyguyu çok iyi tanıyorum, bir kişinin koku profilinde nasıl ifade edildiğine bakmaksızın.

"Otur artık," diyorum, sürahidenden bezi alıp ılık suya batırırken.

Bu sefer itaat ediyor. Belki de zehirin onu yumuşatıcı etkisine minnettar olmalıyım. Dizimin üzerine çöküp bezi koluna götürüyorum. Yarasına dokunamadan kolunu geri çekiyor. "Ne yapıyorsun?"

Ona sinirli bir bakış attım. O otururken ben dizlerimin üstündeydim, neredeyse göz göze gelmiştik. "Neye benziyor?"

"Dokunma. Acıtacak." Dirseğine bakıp hemen gözlerini kaçırır. Sesi neredeyse bir oktav yükselir. "Hâlâ kanıyor."

Bu sefer çekilmesin diye kelepçeli elimle bileğini kavradım ve kumaşı koluna götürdüm. Yumuşakça, kurumuş kanı bileğinden başlayarak sildim. Bir iniltiyle dudaklarını kapattı, göz kapaklarını sıkıca kapattı, başını benden olabildiğince uzağa çevirdi. Gözlerimi devirdim. "Senin kanla ne alıp veremediğin var?"

"Sevmiyorum."

"Bir ogrenin kafasını ısırp kopardığımı izlerken pek sarsılmış görünmüyordun. Kanlar içinde kaldığımı gördüğünde de korkup sinmedin. Wrath Departmanı'ndaki kavga sırasında da tamamen büyülenmiş gibiydin. Düellonun kan dökülerek bitebileceğinin farkında değil miydin?"

Sonunda gözlerini açıp bana öfkeyle baktı. "*Kendi kanımı* görmekten hoşlanmıyorum kanımı görmekten hoşlanmıyorum."

"Peki, bu çok rahatsız edici olmalı," diyorum alaycı bir gülümsemeyle. "Aylık dönemlerin yok mu?"

"O farklı." Kokusu utançla karışır. "Böyle bir şeyi ağzına bile almamalısın. Bir kadının adetinin ne kadar özel bir şey olduğunu bilmiyor musun?"

Kafamı salladım. "Sen gerçekten yarı insansın, değil mi?"

Bir homurtuyla başını tekrar çevirdi.

Yarayı temizlemeye devam ediyorum, kolunu yavaşça yukarı doğru ilerliyorum. Aramızda sessizlik hakim, ara sıra acıdan çıkan inlemeler duyuluyor. Sonunda, acıtacağını bildiğim dirseğine ulaşıyorum. Sessiz çalışmayı tercih etsem de, dikkatini dağıtmanın en iyisi olacağını düşünüyorum. "Madame Desire için çalışıyorsun."

"Evet." Bu kelime bir acı ifadesine dönüşür. "Ama diğer kızlar gibi değil."

"Hayır," diye yanıtladı. "Ben çöpçatanım."

Demek ki onun hakkında yanılmışım. "Patronun bizi sokakta bulduğunda, seni benden kurtarması için yalvarmadın mı? Şikâyet etmiyorum ama."

"Masumiyetimi kanıtlamak için sessizce geleceğime söz verdim, değil mi? Ayrıca, o parayı gösterir göstermez, onu kaybettiğimi anladım."

Bezini tekrar sürahidten daldırıp pas rengi suyu sıktım. Bezini dirseğine geri götürdüğümde, "Seni kaybettiğini ne demek istedin?" diye sordum.

O bir iç çekişle, "Bu benim büyüm yüzünden" dedi.

Bununla ne demek istediğini düşünürüm. Bana büyüsünün nasıl işlediğini anlattıklarına dayanarak, bir açıklama düşünebiliyorum. "Onunla ilk tanıştığında kötü bir ilk izlenim mi bıraktın? Senin ruh halin yüzünden mi?"

"Hayır, ama olumlu bir izlenim bıraksam bile, çoğu zaman bir kişinin en iyi özellikleri diğer kişide olumsuz duygular uyandırır. Her zaman böyle olmaz, ama kıskançlık söz konusu olduğunda işler kötüye gidebilir. Madam Desire bana her zaman iyi davrandı, ama benim hakkımdaki düşüncesinin değişmeye başladığını hissediyorum. En iyi özelliklerinin en kötü yanlarına sahip olduğumu düşünüyor."

Bunu bir an düşündüm. Astrid'in büyüsü gerçekten garip, daha önce hiç karşılaşmadığım bir tür. Onu neden böyle gördüğümü hala anlayamıyorum. Neden bu sinir bozucu yabancıyı bu kadar korumak istiyorum?

"Bizi buraya neden getirdin?" diye soruyor.

"Kalacak bir yere ihtiyacım vardı." Neredeyse burada bırakacağım, ama itiraf etmeden duramıyorum. "Ogre saldırısı kaza değildi. Biri beni o bahçeye çekmiş. Biri odama girip arabamı çalmış."

Kaşlarını çatarak bana bakar. "Savaş arabası nedir?"

"Anında seyahat etmeyi sağlayan bir alet. Onu çalan kişi, bende olduğunu biliyordu. Başka türlü nasıl bulabilirdi ki? Devasa bir alet değil. Küçük bir şey. Sıradan birinin dikkatini çekmez. Ne olduğunu bilmeyen biri, onu makyaj kutusu ya da tütün kutusu sanır. Hırsız, onu bıraktığım yeri tahmin edebilmek için, bende olduğunu ve nasıl çalıştığını biliyor olmalı."

"Odanızdan çıktıktan sonra geri almaya bu kadar kararlı olduğunuz nesne bu mu?"

"Evet, ve bu gece bizi süitime geri götürmek istemedim. Ogre'nin senin de peşine düştüğü gerçeği, senin odanda da güvende olmayabileceğimizi gösterdi."

"Yani ogre ile başka biri daha mı çalışıyordu sence?"

Başımı salladım. "Murtis, Wrath'taki kavgadan sonra o kadar çabuk odama gelmiş olamaz. Bahçeye gelebilir, ama başka bir yere gelemez. Hırsızın bıraktığı koku izlerine göre, düello sırasında odamda bulunmuş ve düello bitmeden hemen önce çıkmış."

Kokularını çiçek kokusuyla kasten gizlediler ve beni, duyularımın öğrenin kokusunu alamayacağı bahçeye yönlendirdiler."

Astrid yatakta endişeyle kıpırdanıyor, bu sefer yarasını temizlediğim için değil. "Hırsız hala dışarıdaysa, burada daha güvende olduğumuzu nereden biliyorsun?"

Dirsek temizliğini bitirip kolunun geri kalan kısmını da bezle sildim. Yara kanaması durmuş gibi görünüyordu, bu yüzden diğer yaraları aramak için bileğini nazikçe çevirdim. "Emin olamıyorum. Saldırının, otelin müşterilerinin dışarıda dolaşmayı bıraktıktan çok sonra, gece düzenlenmiş olması, gizli saldırganın her şeyi gizlice halletmek istediğini gösteriyor. En azından bu oda bir miktar koruma sağlıyor. Madam Desire'in genelevine herkesi almadığını varsayıyorum."

"Hayır. Bu saatte kesinlikle olmaz. Size bir gecelik ziyaret izni vermesinin tek nedeninin, Alfa Konseyi'nden ücret talep etme izni vermiş olmanız olduğunu düşünüyorum. Bir gecelik konaklama çok pahalıdır."

Bir cevap olarak homurdandım ve kolunu muayene etmeyi bitirdim. Kolun düzgün bir şekilde tedavi edildiğinden emin olunca, bezi tekrar sıktım. Ayağa kalkarak bezi ona uzattım. Almadan önce sorgulayan bir bakışla gözlerime baktı. "Yüzünde yaralar olup olmadığını göremiyorum, kendin temizlemelisin."

Bez parçasını elimden kapar. "Hepsini kendim yapabilirdim, çok teşekkür ederim."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Kan görünce inlerken pek de iyi bir iş çıkardığını görmedim."

Buna karşı bir argümanı yok ve isteksizce bezi yanağına götürüyor. Kendimi, yüzünün bulanık bir izinden fazlasını görebilmeyi dileyerek ona bakarken buluyorum. Onun cildini öfkeyle ovuşturmasını izlerken bile, gözlerim somut bir şey görmeyi reddediyor. Kaşlarını çatıldığını biliyorum, ama dudakları renksiz. Somurduğunu biliyorum, ama gözlerinin belirgin bir şekli yok. Saçları sadece karanlık bir bulanıklık. Herkes onu böyle mi görüyor? Gördüklerimden şaşkınlık duyuyorum çünkü bakmam gerektiğini bildiğim için mi? Sanırım, hiçbir şeyden habersiz bir izleyici, bu kadar bulanık bir görüntüye ilgiyi kaybedip yoluna devam ederdi.

Astrid yüzünü temizlemeyi bitirip bezi diğer koluna getirir. "Ee..." Kelimeyi yavaşça söyler. "Biri seni odandan bahçeye çekip bir canavarın saldırısına uğrattı. Aynı kişi seni nerede bulacağını biliyordu, zayıflıklarını biliyordu ve çok az kişinin olduğunu tahmin ettiğim garip bir cihazı çaldı."

"Evet, ve kim olduğunu bulacağım."

Kolunu temizlemeyi bitirir ve bezi ibriklere geri koyar. Omuzları çöker ve kokusu bir anda değişir, sanki

. "Kim olduğunu zaten biliyorum. Babamı öldüren kişi o."

şok, merak ve beni tuzağa dşişürmeye çalıştığına dair şüphe arasında kalırım.
İlk iki içgüdüm üçüncü içgüdümü bastırır. "Kim?"

Gözlerime bakar. "Kraliçe Tris."

ASTRID

Avcı birkaç saniye boyunca bana bakıp gözlerini kırıştırdı, yüzünde hiçbir ifade yoktu. Bir süre sonra, taş gibi maskesinin çatlakları yavaşça görünmeye başladı. Önce gözleri kısıldı. Sonra dudakları gerildi. Sonunda başını geriye attı... ve güldü.

"Bu komik değil, Huntsman. Ben ciddiylim."

Eğlencesinden biraz olsun sakinleşmesi bile birkaç dakika sürer. Bu sırada yanaklarım kızarır. Utandığımdan mı, kızdığımdan mı emin değilim. Sonunda gülmeyi kesince, gözlerinin kenarları kırışan bir gülümseme kalır. Bu görüntü midemde garip bir his uyandırır.

"Masumiyetini açıklamak için binlerce başka olasılık bulabilirdin," diyor, "ama Kraliçe Tris'in sevgili kocası Edmund Snow'u öldürmesi? İyi deneme."

"Babamın ölümüne gülüyorsun, Avcı." Bu, yüzündeki gülümsemeyi siler.

"Söylediğimin farkındayım. Kraliçe Tris gerçek katil."

Yüzümü incelerken kaşları çatıldı. Ya da görebildiği kısmını. Ben de ona bakarak gözlerinde kendi yansımamı aradım. Sadece bir iki kez görebildim, ama her seferinde aynı şeyi gördüm: küçük, zayıf ve savunmasız bir şey. Beni esir alan adamda hiç olmayan özellikler, ne olumlu ne de olumsuz. Bu izlenim çok zayıf, kenarları yıpranmış gibi. Böyle bir şey daha önce hiç başıma gelmemişti.

O, homurdanan bir iç çekişle cevap verdi. "Peki. Seni eğlendireyim. Neden kraliçenin babanı öldürdüğüne bu kadar eminsin? Bunun için ne gibi bir nedeni olabilir?"

Alt dudağımı ısırarak sözlerimi hazırladım. Bu benim şansım. Gerçeği söylemek yetmez. Ne dersem ikna edici olmalı. Mantıklı olmalı. "Kraliçe Tris babamı öldürmek istememişti. Beni zehirlemeye çalışıyordu."

"Fae kanı olan birine karşı etkisiz bir zehir neden kullansın ki?"

Bu, Avcı bana Crimson Malus'un olaya karıştığını söylediğinden beri aklımdaki soru. O bana bunu söylemeden önce, babamı zehirin öldürdüğünü zaten anlamıştım. Zehirin pastayla verilmiş olduğunu da tahmin etmiştim. Ancak kullanılan zehir türü, teorimi çürütüyor. "Bilmiyorum. Belki de bana etkisiz kalacağını bilmiyordu. Fae soyundan haberi olmadığını düşünsem de şaşırmam. Açıkçası, annemin ne tür bir yaratık olduğunu bilseydi, beni saraya sokmaz, babamla evlenmezdi."

"O ne tür bir yaratıktı?"

Annemi gündeme getirdiğim için kendime kızarak sinirleniyorum. O, hakkında konuşmak istediğim son kişi. "Bir su perisi. Tatsız, çirkin bir tür. Bilirsin, Kraliçe Tris'in kendinden çok aşağı gördüğü türden. Beni bebekken terk etti. Düşündüm de, belki de onlar ruh ikiziydiler."

Avcı'nın göz kapakları kısıılır. "Kraliçeye karşı büyük bir nefret hissediyorum."

Gözlerim onun gözlerine kaydı. "Tabii ki ona küçümseme duyuyorum." "Çünkü seni saraydan kovmaya çalıştı?"

"Çünkü *babamı öldürdü*."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur, bu hareket manşetimi öyle bir kuvvetle çeker ki, beni ayağa kaldırır. Neredeyse ona çarpıyorum, ama o ellerini omuzlarıma koyarak beni destekler. O kadar hazırlıksız yakalandım ki nefesim kesildi. Elleri omuzlarımda sıcak ve güçlüydü, başımı geriye eğdiğimde gözleriyle buluştum. Bal rengi gözleri lamba ışığında parıltıyordu. Sıcaklık göğsümden akıp dışarıya yayıldı. Avuçlarının dokunduğu her yerimde, gömleğimin üzerinden bile, cildimde bir ısıklık sesi gibi bir sıcaklık hissettim.

Aniden omuzlarımı bırakıp bir adım geri çekildi.

Aklım biraz netleşirken aramızdaki boşluğa bakıyorum. O anda, kendimi esir alan kişiye karşı bir coşku anına kapıldığımı fark ediyorum. Lanet olsun o tentüre! Utancımdan dikkatimi başka yere çekmek için yana doğru dönüp saçlarımin uçlarını elime alıyorum, ama hareketlerim yavaş. Ağır. Belki de bu sefer üç damla almak biraz fazla oldu.

"Lanet olsun, gerçekten kafan güzel. Şu anda senin cinayet teorilerini dinlememeliyim. Aklın başında değil."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Aklım başımda. Tentür sadece ruh halimi etkiliyor. Ve... ve belki biraz da vücudumu."

O başını sallar. "Biraz uyumalısın."

"Hayır," diyorum, tekrar ona dönerek. "Bu konuyu konuşmayı bitirmedim. Beni dinleyeceğine söz verdin. Bana bir saat vereceğine."

"O saati ne zaman vereceğimi söylemedim, bir saat aralıksız olacağını da söylemedim."

"Lütfen," diyorum, sesime çaresizlik katarak. "Beni dinlemen ."

Kollarını tekrar kavuşturmak ister gibi hareket ediyor ama son anda vazgeçiyor . Bunun yerine, serbest elini cebine sokar ve hafifçe bir yana eğilir. Başka birinde böyle bir duruş rahat görünebilir. Ama onda her zamanki gibi korkutucu görünüyor. "Gerçekten bu saati boşa harcamak mı istiyorsun?"

"Evet, bu saati *kullanmak* istiyorum."

"Peki," diye dişlerini sıkarak cevap verdi. "Devam et. Üvey annenin, *senin* pastanı ve her zaman yanında taşıdığın zehri kullanarak sevgili kocasını nasıl öldürdüğünü anlat."

Tincture'ın etkisiyle daha da keyifli hale gelen bir memnuniyet dalgası içimi kaplar. "Öncelikle," derim, söylemek istediklerimi gözden geçirerek, "Motivemden bahsedelim. Babamı öldürmek için hiçbir nedenim yoktu."

"Onun, seni Fairweather Sarayı'ndan göndermek konusunda karısıyla aynı fikirde olması ve bu konuda çok şiddetli bir tartışma yaşamamız dışında mı?"

Dişlerimi sıkıyorum. "Bu, birini öldürmeye degecek bir şey değil. Çocuklar ebeveynleriyle tartışır. Bu devrimci bir kavram değil."

"Peki," diyor. "O zaman zehir kullanmayı açıkla. Babana karşı kötü niyetin olmadığını kabul etsek bile, tentürünü alırken kazara turtaya zehir katmış olamaz mısın?"

"Hayır," diyorum, sesim kararlı. "O konuda dikkatliyimdir. Başkasının yemeğine veya içeceğine asla yaklaştırmam, kazara gerçek Kızıl Malus meyvesi kullanmış da olamam. Elmalı turta olsaydı, böyle ciddi bir hata yapma olasılığını anlayabilirdim, ama yaptığım turta çilekliydi. *Sadece* çilekli."

Çenesini kaldırdı, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade belirdi. Ya da daha da kendini beğenmiş, demeliyim. Avcı zaten kendini beğenmişliğin vücut bulmuş haliydi. "Zehir dolgunun içinde değil de turtanın hamuruna sürülmüş olsaydı ne derdin?"

Aklım bir anda boşalır. "Zehir oraya mı konmuştu?" O başını sallar.

"Turta kalıbını yağlamak için kullandığım tereyağına karıştırılmıştı."

Elimi çeneme koyup volta atmaya başlıyorum, ama kelepçelerle çok uzağa gidemeyeceğimi hatırlıyorum. "Bu kanıtlar," diyorum, yarı kendime, yarı ona. "Turta kalıbı, bir süreliğine elimden çıkan tek şeydi."

Avcı aniden bir adım öne atar, aramızda sadece otuz santim kalır. Başını eğdiğinde geri çekilirim, ama o yaklaşmaz. Sadece... nefes alır.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Yine derin bir nefes alır, sonra geri adım atar. "Yalan kokluyorum."

Ona sert bir bakış attım. "O zaman kokla bakalım, ayı adam. Ben doğruyu söylüyorum." O başka bir şey söylemeyince devam ettim. "Kraliçe Tris pasta kalıbıyla yalnızdı. Ben pastayı yapmaya başlamak için mutfığa girdiğimde benimle konuşmak için geldi. Mutfaktaki herkesi, aşçıları, garsonları, hatta hanımımın hizmetçisini bile mutfaktan çıkardı."

"Seninle ne konuşmak için geldi?"

Parmaklarımı yumruk yaptım. "Beni kovmak konusunda ne kadar ciddi olduğunu hatırlatmak için."

"Hepsi yeğenin evlilik teklifini reddettiğin için mi?"

Kafamı salladım. "Bu, benimle ilgili bulduğu en son kusurdu. Bana olan düşmanlığı çok önceden doruk noktasına ulaşmıştı."

"Neden?"

Bir kolumu omuz silkerek kaldırdım. "Sence neden? Sihir gücüm yüzünden. Çünkü, Madam Desire gibi, benden gördüğü niteliklere imreniyordu. Daha da kötüsü, pastayı zehirleme fırsatı vardı. Bana mutfakta ne yaptığımı sorup herkesi gönderdiğinde, turta yaptığımı söyledim ama kimin için yaptığımı söylemedim. Konuşurken malzemeleri toplamaya başladım: turta kalıbı, ölçü kapları, tereyağı. Konuşmamızın sonunda o kadar sinirlenmişim ki, öfkeyle mutfaktan çıktım. O ne zaman çıktığını görmedim bile."

"Yani, sen mutfaktan çıktıktan sonra Kraliçe Tris'in turta kalıbını ya da tereyağını zehirlediğini düşünüyorsun." Ses tonu hala benimle dalga geçtiğini gösteriyor, ama en azından dinliyor.

"Evet."

"Mutfaka döndüğünde kimse var mıydı?"

Cevabımın şüpheliyi daha da artıracağını bildiğimden, iniltiyi bastırıyorum. "Evet," diye itiraf ediyorum isteksizce. "Mutfaka döndüğümde, personel de çoktan dönmüştü. Ama hiçbirini yapmamıştı. Tris yapmış olmalı. Personeli odaya almadan önce yapmıştı."

Aramızda birkaç saniye sessizlik geçer, sonra Avcı bir sonraki sorusunu sorar. "Kraliçe, senin ruh halini kontrol etmek için kullandığın zehri nereden bulmuş olabilir? Zehirin tereyağına karıştırıldığını ve meyveden gelmediğini zaten tespit ettik. Bu da zehirin sıvı halde verilmiş olması gerektiği anlamına geliyor." Gözleri yine kısılır. "Tentür gibi."

"Sonucunu anlıyorum, ama zehir hangi şekilde verilmiş olursa olsun, oraya benim elimle konmadı."

"Söyleyin bana Bayan Snow. Tentürü nereden temin ediyorsunuz?"

Midem düğümlendi. Suçluluktan değil, cevabımın beni şüpheli duruma düşüreceğini bildiğimden. Ama beni esir alan kişi yalanları koklayabiliyorsa, dürüstçe cevap vermekten başka seçeneğim yoktu. "Kendim yapıyorum."

Buna şaşırıp şaşırmadığını belli etmiyor. "Nerede yapıyorsunuz? Turta yaptığınız mutfakta mı?"

"Tabii ki hayır! Bu çok sorumsuzca olur." Açıklamadan önce derin bir nefes alıyorum. "Odama demliyorum. Beni iyileştiren periden yapmayı öğrendim. İyileşirken birkaç soru sormuştum. O zaman yapmaya niyetim yoktu, ama zehir hakkında çok meraklandım ve daha fazla anlamak istedim. Normal elmalardan bu türünü nasıl ayırt edebileceğimi sordum."

"Peki Crimson Malus'u zehirli olmayan elmalardan nasıl ayırt edebiliriz?"

Beni sınıyor sanırım. Bu davayı ne kadar ayrıntılı incelemiş gibi görüldüğüne bakılırsa, cevabı zaten biliyordur. "Crimson Malus olgunlaştığında koyu kırmızı

nektar damlar ve ağacın altındaki çimenler ve toprak en koyu yeşil ve kahverengi tonlarına bürünür.”

"Tamam. Peki, Kraliçe Tris'in senin tentürünü nasıl ele geçirdiğini nasıl açıklıyorsun? İlacına bağımlı olduğunu biliyor mu? Başka kaç kişi biliyor?"

"Sadece babam ve Marybeth," diyorum. "Ama bu Tris'in öğrenmemiş olacağı anlamına gelmez. Odamda şişeleri bulmuş olabilir. Ben... Eksik olup olmadığını saymadım. Saraydan kaçmadan önce fazladan bir şişe alırken sakladıklarımı sadece şöyle bir kontrol ettim. Elimde kalan tek şişe bu." Mevcut şişem bittiğinde, daha fazla tentür yapmam gerekeceğini söylemiyorum. Crimson Malus sadece Bahar Sarayı'nda yetiştiği ve meyvesinin ya da ondan yapılan ürünlerin satışı yasak olduğu için bu zor olacak. Gluttony Departmanı'nın kısıtlı erişimli en üst katına giriş izni satın alabilirim. Buralarda onu bulabileceğim tek yer orası.

Avcı sakallı çenesini ovuşturdu. "Masum olabileceğini anlayabiliyorum, ama Kraliçe Tris'e karşı davan zayıf, hatta saçma bile denebilir. Senin elinde bulunduğu zehri, üstelik etkisiz bir zehri, neden sana karşı kullanmış olsun ki? Ayrıca, ogre saldırısının ve arabamın çalınmasının da onun işi olduğunu ima ettin. Anlamadığın şey, o beni seni bulmam için tuttu. Beni öldürmeye ya da ogre göndermeye çalışmazdı, çünkü o işi bana vermişti. Tek istediği senin ölmenken neden müdahale etsin ki? O bir kraliçe. Üvey kızını aramakla uğraşmak yerine yapacak daha önemli işleri var. Benden istediği şeyi yapmama izin verirse, çok daha az çabayla aynı sonucu elde eder.”

Bu konuda haklı olması beni sinirlendiriyor. Üvey annemin suçlu olduğunu bilsem de, onu Seven Sins Hotel'de dolaşırken, ellerini kirletirken, karanlık köşelerde ogrelerle buluşurken hayal edemiyorum. Ama yine de... Bu işi bırakmaya hazır değilim. "Peki ya çiçek kokusu? Üvey annemle tanıştın. Saçları kiraz çiçeklerinden yapılmış. Bundan daha çiçeksi bir koku olamaz."

Kafasını salladı. "Meyve çiçekleri, tahammül edebildiğim birkaç çiçek kokusundan biridir. Daha da önemlisi, Kraliçe Tris'in koku profilini biliyorum. Daha önce takip ettiğimiz iz ona ait değildi. O sahte bir kokuydu. Doğal olmayan bir parfüm."

"Doğal kokusunu örtmek için parfüm kullanmış olamaz mı? Çiçek kokularına karşı zayıflığını biliyor olabilir mi?"

Çenesinin sıkılması, doğru bir şeyin peşinde olduğumu gösteriyor. "Benim varışımından önce, davayla doğrudan ilgili olmayan tüm çiçek aranjmanlarının ve buketlerin saraydan kaldırılmasını istediğimde, o da bunu anlamış olabilir. Bu, zihnimin net olmasını sağlıyor. Bir koku izini takip etmek için bir yere çağrıldığımda her zaman aynı talepte bulunurum."

"Şu anda nerede olduğunu biliyor mu? Nerede kalıyorsun?" Boğazı titriyor. "Evet."

"İhtiyacın olan tüm kanıt bu değil mi? Başka nasıl birinin seni tam olarak nerede bulacağını bildiğini açıklayabilirsin? Kelepçelerden kurtulduğumda canavarın seni bir kenara fırlatması, onun başından beri benim peşimde olduğunu düşündürüyor. Beni öldürmek için değil, yakalamak için. Beni doğrudan Tris'e götürmek için, o da beni öldürebilsin diye. Seni bana ulaşmak için kullanmış olabileceğini görmüyor musun? Beni bulmak için *senin* koku duyuna ihtiyacı vardı."

Sanki sorumu gerçekten ciddiye alıyor gibi kaşlarını çattı. "Son kısmı doğru olabilir, ama yine de Tris'in bunun arkasında olması mantıklı değil. Eğer sadece beni takip edip seni kendi elleriyle öldürecekti, neden bana bir anlaşma teklif etsin? Avcı olarak, fae kraliyet ailesinin kaçaklarını bulmak benim görevim, soru sormadan. Eğer seni bulmak için sadece koku alma yeteneğime ihtiyacı olsaydı, bunu yapabiliirdi. Bana, kabul etmek zorunda olmadığımı bilerek, kalbini getirmem için bir anlaşma teklif etti."

Onun için kabul ettiği şeyi düşününce titriyorum. Dün gece söylediklerine bakılırsa, şartları oldukça belirsiz tutmuş olmalı. *Senin kalbini getirmek için pazarlık yaparken, ona bağlı kalmayacağını belirtmedim.*

Aniden üşüdüğüm için serbest kolumu diğer koluma sürdü. "Karşılığında sana ne teklif etti?"

Cevap vermeden önce gözleri uzaklara dalar.

"Özgürlük." "Ne demek istiyorsun?"

"Alfa Konseyi'ne ödül avcısı olarak hizmet ediyorum çünkü bu benim cezam. Yüz yıllık cezaman beşinci yılındayım. Bu benim seçtiğim hayat değil, kendi pervasız davranışlarımın sonucu."

Teredditle bir adım geri atarım, bu da onun beni kaşlarını çatarak değerlendirmesine neden olur.

Kendimi korkmamaya zorlayarak soruyorum, "Suçun neydi?"

Yavaşça, homurdanan bir nefes verir. "Kumar."

Başımı geri çekiyorum. "Kumar suç mu?"

"Sahip olduğundan fazlasını yatırıp geri ödeyemeyeceğin bir borç batağına saplandığında suçtur."

Cevabı sinirlerimi yatıştırır. Avcı'nın masum ya da iyi kalpli biri olmadığını bilsem de, suçlarının daha kötü nitelikte olduğunu öğrenseydim çok daha temkinli davranırdım. "Demek Kraliçe Tris, beni bulup kalbimi geri getirirsen seni Alfa Konseyi'ndeki hizmetinden azat edeceğini teklif etti. Seni azat etme yetkisi var mı? Konseyin tamamına bağlı değil misin?"

"Borçlarım Bahar Sarayı'nda birikti. Suçlarım mali nitelikte olduğu için, cezamı vermek Bahar'ın seelie hükümdarına kalmıştı."

Tris beni Avcı olarak görevlendirerek cezalandırdı, bu da cezamı sona erdirmeye hakkının onda olduğu anlamına geliyor."

Bu mantıklı geliyor. Faerwyvae'deki her saray, ayrı saraylarda yaşayan ve farklı şekillerde hüküm süren iki fae hükümdarı tarafından yönetilir: bir seelie hükümdarı ve bir unseelie hükümdarı. Seelie hükümdarı, Kraliçe Tris gibi, günlük yaşam ve maliye işlerini denetlerken, unseelie hükümdarı doğayı denetler ve unseelie fae'leri savunur. Avcı'nın suçu kumar borcu ile ilgili olduğu için, bu suç Tris'in yetki alanına girerdi. "Anlaşmanı yerine getirmek için sana ne kadar süre verdi?"

Cevap vermeden önce tereddüt etti. "Bu ayın on yedisine kadar vaktim var."

Boğazım kurudu. "İki haftadan az bir süre kaldı!"

"Biliyorum."

"Ve başaramazsan öleceksin, değil mi?"

"Evet. Anlaşmalar böyle işler."

Onun öleceği düşüncesi kalbimi sıkıştırınca kendime şaşıyorum. Neden umursuyorum ki? Bu pazarlık işini teorime uydurmaya çalışırken gözlerim odaklanamıyor. Eğer haklıysam ve üvey annem sadece Huntsman'ın koku alma yeteneğine ihtiyaç duyuyorsa, onu takip edip bana ulaşmadan önce öldürebilir, neden ona bir pazarlık teklif etsin ki?

Anlamaya başlıyorum. "Avcı, ya... ya Tris senin pazarlığı yerine getirmeni hiç istememişse? Ya seni özgür bırakmak gibi bir niyeti hiç olmamışsa?"

"Onun nedeni ne olabilir?"

"Şey..." Gerçekler ve rakamlar yerine otururken kelimeleri yavaşça söylüyorum. "Alfa Konseyi için değerli biri haline gelmişsin. Koklama duyun sayesinde, başka kimsenin bulamayacağı kaçakları bulabiliyorsun."

Elini kayıtsızca salladı. "Bu yüzden bu göreve cezalandırıldım."

"Seni serbest bırakmak Konsey için büyük bir darbe olurdu herhalde. Özellikle de senden doksan beş yıl daha hizmet beklerken."

Geniş göğsünü boşaltarak yavaşça nefes verdi. "Ne demek istediğini anlıyorum, ama bu anlaşmayı açıklamıyor. Başaramazsam öleceğim. Madem bu kadar değerliyim..." Sözleri, benimle aynı sonuca vardığı için kesildi.

"Anlaşma sadece seni beni çabuk bulman için motive etmek içindi," dedim. "Onun asıl istediği beni kendi elleriyle öldürmek. Bunu yaptığında, sen anlaşmanın kendi kısmını yerine getiremeyeceksin. Ancak o senin ölmene izin vermeyecek. Son anda anlaşmayı iptal edecek ve seni Alfa Konseyi'nin hizmetinde tutmaya devam edecek."

Yüzünde boş bir ifade belirdi. Çenesini tekrar ovuşturdu, gözleri uzaklara dalmış, bir şey arıyor gibiydi. "Hâlâ Tris'in yaptığını düşünmüyorum. Teorinin her şeyi

uyuşmuyor. Ayrıca o yalan söyleyemez ve beni aldatmaya çalışsaydı koku profilindeki herhangi bir değişikliği hissederdim."

Ona bir adım daha yaklaşıyorum. "O zaman en azından masum olabileceğime inanıyorsun."

Bana keskin bir bakış attı. "*Olabilirsin* kısmını çok vurguladın. Ama arabamı çalan hırsız bulana kadar hiçbir şeyden emin olamam. O olmadan Tris'e dönmeyeceğim."

Göğsüm heyecandan titriyor ve bunun yarısı tentürün etkisi. Diğer yarısı ise umuttan geliyor, bana verdiği en büyük umut. Bu, Tris'le dövüş çukurunda karşı karşıya geldiğimi hayal ettiğimde hissettiğim heyecanla aynı. Onu alt etmek, suçlarını itiraf ettirmek ya da onu yenip babamın intikamını almak için başka bir yol bulmak. Ne kadar para biriktirirsem biriktireyim, düelloları kaç kez analiz edersem edeyim, imkansız hayallerimin gerçekleşeceğine hiç inanmamıştım. Ama şimdi... şimdi Madam Fury'ye dilekçe vermekten daha fazlasını yapma şansım var. Kazanamayabileceğim bir düelloya bahis oynamaktan daha fazlasını.

Huntsman'ın yardımıyla, sağlam kanıtlar bulabilirim.

Adaletin yerini bulmasını sağlayabilirim.

İntikamımı alabilirim.

"O zaman tüm gücümüzle hırsız bulmaya çalışalım," diyorum.

"Tüm gücümüzle mi?"

Zincirli bileğimi kaldırıp kaşlarımı çatıyorum. "Beni gözünün önünden ayırmamakla birlikte, Chariot'u bulana kadar kraliçeye dönmeyeceğini söylemen, hoşuma gitse de gitmese de seninle birlikte geleceğimi gösteriyor. Ve ben de gelmek istiyorum. Hırsız bulmak, gerçek katilin suçunu kanıtlamakla kalmayıp benim masumiyetimi de kanıtlayacaksa, yardım etmek istiyorum. Yardımcı *olabileceğimi* biliyorum. Sadece benim için anlamı olan ipuçları bulabilirsin. Dahası, senin anlaşman yüzünden ikimizin de hayatı tehlikede. Birlikte çalışmamız mantıklı."

"Birlikte çalışmanın seni üvey annene geri götürmemi engellemeyeceğini biliyorsun, değil mi? Tris'in babanı öldürdüğüne dair kanıt bularsak, Alfa Konseyi'ndeki diğer kraliyet üyelerinden müdahale etmelerini isteyebilirim. Ama bulamazsak ya da başka biri yapmışsa, yine de onunla yaptığım anlaşmayı yerine getirmek zorundayım."

Bu midemi bulandırıyor. Ama Tris'in pastayı zehirleyen kişi olmadığı ihtimaline karşı, suçluyu bulmak hala hayatımı kurtarabilir. Masum olduğumu kanıtlarsak Tris'in beni bağışlamaktan başka seçeneği kalmaz ve Huntsman'la yaptığı anlaşmayı kesinlikle iptal eder.

Ama eğer o *yaptıysa*, kesin kanıtlara ihtiyacımız var. Onun kendi başına asla bulamayacağı kanıtlara. Ona olan güçlü inancıyla bunu asla yapmaz. Beni ona götürüp öldürmesine izin vermek çok daha kolayken.

Lanet olsun. O bana ihtiyaç duyduğundan daha çok ihtiyacım var. Bu da anlaşmayı daha cazip hale getirmem gerektiği anlamına geliyor.

"Eğer benimle esir olarak değil, eşit olarak çalışmama izin verirsen," diyorum, "bir daha kaçmayacağıma söz veririm. Seninle savaşmayacağıma söz veririm. Ve... ve zamanı geldiğinde, gerçek katili bulmuş olsak da olmasak da, üvey annemin yanına isteyerek döneceğim." Son kısım bir kumar. O zamana kadar masumiyetimi kanıtlayamazsak, bu benim ölümüm anlamına gelir.

Yeleğinin cebine uzanıp pirinçten bir cep saati çıkarır. Hayal kırıklığıyla inleyerek geri verir. "Bu gece hiçbir şeye karar vermeyeceğim. Zihnimi en keskin haliyle kullanmak için biraz uyumam lazım."

Gözlerimi kısıyorum. Yani, en iyi şekilde çalışmak için yeterli uykuya mı ihtiyacı var? Bu bilgiyi ileride ihtiyacım olabilir diye aklımın bir köşesine yazıyorum. "Yine de teklifimi düşüneceksin, değil mi?"

"Yarın düşüneceğim. Şimdi uyuyalım." Çenesini yatağa doğru çevirir.

Manşetimi kaldırıyorum. "Zincirlenmiş haldeyken rahatça uyuyamayız. Ben yatakta, sen yerde yatarken olmaz." Yarım ağızla gülümsüyorum, ama Avcı bana boş boş bakmaktan başka bir şey yapmayınca gülümsemem hemen kayboluyor. "Sen yerde yatacaksın, değil mi?"

Dudakları, dünyadaki tüm kendini beğenmişliği barındıran hafif bir gülümsemeye büründü. "Hayır. Yatak iki kişi için yeterince büyük."

Kelepçeli bileğimi daha yükseğe kaldırırken yüzümden kan çekildi. "Ama bunları açacaksın, değil mi?"

Bir kahkaha. "Hayatta olmaz."

ASTRID

Bu, hayatımın en rahatsız gecesi. Saatin kaç olduğunu bilmiyorum, ama çok geç olamaz, çünkü genelev hala çok hareketli, duvarlardan gelen inlemeler ve homurtular bunu kanıtlıyor. Görünüşe göre, bir gecelik konaklama ücretini ödeyebilecek kadar zengin olan tek kişi Avcı değil.

Kiralık odamı sadece Gündüz Şehvet Departmanı'nın çok daha sakin olduğu gündüzleri kullandığım için, hiç böyle bir... akustik deneyimi yaşamamıştım. Seslerin hiç de rahatlatıcı olmadığını söyleyeyim. Aksine, her kasım gerginleşirken, karnımda garip bir sıcaklık hissediyorum. Sinir bozucu esir alanımın yanında yatıyor olmam, kelepçeli ellerimizin birbirinden 30 santimetre bile uzak olmaması beni daha da gerginleştiriyor. Benden farklı olarak, Avcı derin uykuda. Bu durumda nasıl bu kadar kolay uyuyabildiğini anlayamıyorum.

Uyuyan haline bir göz atıyorum. O odadaki lambaları kapattığından beri gözlerim açık, bu yüzden karanlığa iyice alıştım. Oda battaniyeye gerek kalmayacak kadar sıcak olduğu için ikimiz de battaniyenin altında yatmıyoruz, bu yüzden onun silüetini tamamen görebiliyorum. Geniş göğsünün yavaşça inip kalkışını izliyorum, sonra gözlerim yüzüne kayıyor ve dudaklarında duruyor. Hafifçe aralık dudakları ve duvarların ötesinden yankılanan zevk sesleri, zihnimi onun nasıl öpebileceğine dair ani bir merakla dolduruyor...

Gözlerimi kaçırıp tavana bakıyorum. Neden öpüşüşünü merak ediyorum ki? Yakışıklı olması önemli değil. Sakalının oldukça yakışıklı olması, irislerinin bal rengi olması ve bakır rengi saçlarının gördüğüm en güzel renk olması önemli değil. Güçlü ve yetenekli olması, beni kurtarmak için bir canavarı öldürmesi de önemli değil. O benim esir alanım. Bir ödül avcısı. Ve şimdiye kadar tanıştığım en huysuz harpiye oğlu. Üstelik beni neredeyse öldürüyordu.

Bu hatırlatma, kanımı yeterince soğutuyor ve zihnimi rahatsız eden istenmeyen fanteziler olmadan ona bakabilmemi sağlıyor. Hatta, iç çamaşırının altında ne olduğunu düşünmeden pantolonuna bakmayı bile başarabiliyorum. En azından, çoğunlukla düşünmemeye çalışıyorum. Dikkatimin çoğu, en yakın cebinde.

Birkaç saniye boyunca ona bakarak, anahtarı pantolonunun hangi tarafına koyduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Konuşmamızdan sonra kaçmaya niyetim yok. O, teklifimi kabul edip babamın katilini bulmama yardım edip etmeyeceğini söyleyene kadar kaçmayacağım. Başka bir deyişle, katilin Tris olduğunu kanıtlayana kadar. Ona ihtiyacım var. Ama şu anda en çok ihtiyacım olan şey, biraz uyku. Ve eminim ki

uyuyacağımdan eminim.

Yavaş hareketlerle ona biraz daha yaklaşıyorum. Tepki vermiyor, nefesini bile kesmiyor. Bu yüzden mümkün olduğunca yatağı hareket ettirmemeye çalışarak daha da yaklaşıyorum. Aramızda sadece birkaç santim kaldığında, elimi onun cebine doğru uzatıyorum. Nefesimi tutarak avucumu onun uyluk kemiğine bastırdım. Gözlerim onun yüzüne kaydı ama o hala tepki vermiyordu, sadece derin nefes alıp vererek uyuyordu. Yine de kalbim sıkıştı çünkü avucumun altında anahtarın belirgin şekli yoktu, odasının anahtarı bile değildi.

Elimi yavaşça çekip, benden en uzak olan karşı cepte bulunan cebe bakarak kaşlarımı çattım. Anahtarın orada olacağını zaten tahmin etmişim, çünkü onun serbest eliyle cebe koyduğunu gördüğümünden emindim. Onu uyandırmadan o tarafa ulaşmam çok daha zor olacaktı.

Cesaretimi toplayıp ona yaklaşip oturmak için kendimi kaldırmadan önce birkaç saniye daha ona bakıyorum. Kelepçeli elini rahatsız etmemek için her hareketimi yavaş ve dikkatli yapıyorum. Hala tepki vermediğinde, ona doğru uzanıp elimi yavaşça uyluğuna koyuyorum.

Yine tepki yok.

Sonunda aradığımı hissettiğimde dudaklarım alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Anahtarın olduğu cep bu. Şimdi onu çıkarmak gerekiyor.

Pantolonunun ne kadar dar olduğunu hatırlayarak, bunun kolay olmayacağını biliyorum, özellikle de bulunduğum talihsiz açıyla. Ona dokunmadan veya kendimi üzerine sarmadan, yatay pozisyonumuzdan alabileceğim kaldıraç gücü çok az.

Söz konusu cebe dik dik baktım. Biraz daha rahat bir uyku pozisyonu denemeye değer mi?

Yan odadan gelen inlemeler giderek yükseliyor. Kalbim hızla atıyor ve şimdi sadece dikkatimi dağıtacak bir şey istiyorum. Öyleyse cebine gireceğim.

Tüm dikkatimi görevime vererek, kendimi ona yaklaştırdım ve kelepçeli elimi zinciri çekmeden mümkün olduğunca onun yanına yerleştirdim. Sonra bir dizimi kalçasına dayadım, diğerini ise bacaklarının arasına soktum. Durup uyanacak mı diye bekledim, ama o derin uykusunda uyumaya devam etti. Bu adamın her şeye rağmen uyuyacağına emin olarak, ağırlığımı onun üzerine verdim ve parmak uçlarımı cebinin ağzına götürdüm. Sonra, santim santim, elimi içeriye kaydırdım...

Ne olduğunu anlamadan, sırt üstü yatmış, avcı üzerimde dikilmiş, nefes nefese kalmışım. Bileklerimi başımın üzerine bastırmış, dizleri kalçalarımı sıkıştırmış. Ağırlığının sadece bir kısmı üzerimde, çünkü kısmen yan yatıyor. Ani yakınlığı kalbimin hızla atmasına neden oluyor. Bu müstehcen pozisyona, üzerimde duruşu, bileklerimi tutuşu, duvarların arkasından gelen nefes sesleri de ekleniyor... Hayır, durun. Ağır nefes sesleri odanın dışından değil, *ondan* geliyor. *Benden*. Göğüslerimiz

birkaç saniye boyunca birlikte inip kalkıyor. Toprak ve kürk kokusu ile odun dumanının karışımı, ciğerlerimi dolduruyor, o kadar güçlü ki kirpiklerim titriyor.

Yüzü sadece birkaç santim uzaklıkta, ona bakarken donup kalıyorum. O anda fark ediyorum... gözleri kapalı. Hala uyuyor mu?

Dudakları aralandı ve alçak sesi içimde yankılandı. "Uyu, Bayan Snow."

Bununla birlikte, üzerimden yuvarlanıp sırt üstü önceki pozisyonuna geri döner. Kısa süre sonra nefes alışını düzelir ve yüzü tekrar gevşer.

Tavana doğru gözlerimi kırıştırıyorum, nefesim hâlâ düzensiz. Vücudumun ona değen her santimetresi karıncalanıyor. Öfke mi, şok mu, heyecan mı, bilmiyorum. Tek bildiğim, o anahtarı bir daha almayacağım. Uykusu derin olabilir, ama refleksleri çok keskin, uykusunda bile.

Sinir bozukluğu içimi kaplıyor, onun üstüme yuvarlandığında hissetmeye başladığım her şeyi kesip atıyor. Nasıl bu kadar derin uyuyabilir? Nasıl benim biraz rahatlamak için yaptığım girişimleri engelleyebilir? Nasıl bu kadar büyük ve ağır olabilir ve kalbimi bu kadar hızlı attırabilir?

Alt dudağımı ısırıp boş elimi alınma vuruyorum. Bu Crimson Malus'un etkisi, değil mi? Tentürüm duygularımı altüst ediyor, duyularımı garip bir şekilde keskinleştiriyor. Hepsi bu. Muhtemelen fazla almışım.

Yoksa yeterince almadım mı?

Parmaklarım etek cebime doğru çekiliyor.

Belki bir damla daha. En kötü ne olabilir ki? En son bir saat içinde üç damladan fazla aldığımda, normalden daha uzun uyudum. Şu anda zorla uykuya dalmak iyi gelebilir.

Serbest elimle şişeyi çıkarıp dilimin altına bir damla damlatıyorum. Vücudum anında rahatlayarak titriyor, beni imkansız derecede sinir bozucu, imkansız derecede... yakışıklı... hayır.

İnanılmaz derecede...

dayanılmaz. Hayır.

İnanılmaz

derecede... Sinir

bozucu... Yatak

arkadaşım.

UYANDI ÇİMİDA ilk fark ettiğim şey sıcaktı. Gözlerimi açtığımda kendimi alevlerin içinde buldum. Kırmızı alevler. Pembe alevler. Gözlerimi

kör edici ışığından gözlerimi kapatıyorum, ama beni çevreleyenin ateş olmadığını fark ediyorum. Güneş ışığı.

Sabah sığağı ve güneş ışığı açık pencerelerden içeri girerek odadaki pembe ve kırmızı dekoru parlatıyor. Aceleyle oturur ve Avcı'ya bakarım.

Yatağın onun tarafı boş.

Sonra bileğimin kelepçeli olmadığını fark ediyorum. Odada yalnızım, yatakta yalnızım ve gün çoktan doğmuş. Şakaklarım hafifçe zonkluyor ve elimi başımın yanına götürüyorum. Son tentür dozundan sonra hiçbir şey hatırlamıyorum, bu da derin bir uykuya daldığım anlamına geliyor.

Ama... Avcı nerede?

Yataktan kalkıp odayı taradım. Odayı gün ışığında ilk kez görüyorum, bu yüzden etrafı birkaç kez taramadan mütevazı bir banyonun açık kapısını, yatağın ayak ucundaki giysi yığının ve yığının üstünde duran parşömen parçasını fark edemedim.

Oraya gidip kağıdı kaldırdım ve üzerine karalanmış kısa bir not buldum.

Bayan Snow,

Kaçma yoksa anlaşmamız iptal olur. Banyo yap ve giyin. Daha sonra geri döneceğim.

—*T*

İmza yerine yazılan *T* harfine iki kez bakıyorum. *T* ne anlama geliyor? Bana Huntsman diye seslenmemi söylemişti. Dikkatimi giysi yığının çeviriyorum ve şu anda giydiğime benzer hafif pamuklu bir etek ve bluz buluyorum. Yani, yırtık ve kanlı halinden önceki haline benziyor. Bakışlarım banyoya kayıyor ve buharlı suyla dolu porselen küveti görüyorum. Banyo yapma düşüncesiyle kaslarım gevşiyor ve içimden bir iç çekiyorum. Küvete bakmak bile bütün gün orada kalmak istememe neden oluyor.

Ama yapmayacağım.

Avcı'nın notunda istediği gibi banyo yapıp giyineceğim, ama çabuk olacağım. Ben bitirene kadar dönmezse, bütün gün bu odada onu bekleyip durmayacağım.

Yapmam gereken çok önemli işler var.

AVCI

Tabii ki Astrid Snow gitmiş. Tabii ki benden uzaklaşmak için ilk fırsatta kaçtı. Anahtarımı çalmaya çalışmadan tek bir gece bile geçiremedi. Dün geceki girişiminde yarı uykulu haldeydim, ama elinin cebime girdiğini ve kızın neredeyse üstüme çıktığını fark ettiğimde uyandım. Durumu tersine çevirip onu daha fazla denemeden korkuttum, ama bir an, yarı uykulu halimde bile, Astrid'in kokusu neredeyse... cesaretimi toplayıp arzu diyebilir miyim?

Hayır, söyleyemem. *Astrid* ve *arzu*, birbirinden uzak tutmam gereken iki kelime. Aslında, arzu şu anda ihtiyacım olan son şey. Bu görevin ihtiyacı olan son şey. Bu tür duyguların ne kadar zararlı olabileceğini çok iyi biliyorum. Romantizm, şehvet, aşk, hatta platonik aşk bile beni kör ediyor. Duygularımı, düşüncelerimi, gerçeği görme ve koklama yeteneğimi bulanıklaştırıyor. Bunu zor yoldan öğrendim. Babamla. Beş yıl önce aptalca sevdiğimi sandığım kadınla.

Ayrıca, Astrid'in suçluluk konusunda kafamı şüpheyile doldurmuş olması, benim yerine getirmem gereken bir anlaşma olmadığı anlamına gelmez. Eğer babasının cinayetinden sorumlu değilse, o zaman katilin kim olduğunu bulmam gerekir. Hem kendi hayatımı hem de Astrid'in hayatını kurtarmanın tek yolu bu. Gerçek katilin kanıtı, Tris'i anlaşılmamdan beni kurtarması ve Astrid'i suçlamalardan aklaması için ikna etmenin tek kesin yolu.

Ancak, Bayan Snow suçluysa, görevimi açık bir zihinle yerine getirebilmeliyim.

Bunun iki sonucu olabilir.

Ya kraliçeye gerçek katili teslim ederim ya da üvey kızını onun gözetimine teslim ederim.

Astrid yine kaçtığına göre, sanırım ikincisi olacak.

Çenemi sıkarak, Lust'taki yatak odamızdan binanın birinci katına kadar ve ön kapıdan dışarıya kadar kokusunu takip ediyorum. Oradan yürüyüş yollarını takip ederek Department Gluttony'ye varıyorum. Binaya giriyorum ve birinci katta bir bakkal, bir kasap ve diğer marketlerin iç mekan vitrinlerini görüyorum. Astrid'in kokusu beni kasaba götürüyor, sonra tekrar yürüyüş yollarına çıkıyorum. Koku izleri beni Lust'a geri döndürdüğünde şaşıyorum. Onu otel arazisinin dışında, kaçarken bulmayı umuyordum.

Genelevin önünden geçip Şehvet ve çevre duvarı arasındaki sokağa giriyorum. Burası onu ilk gördüğüm yer ve öğrenin

kanlı ölümünün gerçekleştiği yer. Sabahın ilk ışıklarında sokağı incelemiştim, bu yüzden saldırının tüm izlerinin temizlendiğini biliyorum.

Yavaşlayarak ilerlerken, önce yumuşak, cıvıl cıvıl bir ses duyuyorum, sonra bu ses kıkırdamaya dönüşüyor. Astrid'in kokusu aynı anda hem keskinleşiyor hem de yumuşuyor, taze çimlerin üzerindeki sabah çiynin ve güneşli bir koruda açan elma çiçeklerinin kokusunu hatırlatıyor.

Sonra onu görüyorum.

En büyük çöp kutusunun arkasından ayağa kalkar, dudaklarında geniş bir gülümseme vardır — mercan rengi küçük dudaklar. Kalp şeklindeki yüzü, gülümsemesinden yanaklarının kızaran elma yanaklarına, kahkahayla kırışan minik burnuna, neşeyle parıldayan gri gözlerine kadar her şeyiyle neşe yayar. Turuncu bir kedi yavrusunu yanağına getirip okşarken koyu renk kirpikleri kapanır.

O anda kalbimin hızla çarpmaya, güm güm atmaya, çılğınca atmaya başladığını fark ettim.

Onu sadece görmekle kalmıyorum, onu... *görüyorum*.

Mümkün olduğunca sessizce yaklaşıyorum. Daha da yaklaşıyorum. Gözlerime yarıldığımı söylemeleri için cesaret ediyorum. Söylemiyorlar.

Baş döndüren ifadesinden kısa, mavi-siyah saçlarına kadar her özelliği net bir şekilde görünüyor. Kuzgun siyah saçlarını, ensesinin hemen üstüne düşen kesimini, alnının bir tarafına doğru dalgalı bir şekilde uzanan kakülleri inceliyorum. Bu sabah Department Envy'de onun için seçtiğim kıyafeti giymiş ve ilk kez sadece duruşunu değil, daha fazlasını görebiliyorum. Bluzunun boynundaki düğmelerin açık olduğunu, köprücük kemiğinin çukurunda ter damlacıklarının biriktiğini, göğüslerinin hafifçe şiştiğini, belinin inceliğini görüyorum...

Yüzü bana doğru dönüyor. Kapı çarpması gibi, onu gördüğüm görüntü aniden bulanıklaşıyor. Gözlerim yüzüne geri dönüyor, ama artık net göremiyorum. Ona kaşlarımı çatarak, bulanıklığın ötesini görmeye çalışırken, az önce gördüklerimi hafızama kazımaya çalışıyorum. Her an kaybolacakmış gibi, çok hassas bir his. Sanırım bu önemli değil. Önemli olan, ne kadar kısa sürmüş olursa olsun, onu *görmüş olmam*.

Önemli olan, onun kesinlikle ve inkar edilemez bir şekilde sevimli olmasıdır. Bir adım geri çekilir, duruşu aniden sertleşir. "Kaçmadım."

Düşüncelerimden sıyrılıp, sert ve kayıtsız bir tavır takınırım. Birkaç adım yaklaşarak, "Bana öyle gelmedi," derim.

Çenesini kaldırır, sesinde meydan okuma vardır. "Ne zaman döneceğini bilmiyordum ve bütün gün o havasız odada tıkılıp kalmak istemedim. Madam Desire misafirlerin gün ağarana kadar kalmasından hoşlanmaz."

"Misafir olarak yaptıklarımızı umursayacağını sanmıyorum. O odayı bir haftalık kiraladım." Dudaklarım, onu kızdıracağını bildiğim bir gülümsemeye büründü. "Aynı şey senin için de geçerli."

Kaşlarını çatıyor. "Aynı şey..." Sözleri alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Beni *satın aldın mı?*"

"Senin arkadaşlığın için para ödedim," diye açıklıyorum. Tartışmak için ağzını açıyor ama ben önce konuşuyorum. "Seni yakınımda tutmam çok önemli, özellikle geceleri. Hırsız açıkça karanlığın örtüsü altında çalışmayı tercih ediyor ve seni tehlikeye atmayacağım."

"Tek umursadığın pazarlığı yerine getirmek olduğunu bilmesem gururum okşanırdı."

"Gururlanmana gerek yok. Kelepçeye geri dönmek istemiyorsan, uyku düzenimiz hakkında tartışma yapmamanı öneririm."

Kucağından kurtulmaya çalışan yavru kediye tekrar okşadı ve miyavlayan hayvanı yere bıraktı. Çömeldi ve dört yavru kedinin eteğine tırmanmasına izin verdi. Anne kedi bir tabak ringa balığıyla ziyafet çekiyordu. "Ben tamamen itaatkar davranıyorum, değil mi? Kaçmadım ve notunda odadan çıkamayacağımı yazmamıştın. Yapmam gereken önemli işler vardı."

Kedi yavrularına gülerek başımı eğdim. "*Bu* önemli mi?"

"Evet, Avcı. Diğer şeyler de var ama. Benim bir işim var, biliyorsun."

Doğru. Astrid Snow, benim ilk düşündüğüm gibi bir fahişe değil, çöpçatan. "Masumiyetini kanıtlamak, karı koca bulmaktan daha acil değil mi?"

Geniş bir gülümsemeye karşılık verdi. Keşke bu gülümsemeyi net olarak görebilseydim. Dudakları ne renkti? Yakut mu? Hayır, mercan. Hatırlamaya çalışsam da, anı sis gibi dağılıyor.

Ama ilk başta onun dudaklarını hatırlamaya çalışarak ne halt ediyorum ben? öncelikle?

Kollarında başka bir kedi yavrusu, bu sefer gri olanı, toplayarak ayağa kalkar ve ayak parmaklarının ucunda zıplar. "Ciddi misin? Gerçek katili bulmama yardım edecek misin? Ve ben de sana yardım edecek miyim?"

Çenemi sıkıp, bu kadar iyimser bir şey söylediğim için kendime lanet ediyorum. Bu işin başarısız olma ihtimali var. Bana yalan söylüyor olabilir. Birinin yalanını fark edemediğim ilk sefer olmayacak. "Chariot'umu çalan kişiyi bulup geri alacağım ve sen de benimle geleceksin. Dün gece, benim için senden daha önemli ipuçları bulabileceğimi söylediğinde haklıydın. Eğer biri sana ulaşmak için beni kullanıyorsa, o zaman birlikte çalışmalıyız."

"Birisi," dedi, kaşlarını kaldırarak, "üvey annem gibi."

"Daha fazla kanıt toplamadıkça böyle bir olasılığı düşünmeyeceğim." Bunu söylerken midemde bir korku hissediyorum. Astrid dün gece birkaç iyi noktaya değindi, düşünmesi bile çok zor olan noktalar. Kraliçe Tris'in beni bu davaya atarken böyle kötü niyetli olduğunu hiç sanmıyorum, ama bunu görmezden gelemem.

onun da beni aldatabileceği ihtimali. Eğer Astrid'in düşündüğü kadar üvey kızından gerçekten nefret ediyorsa, kraliçe onu zehirlemeye çalışmış olabilir. Ve eğer zehir, hedeflediği kurban yerine sevdiği adamı öldürmüştse, Astrid'den her ne pahasına olursa olsun intikam almak ve kendi suçunun kanıtı ortaya çıkmadan onu susturmak istemesi mantıklı olur.

Ancak mantıksız olan şey, zehirleyicinin Kızıl Malus kullanmış olması. Tris, fae kanı olan birine bunu kullanmamasını bilmeliydi.

"Adalet yakında yerini bulacak, Abernathy," diyor gri kedi yavrusuna. Sesi o kadar hafif, o kadar neşeli ki, bugün ne kadar tentür içtiğini merak etmeden edemiyorum. Dün gece, iyileştirici özelliği ile ünlü bir zehir kullanmasına rağmen yaralarının ne kadar yavaş iyileştiğini hatırlıyorum. Ona ne olduğunu, kendine ne yaptığını bilmiyor mu? Ben de bunu ilk elden görmemiş olsaydım, bilemezdim herhalde.

Ama gördüm.

Kafamı sallıyorum. Şu anda bunların hiçbir önemi yok.

"Bitirdin mi?" diye soruyorum, kucağındaki kedi yavrusuna anlamlı bir bakış atarak.

"Hiç de değil," diyor. "Anne kedi yemeğini bitirmedi ve ben sadece iki yavru kediyi kucakladım."

"Kedi sokak kedileri kendi başlarının çaresine bakabilirler, biliyorsun, değil mi?"

Hiçbir şey söylemiyor, sadece yavru kediyi tekrar okşuyor, kedinin patilerini çenesine bastırıp alt dudağını yalamaya başlayınca kıkırdıyor.

Yüzümü buruşturuyorum.

"İğrenç." "Hayır, değil. Çok sevimli."

"Bunlar vahşi hayvanlar. Beslenmeye, şımartılmaya ve rahatlatılmaya ihtiyaçları yok. Sen onları beslemesen de kendi başlarına gayet iyi hayatta kalıyorlar."

"Onları beslemeyi seviyorum." Gri kedi yavrusunu yere bırakıp kabarık beyaz olanı kucağına alır. "Ve Madeline beni seviyor."

Başımı eğip alnımı ovuşturuyorum. "Fae'lerin değişmeye başlamasının sebebi tam da bu. İnsanların *yardım etmeye* çalışması."

"Biliyorum," diyor ve biraz utanmış gibi konuşuyor.

Çünkü haklıyım. Uzun zaman önce, Faerwyvae sadece periler tarafından iskan edilmişti ve hepsinin tek bir fiziksel formu vardı: görünmez halleri. Periler hayvanlardı. Ruhlardı. Doğanın vahşi güçleri. Ama sonra insanlar adayı keşfettiler ve perilerle etkileşime geçtiler. Bize dillerini öğrettiler, yiyecek ve giyecek getirdiler. Bu tür nesnelerle temas, fae türünü değiştirmeye başladı. Kısa sürede, insanlara benzeyen ikinci bir formu ortaya çıkarmayı öğrendik. Ardından, adayı ikiye bölen ve insanları faelerden ayıran kanlı bir savaş çıktı. Yirmi yıldan biraz daha uzun bir süre önce, başka bir savaş iki halkı ayıran duvarı yıkarak bizi birleştirdi. O zamandan beri bir aradayız. Faeler adayı yönetiyor, ama burada yaşayan insanlar onların koruması altında refah içinde yaşıyor.

"Seelie formuna sahip olduğun için şikayet etmiyorsun," diyor Astrid, baştan aşağıya beni süzerken. "Hangi bedeninde daha çok zaman geçiriyorsun? Bu mu, yoksa ayı mı?"

Dudaklarımı sıkıp, ona cevap verip vermemeyi düşünürüm. Ama sesindeki saf merak, neredeyse istemeden konuşmamı sağlar. "Çoğunlukla bu," derim, pes etmiş bir iç çekişle.

"Neden? Ayı olarak çok sevimlisin." Sanki bunu yüksek sesle söylemek istememiş gibi, kokusu utançla karışmış gibi gelir.

İstemeden gülerken burnumu çektim. "Evet, hayatımın ilk birkaç yılını ayı olarak geçirdim. Ama dönüşmeyi öğrendikten sonra, sık sık geri dönmedim. Artık sadece Avcı olarak işime uygun olduğunda dönüyorum."

"Eğer bir hayvan formum olsaydı, hiç dönüşmezdim. Hayvanları kıskanıyorum. Fae'leri değil, gerçek hayvanları. İnsanlar gibi yargılama ve plan yapma eğilimleri yok gibi görünüyor." Kokusu keder ve özlemle karışıyor.

"Onları çok kıskanma," dedim, sesim istemeden sert çıktı. "Hayvanlar, ister fae ister vahşi yaratıklar olsun, kendi tehlikeleriyle mücadele etmek zorundadır."

Alaycı bir şekilde güldü. "Hayvanlar kendilerine bakabilirler demiştin." Cevap vermediğimde, kediciği okşadı ve kokusunu içine çekti. Yaratığın çöp gibi koktuğunu düşününce, neredeyse kusacak gibi oldum.

"Senin hayvanlarla ne alıp veremediğin var?" diye soruyorum. "Az önce söyledim ya. Onları kıskanıyorum."

"Ondan daha fazlası. Onların yanındayken ruh halin değişiyor." Farkına vardığına dair herhangi bir işaret arıyorum — kendi sevincine daldığı o tek anı — onu *gördüğümü fark* ettiğine dair.

O gülümser. "Nasıl olmasın ki? Ben sadece... Yumuşak şeyleri hep sevmişimdir. Özellikle kürkün verdiği hissi. Bebekken ilk hatırladığım şey, babamın beni kürkle sarması ve bana sıkıca sarılmasıdır. O zamanlar çok sıcaktım. Kendimi çok güvende, sevilen ve korunan hissediyordum. Dünyadaki en rahat hissiydi."

"Kürkün geldiği hayvan için de aynı derecede rahat olduğunu sanmıyorum."

O inler. "Bana böyle üzücü şeyler hatırlatma."

Ben alaycı bir cevap vermek üzereyken, o aniden bir adım yaklaşıp beyaz kediciği bana doğru uzattı.

Tüylü topu izledim. "Ne?" "Tut onu."

"Neden tutayım?"

"Neden tutmayayım?"

"Çünkü o çöp tenekesinin arkasında yaşıyor. Benim koku alma duyumun çok gelişmiş olduğunu unutmadın, değil mi?"

"Sadece kedi yavrusunu tut, Huntsman. Sana iyi gelir. Huysuzluğun artık eskidi."

"Yavru kedi tutarsam işimize devam edebilir miyiz?" "Tabii ki."

"Peki," diyorum dişlerimin arasından. Sözlerim daha ağızımdan çıkmadan Astrid kedi kollarıma itiyor.

Astrid eğilip anne kedi okşadıktan sonra dördüncü yavru kedi, yine gri olanı, aldı. Sesi gülünç derecede tizleşti. "Ah, Natalie. Kim senin tatlı beynini sıkıp çıkarmaya dayanabilir ki?"

Başımı geri çekiyorum. "Bu biraz şiddetli."

O alaycı bir şekilde güldü. "Sadece bir deyim. Sevimli bir şey gördüğünde hiç öyle hissetmez misin? Sıkamak için dayanılmaz bir istek duymaz mısın?"

"Hayır."

"Hmm. Demek hayatın çok sıkıcı geçiyor."

Ona yanıldığını, Avcı olarak hizmet etmenin sıkıcı olmaktan uzak olduğunu söyledim, ama bu tamamen doğru değil. Elbette, sürekli hareket halindeyim, sürekli bir görevdeyim, birkaç haftada bir farklı bir saraya seyahat ediyorum, ücretsiz yemeklerin, güzel kıyafetlerin ve en lüks otellerin tadını çıkarıyorum, hepsi Alfa Konseyi tarafından karşılanıyor... ama bu işte tatmin edici hiçbir şey yok. Son beş yıldaki hayatımda. Kalıcı bir evim yok. Mülk sahibi olmama ya da tek bir çip bile kazanmama izin verilmiyor. Yapmak zorunda olduğum iş yeteneklerime uygun, ama... yapmak istediğim şey değil.

Göğsüme değen pençelerin küçük batması beni düşüncelerimden koparıyor. Dayanılmaz küçük canavar gövdemde tırmanmaya başladı. Ne yapacağımı anlamadan, lanet bir korsan kuşu gibi omzuma kondu. "Ne yapıyor?"

"Ah, seni seviyor."

Yavru kedi omzumdan boynuma doğru yürüyor ve yüzünü yanağıma sokuyor, başının üstünü sakalıma sürüyor. Göğsümde beklenmedik bir his uyandırıyor, sıcak bir burun benimkine sevgiyle çarparak, rahatlatıcı bir dil tüylerimi temizlerken, tombul bir karın bana sokulurkenki anılarım canlanıyor.

Annem.

Kalbim sıkışır. Normalde böyle düşünceleri kafamdan uzaklaştırırdım, çünkü çalışırken duygusallığa yer yoktur. Ama şimdi yavru kedi sert diliyle yanağıma yalarken, direnme gücü bulamıyorum. Göğsümden parmak uçlarıma kadar yumuşak bir sıcaklık yayılıyor. Elimi uzatıp yavru kedi okşuyorum. Bir kez. İki kez.

Tamam, bu küçük canavar yumuşakmış.

Astrid'in kokusu yayılıyor, limonun taze kabuğu parıldıyor. Ona baktığımda, bulanık bakışlarla beni izlediğini fark ediyorum ve dudaklarımın geniş bir gülümsemeye

geniş bir gülümsemeyle gerildiğini fark ettim.

Yüzümü somurtkan bir ifadeye büründüm, kediciği omzumdan nazikçe kaldırıp annesinin yanına koydum. "Bu saçmalık yeter. Gidelim."

"Peki," diyor Astrid, ama sesinde kendini beğenmiş bir ton var. O da kedisini yere indiriyor, sonra her birine birkaç kez daha okşuyor.

"Bayan Snow," diye homurdandım.

"Peki." Öfkeyle kedileri geride bırakarak uzaklaşır. Yanıma gelir gelmez, ben de yola koyulurum. Bana yetişmek için adımlarını hızlandırır. "Nereye gidiyoruz, Avcı?"

Lust'un köşesini dönüp doğrudan Department Wrath'a doğru ilerleriz. "Madame Fury ile konuşma zamanı geldi."

ASTRID

Birkaç saniye durup bacaklarımı zorlayarak avcıya yetişirim. İnanamayan bir kahkaha kaçır dudaklarımdan. "Madam Fury ile konuşmak mı? Sence o kadar kolay olacak mı?"

"Neden olmasın?" Tonunda tam bir güven var, Wrath Departmanı'nın bilet gişesine doğru ilerliyor. Pencere boş, o da gişenin üzerindeki zili birkaç kez çalıyor.

Yüzünün yanına dik dik bakıyorum. "Madame Fury ile görüşmenin ne kadar pahalı olduğunu biliyor musun? Bir dilekçe yüz opal mermiye mal oluyor."

Bana bakmadan, yelek cebinden madeni parayı çıkarır ve iki parmağıyla havada çevirir. "Param var."

"Evet, ama para cezası ödense bile, o görüşmeyi reddetme hakkına sahiptir. Kabul ederse de, istediği zaman randevu verebilir. Haftalar sonraya bile olabilir."

Huntsman, bilet satıcısı pencereye yaklaşırken hiç endişeli görünmüyor.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sorar seelie formundaki bir dişi peri. Küçük yuvarlak gözleri ve başının üstünden çıkan iki tavşan kulağı var, ara sıra otel bahçesinde zıplayan çöl tavşanlarını andırıyor. Yavru kediler gibi, onları okşamama izin vermiyorlar.

"Madam Fury ile hemen görüşmem gerek," diyor Avcı.

Bilet satıcısının gözleri fal taşı gibi açılır. Dudakları, onun şaka yapıp yapmadığını anlayamıyormuş gibi hafifçe gülümser. Kollarımı kavuşturup Avcı'ya anlamlı bir bakış atarım, haklı olduğumu kabul etmesini beklerim. Avcı ne bana bakar ne de saçma isteğini geri alır, bilet satıcısı "Efendim, Madam Fury ile görüşmeyi öylece talep edemezsiniz..." der.

Avcı madalyonunu gösterince kızın sesi kesilir. Madalyonu bilet gişesinin altındaki yarıktan geçirir. Perisi madalyonu dikkatlice alır ve inceler. Sonra titrek parmaklarıyla madalyonu yarıktan geri itip kekeler: "Evet, efendim. Hemen, efendim. Ya da... mümkün olduğunca çabuk. Size onu bekleyebileceğiniz salona göstereyim."

Avcı, dudaklarında yavaşça yayılan çarpık bir gülümsemeyle bana döner ve gözlerime bakar. "Ne dedim, Bayan Snow? Basit."

BİRKAÇ DAKİKA SONRA, Department Wrath'ın içindeki salonda duruyoruz. Salon, bilet gişesinin yakınındaki ana katta, iki devasa kapının arkasında gizli bir yerde bulunuyor. Bilet satıcısı bizi yalnız bırakarak, görüşmeyi ayarlamak için elinden geleni yapacağına söz verdi. Şu anda tek yapabileceğimiz beklemek.

Avcının alaycı yüzüne bakmaya dayanamıyorum, bu yüzden zarif odada dolaşıp, lüks halıları, maun mobilyaları, duvarları süsleyen altın yaldızlı dövüşçü portrelerini inceliyorum. Wrath'a hiç ön kapıdan girmedim, bu odaya da daha önce hiç girmedim. Burası, saygın konukların ve özel loca sahiplerinin dövüşlerin başlamasını şık bir şekilde beklemeleri için tasarlanmış bir yer. Diğer herkes kapılar açılana kadar sırada beklemek zorunda. Bu bana hala bitirmem gereken iki işi hatırlatıyor. Dün gece Bay Donnelly ile pek ilerleyemedim. Beni esir alan kişi sayesinde.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve birkaç metre öteden beni izlediğini görüyorum. Beni sokakta yakaladığı an aklıma geliyor. Tüylü arkadaşlarımla o kadar mutluydum ki, geldiğini fark etmemiştim. Ama onu gördüğümde, bana öyle dikkatle baktığını görünce çok şaşırdım.

Sanki beni *görebiliyormuş* gibi.

İmkansız düşünceyi kafamdan atmaya çalışıyorum, ama onun yerine Huntsman'ın Madeline'i kucakladığı anın hatırası geliyor. O an, çok kısa bir an için gülümsemişti. Alaycı bir gülümseme değildi. Kendini beğenmiş bir sırıtiş da değildi. Gerçek ve içten bir gülümseme idi. İtiraf etmeliyim ki, gözlerimi okşadı. Bayılmak gibi bir huyum yoktur, ama bayılacak olsam, o gülümseme yüzünden olurdu.

Ama *onun* gülümsemesi değil, elbette. Hayır, *ona* bayılmam imkânsız.

Çenemi kaldırıp en yakın portreye bakıyorum. Bu, dün gece ogre ile savaşan griffin Helody'nin portresi. Yüzünde gurur dolu bir ifade var, keskin gagası ise öfkeli mizacını gösteriyor. Sanatçı kim olursa olsun, onu mükemmel bir şekilde resmetmiş. Kalbimde bir acı hissediyorum. *Sanatçı* kelimesini bile düşünemiyorum, çünkü aklıma babam geliyor. "Beni beklemeden buraya geldiğine şaşırdım," diyorum, daha çok kendimi beni aşağı çekmek isteyen kederden uzaklaştırmak için.

Avcı homurdanarak cevap verdikten sonra bana gerçek cevabını verdi. "Neden böyle söylüyorsun?"

Bir sonraki portreye doğru ilerlerim, yıllar önce savaşmayı bırakmış bir tek boynuzlu atın portresi. "Çünkü bu sabah beni bırakıp gittin. Tam olarak ne yapıyordun?"

O alaycı bir şekilde güldü. "Sana yeni kıyafetler almak ve çok ihtiyacın olan banyoyu ayarlamak dışında mı?"

Çok ihtiyaç duyulan banyo kısmına kaşlarımı çatıyorum, ama onun da temizlenmiş ve temiz giysiler giydiğini fark ediyorum. Gözyaşları olmasaydı, dün gece giydiği kıyafetle aynı olmadığını fark etmezdim. Dün olduğu gibi, yine tamamen siyah bir takım giymiş. Pantolonu bacaklarına yapışmış, gömleğinin açık yakası dün gece görmediğim kaslarını ortaya çıkarıyor. Bir şekilde bu kadar sıradan bir kıyafeti hem resmi hem de baştan çıkarıcı gösterebiliyor. Yeleğinde kelepçeleri hala duruyor mu diye bakıyorum, ama bu kelepçeleri taktığım son anı aklıma geliyor.

Anahtara uzanmam. Üstüme çıkması...

Bakışlarımı ondan ayırarak, "Evet, onun dışında," diyorum.

Bir adım yaklaşarak yan yana durur ve tek boynuzlu atın portresini inceler. "Sabahın ilk ışıklarıyla otelin çevresinde hırsızın sahte çiçek kokusunun izini bulmak için çıktım."

"Bulabildin mi?"

O başını sallar. "Zordu çünkü izi nerede yakalasam, hep bahçeye geri dönüyordu. Hırsız, beni bahçeye bu kadar yaklaştırmamanın duyularımı karıştıracığını çok iyi biliyor. Ama başka yerlerde izi bulmayı başardım."

"Nereye?"

"Senin odana."

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Benim odam mı?"

"Koku izinin tazeliğine bakılırsa, hırsız saldırıdan önce ve sonra yatak odana girmiş. Bu yüzden Lust Departmanında kalmamız iyi olmuş."

Titrememi bastırıyorum. Bu, hırsızın gerçekten peşimde olduğunu kanıtlıyor. "Bekle, odamın yerini nereden biliyorsun?"

"Kokunun yoğunluğu bunu açıkça ortaya çıkardı," diyor, ses tonu çok doğal. "Buraya geldiğim gün odanın yerini biliyordum."

"Ne kadar oldu?" "Dört gün."

İstemedi ondan bir adım uzaklaşıyorum. "Günler önce odama girip beni uykumda öldürebilirdin?"

Cevap vermeden önce boğazı titriyor. "Evet."

"O zaman neden yapmadın?" Cevabı duymak istediğimden emin değilim.

Bakışlarını yavaşça benden ayırıp portreye geri çevirdi. "Denedim, ama sen uyurken yapamadım."

Elimi göğsüme götürüp, dün gece parmaklarının delmeye çalıştığı yeri dalgın dalgın ovuşturuyorum. "Gerçekten denedin. Ben uyurken beni öldürmeyi."

"Neden şaşıırıyorsun?" Sesi ne keskin ne de nazik. Daha çok... yorgun. "Dün gece de seni öldürmeye çalıştım."

"Evet, ama en azından ben bunu biliyordum ve sana karşı koyma şansım vardı. Uyurken ölebilirdim ve bunu asla bilemezdim." Panik boğazıma tırmanıyor, parmaklarım cebimdeki tentürü arıyor. Onu alıp bir damla içmemek için tüm irademi kullanıyorum. Bugün zaten üç damla içtim. Çok erken bir tane daha içersem, uyuşuk hale gelebilirim. O zaman Kraliçe Tris'in suçunu kanıtlamaya nasıl yardımcı olabilirim?

"İşte bu yüzden harekete geçmedim. Uyanık ve bilincindeyken saygıdeğer bir ölüm hak ettiğini düşündüm, bu kadar savunmasız bir durumda infaz edilmeyi değil." Son cümleyi söylerken sesi kısıldı, ama hemen ekledi: "Masumiyetini kanıtlayana kadar, hayatına iki kez kastettiğim için özür dilemeyeceğim."

Kaslarım biraz gevşedi. Masumiyetimi kanıtlayana *kadar* dedi. Bu, beni aklayacak bir kanıt bulmayı beklediğini gösteriyor. "Peki. Sana karşı bir şey yapamam. Ancak, beni yanına almadan araştırmaya gitmene çok kızgıyım."

"Beni kızdıracak onca şey varken, bana karşı en büyük şikayetin bu mu? En azından kelepçelerini çıkardım."

"Evet, ama birlikte çalışmak istediğimi söylemiştim."

"Birlikte çalışmak istiyorsan, bundan sonra öğlene kadar uyanık kalabilmen gerektiğini garanti etmelisin." Bana sert bir bakış attı. "Benimle çalışmak istiyorsan, zihnini açık tut ve o zehre güvenmeyi bırak."

Onun bakışlarına öfkeyle karşılık veriyorum, yanaklarım öfkeden kızarıyor. "Anlamıyorsun."

"Anladığım şey, vücudunu Crimson Malus'a bağımlı hale getirmeye devam edersen, yakında kendini kötü bir durumda bulacaksın. Dün gece yaraların çabuk iyileşmemesinin bir nedeni var..."

Kapı açılır ve sesi kesilir.

Birbirimizden uzaklaşıp salonun girişine dönerek, çift kapıdan içeri giren ve kapıyı arkasında kapatan bir silueti gördük. Madam Desire gibi, Madam Fury de uzun boylu ve esnekti. Ten rengi turuncu, saçları ve kirpikleri ise sürekli dans eden alevlerden oluşuyordu. Duyduğuma göre, Seven Sins Hotel'in yedi başı da kız kardeşmiş. Onlardan sadece birkaçını şahsen gördüm, ama hepsinin farklı bir özelliği temsil eden periler olduğu söyleniyor. İnsanların günah olarak adlandırdığı özellikler.

Madame Fury'nin ateşli saçlarından keskin kulaklarına ve sert gözlerine kadar her şeyi, öfkenin ruhunu en saf haliyle yansıtıyor.

Fury'nin bakışlarına hazırlanırken dudaklarıma zorla bir gülümseme yerleştirip sadece hoş duygular uyandırmaya çalışıyorum. Gözlerimiz kesiştiği anda etrafımda büyümem vızıldamaya başlıyor. Bana bir bakıştan fazlasını vermiyor ama bu bir izlenim edinmek için yeterli. Şimdi ona baktığımda, kendisinde en çok sevdiği özellikleri görüyorum: intikamcı, güçlü ve zeki. Artık bu özellikleri bende de görececek.

Daha çok alaycı bir gülümsemeye, salonun ortasına doğru yavaşça yürür. Deri pantolon ve vücuduna yapışan bir gömlek giymiş, ikisi de teninin rengiyle neredeyse aynı tonlarda turuncu.

"Bu kadar kısa sürede bizimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz, Madam Fury," der Avcı. "İstedığınız ücreti Alfa Konseyi'ne fatura edin."

Kafasını oturma alanına doğru çevirir ve büyük bir kanatlı koltuğa oturur. Saçlarının alevleri koltuğun başlığına kadar uzanır ama kadife kumaşı yakmaz. "Oturun. Bu işi halledelim. Ücreti ne olursa olsun, zamanımı almaya çalışmak hoşuma gitmez."

Huntsman ve ben, bizi fae kadından ayıran çay masasının karşı tarafındaki sandalyelere oturduk. Huntsman, yeleğinin cebine uzanıp kadına parasını gösterdi. "Alfa Konseyi adına bir davayı araştırmak için buradayım..."

Kadın alaycı bir şekilde sözünü kesti. "Kim olduğunu biliyorum ve sen dedektif değilsin, Avcı. Sen bir ödül avcısısın. Üstelik zorunlu olarak. Poz kesmeyi bırak da sadede gel."

Fury'nin kim olduğunu bildiğine şaşırılmış gibi gözleri bir an için büyüdü. Sonra ifadesini sertleştirdi ve çenesinin köşesindeki tikle sadece hafif bir tedirginlik belli oldu. Madalyonunu tekrar cebine koydu. "Madam Fury, dün gece savaşçılarından biri beni ve arkadaşımı saldırdı."

"Korkunç bir canavar saldırısı. Evet, duydum. Murtis'i öldürdün, değil mi?"

"Öldürdüm."

"O halde adalet yerini bulmuş gibi görünüyor." Ayağa kalkmaya başlar, ama Avcı tekrar konuşarak onu durdurur.

"Henüz bitirmedim, Madam Fury. Alfa Konseyi'nin cezasından kaçmak istiyorsanız, sözümü bitirene kadar beni dinlemelisiniz."

Kadın, onun tehdidine aldırış etmeden kahkahayı boğazından çıkardı. "Alfa Konseyi beni cezalandırmak istiyorsa, deneyebilir. Burada belli bir özerkliğe sahibim, Avcı. Öfke ve adalet adına hareket ettiğim sürece, otelde istediğimi yapabilirim."

"Eğer öfke ve adaletin yanındaysan, o zaman davamıza yardım etmiş olursun. Öldürdüğüm peri, başka birinin emriyle çalışıyordu. Asıl düşmanım ogre değil, onu gönderen kişiydi. Adaletin yerini bulması için onun kim olduğunu öğrenmem gerekiyor."

Fury'nin dudakları eğlenceli bir gülümsemeye kıvrılırken, gözleri keskin bir bakışla parlar. "Anlamadığın şey, saldırının adaletin yerini bulmasıydı. Saldırı bir intikam eylemiydi ve sen de Murtis'i öldürdün. Kader galibi seçti ve sen kazandın. Bunu kabul et ve tatmin ol."

Avcı gözlerini kısar. "Murtis'i kimin gönderdiğini biliyorsun, değil mi? Saldırıyı sen onayladın."

"Nasıl yapmazdım? Dediğim gibi, bu bir intikam meselesiydi ve ben bunu tamamen destekliyorum. Bana davasını sundu ve ben onayladım. Alışılmadık bir düello oldu, ama yine de onaylamak benim hakkımdı."

Kalbim göğsümde çarpıyor. Kendimi sandalyenin kolçaklarına tüm gücümle tutunurken buluyorum. "Onun davasını sana kim getirdi?" diye soruyorum, cevabı zaten bilmeme rağmen. Kraliçe Tris'ti. Dün gece tahmin ettiğim gibi, o da bu şehirde, tam da bu şehirde. Aniden öfke dalgası beni sarar, tentürün sağladığı sakinliğimi tamamen yok edecek kadar güçlüdür. Fury'nin cevabı, Tris'in Wrath Departmanı'na ilk adımımı attığımdan beri hayalini kurduğum şeyi başardığını doğrulayacak. Tris, Fury ile görüşmek için para biriktirmek için uğraşmak zorunda kalmadı. Davasını sunmak için mükemmel bir ilk izlenim bırakmak için endişelenmesine gerek yoktu. Beni yüz yüze görüşmeye ikna etmek için bir yol bulmasına gerek yoktu.

Benim saçma, imkansız hayalimi alıp sağlam bir plana dönüştürdü. Sadece bu da değil, bunu kimliğini gizli tutacak şekilde yaptı. Adının lekelenmesini engelledi.

Suçluluğunu sır olarak sakladı.

Derin bir nefes alıp, parmaklarımı sandalyemin kadife kol dayanağına gömdüm. Yumuşak kumaş öfkemi biraz yatıştırıyor.

Fury meydan okurcasına çenesini kaldırır. "Sana söylemeyeceğim. Onun bir *kız* olduğunu söylememeliydim."

Yeni bir öfke dalgası gelince yanağımın içini ısıırıyorum. Fury'nin korkusuz tavırları ve gözlerindeki zeki ışıltıya bakılırsa, söylediklerinin tesadüf olduğunu sanmıyorum. Bizi tuzağa düşürmek, en ufak bir ipucu vererek alay etmek istediğine bahse girerim.

Avcı koltuğunda sertleşir. "*Kim* olduğunu söylemeyeceksen, en azından sana hangi davayla başvurduğunu söyle. Bu kişinin bana saldırı düzenlemesinin sebebi neydi?"

Fury'nin gözlerinde eğlence dans ediyor. "Birinin masum bir kadını öldürmeyi planladığını söyledi ve onu kurtarmak için savaşçılarımdan birini kullanmak için izin istedi."

Onun sözlerini dikkatle dinlerken midem bulanır. Tris yalan söyleyemediği için, Fury'nin iyiliğini kazanmak için gerçeği kullanmıştır. Bahar Kraliçesi Ateş Mahkemesinde hiçbir etkisi olmasa da, kraliyet mensubu olmasının da zararı olmamıştır herhalde.

"Madam Fury," dedi Avcı, "dilekçe sahibi sizi haksız bir davaya yardım etmek için kandırdı."

"İnkâr mı ediyorsunuz? Masum bir kadını öldürmeyi planlamıyor muydunuz?"

Birkaç gergin saniye boyunca hiçbir şey söylemez. Konuştuğunda sesi karanlık ve tehlikelidir. "Böyle bir niyetim olduğunu inkar etmiyorum, sadece masumiyetimin henüz kanıtlanmadığını söylüyorum. Her halükarda, sizi yanlış yönlendirdiklerini garanti ederim. Söz konusu kadın, açıkça görebileceğiniz gibi, hayatta ve yanımda duruyor. Dahası, onu yaralayan da o canavardı. Eğer dilekçe sahibiniz, arkadaşımın iyiliğini bu kadar önemsiyorsa, bu sözde *kurtarma operasyonunu* daha nazik yöntemlerle gerçekleştirebilirdi."

Fury başını eğip ateşli kirpiklerinin altından onu süzüyor. "Ne ilginç bir gelişme."

"Bana onun adını verin, Madam Fury."

"Yoksa ne olacak? Beni Alfa Konseyi'ne mi şikayet edeceksin? Sana söyledim, umurlarında olmaz. Burada hakkımı kullanıyorum. Seven Sins Hotel, özel kurallara bağlı benzersiz bir kurumdur. Bu mülke adını atan herkes, hem riski hem de ödülü kabul etmiş olur."

Kalbim sıkışır. Fury haklı. Otel, Faerwyvae'nin diğer bölgelerinde olmayan bazı ayrıcalıklara sahiptir. Başka hiçbir yerde, bahis miktarında sınırlama olmadan bu kadar özgürce kumar oynayamazsınız. Başka hiçbir yerde, fae büyü ve ölüm tehdidinin olduğu kanlı dövüşleri izleyemezsiniz. Başka hiçbir yerde, bir fae fahişesiyle zevk satın alamazsınız.

Fury uzun parmağını çenesine götürür ve bize hesaplayıcı bir bakış atar. "Biliyorsunuz, Murtis bu akşam Helody ile dövüşecekti. Dövüşlerini iki gece sürecek şekilde ayarladım. İki gecelik bir gösteriyi mümkün kılmak için Helody'yi ilk dövüşte kendini tutması için ikna etmek yeterince zor olmuştu. Murtis'in başka birinin elinde öldüğünü öğrenirse, çok öfkelenektir. Ayrıca, gösteri devam etmelidir."

Neden bize bunu söylediğini anlamaya çalışarak kaşlarımı çattım. "Dün geceki düelloyu, Murtis'e bize saldırma şansı vermek için ayarladığını mı söylüyorsun?"

Kadın kahkahayı bastı. "Tabii ki hayır. Ben bir iş kadını ve eğlenceciyim. Helody ve Murtis arasında iki günlük bir dövüş planlamıştım. Murtis'in ilk dövüşte yenilip, ikinci dövüşün ertesi gece başlamasını kabul etmesi planlanmıştı."

Kalbim biraz sıkıştı. Department Wrath'taki dövüşlerin herhangi bir kısmının sahte olduğunu hiç aklıma gelmemişti. Haftalarca süren düelloları izlemiştim. Gerçeği öğrenmek hayal kırıklığı yarattığını itiraf etmeliyim.

"Şöyle yapalım," diyor Fury. "Sen bana yardım edersen ben de sana yardım ederim. Huntsman, bu gece çukurda dövüşeceksin. Murtis'i öldürdüğün için Helody'ye borcun var."

Huntsman'ın çenesi bir yandan diğer yana kayar. "Neden bunu kabul edeyim ki?"

"Çünkü Helody ile savaşıp kazanırsan," diyor ve yavaşça bakışlarını bana kaydırıyor, "kadın arkadaşının, kimliğini aradığın kadınla düello yapmasına izin vereceğim."

ASTRID

Avcı sandalyesinden kalkar. "Kesinlikle olmaz. Bayan Snow ringde dövüşmez."

Gözlerim Madam Fury'den öfkeli arkadaşşıma kayar. Fury'nin teklifinden mi, yoksa Avcı'nın benim için endişelenmesinden mi daha çok şok olduğumu bilmiyorum. Sonra kendime onun *beni* umursamadığını, sadece anlaşımayı yerine getirmek istediğini hatırlatırım. Eğer dövüş çukurunda vahşice öldürülürsem, kalbimi geri almak zor olabilir.

Neden hala gerçeği kabul etmiyor? Tris, onun bana kalbimi getirmesini umursamıyor, çünkü ringde benimle yüzleşmeyi bekleyen kişi o. Öldürmeyi kendisi yapmak istiyor. Fury'nin teklifinin onun fikri olduğuna bir an bile inanmıyorum. Bütün bu durumu Tris ayarladı.

Madame Fury omuzlarını silkiyor. "Neden olmasın?" Bakışları benimkilere kilitleniyor. "O güçlü bir kız. Ringde iyi iş çıkarır."

Tek yapabildiğim soğuk bir kahkaha atmak. Keşke Fury, onun gördüğü yansıma gibi olmadığını bilseydi. Ben onun gibi güçlü değilim. Kendisinde çok değer verdiği keskin zekâya sahip olduğumdan bile emin değilim. Belki biraz kindar olabilirim, ama Fury'nin gördüğünün sadece bir kısmı ve sadece babamın cinayetiyle ilgili. Eğer daha kindar olsaydım, Fairweather Sarayı'ndan kaçmazdım. Bir gün ringde onunla yüzleşmek gibi imkânsız bir hayale kapılmak yerine, hemen Tris'ten intikam alırdım...

Son düşünceyle zihnim duruyor.

Bu benim istediğim şey değil mi? Hayalini kurduğum şey değil mi? Opal yuvarlaklarından bir servet biriktirmemin gizli nedeni bu değil mi? Tris ile çukurda yüzleşmekle ilgili tüm düşüncelerimde, onun düelloya razı olması her zaman en olası olmayan faktördü. Bir kraliçe, benimle yüz yüze savaşmak yerine, yerine bir şampiyonu göndermeyi tercih ederdi. Bana olan nefreti, seyircilerin önünde kendini küçük düşürecek kadar güçlü olamazdı. Ama şimdi... şimdi onun düşmanlığını hafife aldığımı anlıyorum. Benimle yüz yüze gelmek *istiyor*. Beni kendi elleriyle öldürmek istiyor.

Bunu yapmak için kendi sarayından başka, kendi kurallarına bağlı bir otelde daha iyi bir yer olabilir mi?

Göğsümde bir umut ışığı parladı. Onun hayatımı sonlandıracağı düşüncesinden değil, hayallerimin boşuna olmadığı gerçeğinin farkına vardığımdan. Ringde onunla yüzleşebilirim. Ancak bu umut ışığı, korkumla çabucak söndü. Üvey annemle yüzleşmeyi hayal etmiş olabilirim, ama düşüncelerim beni zafer için somut bir plan yapmaya kadar götürmedi. Benim gibi insanlar, Tris gibi insanlarla düelloda asla kazanamaz. En güçlü olan her zaman galip gelir. Ya da en fazla sihre sahip olan. Ya da...

Hayır, bu doğru değil. Daha zayıf bir dövüşçünün galip geldiği bir örnek var. Küçük ateş perisi ile ejderha arasındaki düello. Peri teslim oldu. Düelloyu kaybetti. Ama rakibini suçunu itiraf ettirdi. Gerçekten istediği tek şey buydu.

Fury'nin sesi dikkatimi ona geri çevirir. "Kızgın olduğunu anlayabiliyorum."

Şaşkınlık beni sarar. Bu, "*sinirlisin*" kelimesinin ardından doğru bir şeyin geldiği nadir durumlardan biridir. Sinirliyim. Ama... ama... sinirim üvey anneme karşı bir şansı var mı? Tris bir kraliyet mensubu. Fae hükümdarları, dört elementin hepsini bir dereceye kadar kullanabilen sihir gücüne sahiptir.

"Bu saçmalık," dedi Avcı, başını sallayarak. "Aradığımız kadını nerede bulabileceğimizi söyle..."

"Sana şartlarımı söyledim." Fury'nin sesi keskinleşir. "Kabul etmezsen, ortak tanıdığımız, sen onun varlığını burada bir kez daha hissetmeden önce Bahar Sarayı'na geri dönecek. Ve senin küçük gizemin çözülmeden kalacak."

Nefesim boğazımda düğümlenir. Bir kez daha, Fury'nin söylediği her kelimenin hesaplı olduğunu hissediyorum. Bahar Sarayı'ndan bahsetmesi onun hatası değildi. Bizi gerçeğe yaklaştıracak başka bir ipucu ile bizi cezbetmek istedi... ama yeterince yaklaştırmayacak bir ipucu.

Huntsman'ın ona bakışlarını sürdürmesine aldırmaz etmeden, Fury koltuğunda yer değiştirip bana döner. "Dövüş sırasında rakibinle savaşman gerektiğini söylemeyeceğim. Bu sana ve ona kalmış. Eğer bu kişi senin iyiliğini gerçekten önemsiyorsa, seni hayatta görmek bu yanlış anlaşılmayı ortadan kaldırmaya yetecektir ve seyirciler bu duygusal buluşmayı alkışlayacaktır. Ama eğer ben aldatıldıysam, o zaman yüzleşme çok daha eğlenceli olur. Ayrıca, haksızlığa uğradıysan, intikam alma şansını isteyeceksin."

"Onu yenebilir miyim, bilmiyorum." Sözler ağzımdan çıkmadan fark ettim.

"Bence siz birbirinize yakışırırsınız. Bahis oynayan bir kadın olsaydım, Department Greed'e gidip tüm opal mermilerimi sana yatırırdım. Rakibinden daha güçlüsün."

Yarım insan, işe yaramaz sihirleri olan bir kız olduğumu itiraf etmemek için dudaklarımı sıkıyorum.

Madame Fury, yorgun bir iç çekişle ayağa kalkar, cevabımı vermememden açıkça rahatsız olmuştur. "On dakika içinde karar ver. Seçimin ne olursa olsun, benimle geçireceğin zaman doldu. Bilet satıcısına pazarlığımı kabul edip etmediğini bildir. İyi günler."

Topuklarını dönerek kapıdan çıkıp gider, beni ve Avcı'yı sessizce geride bırakır.

Sandalyenin arkasına çöküyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, Avcı bir sonraki sözlerini zar zor duyabiliyorum.

"Bu saçmalık," diyor dişlerinin arasından. "Alfa Konseyi için çalıştığım onca yıl boyunca hiç bu kadar kaba bir şekilde kovulmamıştım." Bana bir bakış atıyor ve sesi yumuşuyor. "Gel. Hırsızın kimliğini doğrulamak için başka bir yol buluruz."

Bir sonraki sözlerimin hayatımda söylediğim en aptalca sözler olabileceğini bilerek, zorlukla yutkunuyorum. "Bence yapmalıyız."

Huntsman'ın yüzündeki ifade, sözlerimi ne kadar saçma bulduğunu gösteriyor. "Anlamadım?"

"Bence Madam Fury'nin teklifini kabul etmeliyiz."

"Hayatta olmaz."

Derin bir nefes alıp kendimi ayağa kaldırarak gözlerine bakıyorum. Kendime güvenmiş gibi davranmaya çalışmıyorum, sadece samimi olmaya çalışıyorum. "Helody ile yüzleşmeni önererek senden çok şey istediğimin farkındayım..."

Alaycı bir şekilde güldü. "*Benden* çok şey mi istiyorsun? Endişelendiğim kişi ben değilim. Kraliçe Tris'le savaşıp kazanamazsın."

Onun sözleri kalbimi sızlattı. "O zaman bana inanıyorsun? Onun suçlu olduğuna dair haklı olduğuma inanıyorsun?"

Ayaklarına bakıp sakalını okşadı. "Öyle söylememeliydim. Demek istediğim, rakibin Tris çıkarsa, seni yenilgiye uğratacak."

Sözlerini düzeltmeye çalışmasına rağmen, göğsümde parıldayan umut ışığı sönmüyor. En azından bir parçası bana inanıyor. Bu, aklımdakileri söylemek için ihtiyacım olan cesareti bana veriyor. "Bir fikrim var, Avcı."

"Onunla savaşamazsın."

"Benim savaşmam gerekmiyor."

Kaşlarını çatıyor ama başka bir şey söylemiyor.

Ona birkaç adım yaklaşıyorum. "Helody'yi yenmenin bir yolunu bulabilirsen

"Bunu sanki imkansızmış gibi söylüyorsun," dedi, sesinde hakaret dolu bir ton vardı.

Ellerimi belime koyup kaşlarımı kaldırdım. "Eğer hiç endişelenmiyorsan endişelenmiyorsan, onu dövüşürken görmemişsin ya da ününü bilmiyorsun demektir." O omuz silkti. "Duydum."

Onun kibri çenemi sıkıştırdı. "O, bir ogre ile dövüşmekten daha zor olacak."

"Onu yenebileceğimi mi sanmıyorsun?"

Ona keskin bir bakış attım. "Evet, elbette şüphe ediyorum!"

Dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı. "Tıpkı benim Madam Fury ile görüşme ayarlayabileceğime şüphe duyduğun gibi mi?"

"Huntsman," diyorum sinirli bir iniltiyle. "O farklıydı. Helody ile neye bulaştığını gerçekten bilmiyorsun."

"Beni onunla savaşılmaya ikna etmen gerekmiyor muydu? Az önce fikrinin benim kazanmam üzerine kurulu olduğunu söylemiyor muydun?"

Yanaklarım kızardı. Beni kızdırmaktan zevk mi alıyor, yoksa herkese karşı bu kadar kavgacı mı, bilmiyorum. Ona gözlerimi kısarak baktığımda, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bu şaka değil. Onunla kavga etmeye kalkışırsan ölebilirsin."

"Bu benim hayatım için duyduğun endişe mi?"

Doğru kelimeleri bulmak için birkaç kez ağzımı açıp kapattım. "Şey... evet, ben... senin hayatın için endişeleniyorum. Helody ile dövüşürken ölürsen, Tris ile yüzleşme şansımı kaybederim. Bu, Fury'nin anlaşmasının bir parçasıydı."

"Ben kazanacağım, Bayan Snow." Bu sefer sesinde kibir yoktu. Alaycılık da yoktu. "Bundan emin olacağım. Peki ya sen? Çukurda Tris'le karşı karşıya kalırsan nasıl hayatta kalacaksın?"

"Tek yapmam gereken, onu aldatarak kamu önünde itiraf etmesini sağlamak ve fiziksel saldırılardan kaçınmak. Tris dört elementin tümünü kullanarak büyü yapabilir, ama savaş eğitimi almamış."

"Sen de öyle."

"Doğru, ama onu nasıl telaşlandıracağımı biliyorum. Onu neyin sinirlendirdiğini, hangi özelliklerini aşağılamam gerektiğini biliyorum. Bana kızdığında düşünmeden konuşur. Daha önce de oldu. Bunu kendi lehime kullanabilirim. Onu hazırlıksız yakalayabilir ve pişman olacağı bir şey söyletebilirim. Babamı öldüren pastayı zehirlediğini itiraf eder etmez, pes edeceğim. Düelloyu kaybedeceğiz ama davayı Alfa Konseyi'ne devredebiliriz."

"Onu itiraf ettirebileceğinden emin misin?"

Emin değilim, ama bunu söylemiyorum. Bu plan benim en büyük umudum. "Elimden geleni yapacağım. Bunu daha önce ringde gördüm. Mümkün olduğunu biliyorum."

"Ya onun tek suçu, kocasını senin öldürdüğüne yürekten inanması ve intikam almak istemesi ise? Bu itiraf, senin masumiyetini kanıtlamaz ve onun intikamından seni korumaz. Alfa Konseyi, bu koşullar altında kendi üyelerinden birine karşı çıkmaz. Hala bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Panik dalgası içimi kapladı. Ya o haklıysa? Babamı öldürdüğünden emin olsam da, beni öldürmeye çalışmış olsa bile, yanılma ihtimalim olduğunu kabul etmeliyim. Ve eğer yanılıyorsam, çukurda onunla yüzleşmek ölüm cezası olabilir. Eğer o masum ama *beni* suçlu sanıyorsa...

Başım dönüyor.

Yine de bu fırsatı kaçıramam. En azından, belki de davamı savunabilir ve seyircilerin önünde masum olduğuma yemin edebilirim. Bu da bir şey sayılır

bir şey sayılır, değil mi?

Derin bir nefes alıp, "Hala yapmak istiyorum" diyorum.

Avcı birkaç saniye sessizce beni değerlendirir, sonra bir sonraki sorusunu sorar. "Çukurda karşına Tris çıkmazsa ne yapacaksın? Ya başka biri benim arabamı çalıp ogre'yi peşimize takarsa?"

"Üvey annem olmalı. Her şey uyuyor. Fury'yi kandırıp Murtis'i kullanmasına izin vermesi için gerçeğin bir kısmını kullandı. Tris'in bilmesi gereken bir gerçek. Fury, Tris'in kimliğini bahsettiğinde neredeyse ele verdi. Çiçek kokularına karşı zayıflığını ve bir arabana olduğunu başka kim biliyor?"

"Beni dinle," dedi. "Senin planın sağlam değilse Fury'nin teklifini kabul etmeyeceğim. Tris değilse ne yapacaksın?"

Cevabımı düşünürken dudagımı ısıyorum, ama verebileceğim tek bir cevap var. "O zaman hemen teslim olurum. Düelloyu kazanmaya ihtiyacım yok. Ödül parası için de açgözlü değilim. Buraya gelme amacımız, arabasını çalan ve ogre'yi peşimize salan hırsızın kimliğini öğrenmekti. Rakibim çukurda kendini gösterir göstermez, cevabımızı almış olacağız. Çalınan seyahat cihazıyla kaçabilir, ama kimliği sayesinde geleneksel yöntemlerle izini sürebilirsin, değil mi?"

Onun yüzü onaylayıcı bir ifadeyle aydınlanır. "Kötü bir plan değil. Özellikle de karşımızda Tris'in olduğunu hala çok şüpheli bulduğum için. Ve haklısın. Buraya hırsızın kimliğini öğrenmek için geldik, düello kazanmak için değil."

"Şey, *sen* bir düelloyu kazanmalısın. Benim tek yapmam gereken teslim olmak."

"Ve muhtemelen bir peri kraliçesini cinayet itirafında bulunmaya ikna etmelisin." Midem bulanıyor. "Evet, onu da."

Derin bir nefes alır. "Bundan emin misin? En iyi planla bile, tehlikeden kaçamayız."

"Avcı, masumiyetimi kanıtlayamazsak, beni üvey anneme teslim edeceksin ve o benim ölmemi istiyor. Bence o tehlike unsurunu çoktan kapımın önüne getirdin."

Bana yarım bir gülümseme atar. Daha önce sokakta gördüğüm gülümsemeye hiç benzemese de, midemi sıkıştırmayı başarır. "Peki, Bayan Snow. Bu gece düello yapacağız."

AVCI

O gece geç saatlerde, Astrid ve ben Wrath Departmanı'nın alt katında maçın başlamasını bekliyoruz. Kumtaşı duvarlardan yapılmış, tavanda tek bir lamba ile aydınlatılmış serin ve karanlık bir odada sessizce duruyoruz. Bizimle arenanın kumlu zemini arasında sağlam bir metal kapı var, ama seyircilerin konuşma sesleri kapıdan duyulacak kadar yükselmiş durumda. Stadyum hızla doluyor olmalı. Yakında düello başlayacak.

Ve ben bir efsaneyle dövüşmek zorunda kalacağım.

"Gergin misin, Avcı?" Astrid karşı duvara yaslanmış, bana bakıyor. Yalnızız, ama bekleme odasına girdiğimizden beri birbirimizden uzak duruyoruz, her birimiz kendi düşüncelerine ve endişelerine dalmışız.

Ona hiç gergin olmadığımı söylemek isterdim, ama bu yalan olurdu. Helody'yi yenebileceğime dair kendimden emin bir şekilde övündüğümde bana ne oldu, hiç bilmiyorum. Hayır, sanırım bu da doğru değil. Beni neyin sürüklediğini çok iyi biliyorum. Bahsin heyecanı, kumarın coşkusu. Para yerine hayatımı ortaya koydum. Tehlikeli olacağını bilsem de kazanmaya kararlıyım. Kazanmalıyım. "Beni merak etme. Kendini düşün."

"Ama ben gerginim." Duvardan iterek kollarını kavuşturdu. Bol keten pantolon ve vücudunu saran yünlü bir üst giymişti; kıyafetlerini bugün Department Envy'den seçmişti.

Ben de benzer bir kıyafet giymiştim. İkimizin kıyafetleri de yaklaşan düello düşünülmüş seçilmişti. Planımıza göre Astrid'in hiç savaşıması gerekmiyordu, ama pratik olmak en akıllıca yoldu. Hantal etekler, kaçması veya koşması gerektiğinde sadece ayaklarına dolanırdı. Pratik kıyafetler olsa da olmasa da, gömleğinin vücudunun her kıvrımını sarması, ona bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Özellikle de onun vücudu, net olarak görebildiğim tek şey olduğu için.

Alt dudağımla ısırıyor. "Bu işin ters gidebilecek o kadar çok yolu var ki."

"Bunu yapmamız gerektiğini söyleyen sendin."

"Oh, fikrimi değiştirmedim. Sadece... biraz panikledim, tamam mı?" Cebine uzanıp şişeyi çıkarır.

O zehirin kapağını açmaya başlayınca omuzlarım gerildi. Birkaç hızlı adımla ona ulaştım ve şişeyi eliyle kapattım. "Yapma."

Bir adım geri çekilir ve bana kırgın bir bakış atar. "Anlamadım?" "Daha fazla alma. İki saat önce üç damla aldığını gördüm."

Kokusu önce suçluluk, sonra öfkeyle doldu. "Sadece bir damla alacağım. Sinirlerimi yatıştırarak."

"O kadarla kalmayacak."

Gözlerini devirdi. "Eğer endişelendiğin buysa, beni uyutmaz. Gayet uyanığım. Tek bir damla, ringe çıktığımda ruh halimin dengede olmasını sağlar."

Söylemek istediğim her şeyi dişlerimin arasına sıkıştırıyorum. Karışmamam gerektiğini biliyorum. Onun yaptığı şey beni ilgilendirmez.

Ve yine de...

"Yavaş yavaş kendini öldürüyorsun," diyorum aceleyle, sesim keskin. "Bunun farkında mısın?"

Bana birkaç saniye bakıyor, şaka mı yapıyorum yoksa ciddi miyim anlayamıyor gibi. "Huntsman, ben yarı periyim. Bunu biliyorsun. Crimson Malus beni öldüremez."

"Bir insanı öldüremez, evet." Gözlerim dün gece kanın durmadan aktığı dirseğine takıldı. "Seni anında zehirlemeyebilir, ama yine de seni öldürüyor. Dün geceki yaran neden bir doz daha almadan iyileşmeye başlamadı, merak ettin mi? Çünkü vücudun iyileşmek için zehre bağımlı hale geldi. Doğuştan gelen peri iyileşme yeteneğin zayıfladı. Yakında insan iyileşme yeteneğin de öyle olacak. Onsuz hiçbir şey yapamayacak hale geleceksin. Kendi bağışıklık sisteminin savaşıması gereken sıradan rahatsızlıklardan kaçınmak için giderek daha fazlasına ihtiyacın olacak. Ama ne kadar çok alırsan, zihinsel yeteneklerin de o kadar bozulacak. Hayatta kalmak için savaşacaksın ve hayatta olduğunu fark edecek kadar uyanık veya bilinçli bile olmayacaksın."

Koku profili daralır, korkusunu gösteren acı limon kokusu yükselir. Benden bir adım uzaklaşır. "Nereden biliyorsunuz?"

"Kokuyu alabiliyorum, Bayan Snow. Size ne yaptığını koklayabiliyorum." İtiraf etmediğim daha derin bir gerçek var. Bunu daha önce bir kez gördüm.

Titreyerek nefes verir ve elini şişenin etrafında sıkıca kapatır. "Peki, haklı olsan bile, bu gece buna ihtiyacım var."

"Hayır, ihtiyacın yok."

"Evet, ihtiyacım var. Çukurda karşılaştığım kişi Tris değilse ne olacak? Ya bir yabancıysa? İyi bir ilk izlenim bırakmak benim lehime olabilir."

Onu sert bir bakışla süzüyorum. "Bunun için buna ihtiyacın yok."

Kokusu öfkeye dönüşür, sabah çiynin yerini fırtınalı bir denizin tuzu alır. "Evet, ben..."

"Gözlerin gri," kendimi durduramadan söylüyorum. Hala neden onun kişisel sorunlarına bu kadar karıştığımı bilmiyorum. Umursamamalıyım. Belki de onu korumak için içimde her zaman var olan içgüdü, onun yavaş yavaş kendini zehirleyerek ölmesini seyirci kalmamı engelliyor.

Omuzları arkasındaki duvara değene kadar yavaşça benden uzaklaşır. "Ne dedin?"

"Gözlerin gri." Her kelimeyi vurgulu bir şekilde söylerken, geri çekilmesini takip ederek ona yaklaşıyorum, aramızda sadece otuz santim kalana kadar. Madem bu kadar aptalca kendimi bu işe bulaştırdım, en azından beni dinlemesini sağlayayım. "Saçların siyah, hafif mavi tonları var. Enseye kadar kısa kesilmiş."

Hiçbir şey söylemedi, sadece donmuş gibi önümde durdu, bulanık bakışları benimkilere kilitlenmişti.

Neredeyse göz göze gelene kadar yaklaşıyorum ve elimi onun başının yanındaki duvara koyuyorum. Derin bir nefes alıp, kokusunun inceliklerini içime çekiyorum — şok, korku, endişe. Karanlık özelliklerin arasında küçük ve parlak bir şey var. Umut gibi bir şey.

Sırttım. "Haklıyım, değil mi? Bu belirsiz maskenin arkasında, gri irislerin var."

Göğsü keskin, kısa nefeslerle inip kalkıyor. "Nasıl biliyorsun?"

Sislerin arasından görmek için gözlerimi kısıyorum, bu sabah gördüğüm yüz hatlarını yakalamaya çalışıyorum. Ama ne kadar bakarsam, onu o kadar az tanıyabiliyorum. O yüz hatlarına dair anılarım gittikçe bulanıklaşıyor. Sanki... beni görmememi *istiyor* gibi. Ve ben eğildikçe, baktıkça, o da beni görmek istemiyor. Büyüsü gittikçe güçleniyor. Titrek bir nefes veriyor. O kadar yakın duruyoruz ki, sıcak nefesi yüzüme, dudaklarıma geliyor...

Birdenbire, istemeden çok yaklaştım olduğumu fark ederek dikleşiyorum.

"Bu lanet zehire ihtiyacın yok, Astrid," derim, artık gevşemiş parmaklarından şişeyi alıp pantolonunun cebine geri koyarım. Sonra ona sırtımı döner ve kapıya doğru yürürüm.

Astrid hemen peşimden gelir ve tekrar yüz yüze gelene kadar etrafımdan dolanır. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin, ne de vücudumda olanlara karışmaya hakkın var. Üstelik, ne zamandan beri bu kadar samimi olduk da bana Astrid diyebiliyorsun? Sen bana gerçek adını bile söylemiyorsun. Ben de sana Avcı diye seslenmek zorunda kalıyorum..."

"Torben," diyorum, sırf onun tiradını durdurmak için.

İşe yaradı. Bana birkaç kez göz kırptı. Sonra omuzları gevşedi. "Adın bu mu?"

"Torben Davenport."

"Tamamen peri olmana rağmen soyadın da mı var?"

Neden hâlâ konuşuyoruz ki? Ve neden ona cevap vermek zorunda hissediyorum? "Babam, seelie formuna girip insan toplumuna katıldıktan sonra bir soyadı aldı," diyorum.

Başını yana eğdi ve kokusu yumuşamaya başladı. Acı limonun tadı yumuşayıp tatlıya dönüştü ve fırtınalı deniz yeniden

sabah çiği. "Bana Astrid dediğine göre, ben de sana Torben diyebilir miyim? Yoksa sana Avcı diye devam etmeliyim? Yoksa Bay Davenport diye hitap etmeliyim?"

"Bana ne dersen de. Önemli değil."

"Oh, bence önemli," diyor, sesinde alaycı bir tonla. Ani ruh hali değişikliği, sırtımı ona döndüğüm bir anlık sürede tentüründen bir doz mu aldı acaba diye merak etmeme neden oluyor. Sadece adımlı bildiğim için gerçekten bu kadar mutlu olabilir mi? Kollarını kavuşturuyor ve kalçasını yana doğru çeviriyor. "Eğer ilk isimlerimizle hitap ediyorsak, bu arkadaş olduğumuz anlamına mı geliyor?"

"Hayır."

"Ama soğuk tanışıklık da değiliz ve şimdilik düşman da değiliz. O zaman müttefik miyiz? Ya da ortak!"

Son kelimeyle kalbim hızla çarpmaya başladı. İş anlamında söylediğini biliyorum, ama *ortak kelimesi* belirli bir şekilde kullanıldığında romantik bir anlam taşıyabilir. Kokusu aniden değişmesinden, onun da aynı şeyi düşündüğünü anladım.

Onu kekelemekten kurtarıyorum. "Muhtemelen az sonra dayak yiyeceğiz, bu yüzden arkadaşlıktan bahsederek vakit kaybetmek istemiyorum."

O, "Kazanabileceğine dair güvenin ne oldu?" diye soruyor.

Ağzımı açtım, dudaklarımdan küstahça bir cevap çıkmak üzereydi ki, metalin gıcırdaması dikkatimi kapıya çekti. Gürültüyle ortadan ikiye ayrıldı ve açılmaya başladı.

Kahretsin. Lanet olsun.

Kahretsin. Zamanı geldi.

Derin bir nefes alıyorum ama duyularım ani bir koku dalgasıyla doluyor. Kum, ter ve yiyecek içecek standlarından gelen çeşitli kokular, heyecan, gergin bekleyiş, hayranlık ve sıradan bir neşe kokusuyla karışıyor. Bu kokular, genişleyen kapıdan içeri akıyor, tribünleri dolduran seyircilerin kokusu. Kalbim çarpıyor. Birden kendimi küçük, aptal ve başımdan büyük işlere kalkışmış gibi hissediyorum.

Sonra elma çiçeklerinin kokusu her şeyi bastırıyor ve arkamda tek bir kokuya dönüşüyor. Küçük, yumuşak bir el parmaklarımı sıkıyor.

Dönüp Astrid'i ararım ve o da elimi bir kez daha sıkar. "İyi şanslar, Torben."

Onun dudaklarından çıkan adımın sesi zihnimi daha da berraklaştırıyor. Bunu yapabilirim.

Yapmalıyım. İkimiz için de.

Dudaklarımla bir tarafını hafifçe kıvrarak ona yarı yürekli bir gülümseme atıyorum. "Ölmeye çalışmayacağım."

Bununla birlikte, açık kemerin altından geçip çukura giriyorum.

TORBEN

Tören yöneticisinin düelloya konukları davet etmesine neredeyse hiç dikkat etmiyorum. Tüm dikkatim, çukurun karşı tarafında kanatlarını genişçe açmış bir şekilde volta atan grifona odaklanmış durumda. Durur ve gagasını bana doğru çevirir, ön pençeleri kumda kıvrılırken arka pençeleri heyecanla yere vurur. Ogre'nin yerine beni gördüğüne memnun olmadığı belli. Soğukkanlılığımı korumak için elimden geleni yapıyorum, ellerimi yanlara sıkıca kapatıp dik duruyorum. Tören yöneticisi kuralları okurken o tekrar volta atmaya başlıyor. Griffin'in her adımını, her hareketini izliyorum, onunla ilgili her şeyi hesaplıyorum.

Astrid Snow'u yakalamak için buraya gelmeden önce Department Wrath'a hiç adımımı atmamış olmama rağmen, Helody'yi duymuştum. Bu çukurda yaptığı ünlü eylemlerini duymuştum. Hatta kumarhanelere sık sık gittiğim zamanlarda, onun maçlarına bir iki kez bahis bile oynamıştım. Yarışlar ve dövüşler gibi olaylara bahis oynamak, benim tercih ettiğim kumar türü olan, koku duyumu kullanarak rakiplerimin blöflerini tespit edebildiğim kart oyunlarına bahis oynamak kadar güvenli değildi, ama yine de heyecan vericiydi. Ve Helody'ye bahis oynadığımda her zaman kazanırdım. Neredeyse kesin bir bahis gibiydi.

Tabii ki, o zamandan beri kesin bahis diye bir şeyin olmadığını öğrendim. Her blöfü koklayıp, her aldatmacayı yakalamak gibi bir şey yok. Öğrenmesi zor bir ders ve bana her şeyime mal oldu.

Ama şimdi, kesin bahislerin var olmadığını hatırlamak beni ayakta tutan tek şey. Beni, bana doğru tıslayan acımasız bir grifonun önünde sabit tutan tek şey. Eski halim, rakibine bahis yapma fikrine alay ederdi.

Ama ben eski halim değilim. Torben Davenport son bahsini kaybetti ve babasının onun için kurduğu mirasa utanç getirdi.

Ben, Avcı, kazanacağım. Tek seçeneğim bu.

"Başlayın!" diye bağırdı tören yöneticisi.

Yüzümden kan hücum eder, ama ben çoktan Helody'nin saldırısına hazırdır. Çukurun diğer tarafından bana doğru hücum eder, vücudu öfkeden titrer. Son anda yana kaçırım ve pençeleri sadece havayı keser.

Geri adım atar, beni nasıl ıskaladığını anlayamıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırpar. Belli ki bu dövüşün bir anda biteceğini düşünmüştü. Onun için bu alışılmadık bir durum değildi.

Vücudunu eğip yana kayıyor. Ben de onun hareketlerini taklit ederek aramızda birkaç adım mesafe bırakıyorum. O diğer yöne kayıyor ve ben de aynısını yapıyorum.

aynı şeyi

"Senin bu kadar yetenekli olduğunu bilmiyordum," der Helody derin, kadınsı sesiyle. "Murtis gibi bir aptalı öldürmek çok da zor değil."

Eğer öyle olsaydı, rakibiyle savaşmak için iki geceye gerek kalmazdı diye keskin bir cevap vermek üzereydim. Ama onu daha fazla kızdırmanın aptalca olacağını bilerek dilimi tuttum. Üstelik, bu sözümün hiçbir temeli yoktu. Dün gece Murtis'e tüm öfkesini göstermediğini biliyorum, çünkü Madam Fury öyle istemişti.

Yavaşça birbirimizin etrafında dönmeye başlıyoruz, hareketlerimizi ve tepki sürelerimizi analiz ediyoruz. Helody başını dik tutuyor, duruşu asil. Griffinler gururlu yaratıklardır. Bu benim işime yarayabilir.

"Sana saygı duyuyorum, Helody," diyorum, sesim hem kararlı hem de samimi.

"Eğer öyleyse, intikamımı benden çalmazdın." O ileri atılır, gagasını şaklatır. Ben yana kaçır ve pençeli parmaklarımla onun uzun boynuna vururum. Pençelerim insan parmaklarına dönüşene kadar onları izler, ama başka bir saldırı için yaklaşmaz. Demek bu bir testti. Başka bir formum olduğunu biliyor. Ona henüz göstermediğim bir form.

Kalbim göğsüme çarpıyor. İçimdeki her şey tamamen ayıya dönüşmek için yalvarıyor. Ama ona tüm yeteneklerimi analiz etme zevkini vermeyeceğim. Henüz değil.

"Murtis'i sadece bana ve arkadaşşıma saldırdığı için öldürdüm," derken "Hayatlarımız tehlikedeydi." "Onu öldürmek benim hakkımdı." "Onu senden aldığım için üzgünüm.

"Onu senden aldığım için üzgünüm. Lütfen onun acı çekerek öldüğünü bil."

"Sözlerin kalbimi yumuşatmaya yetmez, yaratık," diyor. "Onun yerine seni öldürecekim. Yanılma."

"Seni öldürmek istemiyorum, Helody."

Göğsünden düşük bir kahkaha yükselir. "Fırsatın olmayacak." Arka ayakları üzerinde yükselir, kanatlarını genişçe açar, pençelerini uzatır. Sonra, daha önce göstermediği bir vahşilikle saldırır.

Başımdan ayak parmaklarıma kadar titreyerek, diğer yarıma dönüyorum. Ayı yarıma.

Ellerim ve ayaklarım dev pençelere dönüşür. Derim kalınlaşır, vücudumu kaplayan kürk giysilerimin yerini alır. Dişlerim uzar, keskinleşir, ağzımı doldurur. Dönüşüm tamamlandığında Helody'nin pençeleri bana ulaşır. Karnımı keser, sonra geri çekilir.

O benim boynuma saldırmış, kafamı omuzlarımdan ayırmak niyetindeydi, ama o zaman ben seelie formundaydım. Şimdi bir ayı olduğum için, aynı boydayız. Ve daha önce savaştığı diğer periler gibi — anında kafalarını kopardığı periler — benim boynum o kadar kolay kopmaz.

tek bir vuruştan fazlasına ihtiyacı olacak. Tüm öfkesinden fazlasına. Murtis ile dövüşünde de, düelloyu bitirme şansı olsaydı aynı şey olurdu. Onun kafasını omuzlarından ayırmak için bir ısırık yetmedi, Helody de aynı şekilde zorlanacaktı. Ancak ben bir ogre kadar yavaş ve hantal değilim.

Öldürülmem o kadar kolay olmayacak.

Helody, değişmiş halimin güçlü ve zayıf yanlarını analiz etme şansı bulamadan, ona saldırıyorum. Geniş pençelerimle onu geri itiyorum, boynuna bir yara açmadan önce onu kaydırıyorum. O da göğsümü, sonra omzumu kesiyor. Acıyı görmezden gelip her vuruşuna bir vuruşla karşılık vermeye devam ediyorum. Hava etrafımızda hareketlenir ve her iki yanında kanatlarını çırparken onu görürüm. Kendini benim ulaşamayacağım bir yere kaldırmaya çalışıyor, böylece sadece jilet gibi keskin pençelerimle mücadele etmek zorunda kalacağım.

Uçamadan önce, arka ayaklarımın üzerine yükselip ona doğru hücum ediyorum. Pençeli bir ayağı karnıma batıyor. Onu havaya fırlatmak için kullanmaya çalışıyor ama pençelerimi boynuna geçiriyorum. Tüm gücümle onu kumlu zemine çarpıyorum. O da pençeleriyle karnımdan uyluğuma kadar geniş bir yara açıyor. O dört uzvuyla çırpınırken, sıcak kan bacaklarımdan akıyor, pençeleri ve pençeleriyle beni yakalıyor. Birbiri ardına yakan kesikler vuruyor, ama ben aldırmiyorum. Tehlikede olmadığım için değil. Tam bir fae, tıpkı insanlar gibi kan kaybından ölebilir. Bu kadar hızlı veya ölümcül olmayabilir, ama yeterince kan kaybedersem, Helody'nin öldürücü darbeyi vuracak kadar zayıflayabilirim.

Ama aynı şey Helody için de geçerli.

"Pes et," diyorum, pençelerimi boynuna daha derine batırarak, onun benden aldığı kadar kanını alıyorum. Pençelerinin acımasız kesiklerine rağmen tüm ağırlığımı onun üzerine veriyorum.

"Asla teslim olmayacağım," diye tıslar, altın tüylerinden kan sızarken bile. Bacaklarını çırparak ve tırmalayarak sonunda yüzümün yan tarafına bir yara açar. Arka ayaklarıyla yere sürtünerek yanına dönmeye çalışır. Bir kanadını havaya kaldırıp çırpmaya başlar. Bu, gözlerime kum kaçıırır ve onun altımdan çıkmak için ihtiyaç duyduğu ivmeyi sağlar.

Onun uzaklaşmasına izin vermedim.

Yana kayarak kanadına uzanıyorum ve onu yere bastırıyorum. Çılgılık atıyor ve kalbim suçluluk duygusuyla sıkışıyor. Kanatlar hassastır ve onun kanadını bu şekilde ezip tüylerini kumlu zemine sürmem çok acı verici olmalı. Yanıma pençelerini geçiriyor ve derimi derin, acı verici kesiklerle çiziyor. Arka pençelerimi kanadına kaydırıp gövdesine atıldım. Pençelerim öfkeyle çarpan kalbinin atışını ararken göğsüne ulaştı. Bir pençemi onun çarpıp duran organının üzerine yaydıktan sonra, diğerini boynuna bastırarak gagasının yüzüme değmemesini sağladım.

"Pes et," diyorum tekrar. Pençelerimi göğsüne batırıyorum, pençemden kanın sızdığını hissediyorum.

Sadece bir an için hareketsiz kalır ve kanının kokusuyla karışan korkunun keskin kokusunu alırım. Sonra tekrar mücadeleye başlar. Pençeleriyle beni tırmalar, tekmeler. Ama nafile. Zavallı kanatlarını ezdiğim için uzağa kaçamaz. Göğsüne daha derine batırıp kalbini sıkıştırdığım için.

"Pes et yoksa seni öldürmek zorunda kalacağım," dedim, sesimde çaresizlik vardı. "Bunu yapmak istemiyorum. Sana saygı duyduğumu söylerken ciddiydim."

"Pes etmeyeceğim. Onurum var." Benim tutuşuma karşı direnmiyor, ama pençelerim artık kalbini o kadar sıkı kavramış ki, istemem de istemem de, onu parçalamak zorunda kalacağımdan başka yapabileceği pek bir şey yok.

"Çocukların var, Helody," diyorum hırıltıyla. "Murtis'e meydan okumanın sebebi bu değil mi? Kızını yemeye çalıştığı için mi? Seni öldürürsem, onu kim koruyacak?"

"Beni öldürmeyeceksin." Boynunu tutan pençeme dişlerini geçirir ve benim tutuşumdan kurtulmayı başarır. Ama diğer pençem hala kalbini sıkıca kavramaktadır. Hafifçe sıkarım ve o tıslayarak nefes alır.

Pençemi tekrar boynuna sıkıştırdım. "Çocuklarını geride bırakmanın onuru yoktur. Seçeneğin varsa, tabii."

Onun kanı pençelerime akmaya devam ederken, benim kanım da onun derimde açtığı yaralardan akıyor.

Korku kalbimi doldurur ve midemi bulandırır. Helody ile savaşmayı kabul ettiğimde, onu öldürmek değil, teslim olmaya zorlamak niyetindeydim. Yine de onun hayatını sonlandırmak zorunda kalabileceğimi biliyordum. Bu düşünce midemi bulandırıyor, gözlerimi yaşlarla dolduruyor.

Ama ya onun hayatı ya da benimki. Ya onun hayatı ya da Astrid'in kaderi. Ve Astrid masumsa...

Onu düşünmek acı limon kokusunu çağırıştırıyor. Korku. O kadar güçlü ki, burnumu dolduran kan kokusunu neredeyse bastırıyor.

Gözlerim, kavga başladığında çıktığım kemere kayıyor. Karanlık boşluğu kafesli bir ızgara dolduruyor, ama onun ötesinde Astrid'in beni izlediğini görüyorum, parmakları çapraz çubukların etrafında kıvrılmış. Kazanıp kazanmayacağımı, cesur planının başarılı olup olmayacağını görmek için bekliyor. Her şey benim bir sonraki hamleye bağlı.

Her Şeyin Sevgisi için, o bana ihtiyacı var.

Bakışlarımı Helody'ye çeviriyorum ve kulağımdan boynuma kadar geniş bir kesik alıyorum. Kalbini bir kez daha sıkarak, "Kaçınılabilecekken bir çocuğun ebeveynini öldürmenin onuru yoktur" diyorum. Pençelerimi daha sıkı, daha derine batırırken sesim titriyor. "Seni çocuklarından ayırmak istemiyorum Helody, ama yapılması gerekeni yapacağım. Şunu bil ama. Hayatta kalmak yerine gururunu seçersen, ikimizi de onursuz bırakmış olursun."

Kalbini daha sıkı sıkıp göğsünden çıkarmaya başladım. Güçlü bir çekişle kaburgalarının altından çıkaracaktım...

O benim altımda donakaldı. Sonra yavaşça pençelerini derimden çıkardı. Kokusu utançla doldu. Keder. Alçakgönüllülük. Konuştuğunda sesi titriyordu. "Pes ediyorum."

ASTRID

Ellerim parmaklıkların etrafında o kadar sıkı sıkı tutunmuş ki, parmaklarımla hissinin kaybettiğim. Şu anda tribünde olmak, ringi daha iyi görebileceğim o çok arzu edilen koltuklardan birinde oturmak için her şeyimi verirdim. Torben ve Helody, ringin ortasında kanlı uzuvlarıyla birbirine dolanmış halde, sanki sonsuza kadar sürecekmiş gibi aynı pozisyonda mücadele ediyorlar. O kadar çok kan ve kanlı parçalar var ki, yaraların nerede başladığını ve nerede bittiğini ayırt edemiyorum.

Sonunda ikisi de donup kalıyor. Nefesimi tutuyorum, kulaklarımı dolduran kalp atışlarımla sesi tüm vücudumu titretiyor.

Torben griffinden uzaklaşıyor. Helody'nin göğsünden çektiği ön pençesinden kanlar akıyor. Gözlerim, onun Helody'nin kalbini tutup tutmadığını görmek için açılır. Pençesini onun tüylü göğsüne yayarak ve pençelerini derine saplayarak... Dün gece beni ilk yakaladığında bana da aynısını yapmıştı. Bu manzarayı görmek korkutucuydu, çünkü hayatımı ne kadar kolay sonlandırabileceğini fark etmemi sağladı. Kalbimi ne kadar çabuk söküp çıkarabileceğini.

Ama şimdi, kanlı pençesine baktığımda, griffinin en önemli organını tuttuğuna dair hiçbir işaret görmüyorum. Gergin birkaç saniyenin ardından Helody yerde kıpırdanmaya başlar. Torben ondan uzaklaşırken Helody kendini düzeltmeye çalışır ve buruşmuş kanadını yanına katlarken yüzünü buruşturur.

Ağzım açık kalmış bir şekilde bakıyorum. İkisi de hayatta.

Helody dört ayak üzerinde topallayarak geri döner, sonra yavaşça titreyerek selam verir. *Selam*. Torben'e.

Çukurda boy göstermiş en gururlu, en vahşi savaşçılardan biri... teslim oldu.

Öfkeli kalbimin çarpıntısı doruğa ulaşır, gürültüsü o kadar yüksektir ki, ellerimi ızgaradan çekebilseydim kulaklarımı kapatırdım. Sonra sesin sadece kısmen kalbimin atışlarından geldiğini fark ederim. Çoğu tribünlerden geliyor.

Gözlerimi Torben'den ayırıp öfkeli yüzleri ve titreyen yumrukları görürüm. Kimse düellonun böyle biteceğini beklemiyordu ve çoğu kişi bundan memnun değil.

Ben ise, mutluluğa çok yakın bir duyguya kapılıyorum. Böyle bir şiddet ve kan dökülmesinden sevinç duyulabilirse tabii. Ve artık üvey annemle yüzleşmek için bir adım daha yaklaştığım gerçeği.

Bu düşünce midemi bulandırıyor, ama böyle ürkütücü bir olasılığı düşünmek için daha fazla zamanım yok. Tören yöneticisi mor kanatlılarıyla uçarak iki dövüşçünün yanına iniyor. Seyircilerin hayal kırıklığına uğramış bağırıışları arasında kazananın kim olduğunu duyamıyorum, ama kısa süre sonra grifon ve ayı arenanın zıt uçlarına doğru ilerlemeye başlıyorlar.

Torben ağır adımlarla ilerlerken kafesli ızgara açılıyor. Ona koşmamak için kendimi zor tutuyorum, özellikle de ayının yan tarafını, yüzünü ve boynunu kaplayan kanlı yaraları gördüğümde.

Sonunda kemere ulaşır.

"Torben! İyi misin?"

Karanlık bekleme odasına girerken, sağlam metal kapı arkasından kapanır ve seyircilerin seslerini bastırır. Derin bir nefes verir ve çömelir, başını kaldırmak için çok fazla çaba gerektiriyormuş gibi başını öne eğerek oturur. Onun kaderi için bu kadar endişelenmeseydim, bir ayının böyle oturması kesinlikle çok sevimli olurdu. "Hazırlanmak için sadece birkaç dakikan var," der, sesi içinden gelir. Gözünün altından kalın boynuna kadar uzanan özellikle korkunç bir kesikten kan akmaktadır.

Artık kendimi tutamayıp aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve kesiklerin derinliğini anlamak için ellerimi dikkatlice yüzünün yanlarına koyuyorum. "Bu iyi değil. Çok yaralanmışsın."

"İyileşeceğim."

Gözlerim vücudunun geri kalanına kayıyor ve kanla kaplı olmayan neredeyse hiçbir yer bulamıyorum. Tanrıya şükür ki bu benim kanım değil, yoksa bayılırdım. Dikkatimi yüzündeki hala kanayan yaraya geri çeviriyorum. "İyileşmen bu kadar etkileyiciyse, bu neden hala kanıyor?"

Cevap vermeden önce, bir ayıya yakışır şekilde öfkeli bir iniltiyle göğsü gürledi. "Safkan perilerin bile iyileştirme güçlerinin sınırları vardır. Bir peri ne kadar yaralı olursa, vücudumuz o kadar çok çalışmak zorunda kalır. Helody pençelerini hiç esirgemedi." Son cümleyi söylerken sesini hafifletmeye çalıştı, ama sesi daha da kasvetli çıktı.

"Hiçbir yaran ölümcül değil mi?"

"Kafam ya da kalbim eksik mi görünüyorum? Sadece demirden yaralar uzun vadede ölümcül etkiler bırakır. Bir grifonun pençeleri önemsizdir. Birkaç dakika içinde iyileşirim."

"Ama Torben..."

"Kendine bak," dedi, sesi keskinleşti. Sonra yumuşadı. "Fazla vaktin yok. Kapılar açıldığında sıra sana gelecek."

Yüzümün kanı çekildi. Zorlukla yutkundum.

"Ayrıca," diyor, yine neşeli görünmeye çalışarak, "sen sadece ben bir ayı olduğum için endişeleniyorsun. Seelie formunda olsaydım, umursamazdın."

Hırıldarım. "Bu hiç doğru değil. Ben o kadar duygusuz değilim, biliyorsun. Seelie olsaydın, aynı şekilde endişelenirdim. Biz müttefik olduğumuzu kabul ettik, değil mi? Müttefikler birbirlerinin kaderini önemsemeli."

Torben titrer ve göz açıp kapayana kadar seelie formunda karşımda durur.

Kendimi ona yakın bulduğumda nefesim kesildi, elim çenesine değdi. Bir saniye önce de aynen böyle duruyorduk, ama o bir ayı iken hissettiğimden farklıydı. Neredeyse bir adım geri çekiliyordum, ama onun çarpık gülümsemesini gördüğümde, tam da bunu beklediğini anladım. Beni hazırlıksız yakalamak istemişti. Ani yakınlığıyla beni telaşlandırmak.

Bu yüzden, kendimi kayıtsız davranmaya zorlayarak, yanağındaki yarayı inceliyormuş gibi yapıp biraz daha yaklaşıyorum. Çok geçmeden rol yapmayı bırakıyorum. Yara çok daha hafif görünüyor ve artık kanamıyor. Bunun yerine, çizgi gözlerimin önünde küçülmeye başlıyor, eti birbirine yapışarak kurumuş kan kalıyor.

"Gördün mü?" dedim, sakallı çenesini, yumuşak kürkünü okşar gibi okşayarak. "Seni çok önemsiyorum." Onu kendi oyununda yendiğimi bildiğim için şimdi kendini beğenmiş bir gülümseme benim yüzümde beliriyor. Ama gözlerim onunla buluştuğunda, yüzünde alaycı bir ifade yok. Bunun yerine, ifadesi gevşek. Açık. Göğsünün nabızı dışında vücudu kaskatı. Kanlı gömleğinin yırtıklarından göğsünü açıkça görebiliyorum.

Boğazımı temizleyip ondan uzaklaşıyorum, gözlerimi onun geniş gövdesinin sert kaslarından, pantolonunun yırtık pırtık olduğu uyluklarındaki çıplak deriden başka bir yere bakmıyorum. Yaralarının giysilerini de etkilemesini beklemiyordum, ama bu mantıklı. Fae'ler seelie'den unseelie'ye dönüştüklerinde, giysileri onlarla birleşir ve unseelie formlarının bir parçası olur. Unseelie bedenlerine yapılan her şeyin seelie bedenlerine de yapıldığı mantıklıdır, giysiler de dahil. Normal bir yarı fae kız olsaydım ve dönüşebilseydim, bunu ilk elden deneyimlemiş olurdum.

"İyileştigine sevindim," diyorum sertçe, yanaklarım yanarken. Kızardığımı görebiliyor mu? Daha önce gerçek yüzümü gördüğünü söylediğini hatırlıyorum. Bu mümkün olmamalıydı, ama yine de bu ihtimal yanaklarımı daha da kızartıyor.

Lanet olsun ona. Neden beni bu kadar telaşlandırıyor?

"Hazır ol, Astrid." Sesi beni utancımından uyandırır ve dikkatimi açılan kapıya çeker.

Midem düğümlenir, Torben'in yaraları ve yakınlığıyla dikkatim dağılmadan önce hissettiğim tüm korku geri gelir. Şimdi, korkunç durumum yeniden zihnimin ön plana çıktığı için, o anlık dikkat dağınıklığının sağladığı kısa süreli rahatlamaya minnettarım. Acaba beni dikkatimi dağıtmak için mi yaptı? Ama bu ona fazla değer vermek olabilir. Beni endişelerimden birkaç dakikalığına kurtarmak için gerçekten umurunda olabilir mi? Sanmıyorum.

"Planımızı unutma," diyor Torben. "Fiziksel temas kurma. Aceleci davranma. Üvey annen değilse hemen teslim ol..."

"Planı biliyorum, Avcı," diyorum, sesim istemedenden keskinleşiyor. "Sonuçta bu benim planım."

Ben kemere ve ötesindeki kum çukuruna yaklaşırken o hiçbir şey söylemez. Tören yöneticisi bir kez daha ringin ortasına geçer ve bu geceki düellonun *çok özel koşullarını* ve bizi bekleyen ikinci gösteriyi gözden geçirir.

Gözlerim çukurun karşı tarafına kilitlenir, ama spikerin çırpınan kanatları görüşümü engeller.

"Astrid," diye fısıldadı Torben. Sırtımın alt kısmına hafifçe bir elin bastırıldığını hissettim.

Hala kemerin altında donakaldığımı fark ediyorum ve tören yöneticisi elini bana doğru uzatmış. Beni anons etmiş olmalı.

Torben tekrar konuşur. "Bunu yapabilirsin."

Bacaklarım su gibi titriyor, kendimi kapıdan uzaklaştırıp çukura adım atıyorum. Karşımda sessizlik var. Tribünlere bakınca, stadyumun Torben'in dövüşünde olduğundan yaklaşık üçte bir daha az seyirci olduğunu görüyorum.

Arkamda metalin sürtünme sesi duyulur ve kafesli ızgara kapanırken Torben'e son bir kez bakarım. O da örgü parmaklıkların arkasından bana başını sallar.

Sonra derin bir nefes alıp tekrar öne dönüyorum, tam da tören sunucusunun havaya sıçrayıp dövüşler sırasında oturduğu yere geri uçtuğunu görmek için. Karşımda çukura bakarken midem bulanıyor, rakibimin hiçbir izini göremiyorum. Gözlerimi kısarak havada en ufak bir hareket arıyorum. Kraliçe Tris, nadiren aldığı görünüşüyle, seelie olmayan haliyle burada olabilir. Onu bu haliyle sadece bir kez görmüştüm, ama minik bir peri gibi göründüğünü hatırlıyorum, dal gibi bir vücudu ve kafasında pembe bir çiçek vardı. Ama ne kadar dikkatli bakarsam bakayım, etrafta kanat çırpın bir peri görmüyorum.

Kaşlarımla çatıyorum. Bu düelloların böyle geçmemesi gerekiyor. İki dövüşçü her zaman spiker uçmadan önce kendi kemerlerinden çıkar. Rakibimin adının duyurulduğundan bile emin değilim. Madam Fury bu dramatik girişi eğlence amacıyla ayarlamış olmalı.

Parmaklarım yumruk haline gelir, ancak cebime uzanıp tentürden birkaç damla almak için kendimi zor tutarım. Torben'in müdahalesi sayesinde, son dozumu almayalı saatler oldu. Onun dövmesi sırasında bir tane daha almayı planlamıştım, ancak gözlerimi düellodan ayıramamıştım.

Şimdi geriye sadece endişe kaldı. Dehşet. Göğsümü sıkıştıran acı bir korku.

Ne düşünüyordum? Tris'in karşısına böyle çıkarak ne düşünüyordum?

Karşımdaki gölgeli kemerde bir şey hareket etti. Zihnim durdu, ama kalbim çığına döndü. Güm güm atıyordu. Hızla atıyordu. Davul gibi güm güm atıyordu.

Bir figür arenaya çıkıyor.

Gördüğümle beklediğim arasında bir bağ kurmaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum. Saçları kiraz çiçekleri olan uzun bir figür bekliyordum. Ya da pembe kanatlı bir peri.

Beklemediğim şey ise kahverengi saçlı, geniş, dehşete kapılmış gözleri benimkilerle karşılaşınca titreyen bir insan kadınıydı.

Rakibim Kraliçe Tris değil.

Marybeth.

Hanımımın hizmetçisi.

ASTRID

Marybeth'i görünce ilk tepkim şaşkınlık oldu. Bu bir büyü m ? Kraliçe Tris, tanidik birini görmem için bir büyü m  yaptı?

Ama kız birkaç tereddütlü adımıyla yaklaşırken, omuzları neredeyse kulaklarına kadar gerildi inde, onun hanımının hizmetçisi olduğunu anladım. Bu, beni kandırıp gardımı düşürmek için yaratılmış bir illüzyon değildi. Bu Marybeth'ti. Fairweather Sarayı'na ta ındı ımdan beri arkadaş olduğum tek kişi. Hayatımda sahip olduğum tek gerçek arkadaş. Ona, daha önce sadece babama anlattığım şeyleri anlattım: büyüm, attan aldığım korkunç yara, o yarayı bana yapan kadının hakkındaki gerçekler, Crimson Malus'a olan ba ımlılı ım.

O beni her zaman kabul etti. Bana karşı her zaman nazikti. O burada ne arıyor?

"Astrid, Tanrı'ya   k r hayattasın." Marybeth bir adım daha yaklaşmak ister gibi hareket etti, sonra vazgeçti ve ete inin kıvrımlarını d zelitti. Benden farklı olarak, o bir arenaya değil, saraya yakı an kıyafetler giymişti. Tartan ete i ve dantelli bluzu Fairweather Sarayı'nda giydiklerine benziyor, ama yolculuktan dolayı oldukça yıpranmış. Kahverengi saçları her zamanki gibi yukarıda toplanmış, yuvarlak insan kulakları görünüyor, ama yüzünün etrafında dağınık bukleler var. Gözlerinin altında koyu halkalar var ve teni her zamankinden çok daha solgun. Günlerdir uyumamı  gibi görünüyor. Dudakları tereddütlü bir gülümsemeyle kaşlarını  atmak arasında gidip geliyor.

Onun neden ve nasıl buraya geldiğini anlamaya çalışırken, her şey netle meye başladı. Marybeth, Torben'in arabasını  almı tı. Ogre'yi ona saldırması için göndermişti. Tris'in Avcı ile yaptığı anla mayı   renmi  olabilir. Tris'in araştırması sırasında orada bulunmuş ve onun  i ek kokularına karşı zayıf olduğunu   renmi  olabilir.

Her şey çok mantıklı ve korkunç bir şekilde yerine oturuyor. Beni kurtarmak için buraya gelmiş. Tıpkı Madam Fury'ye söylediği gibi.

Bu kadar tela lı olmasına  a mamalı. Yaptığı şeyden sonra bana nasıl davranacağını bilmiyor olmalı. Torben ve benim artık birlikte  alı tı ımızı duyduktan sonra. Onu yakalamasına yardım ettiğimi duyduktan sonra.

Bunların hepsi büyük bir yanlış anlaşılma.

Omuzlarım   k yor ve Tris'le y zle meyece im için rahatladı ımı mı, yoksa hayal kırıklığına uğradı ımı mı bilemiyorum.

Trib nden birisi yuhalama sesi çıkararak seyircilerin varlığını hatırlatır. Bu, seyircilerin beklediği düello olmadığı açıktır.

önümdeki Marybeth'e doğru koşarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Marybeth elini uzatırken dudakları rahatlamış bir gülümsemeye uzanıyor.

"Astrid," Torben'in uyarıcı sesi, tribünlerden yayılan hoşnutsuzluk seslerini bastırıyor, ama bu ses, ilerlememi durdurmaya ve onun elini tutmamı engellemeye yetiyor.

O anda diğer avucunda gümüş renkli altıgen bir disk fark ettim. Ona kaşlarımı çattım. Bu Torben'in seyahat cihazı olabilir mi? Eteğini düzeltirken cebinden almış olmalı. Chariot'un küçük, tütün kutusu veya makyaj kutusu ile kolayca karıştırılabilecek bir şey olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Onu Marybeth'in çaldığını düşünmüştüm, ama şimdi onu gördüğümde, sanki benden saklamak için kolunu yana doğru çevirdiğini görünce, midem korkuyla kasılır. Belki de *tüm* cevapları bir araya getiremedim diye düşünmeye başlıyorum.

Torben tekrar bağırdı. "Pes et!"

Seyircilerden bir yuhalama daha yükseldi. "Dövüşün artık!" diye bağırdı en yakın locadan biri.

"Pes et, Astrid!" Torben derin ve gür bir sesle bağılıyor.

Marybeth'in gözleri Torben'in arkasında durduğu ızgaraya kayıyor ve yüzü kararıyor.

Torben'i dinlemem gerektiğini biliyorum. O sadece bana kendi planımı hatırlatıyor.

Bunun yerine, "Marybeth, burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Dikkatini bana geri çevirirken yine sırtıyor, ama dudaklarının yukarı kıvrılmasında bir hüznün var. "Seni Avcı'dan kurtarmaya geldim."

Ağzımı açıyorum ama ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Kaderim için endişelenmesinin yanlış olduğunu söyleyemem. Torben beni öldürmek niyetindeydi. Üvey annemle, ona kalbimi getireceğine dair bağlayıcı bir anlaşma yapmıştı. Marybeth'in endişelenmeye hakkı vardı.

Şüpheyle gözlerimi kısıyorum. "Beni Avcı'dan kurtarmak için... arkamıza şiddetli bir ogre göndererek geldin. O bana zarar verdi, biliyorsun."

Ellerini ovuşturuyor. "Sana zarar gelmemeliydi. Murtis Avcı'yı öldürecekti. Ama onun elinde bulunursan, ogre'ye seni ondan uzaklaştırmasını emrettim."

"Neden?"

"Böylece seni bana getirebilirdi." Açık avucunu bana doğru uzatır. "Gel, seni buradan çıkaracağım. Elimi tut, seni güvenli bir yere götüreceğim."

Elime dokunmak için hiçbir hareket yapmadan avucuna bakıyorum. Torben'in Arabası'nın nasıl çalıştığını bilmiyorum, sadece anında seyahat etmeyi sağladığını biliyorum, ama eline dokunursam cihazın çalışacağına dair bir his var içimde. Bir yanımda bunun olmasına izin vermek, onun beni güvenli bir yere götürmesine izin vermek istiyor. Ama diğer yanımda uyarıcı bir gerginlikle geriliyor. Belki de bu sadece Torben'in adımı tekrar seslendiği tonundan kaynaklanıyordur.

Marybeth dişlerini sıkar. "Neden onunla çalışıyorsun, Astrid? Kraliçe seni öldürmesi için onu gönderdi."

"Evet, ama... o yapmadı." Cevabım zayıf ve bunun farkındayım.

"Hâlâ yapacak. Yerine getirmesi gereken bir anlaşma var. Neden henüz yapmadığını bilmiyorum, ama yapacağını bilmelisin."

Alt dudağımı ısırıyorum. Torben bunu itiraf etti. Hatta birkaç kez. Yine de, sert tavırlarının altında başka bir şey var. Kabul etmek istemiyor olabilir, ama bir parçası bana inanıyor. Benim masumiyetimi kanıtlamak isteyen bir kısmı. Sadece bu da değil, bana bu konuda yardım edecek imkânları da var. Kanıt bulduğumuzda davamı Alfa Konseyi'ne götürmem için ihtiyacım olan nüfusa sahip. Bu düşünce şimdi içimde panik dalgaları yaratıyor. Torben ve benim ihtiyacımız olan kanıtları toplamak için iki haftadan az zamanımız var. Bu düello, kendimi temize çıkarmama bir adım daha yaklaştırmalıydı. Kraliçenin babamın ölümündeki rolünü kanıtlamamı sağlayacaktı. Ama yanılmışım. Bu, olması gereken yüzleşme değildi. İyi niyetli arkadaşımın farkında olmadan yarattığı, sadece rahatsız edici bir engeldi. Şimdi geçen her saniye boşa giden zaman gibi geliyor.

"Marybeth, açıklaması zor," diyorum. "Avcı, masumiyetimi kanıtlamama yardım ediyor."

"Ona güvenemezsin," diyor.

Belki de haklıdır. Belki de Torben'in yumuşak anlarına fazla anlam yüklüyorum. Beni inandığını söylediği tesadüfi itiraflarına.

Elini tekrar uzattı. "Seni kurtarayım, Astrid."

Belki de dediğini yapmalıyım. Belki de onun beni Avcı'dan uzaklaştırmasına izin vermeliyim, bizi bulamayacağı bir yere. Sadece 17'sine kadar saklanmam gerek, o gün kırdığı anlaşma onun canını alacaktır.

Bu düşünce göğsümü sıkıştırıyor, ama üvey annemin suçunu kanıtlayamazsak ölecek olanın ben olacağımı kendime hatırlatıyorum.

Marybeth bir adım yaklaşarak bileğime uzanır.

Elindeki gümüş diske tekrar bakıyorum. O koluma dokunamadan bir adım geri atıyorum. "Beni nereye götüreceksin?"

"Güvenli bir yere."

"Nereye olduğunu söyle."

Gözleri Torben'in bizi izlediği kemere doğru kayar. Sesini alçaltır. "Eğer yüksek sesle söylersem, o anlar."

"Oradan bizi duyamaz. Beni nereye götüreceğini söyle yoksa seninle gelmem."

"Tek söyleyebileceğim, güvenli bir yer olduğu." Her kelimesinde sesi titriyor. "Beni Bahar Sarayı'na geri götürmeyi mi planlıyorsun?"

Yüzü soldu ama hiçbir şey söylemedi.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Fairweather Sarayı'na mı?" Yine cevap yok.

Onun titremesini izlerken ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Bir sonraki sorumu sorarken boğazım ayakkabılarımın altındaki kum kadar kurumuş gibi hissediyorum. "Marybeth, Kraliçe Tris ile birlikte mi çalışıyorsun?"

Ağzını açar ve birkaç saniye boyunca boş boş bakar. Sonra boğuk bir inilti çıkarır ve bağırır, "Sana söyleyemem!"

Kanım donar, sesim de öyle. "Kraliçe Tris babamı öldürdü mü?" Gözleri yaşlarla dolar. Çenesini indirir ve başını sallar.

Onun cevabına inanmıyorum. "Onu kim öldürdü, biliyor musun?"

Boğazı titrer. Konuştuğunda sesi çok kısık çıkar. Zayıf. "Bunu yaptığımı hatırlamıyorum."

Onun ne demek istediğini anlamaya çalışarak ona bakıyorum. Gerçek, kalbime demir bir bıçak gibi saplanıyor. "Marybeth, onu sen mi öldürdün? Pastama zehir mi koydun?"

Gözyaşları sel gibi akmaya başlar, yanaklarından süzülür. Sesi hıçkırıklarla boğulur. "Hatırlamıyorum, başka seçeneğim de yoktu."

Öfke vücudumu sarar, kanımı kaynatır. "Seçeneğin yoktu da ne demek?"

Marybeth dizlerinin üzerine çöker. "Ona gerçek adımlı söyledim."

Tribünlerden bir haykırış dalgası yükselir ve ardından tam bir sessizlik çöker.

Vücudum kaskatı kesilir. Gerçek ismini vermek, tüm zihin kontrolü biçimleri gibi, onlarca yıl önce yasaklanmıştı. Son savaş, adadaki insanları ve perileri birleştirmeden önce, insanlar perilerin zihin kontrolünden korkarak yaşıyordu. Bir perinin, bir insanla göz teması kurarak onu zihin kontrolü altına alabileceği söylenirdi. Bu tür bir büyü ya artık yok ya da birleşmeden sonra yaygınlaşan günlük önlemler sayesinde etkisiz hale gelmiştir. Bu önlemlerden biri, zorlama ve diğer zararlı peri büyülerine karşı koruduğu bilinen Saint John's Wort ile tüm içme suyunun güçlendirilmesidir. Ancak, sadece göz teması sürdüğü sürece etkili olduğu söylenen normal zorlamadan farklı olarak, gerçek adını vermek, perilere o kişi üzerinde süresiz olarak zorlama kullanma izni verir.

Göz teması kolayca zorlanabilirken, gerçek ismini vermek zorlanamaz. Bu, mistik bir gizli ismi keşfedip mutlak kontrolü ele geçirmekle ilgili değildir. Bu, bir perinin çok özel bir cümleyi söylediğinde devreye giren bir tür bağlayıcı anlaşmadır: *Sana gerçek ismimi veriyorum*. Çocuklar küçük yaşlardan itibaren bu kelimeleri kimseye söylememeleri ve sorulduğunda gerçek isimlerini asla doğrulamamaları gerektiğini öğrenirler, çünkü bu, bir kişinin büyüye maruz kalması için kandırılmasının bir yoludur. Bu, Marybeth'in ya bu yasadışı anlaşmaya kendi rızasıyla girdiğini ya da kandırılacak kadar aptal olduğunu anlamına gelir.

Her iki olasılık da, tek arkadaşım olması gereken kıza bakarken bende sempati uyandırmıyor. "Kraliçe Tris'e gerçek adını verdin ve o da sana beni öldürmeni emretti mi?"

Kız başını sallıyor. "Sana söyleyemem. Bazı şeyleri söylemem yasak. Ama zehir seni öldüremezdi, Astrid. Öldüremeyeceğini biliyordum. Hayatın bağışlandı. Anlamıyor musun?"

Bu ne anlama geliyor? Üvey annemin emirleri dahilinde mi çalışıyordu? Beni öldürmeyeceğini bilerek benim tentürümü mü kullandı?

Ama Marybeth'e pastayı babam için yaptığımı söyledim. Bunu bilen tek kişi oydu. Bu da demek oluyor ki, üvey annemin emirlerini bana zarar vermeyecek şekilde Crimson Malus'u kullanarak yerine getirmiş olsa bile, bunun babamı öldüreceğini bilerek yaptı. Pastayı zehirlenme fırsatı da vardı. Marybeth, üvey annemle konuştuğumuzda mutfaktan kovulanlar arasındaydı. Ama ikisi birlikte çalışıyorsa, Tris, ben öfkeyle uzaklaştıktan sonra Marybeth'e geri dönmesini emretmiş olabilir. Marybeth, diğer çalışanlar dönmeden mutfığa girebilirdi.

Parmaklarım o kadar sıkı bükülüyor ki, tırnaklarım avuç içlerimi ısıyor. Öfke kanımın her damlasını dolduruyor. "Babamı öldürdün," diyorum dişlerimin arasından.

"Kontrolüm yoktu. Hâlâ kontrolüm yok. Ama sana söz veriyorum, gideceğimiz yerde sana zarar gelmeyecek."

Vücudumun her santimetresi öfkemin ateşiyle yanıyor. Kıza nasıl saldırdığımı bile fark etmiyorum. Torben'in durmam için yalvaran sesini, uzaklaşmam ve hemen teslim olmam için yalvaran sesini bile duymuyorum. Ne yapmaya niyetlendiğimi bile bilmiyorum — ona vurmak, sarsmak, tokatlamak. Tek bildiğim, ellerimin hareket etmesini engelleyemediğim, bluzunun yakasını tutup onu ayağa kaldırmaktan kendimi alıkoyamadığım.

Hâlâ hıçkırarak ağlayan kız, beni dizlerinden çekmeme izin veriyor. Tribünlerden gelen ani tezahürat seslerini belli belirsiz duyuyorum. Sonunda bekledikleri olayı izliyorlar. Marybeth'in yakasını daha sıkı tutuyorum, ama ani bir ışık patlaması görüşümü engelliyor. Elinin ön kolumu sıkıca kavradığını hissediyorum. Işık daha da parlaklaşıyor.

Kör edici parlaklığa karşı gözlerimi kapatıyorum.

Torben'in sesi kemerli geçitten yükselir, seyircilerin gürültüsünü keser. "Madame Fury'nin salonu."

Bu, tribünlerin gürültüsünün sessizliğe gömülmeden önce duyduğum son sözler.

Çukurdaki kumlu zemin ayaklarımın altında kayıyor, bir anda sertleşiyor. Kısa süre sonra kör edici ışık sönmeye başlar.

Gözlerimi zorla açtığımda Marybeth'in önümde durduğunu gördüm, eli hala kolumu sıkıca tutuyordu. Etrafına çılınca bakınıyordu. "Hayır, hayır, hayır!"

Onun dikkatinin dağınık olduğunu fırsat bilip kolumu onun elinden kurtardım.
O zaman fark ettim ki artık dövüş çukurunda değildik. Bunun yerine...
Torben'in son sözleri ve Marybeth'in telaşı artık anlam kazanıyor.
Marybeth bizi istediği gibi Fairweather Sarayı'na götürmemiş. Aslında,
bizi hiç uzağa götürmemiş.
Bizi Madam Fury'nin salonuna götürmüş.

ASTRID

Çevremdeki ortamı hızla tarıyorum. Marybeth ve ben, Madam Fury'nin salonunda yalnızız. Torben ve ben Fury ile konuşmak için geldiğimizde gördüğümüzden aynı görünüyor, sadece odanın her yerine dağılmış tabaklar ve bardaklar var, maçtan önce gelen müşterilerin kalıntıları.

"Lanet olsun!" Marybeth ayağını yere vurarak diyor. "Beni yanlış yeri görmem için kandırdı."

Aramızda birkaç adım mesafe bırakmak için geri çekildim ve yarısı yenmiş pastalar ve erimiş meyveli buzlarla dolu masaya kalçam çarptığında durdum. Gözüm, buruşuk bir peçetenin altında parlayan gümüş bir şeye takıldı: bir tereyağı bıçağı. Çok önemli bir şey değildi, ama yine de bir şeydi.

Elimi sapına sıkıca geçirip diğer kıza doğru uzattım.

Bana öfkeyle bakıyor. "Astrid, acele etmeliyiz. Chariot'u yıldız ışığı altında şarj etmeden önce sadece bir kez daha kullanabilirim. Ve seni ancak birbirimize dokunursak yanıma alabilirim. Şimdi onu bırak ve mantıklı ol."

Karanlık bir kahkaha attım. "Mantıklı mı? Mantıklı olmamı mı istiyorsun? Babamı öldüren kişiye karşı bu tepki mantıklı değil mi?"

Çenesi titrer. "Onu öldürmek istemedim."

"Sen benim arkadaşım olacaktın."

"Hala öyleyim." Bir adım yaklaşır, ama ben de bir adım atar ve kör bıçağı ona doğru uzatırım. Neyse ki, sadece bir tereyağı bıçağı olsa da, yeterince temkinli davranarak geri çekilir. "Lütfen beni eve götür. Orada güvende olursun."

Kafamı sallıyorum. "Ağzından çıkan tek kelimeye bile inanmıyorum. Arkadaşım olduğunu, beni Avcı'dan kurtarmak için buraya geldiğini söylüyorsun, ama sonra beni üvey anneme geri götürmeye çalışıyorsun. Beni öldürmek isteyen kadına."

Ağzını açıyor ama sadece bir inilti çıkıyor. "Keşke sana söyleyebilseydim, ama yapamam. Sadece benimle gel, o sana her şeyi açıklayacak."

"Babamın ölümünü haklı çıkaracak hiçbir açıklama yok."

Marybeth'in yanaklarından yeniden gözyaşları akmaya başlar. "Biliyorum," diye fısıldar. "O ölmeyi hak etmemişti."

Sözleri kalbimi acıtıyor. Ona acımadan değil, haklı olduğu için. Ölmeyi hak etmemişti. Bunun altında daha karanlık bir gerçek yatıyor, yüzleşmek istemediğim bir gerçek. Bu yeni duyguyu yok etmek için arenada hissettiğim öfkeyi arıyorum, ama bu uğursuz duygu kanımda ve kemiklerimde dolaşıyor, beni boş bir acıyla dolduruyor. Karanlık bir boşluk.

Bu keder.

Anılar zihnimi dolduruyor, babamın zehirli siyah damarlarla kaplı gevşek yüzü. Sonra tartışmamızı hatırlıyorum, onun beni umursamadığını bağırışımı. Yaralı ifadesinden gözlerimi kapatıyorum, ama bu görüntü çok daha acı verici görüntülerle yer değiştiriyor. Mutlu anlar. Gülümser gözleri ve neşeli sesi. Kurtardığım sincap stüdyosunu darmadağın edip boya tüplerini kemirdiğinde nasıl güldüğünü. Portrelerini yaparken yanında durduğum anları. Müşterilerinin en değerli özellikleri hakkındaki gizli düşüncelerimi paylaştığımda başımı sevgiyle okşadığı anları. Acımasız annemin gölünün kıyısından beni kaldırdığı, en yumuşak postla sardığı ve hayatının geri kalanında beni seveceğine ve koruyacağına söz verdiği anları.

O sözünü tuttu, ama ben...

Ben onu öldürdüm.

Zehir benim içindi. *Benim* içindi.

Benim olmalıydı.

Göğsüm, nefesimi kesen şiddetli bir hıçkırıkla sarsılıyor. Ciğerlerim çok sıkışmış. Kalbim çok keskin, çok parçalanmış, çok hassas ve açıkta. Babamın ölümünden bu yana hissetmekten kaçındığım her gram üzüntü bir anda üzerime çökmüş gibi hissediyorum. Bu, hissetmeye dayanamayacağım bir keder, çünkü onu içime çekersem, bir daha asla kurtulamayacağımı düşünüyorum.

Bundan kurtulmayı hak ediyor muyum?

Üvey annemin öfkesinden kaçma hakkım var mı? Zehir
benim içindi.

Bunu en başından beri biliyordum, tıpkı zehirlemenin Tris'in işi olduğunu bildiğim gibi. Ama şimdi tüm şüphelerimin doğrulanmasının ağırlığı beni ezip geçiyor. Ezip geçiyor. Çok ağır. Çok fazla ağır.

Bir başka hıçkırık beni sarsar, kararlılığımı pekiştirir. Yapabileceğim tek bir şey var.

Elimi pantolonumun cebine soktum. Tentürü çıkardığım anda cam şişe parmaklarımdan kaydı. Gözyaşlarımdan sisinden gözlerimi kırptırdım ve Marybeth'in elimdeki şişeyi alıp benden uzaklaşırken gördüm.

"Bıçağı bırak, sana geri vereyim," diyor.

Sonunda aradığım öfke geri gelir ve kederimin en sert kenarlarını yumuşatır. Bu öfke bana Marybeth'e saldırma cesaretini verir ve acınası bıçağımı ona doğru savururum. Bir çılgılık atarak geriye sıçrar. Sonra çılgılığı havayı yırtarak yayılır. "Atacağım!"

Donakaldım.

Elini yana doğru uzattı. "Eğer bıçağı bırakıp benimle gelmezsen, bunu yere atıp parçalayacağım."

Gözlerim şişeye kilitlenir ve panik boğazıma kadar yükselir. Onun onu parçalamasına izin veremem. Elimde kalan tek şişe bu ve daha fazlasını nasıl bulacağımı hala bilmiyorum. Ve onu yapmak için gerekli malzemeleri almak için onunla birlikte Bahar Sarayı'na geri dönmem mümkün değil.

Marybeth'in sesi yatıştırıcı bir tona büründü. "Benimle gel, istediğin kadar Crimson Malus'a ulaşabilirsin. Bir daha asla acı çekmeyeceksin." Bir adım öne çıktım, ama o elini daha yükseğe kaldırdı. "Bıçağı bırak."

Avuçlarımı açtım ve derme çatma silahım ayaklarımın dibine düştü. Marybeth'in omuzları rahatlamış bir şekilde çöktü. Bana doğru yürümeye başladı ama gözlerim tentürün üzerinde sabitlenmişti. Onunla gitmeye niyetim yoktu ama şişeyi kırmasına da izin vermeyecektim. Gerekirse onunla dövüşürdüm. Ona vurur, tırmalardım, ne yaparsam yapardım...

Arenada gözlerimi kör eden ışık geri geliyor. Midem alt üst oluyor. Işığın parlaması, cihazın aktif olduğunun işareti olmalı. Bana dokunursa, beni de yanında götürecektir. Artık şişeyi geri almanın imkânı yok. Onun nerede olduğunu bile göremiyorum.

Kırılan tahta sesi havayı yırtıyor. İrkilip o yöne doğru dönüyorum. Chariot'un ışığı hızla sönüyor ve Torben'in kapıda durduğunu görüyorum, tahta kapılardan biri menteşelerinden sarkmış durumda. Helody ile kavga ederken giysileri hala kanlı, odaya girerken göğsü inip kalkıyor, parmakları yumruk haline gelmiş, saf öfkeyle dolu bir görüntü sergiliyor.

"Yaralandın mı?" Gözleri Marybeth'e kilitlenmiş, ama sorunun bana olduğunu biliyorum.

"Hayır," diyorum, "ama o benim..."

Torben kıza doğru koşar. Kız inleyerek şişeyi ona fırlatır ve odanın diğer ucuna doğru çekilir. Kalbim güm güm atarken şişeyi kapmak için atlarım. Tam o anda, kör edici ışık geri gelir. Bir şey bana çarptığı anda cam kırılma sesi kulaklarıma ulaşır.

Işık azaldığında, tek gördüğüm Torben. Çarptığım şey o olmalı. Ondan uzaklaşmak için aceleyle adımımı kaybediyorum, ama o beni ayakta tutuyor.

"O gitti," diyor Torben dişlerinin arasından.

Etrafa bakınıyorum ama aradığımı Marybeth değil.

Gözlerim cam parçalarına ve altında yere yayılan yakut rengi sıvıya takılır.

Benim tentürüm.

O... Hayır. Onsuz ne yapacağım?

Sanki cevap olarak, kederim geri dönüyor ve beni tamamen yutuyor.

SONRAKI AN, soluk sabah ışığına gözlerimi kırıştıtırırken, vücudumun altında garip bir gürültü duyuyorum. Alnım soğuk cama bastırılmış, diğer tarafta ise yükselen güneşin ışığıyla aydınlanan sonsuz kum tepeleri hızla geçiyor. Birden doğrulup camdan uzaklaşıyorum.

"Neredeyim?" Bu sözleri ağzımdan çıkar çıkmaz, gözlerim Avcı'ya takıldı.

"Tren," diyor. Karşımda yastıklı bir bankta oturuyor, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, gözleri okuduğu gazetenin bir sayfasına sabitlenmiş.

Çevremdeki her şeyi yeniden gözden geçiriyorum, içinde bulunduğumuz küçük, kapalı odayı, pencerenin karşısındaki ince sürgülü kapıyı ve trenin hareketinin ritmik uğultusunu fark ediyorum. Bakışlarımı Torben'e çevirip soruyorum, "Neden trendeyiz? Nereye gidiyoruz?"

Yorgun bir iç çekişle gazetesini katlayıp bana sinirli bir bakış attı. "Bahar Sarayı'na gidiyoruz."

"Beni kraliçeye mi götürüyorsun?" Koltuğumdan yarı kalkarım ama gidecek hiçbir yerim yoktur. Üstelik hareket başımı döndürür. Şakaklarımda ve gözlerimin arkasında bir ağrı hissedirim. Kendimi tekrar koltuğa bırakır ve baş dönmesi dalgasından korunmak için gözlerimi kapatırım.

Torben'in sesi panik ve acının karmaşasından sıyrılır. "Seni üvey annene götürmüyorum."

Gözlerimi zorla açtım. "O zaman neden Bahar Mahkemesi'ne gidiyoruz?"

Burnunun köprüsünü sıkıştırır. "Sana en az altı kez söyledim."

Kaşlarımı çatıyorum. Neden bahsediyor? Bana hiçbir şey söylemedi. Son hatırladığım şey...

Torben ve Helody arasındaki düello zihnimde net bir şekilde canlanıyor, ama onu izleyen görüntüler korku dolu.

Marybeth ile yüzleşmemizin anılarını hızla geçiştiriyorum, üzerinde durmaya fırsat vermiyorum. Sonra son net anımı buluyorum.

Yere diz çökmüş, kırık tentür şişesinin parçalarına ve obsidyen mermer zemine hızla yayılan yakut rengi sıvıya bakarak ağladığımı hatırlıyorum.

Ondan sonra neden hiçbir şey hatırlamıyorum?

Şakaklarımdan bir başka acı saplanır ve gözlerimi bir kez daha kapatırım. O anda, mahvolmuş tentürü avuçlarımla çılgınca toplamaya ve ağzıma dökmeye çalıştığım bir görüntü gözümün önünden geçer. Bu işe yaramayınca, ben...

Parmak uçlarımdaki zehri yaladım.

Kahretsin. En iyi anım değildi.

Torben beni kırık şişeden uzaklaştırana kadar durmadım. Tekmelediğimi ve bağırdığımı hatırlıyorum, sonra onun kollarından kurtulup kaçtım. Ellerim neredeyse tekrar tentüre değecekti, ama bu sefer beni itaatsiz bir çocuk gibi omzuna attı ve Madam Fury'nin salonundan kaçtı. Müşteriler kavgadan sonra merdivenlerden yukarı çıkmaya başlamışlardı. Neyse ki, hiçbiri bizi görmedi sanırım. Torben'in beni o halde görmesi yeterince kötüydü.

Bu anıları hatırlayınca yüzüm buruşuyor. Son hatırladığım şey bu, o yüzden sonra uykuya dalmış olmalıyım. Hiç şaşırmadım. Parmaklarımdan yaladığım miktar, her zamanki iki üç damladan fazla olmalıydı.

Huntsman'a gizlice bakarken yanaklarım suçluluktan kızardı. O beni tarafsız bir ifadeyle izliyordu. O manzaradan sonra beni üvey anneme geri götürse onu suçlayamazdım. Ama götürmeyecekse, ne yapıyoruz?

Biraz daha dik oturunca, kafamda keskin bir ağrı hissettim. Farkında olmadan üzerime örtülmüş battaniye omuzlarımdan kaydı. Aşağıya baktığımda, üzerimde temiz bir bluz ve etek olduğunu gördüm.

Ama... dün gece giydiğim bu değildi.

Gözlerim Torben'e döner. Bu sefer yanaklarım başka bir nedenden kızarır. "Avcı, ben uyurken beni soydu mu?"

O sertleşir ve yüzünde öfke belirir. "Tabii ki ben yapmadım. Sen kendin gayet iyi becerdin."

Başımı geriye eğdim. "Hatırlamıyorum..."

Bir başka anı dalgası zihnimde belirir, bu seferki diğerlerinden daha bulanık.

Lust Departmanı'ndaki yatak odamız.

Ayakta sallanıyorum.

Torben bana bir yığın temiz giysi uzatıyor.

Ben kıkırdarak kıyafetleri yere düşürüyorum.

Ben tişörtümü başımdan geçirirken o bakışlarını başka yere çevirdi.

O odadan çıkana kadar bekle, Astrid!

Elimi ağzıma götürdüm. Şu anda bir toz zerresi olabilmek için her şeyi verirdim. Düelloda giydiğim gömlek, korseyle giyilmek için tasarlanmamıştı. Kalın, vücudu saran ve göğüslerimi tek başına sıkıştırabilen bir gömlekti. Ama ben... Torben'in önünde çıkardım.

Avcı'dan olabildiğince uzaklaşmak için yana kayıyorum ve altımdaki koltuğun çiçek desenine ilgiyle bakıyormuş gibi yapıyorum. Parmaklarım otomatik olarak göğsüme uzanıyor ve giydiğim pamuklu bluzun altında korseyi hissedince rahat bir nefes alıyorum. En azından kendi başıma giyinmeyi başardım.

Boğazımı temizleyip sesimi doğal tutmaya çalışıyorum. "Dün gecedan hiçbir şey hatırlamıyorum." Yalan. Çok fazla şey hatırlıyorum. "Lütfen neden Bahar Sarayı'na gittiğimizi söyle."

Torben koltuğunda hafifçe öne doğru eğildi ama ben onun gözlerine bakmayı reddettim. "Masumiyetini kanıtlayacağız."

TORBEN

Strid'in yüzü benimkine doğru dönüyor. "Ciddi misin? Sonunda masum olduğuma inanıyor musun?"

İsteksizce başımı sallıyorum. "Marybeth'in ringde sana söylediklerini duydum. Açıkça itiraf etmemiş olabilir, ama yasadışı bir baskı altında iken babanı öldüren pastayı zehirlediği çok açık."

Dudakları gülümsemeye çekilir, ama sanki şu anda benim önümde utanması gerektiğini hatırlar gibi bakışlarını kaçırır. Dün geceki davranışlarını, gösterdiği kadarından daha fazla hatırladığı belli. Sanki işaret almış gibi, kokusu keskinleşir. "O zaman neden Spring'e gidiyoruz?" der, bana bakmadan başka yerlere bakarak. "Doğruca Alfa Konseyi'nin karargahına gitmemiz gerekmez mi? Karargah Spring'de mi?"

Merkez Spring'de, Wind Court sınırının hemen kuzeyinde, adanın tam merkezinde. Ama ona bunu söylemeyeceğim. "Davamızı Alfa Konseyi'ne götürmeye hazır değiliz. Marybeth, Spring Court'taki bir kadına adını verdiğini itiraf etti, ama kime verdiğini söylemedi."

Astrid'in kaşları çatıldı. Önceki utangaçlığını bir kenara bırakıp bana dönerek, "O benim üvey annemdi. Artık hiç şüphe yok," dedi.

"Aksine, hâlâ birçok şüphe var. Somut kanıtlara ihtiyacımız var."

"Başka ne kanıt istiyorsunuz? Hanımımın hizmetçisi, üvey annemin çalışanı, benim..." Kokusu değişir, limon kokusu acılaşır, sabah çiği dipsiz bir bataklık gibi bulanık bir kokuya dönüşür. Elini eteğinin cebine sokarken nefesi keskinleşir. Cebin boş olduğunu görünce şaşırmış gibi davranmaz, bu da şişenin kırıldığını hatırladığı anlamına gelir. Bu onu diğer cebi kontrol etmekten alıkoymaz. Gözleri aniden yaşlarla dolarak parlar. "Lanet olsun!"

Öne eğilip dirseklerimi dizlerimin üzerine dayadım. "Astrid," dedim sert bir sesle, "her şey yoluna girecek."

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye karşılık verdi, sesi histerik bir tonda. Kokusu tekrar değişti, önce keskinleşti, sonra azaldı, tekrar tekrar. Vahşi ve kaotik bir karışımdı, şu anda kontrol edebileceğini sanmıyordum. Dün gece zehirlenip kafası güzelken de aynı koku vardı. O zaman da kesinlikle kontrolü yoktu.

Önceki geceden hiçbir şey hatırlamadığını söylerken yalan söylediğini kokusundan anlayabiliyordum, ama yine de her şeyi hatırladığını sanmıyorum. Giysi olayını konuştuktan sonra ne kadar utandığını düşünürsek, dün gece olanların tüm gerçekleri onu hareket halindeki trenin penceresinden atlayıp kum tepelerine kendini atmaya iterse, hiç şaşmam.

dün gece olanların tüm gerçeği onu hareket halindeki trenin penceresinden atlayıp kum tepelerinin merhametine kendini bırakmaya itmiş olsa şaşırmazdım.

Ben ise her şeyi hatırlıyorum.

"Beni göremiyorsun bile," dedi, o giyinirken odadan çıkmaya çalıştığımda. "Büyüm izin vermez. Çıplak olarak etrafında dans etsem bile, tek göreceğin kendi yansıman olur."

O anda sessiz kalmak için tüm irademi kullanmam gerekti. Gerçek şu ki, onu gün gibi görebiliyordum. Aldığı iksirin büyük bir kısmı savunmasını zayıflatmış olmalıydı. Ya da nasıl işlediğine bağlı olarak büyüsunü azaltmıştı. Çünkü o gömleği çıkardığında her şeyi gördüm. Sadece bir sis değil. Sadece çıplaklık izlenimi değil.

Her şeyi. Her kıvrımı, her çukurunu, her tümseğini. Pürüzsüz teninden mercan rengi dudaklarına ve pembe meme uçlarına kadar her tonunu.

Ayrılmaya çalıştığımda, o da sendeleyerek benimle kapı arasına girdi. Gözlerimi kapı çerçevesinin üst kısmına sabitledim, ama bu onu daha da kızdırdı.

"Beni görebilsen bile umursamazdın," dedi, sesi hafif titriyordu. "Beni çekici bile bulmazsın, değil mi? Çünkü beni hiç sevmiyorsun. Beni sinir bozucu buluyorsun ve... ve benden nefret ediyorsun."

O anda ağlayarak hıçkırmaya başladı.

"Senden nefret etmiyorum," dedim isteksizce, ama onu hafifçe kucaklayana kadar ağlamayı kesmedi. Sırtını okşadım, çıplak vücudunun bana çok fazla değmemesine dikkat ederek. Onu kendime çekmek için güçlü bir dürtü hissetmediğimden değil. Ama bu... onun durumuna saygısızlık olurdu. Ve son derece mantıksız.

"Giysi giymek istemiyorum," diye sızlandı, sonunda gözyaşlarını silmeyi başardığında. Sonra yüzü aydınlandı. "Avcı! Seks yapmalıyız!"

Ondan sonra, onu aceleyle giydirdim, korse bağlamaktan lanet olası gömleğini iliklemeğe kadar her şeye yardım ettim. Son düğmeyi iliklediğimde ayakta uyuyakalmıştı, ama o, ben onun gömleğini iliklerken benim gömleğimi de çekmeye çalışmıştı.

Bu anı, yanaklarıma sıcaklık ve göğsüme bir karıncalanma hissi uyandırıyor.

Astrid, sanki düşüncelerim yüzümde yazılıymış gibi diğer bankta bana kızgın bir şekilde bakıyor. Uyandığından beri büyüsu geri geldi, bu yüzden yine onun ifadelerini sadece belli belirsiz bir şekilde algılayabiliyorum. En azından kokusu biraz yumuşadı, bu da onun kızgınlığının benim onu çıplak görmemle ilgisi olmadığını gösteriyor.

"Hala bulmamız gereken bu kadar çok kanıt varken," diyor, "neden Bahar Sarayı'na gidiyoruz? Ve..." Bir nefes alıyor. "İşim! Beni

beni otelden öylece sürükleyip götürdün? Müşterilerim var..."

"Bunu zaten konuşmuştuk," diyorum. Bu, kıyafet olayıdan önceydi, neden hatırlamadığını bilmiyorum. "Madame Desire ile konuştum ve seni bir süreliğine kaybettiğimiz için hesabına herhangi bir ücret yansıtmasını söyledim. Kızmadı."

Astrid kaşlarını çatı. "Üzölmeliydi. Ben işimde oldukça iyiyim, biliyorsun."

"Sözüne inanıyorum."

Bana değeriendirici bir bakış attı. "Senin gibi biri benim hizmetlerime ihtiyaç duyabilir." Sinirlendim. "Bu ne demek lan?"

"Bana hayatında biraz tutkuya ihtiyacı olan biri gibi geldin."

Ağzımı açıp iğneleyici bir cevap vermek üzereyim, ama dün geceki oldukça canlı teklifini hatırlayınca susuyorum. Bu düşüncenin bana hiç de hoş gelmemesi beni özellikle rahatsız ediyor. Hoş gelmemesi gerekmez mi? Onu avlamak için gönderildim. Neredeyse kalbini göğsünden söküp çıkarmaya çalıştım. Tabii, artık onun katil olmadığını biliyorum, ama yine de...

Ona birkaç kez göz kırpıyorum. Neden böyle bir düşüncüyü kafama takıyorum ki? Dün gece söylediklerini ciddi olarak söylememiştii. Aklını kaçırmıştı. Onu öldürmeye çalışan bir adamdan hoşlanacak hiçbir yanı yok. Üstelik romantizm benim için söz konusu bile değii. Yıllardır öyle. Aşkın duyularımı ne kadar olumsuz etkileyebileceğini öğrendim. Beni aldatılmaya, yalanlara daha kolay inanmaya, yüzeyin altında yatan gerçekleri görmememe neden oluyor. Astrid Snow için yapabileceğim en kötü şey ona aşık olmak. Masumiyetini kanıtlamak için benim zeki ve akli başında olmam gerekiyor. Yalanla gerçeği ayırt edemeyen, şehvetin esiri bir aptal değii.

Daha mantıklı duyularımı toplayarak başımı salladım ve bakışlarımı pencereye çevirdim. "Aşkila ilgilenmiyorum."

O tekrar konuşmadan önce aramızda sessizlik hakim. "Neden olmasın?"

"Yüz yıldır Alfa Konseyi'nin kölesiyim, unuttun mu? Hizmet şartlarım evlenmemi, mülk sahibi olmamı ve normal bir vatandaşın yapacağı çoğu şeyi yapmamı yasaklıyor. Kalıcı bir evim yok. Sürekli şehirden şehire seyahat ediyorum. Üstelik işim tehlikeli. Hayatıma bir sevgili sokarsam... o da tehlikeye girer. Bir ödöl avcısının birinin öfkesinin hedefi olması hiç de nadir bir şey değii. İnsanların kocalarını, karılarını, oğullarını, kızlarını, arkadaşlarını avladım. Bazıları masumdu ve kişisel nedenlerle yargılanmaktan kaçırıyordu. Eğer intikam almak isteyen bir düşman edinirsem, beni cezalandırmak için sevdiğim birine zarar verebilirler. Asla kimseyi bu duruma sokmam. Asla. Sosyal veya duygusal bağlar kurmamın yasak olması bazen canımı sıkıyor, ancak bu kuralın ardındaki mantığı anlıyorum. Avcı olmak

Avcı olmak gizlilik gerektirir. Sadece Alfa Konseyi'ndeki peri kraliyet ailesi gerçek adımı ve geçmişimin ayrıntılarını bilir."

"Ve ben," diyor, dikkatimi tekrar kendisine çekerek. "Bana adını söylemiştin."

Bir iç çekiyorum. "Söyledim. Kendine sakla."

"Tamam." Kokusu yumuşak ve sıcak bir şeyle dalgalanıyor, parlak güneş ışınlarının altında açan elma çiçeklerini hatırlatıyor. Adımı bilen birkaç kişiden biri olduğu için mutlu olabilir mi? Sesi titriyor. "Peki, hizmet süren bittiğinde ne olacak? Aşk mı arayacaksın, yoksa evlenecek misin?"

"Sanmıyoru

m."

"Neden?"

Koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum. Bu konuya nasıl geldik ki? "Aşk konusunda pek iyi deneyimlerim olmadı ve aynı hataları tekrarlamak istemiyorum."

"Ne tür hatalar?"

Göğsüm sıkışır. "Kalbimle kumar oynamak."

Onun bakışlarının ağırlığını hissediyorum ve acı bir acıma kokusu alıyorum. "Borçlanmanla bir ilgisi var mı?" Sesi fısıltıdan biraz daha yüksek.

Dudaklarımı sıkıyorum. Ona cevap vermek zorunda olmadığımı biliyorum. Bu konuşmayı bu kadar uzun sürdürmemin tek bir nedeni var: Astrid'in duygusal durumunu dengede tutmak için kendimden bahsetmek gerekiyor. Bu durumun eninde sonunda çökeceğini biliyorum. O, tanıdığım ilk Crimson Malus bağımlısı değil. Belki de bu sempati dilimi çözüyor.

"Evet."

Kokusu merakla canlanıyor. "Ne oldu?"

Geriye yaslanıp ayak bileğimi tekrar dizime dayadım. "Babam öldüğünde on sekiz yaşındaydım ve bana büyük bir miras bıraktı: Davenport Malikanesi. Ada birleşmeden önce periler gibi yaşlansaydım, hâlâ çocuk sayılırdım. Ama insanlar gibi yaşlandığım için, babamın bana bıraktığı sorumlulukları üstlenebilecek kadar büyük sayıldım."

"Ne kadar oldu?" "Yedi

yıl."

Gözleri hafifçe büyüdü. "O zaman ada birleşmeden önce doğmuş olman gerek. Yine de insan gibi mi yaşlandın?"

Başımı salladım. "Savaş bittiğinde ve duvar yıkıldığında sadece üç yaşındaydım. Sanırım, insan şehrine yakın olmam yaşlanmamı hızlandırdı. Ya da ada birleştiğinde çok küçük olmam."

"Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum."

"Benim ailem de bilmiyordu," diyorum yarı gülerek. Astrid'in Faerwyvae'deki yaşlanma konusunda şaşırmasına şaşırmıyorum. Astrid gibi insan-peri melezleri, adanın birleşmesinden etkilenmeyen tek yaşlananlar gibi görünüyor. Bildiğimiz kadarıyla, yarı periler her zaman insanlarla aynı hızda yaşıyor ve sadece olgunluğa ulaştıklarında yaşlanma duruyor. Geri kalanımız için ise, henüz çözemediğimiz birçok gizem var.

Ada, insanları faelerden ayıran duvarla bölündüğü zaman, insanlar dünyanın diğer yerlerinde olduğu gibi yaşlanırken, safkan faeler olgunluğa ulaşana kadar çok yavaş yaşıyorlardı. Olgunluğa ulaştıklarında ise ya yaşlanmayı durduruyorlardı ya da öncekinden daha da yavaş yaşıyorlardı. Ada yirmi iki yıl önce birleştiğinde, insanlar ve faeler birbirlerini garip ve yeni şekillerde etkilemeye başladılar. Birleşmeden sonra doğan birçok safkan peri, olgunluğa ulaşana kadar insanlara benzer bir hızda yaşlanırken, insanlar, özellikle perilerle yakın ilişkisi olanlar, yaşlanma sürecinde yavaşlama yaşadı.

"Peki, bir ayı yavrusu olarak bir mağarada yaşarken, bir şekilde kaybettiğin bir servetin varisi oldun?"

Bu soru kalbimi sıkıştırdı. Önce ona konuşmaktan nefret ettiğim bir şeyi anlatmadan cevap veremem. Yavaş ve derin bir nefes verdim. "Annem ben altı yaşındayken öldü."

Astrid'in kokusu yoğunlaşır. "Çok üzgünüm, Torben."

Sanki onun acıma duygusunun rahatsız edici ağırlığını ortadan kaldıracakmış gibi koltuğumda kıpırdanıyorum. "Evet, onun ölümü hem beni hem de babamı çok korkuttu. Faerwyvae o zamanlar birleşeli sadece üç yıl olmuştu ve ada hâlâ uyum sürecindeydi. Yeni sınırlar çiziliyordu. Duvar yıkıldıktan sonra taşınmak zorunda kalan saraylar iklim ve arazi değişikliklerine uyum sağlamaya çalışıyordu."

"O zamanlar daha yeni doğmuştum," diyor Astrid, "o yüzden o dönemdeki durumları pek hatırlamıyorum."

"En azından çalkantılı zamanlardı, ama ailem, aynı küçük mağarada kalırsak savaş sonrası değişikliklerle ilgili her şeyden uzak durabileceğimizi düşünüyordu. Ta ki yakınlarla bir insan şehri inşa edilene kadar. Ondan sonra, eskiden huzurlu ormanlarımızda düzenli olarak beklenmedik misafirler görmeye başladık. Daha da kötüsü, etrafımızdaki arazi kelimenin tam anlamıyla değişti. Birleşme öncesinde, sığınağımız Toprak Sarayı'ndaydı. Savaştan sonra Toprak Sarayı güneye taşındı ve yaşadığımız toprakları Bahar ele geçirdi. Sonsuz bahar ilk başta güzeldi, ama kış uykusuna yatma zamanı geldiğinde işler zorlaştı. Enerji farklıydı. Toprak Sarayı, yerleşip dinlenmeyi kolaylaştıran sabit bir doğaya sahipken, Bahar Sarayı sürekli yenilenme ve yeniden doğuş halindeydi. Hayat, ışık ve renk. Üç yıl boyunca uyum sağlamaya çalışıp başarısız olduktan sonra, Toprak Sarayı'nın taşındığı güneye göç etmeye karar verdik. Ama yolda..."

Boğazım düğümlenir.

Aniden patlayan bir öfke, sivri bir diken gibi kalbimi deldi. Neden bunu anlatıyorum ki? Astrid'in kendi acısını hissetmemesi için neden kendimi bu anılara, bu eski acılara ve ıstıraplara maruz bırakıyorum? Kadına baktım ve onu koltuğunun kenarında, ellerini kalbine bastırmış halde buldum.

Kızgınlığım yumuşar.

Sanırım bir sonraki kısmı anlatabilirim. Onun için.

“Yolda, annem gizli bir ayı tuzağına bastı. *Demirden yapılmış* bir ayı tuzağı. Birleşmeden önce insanlara ait olan topraklarda bulunuyordu. Savaştan sonra adadaki tüm demiri yok etmek için her türlü çaba gösterilmesine rağmen, hiçbir şeyin kazara geride kalmadığını düşünmek aptalcaydı. Babam ve ben yardım bulduğumuzda, artık çok geçti. Annem demir zehirlenmesinden öldü.”

Boğazım yine sıkışıyor, hafif bir öksürükle temizliyorum. Bakışlarımı pencereye çeviriyorum ve altın rengi kum tepeleri yerini bahar bahçesinin pembe ve yeşil renklerine bırakmış. Yakında durağımıza varacağımızı bilmek beni daha çok endişelendiriyor mu, yoksa rahatlatıyor mu, emin değilim. Bir yanımda bu lanet olası sohbetten kurtulmak isterken, diğer yanımda ise bir sonraki durağımızın geçmişin hikayelerinden çok daha zor olabileceğini biliyor. Ayrıca, Astrid'e şimdi söylemezsem, varır varmaz muhtemelen soracaktır. Sohbetimizin tüm bu zaman boyunca etrafında döndüğü yere gidiyoruz.

"Annen öldükten sonra ne yaptın?" diye soruyor Astrid.

“Bahar Sarayı'ndaki yuvamıza döndük, ama çok geçmeden babam toplum içine girmenin bizim için daha güvenli olacağına karar verdi. Dahası, bence o, kaybettiği hayatından, annemle paylaştığımız hayattan kendini koparmak için ne gerekiyorsa yapmaya kararlıydı. Onu düşünmeden seelie formunda kalmaya tahammül edemiyordu. Böylece ilk kez seelie formumuza geçtik ve en yakın şehre girdik. Annemin ölümünün tek bir yararı vardı, ama buna yarar demek bile istemiyorum. Onun ölümü, bizim peri kraliyet ailesinin bulup imha edemediği yasadışı bir metalden kaynaklandığı için, kaybımız için maddi tazminat aldık. Bu sayede, biraz servetle topluma girebildik. İkimiz de modern toplumun kurallarını hızla öğrendik. Babam sonunda şehrin hemen dışında eski bir malikane ve çevresindeki tarlaları satın aldı. Orayı Davenport Malikanesi adını verdi. Birkaç yeni çilek çeşidine yatırım yaptıktan sonra malikanemiz gelişmeye başladı.

Astrid'in yüzü aydınlanır. "Çiftliğinde çilek mi yetiştiriyordun?"

Yüzümde hafif bir gülümseme belirir. "En iyisi. Parlak, dolgun ve meşhur tatlılığıyla."

"Dur! Sen... Sen Davenport Berries'in kızıydın! Davenport Berries'i çocukluğumdan hatırlıyorum." Dudakları çatılır. "Son birkaç yıldır neden görmediğimi şimdi anlıyorum. Sarayda yaşadığım ve pazara gitmediğim için olduğunu sanıyordum."

Başımı salladım. "Her şeyimi kumarda kaybettim, çiftlikleri de kaybettim. Kimse benim yerime onları bakmadı. Ondan önce de mahsulleri kaybetmiştim. Babam öldüğünde, çilek mahsullerimiz de öldü. Biri onlara bir lanet koymuştu, muhtemelen babamın ölümünden ve bunun mülkü savunmasız bırakmasından yararlanmak isteyen bir rakipti. Mülkü yönetmeye hiç hazır değildim. Lanetli mahsuller ve bunun sonucunda mali durumun çökmesi ise işleri daha da zorlaştırdı. Ancak o zaman kumar oynamayı keşfettim."

Bu anı hatırladıkça midem bulanıyor. "Her şey masumane bir şekilde başladı. Sorumluluklarımdan kaçmak için kumarhanelere gitmeye başladım. Kısa sürede, özellikle bazı kart oyunlarında koku alma duyumu kullanarak üstünlük sağlayabileceğimi keşfettim. O günlerde her zaman seelie formumu koruduğum için kimse benim bir ayı şekil değiştiren olduğumu bilmiyordu. Sadece bir peri olduğumu biliyorlardı, yalanları koklayarak tespit edebildiğimi bilmiyorlardı. Kumar faaliyetlerimden maddi kazanç elde etmem uzun sürmedi ve bu benim için bir istikrar kaynağı oldu. Güç. Kontrol. Maddi olarak toparlanabildim, yeni ekinler satın alabildim, eski arazilerdeki zarar görmüş toprağı iyileştirmek için karşı büyüler yaptırabildim. Babamın bana bırakmak istediğı servete ulaşmaktan çok uzaktım, ama yavaş yavaş yaklaşıyordum. Ne yazık ki, tam o sırada aşık oldum."

Astrid yüzünü buruşturur. "Ne oldu?"

"Shannon Barrister oldu." Adını bile söylemek ağzıma acı bir tat bırakıyor. "Babamın bana bıraktığı görevi tam olarak yerine getirebilmek için bir eşe ihtiyacım olduğunu biliyordum. O zamana kadar toplumun kurallarını anlamıştım ve en önemli beklentilerden biri evlilik ve bir varis sahibi olmaktı. Görevim gereğı Bayan Barrister'a kur yapmaya başladım, ama kısa sürede birbirimize aşık olduk. Aramızda tek bir engel vardı. Ailesi, yıllık geliri 80 bin pound'dan az olan biriyle evlenmeme izin vermezdi. Davenport Malikanesi hâlâ toparlanma aşamasındaydı, bu yüzden henüz o seviyeye gelmemiştim, ama yakında geleceğimi biliyordum. Sabırlı olsaydım, her şeyimi kaybetmeme neden olan hatayı asla yapmazdım. Bunun yerine, açgözlülüğümün beni yönlendirmesine izin verdim. Birkaç riskli bahisle servetimi artırayabileceğimi biliyordum. Bayan Barrister beni cesaretlendirdi ve bir an önce evlenmek istediğini söyledi. Benim keskin koku alma duyumu ve bunun insanların yalan söyleyip söylemediğini anlamama nasıl yardımcı olduğunu bilen tek kişi oydu. Kart oyunlarında yalanları koklamak için sihrimi kullandığımı ona hiç itiraf etmedim, ama o bunu tahmin etmiş olmalı.

Astrid alt dudağını ısırıldı. "O... seni ihanet mi etti?"

"Evet," diyorum, itiraf etmekten nefret etsem de. O kadar kör olduğumu itiraf etmekten nefret ediyorum. O kadar aptalca kendime güveniyordum ki, sevgilimin yalan söyleyip söylemediğini koklayarak anlamadım. "Bayan Barrister, iki şehir ötedeki en ünlü kumarbazlardan biriyle oynamam için beni cesaretlendirdi. Frank Host, riskli bahisleriyle ünlüydü. Ara sıra büyük kayıplar yaşıyordu, ama kazandıkları daha fazlaydı. O kadar büyük ki, o zamanlar inanılmaz bir servete sahipti. Alınmaya hazır bir servet.

tam da ihtiyacım olan rakipti. Kendisi kadar pervasız bir kumarbazla oynayacak kadar pervasız biri. Bluf ve yalanlarla oynadığımız sürece kazanabilirdim."

"Ama kazanamadın, değil mi?"

"Hayır. Bayan Barrister, Bay Host'a yalanları hissedebildiğimi söyledi. O da bu bilgiyi kullanarak oyun sırasında duygularını kasıtlı olarak değiştirdi. Sahip olduğum paranın on katını bahse girdim ve kaybettim. Shannon Barrister, iki ay sonra Frank Host ile evlendi."

Astrid'in ağzı açık kalır. "Bu... bu çok alçakça." Omuz silkiyorum.

O koltuğuna çöküp kollarını kavuşturur. "Shannon Barrister'dan nefret ediyorum, onu tanımıyorum bile. Senin bu kadar huysuz olmana şaşmamalı."

Kaşlarımı kaldırdım. "Huysuz mu?"

Benim bakışlarımla karşılaşınca, hakaretine özür diler gibi davranmadı. "Ama bunun aşk olmadığını biliyorsun, Torben. O seni kesinlikle sevmiyordu ve senin ona olan duygularını kullandı. Sana kötü davrandığını kabul ediyorum, ama bu deneyimin seni aşktan vazgeçirmesine izin vermemelisin."

"Bu konuda uzman mısın?"

Bana küçümseyen bir bakış atıyor. "Ben çöpçatanım."

"Başkalarına aşık olmalarına yardım etmek dışında. Kendin hakkında bir şey biliyor musun?" Ses tonum alaycı olmak için ama onun cevabını beklerken kendimi gergin hissediyorum. Neden onun aşk hayatı hakkında bu kadar meraklıyım?

Biraz çekiniyor. "Şey, hayır. Aşktan vazgeçtim. Herkes benden kendi yansımasını gördüğü için romantizm bulamıyorum."

"Bu yüzden mi Kraliçe Tris'in yeğenini reddettin?"

Kokusu keskinleşir. "Aynen o yüzden. Beni gerçekten tanımayan birini asla sevemem. Ki bu herkes için geçerli. Bu yüzden insanlardan çok hayvanları seviyorum..." Elini ağzına kapatır ve kokusu panikle karışır. "Olamaz! Yavru kediler! Onlara veda edemedim bile. Benim olmadan ne yapacaklar?"

Gözlerimi deviriyorum. Sokak hayvanlarının, bir ara sokakta en kaliteli somon balığıyla beslenmeye ihtiyacı olmadığını hatırlatmak üzereyim, ama gözleri yaşlarla dolmaya başlayınca ve kokusu kederle dolunca, sert içgüdülerimi bir kenara itiyorum. Bunun yerine, yanımdaki bankta duran küçük, battaniyeyle örtülü sandığı alıyorum.

Homurdanarak iç çekerek, sandığı yanına koyup battaniyeyi kaldırıyorum.

Parmaklıkları sandığa ve içinde birbirine sokulmuş uyuyan beş kedi figürüne gözlerini kırptı. Titrek bir gülümsemeyle bana bakarken gözleri daha da parladı. "Onları getirdin mi?"

"Çünkü onlardan bahsedip duruyordun." Dün gece birkaç kez kedileri geride bıraktığımız için şikayet etmişti, bu sabah da onu tren istasyonuna götürmeden önce kısa bir süre uyandığında yine şikayet etmişti. Gerçi, önceki geceki diğer konuşmalarımızın çoğunu hatırlamıyorsa, bunu da hatırlamıyordur herhalde. Uyuyan bedenini, bir kutu kediyi ve iki valizi alıp şehrin öbür ucundaki Irridae İstasyonu'na taşımak ne kadar zor olduğunu da anlamıyor.

Yavru kedilerden ikisi uyanır ve Astrid, onların kucağına tırmanmaları için kutuyu açar. Kokusu canlanır. Aroması o kadar baş döndürücüdür ki, kalbimde garip bir his uyandırır.

Gazetemi kaldırıp okumaya devam ediyorum. Artık kedilerin burada olduğunu bildiği için sohbet etmek için bana ihtiyacı yok. Neden onu uyandırdığımda bu lanet yaratıkları göstermedim ki?

"Biliyor musun, Torben," diyor Astrid, broşürlerimin diğer tarafından. Öne eğiliyor ve ben pes edip gözlerine bakana kadar kağıdımı aşağı çekiyor.

"Ne?" Onun gerçek yüzünü gördüğümde nefesim kesildi. Yüzümde şaşkınlık belli olmasın diye uğraştım.

Mercanköşk rengi dudakları alaycı bir gülümsemeye bürünür. "Sanırım senden hoşlanmaya başlıyorum."

Bunun üzerine kağıdı bırakır ve tüm dikkatini kediciklere verir. Onun kediciklerle oynamasını, yumuşak vücutlarını yanağına sürmesini izlerim, sözleri kafamda yankılanır. Bunların bir anlamı olmadığını biliyorum. Alay ediyordu. Dalga geçiyordu. O benden *hoşlanmıyor*. Neden umurumda olsun ki?

Bakışlarımı kağıda çevirip onu bir kez daha görüş alanımdan çıkarırım. Gözlerimin önündeki kelimelere ne kadar odaklanmaya çalışsam da, kulaklarımda çınlayan kelimeler öncelik kazanır. Yine de, kağıtların aramızda bir bariyer oluşturmasına minnettarım, en azından dudaklarımı kıvrıran hain gülümsemeyi saklamak için.

ASTRID

Torben ve ben, büyümüş otlarla kaplı bir yürüyüş yolundan geçerek, tahta ile kapatılmış geniş bir binaya doğru ilerliyoruz. "Evime hoş geldin," diyor Torben yorgun bir nefesle. "Davenport Malikanesi."

Soyulmuş boya, sarmaşıklarla kaplı duvarlar, ön merdivenleri neredeyse tamamen kaplamış çalılar karşısında yüzümü buruşturuyorum. Madeline omzumda mırıldanıyor. Kardeşleri ve anne kedisi Torben'in taşıdığı sandıkta uyuyorlar. Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bahar Sarayı'na bunun için mi geldik?"

"Tam olarak değil." Torben, sandığı ve iki valizi ön merdivenlerin altına koydu, sonra devasa çift kapıya doğru büyük adımlarla yürüdü. Kapı çerçevesine çakılmış tahta kalaslardan birini elleriyle kavradı ve tek bir hareketle kapıyı açtı. "Daha çok kalacak bir yere ihtiyacımız var. Ücret ödemek zorunda kalmayacağımız bir yer. Alfa Konseyi'ne yapılan tüm ödemeler, yerimizi kolayca tespit etmelerini sağlıyor. Artık Kraliçe Tris'ten şüpheleniyoruz, Alfa Konseyi'nin bile yerimizi bilmemesini sağlamalıyız."

Ben iç çekerim. "Oh, Kraliçe Tris'ten şüpheleniyoruz diye mi? Ben onu başından beri şüpheli buluyordum."

Cevap vermez, sadece başka bir tahtayı çeker.

"Alfa Konseyi'nin parasını kullanamıyorsak, tren biletini nasıl ödedik?"

"Madame Desire'dan az miktarda kredi karşılığında opal çipleri aldım. Ama bunları idareli kullanmalıyız, bu yüzden burada kalıyoruz, lüks bir otelde değil." Bir sonraki tahtayı çıkarırken omzunun üzerinden bakarak sordu. "Bu konaklama yerini kendinize layık görmediğiniz için mi soruyorsunuz, Majesteleri?"

Ona sert bir bakış attım. "Bir daha bana öyle deme. Hayır, bu konaklama yerini gayet iyi buluyorum." Sözlerimi kanıtlamak için, Madeline'in omzundan düşmemesi için avucumu onun altına koyarak kapıya doğru ilk adımı attım. Torben eğlenerek sırtıttı, sonra dikkatini tahtalara geri verdi. Bu fırsatı değerlendirerek etrafımıza dikkatli bir bakış attım. Terk edilmiş bir malikanede kalmaktan çekinmiyorum. Daha çok böyle bir yerin güvenliği konusunda endişeliyim. Ama etrafa bakındığımda, bakımsız bir çim, dağınık ağaçlar ve kendi iyiliği için fazla büyümüş çalılar dışında daha kötü bir şey görmüyorum. Buraya gelirken arabadan çok az ev gördüm, sadece pembe ve beyaz meyve çiçekleriyle süslenmiş muhteşem yeşil bir kırsal manzara vardı. Araba bizi yolun bir mil aşağısında indirdi ve buradan buraya kadar sadece birkaç kır evi gördük. Şu anda bulunduğumuz yerden başka evin izi yok. Meraklı komşular da yok.

Yine de kendimi açıkta hissediyorum. Torben bana Spring'e gideceğimizi söylediğinden beri böyle hissediyorum. "Buraya gelmemiz doğru mu? Eğer tüm peri kraliyet ailesi senin gerçek kimliğini ve geçmişini biliyorsa, Tris de Davenport Malikanesi'ni biliyor olmalı. Eğer senin cezanı veren oysa, muhtemelen bu konuda herkesten daha fazla bilgi sahibidir."

"O bunu çok iyi biliyor." Son tahtayı çıkarırken sözleri bir homurtuyla bitti. "O bu yerin sahibi."

Ağzım açık kaldı. "Ne?"

İki kapı artık tahta ile kapatılmadığı için, kapı kollarından birini çevirdi. Kapı açılmayınca, omzunu kapıya dayadı ve tekrar denedi. Sonunda kapı açıldı. İçeri girmeye hiç niyetli değilmiş gibi, karanlığa bakakaldı.

Madeline'i omzumdan çekip daha iyi tutabileceğim göğsüme yaslayarak, kalan basamakları çıkıp Torben'e öfkeyle bakarak, "Tris'in evinde kalmak nasıl iyi bir fikir olabilir?" diye bağırdım.

O, karanlık antreye bakmaya devam ediyor, elleri yumruk halinde, omuzları gergin. "Bu ev onun olabilir," diyor biraz dalgın bir şekilde, "ama bu sadece benim sahip olduğum tüm mallara, sahip olduğumdan daha fazla para kumarda kaybettiğim için el konulduğu için. Borcum ve cezam onun yetki alanına girdiğinden, mülkün tapusu otomatik olarak ona geçti."

"Bu yine de neden burada güvende olduğumuzu açıklamıyor."

"O bu mülkü kullanmıyor," diyor. "Mülk onun adına geçtikten sonra tek bir şey bile yapmadı."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Çenesi bir yandan diğer yana kaydı. "İkinci pazarlığımızı yaptığımızda bana öyle söyledi."

Yutkundum. "İkinci anlaşma mı?"

Sonunda, bakışlarını bana çevirdi. "İlk anlaşmamız, ona senin kalbini getirmem karşılığında Huntsman olarak cezamın sona ermesi idi. İkinci anlaşmamız ise, görevimi tamamladıktan sonra arabamı ona teslim edersem Davenport Malikanesi'ni bana geri vereceğiydi. Borçlarımı ödeyip cezamın sonuna geldiğimde malikaneyi geri almayı hedeflediğimi biliyordu. İkinci anlaşmamızı yaptığımızda, malikaneyi tahta ile kapattırmak dışında henüz hiçbir şey yapmadığını itiraf etti. Arabamı ona veririm, geri almam gerekmeden malikaneyi bana iade edeceğini söz verdi."

Ona keskin bir bakış attım. "Demek onu kaybetmeye bu kadar üzüldüğünün gerçek nedeni buydu."

"Evet." Merdivenlerin dibinden bagajlarımızı ve kedi kafesini alır, sonra eve girer. "Bizi burada bulan olursa, suçunu kanıtlayacaktır. Marybeth gerçekten ona hizmet ediyorsa, Irridae'de olanları çoktan rapor etmiştir."

Tris şimdiye kadar onu şüphelendirdiğimizi tahmin etmiş olacaktır. Buraya geldiğimizi de tahmin etmiş olabilir. Akıllıysa, kendini ele vermemek için dikkatli davranacaktır. Akıllı değilse ve peşimize birini gönderirse, onunla çabucak hallederim ve ona karşı daha fazla kanıtım olur.”

"Bu pek de rahatlatıcı değil." Madeline'i daha sıkı tutarak onun ardından malikaneye giriyorum. Toz ve küf kokusu burnumu dolduruyor. Torben için koku çok daha kötü olmalı. Öksürük krizini bastırarak, "Ayrıca, bu pek de iyi bir plan değil. Lütfen, üvey annemi yem olarak kullanmaktan daha iyi bir planın olduğunu söyle." diyorum.

"Bir planım var." Torben fuaye boyunca ilerlerken, ben de ona olabildiğince yakın kalmaya çalışıyorum. Tek ışık kaynağımız, tahta ile kapatılmış pencerelerden sızan zayıf ışık. Koridorda açık kapılar var ve bir salon, büyük bir yemek odası ve bir çalışma odası görünüyor. Odalar, birkaç parça mobilya dışında neredeyse boş ve hepsi tozlu çarşaflarla örtülü. Giriş holü, iki devasa maun merdivenin bulunduğu geniş bir alana açılıyor. Sağ taraftan onu takip etmem için işaret ediyor.

Merdivenleri çıkarken sırtına öfkeyle bakıyorum. "Planını paylaşmak ister misin, Avcı?"

Her adımını yavaş ve gergin atıyor. Sesini alçak tutuyor. Muhtemelen ürkütücü bir yankı oluşmasını önlemek için. "Mümkün olduğunca çabuk Kraliçe Tris'e rapor vermeliyim. Raporu verdikten sonra ihtiyacımız olan kanıt bulmaya çalışacağım."

"Nasıl? Bu tehlikeli değil mi? Marybeth, Fairweather Sarayı'na dönmek için Chariot'u kullandıysa, Tris bizim birlikte çalıştığımızı zaten biliyor. Marybeth'e, masumiyetimi kanıtlamama yardım ettiğini söyledim. Tris, ondan şüphelendiğini düşünürse, ona karşı kanıt toplamaya fırsat vermeden seni hemen öldürebilir."

"Bu bir risk," dedi, "ama o kadar akıllı ki, bu kadar aceleci davranmaz. Mümkün olduğunca masum görünmeye çalışacaktır. Onunla konuşurken, duyularımı açık tutacağım ve yalanlarını koklayacağım. Onda duygusal bir tepki uyandıracak şeyler söyleyeceğim. Suçluysa beni aldatmaya çalışacağı soruları seçeceğim. Başarırsam, ondan itiraf alacağım."

"Ya işe yaramazsa?"

"O zaman mümkün olduğunca fazla bilgi toplayıp Alfa Konseyi'ndeki diğer kraliyet üyelerine sunacağım. Soruşturma açılması için yeterli kanıt sunarsak, Kraliçe Tris aleyhine dava açacaklar."

"Bunu yapmak için yeterince zamanımız var mı?" Kalan zamanın ne kadar az olduğunu düşününce midem bulanıyor. On yedinci güne kadar tam on gün var. Torben, Alfa Konseyi'ni Tris'i potansiyel cinayet zanlısı olarak soruşturmaya ikna etse bile, Torben'i öldürmeden önce Tris'i Torben'le yaptığı anlaşmayı iptal etmeye zorlayabilecekler mi? Ya da... ya da sonuç ne olursa olsun beni yine de ona geri götürmeyi planlıyor mu?

Ona verdiğim sözü hatırladıkça göğsüm sıkışıyor — zamanı geldiğinde onunla birlikte gideceğime dair verdiğim sözü. O sözü verdiğimde, bunu yapmak çok önemli görünüyordu. Torben'i geçici bir müttefikim olması için ikna etmek için çaresizce yaptığım bir teklif. Ama yine de... o ve ben bağlayıcı bir anlaşma yapmadık. Ben söz verdim, ama o resmi olarak kabul etmedi.

Merdivenlerin tepesine vardığımızda Torben doğrudan kapalı bir kapıya yönelir ve onu açar. Onu odaya takip ederim. Bu oda, alt katta gördüğüm diğer odalardan daha fazla mobilyaya sahiptir. Kumaşla örtülü şekillere bakılırsa, dört direkli bir yatak, bir şifonyer, bir sandık ve bir gardırop vardır.

Torben sandığı ve valizleri yatağın üzerine koyar ve odanın karşısına geçerek güve yemiş perdeleri açar. Uzak duvarda dört kanatlı pencere var. Her biri çapraz olarak tek bir tahta ile kapatılmış, odaya bol miktarda güneş ışığı giriyor. Torben, her bir pencerenin alt kanadını kaldırarak, boğucu ve küflü havanın biraz olsun dışarı çıkmasını sağlar. Tüm pencereleri açtıktan sonra, son pencerenin önünde durur. Dışarıya bakarken yüzünde uzaklara dalmış bir ifade belirir.

Aramızda ağır bir sessizlik çöküyor, ta ki uyanmış kedi yavrularının sesleri bu sessizliği bozana kadar. Madeline'i yatağa yatırıp sandığın kapağını açıyorum. Anne kedi uzun bir esnemeye vücudunu gerip gerginliğini atıyor. Abernathy uyumaya devam ederken, Natalie ve Grigg sandıktan sevinçle atlayıp yatağı keşfetmeye başlıyorlar. "Bu kimin odasıydı?"

"Benim," der, hala pencereden dışarı bakarak.

"Biz buradayken burada mı kalacaksın?" "Hayır. Ben salonda kalacağım. Bu oda sizin için."

Neden yatak odaları varken salonda kalıyor diye sormak üzereydim, ama onun kasvetli havası dilimi tuttu. Trende bana anlattıklarından sonra, burada olmanın ne kadar zor olduğunu tahmin etmek zor değil. Burası, ölen babasının ona bıraktığı ev. Pervasız bir bahisle kaybettiği ev. Yanlış bir aşk adına yaptığı bir bahis. Bu malikanenin bu kadar bakımsız halini görmek ona acı veriyor olmalı, içinde saklı acı hatıralar ise cabası.

Aniden onun yanına gidip, onu teselli etmek için omzuna dokunmak ya da parmaklarımı onun parmaklarının arasına sokmak istiyorum. Bu düşünceyi kafamdan atıp, onun en uzak olduğu pencereye yaklaşıyorum. Yine de aramızdaki mesafe ağır geliyor. Belki de bugün bana anlattığı şeyler yüzündendir. Bu kadar özel konuları benimle paylaşmasının onun için bir anlamı olduğunu düşünmek aptallık olur.

Ve yine de... Onu farklı görmeden edemiyorum. Sert kenarlarında bir yumuşaklık görüyorum. Huysuz tavırlarında bir sıcaklık. Kaslı göğsünün içinde saklı bir yufka yürek. Bu anda, ona karşı bir şekilde oluşturduğum o garip izlenimi neredeyse görebiliyorum — bir zayıflık, bir kırılmalık. Ama her zaman olduğu gibi, onu görebildiğimde, sanki onu hiç temsil etmiyormuş gibi, çok zayıf geliyor. Gözlerimin önünde kayboluyor ve y e r i n i geniş omuzları, yontulmuş

uyukları, keskin çenesi. Hayır, bu adam hiç de zayıf değil. O güçlü. Stoacı, evet, ama güçlü. Zeki. Ve saçlarındaki o güzel bakır rengi...

Onu izlediğimi fark edince, bakışlarımı pencereye çeviriyorum. Neyse ki Torben beni hiç fark etmemiş gibi görünüyor ve manzarayı izlemeye devam ediyor. İçeri giren esinti, vücudumu saran ani sıcaklığı soğutuyor ve taze kesilmiş çim ve kiraz çiçeklerinin kokusunu taşıyor. Pencerenin önündeki tahtanın altından, güneşin aydınlattığı kırsal alanı görebiliyorum. Uzakta, yemyeşil tepeler görüş alanımın genişliğini kaplıyor. Tepelerin şekli başımı yana çeviriyor. Tanıdık geliyorlar. Ama istasyondan indiğimizden beri her şey tanıdık geliyor.

Torben'e bakıyorum. "Burası Bahar Sarayı'nın hangi kısmı?"

Kafasını sanki zihnini boşaltmak istercesine salladı, sonra pencereden uzaklaştı. Kollarını kavuşturup pencere pervazına yaslandı. "Dewberry'deyiz. Şehrin hemen dışında..."

"Larklawn," diye aynı anda söylüyoruz. "Seelie formunu aldıktan sonra ilk yaşadığın şehir burası mı?"

"Evet."

"Annen öldükten sonra... altı yaşındayken." Başını salladı.

"Yani on dokuz yıl önce."

"Yaklaşık olarak." Bana değerlendiren bir bakış attı. "Buraya daha önce geldin mi?"

Ona birkaç kez göz kırparak, geçmişiyile ilgili anlattıklarını yeni bir bakış açısıyla değerlendiriyorum. "Evet, burada doğdum. Dewberry Gölü'nde."

Şaşkınlıkla başını geriye çekiyor. "Öyle miydin?"

İsteksizce başımı sallıyorum. Doğduğum yer, hakkında düşünmek bile istemediğim, konuşmak ise hiç istemediğim bir konudur. Ama Torben'in benimle paylaştığı tüm kişisel detayları düşününce, ben de aynısını yapabilirim. "Annem bir göl perisiydi, Dewberry Gölü'nün ruhuydu."

"Annen Dewberry Gölü perisi miydi? Şu ünlü peri mi?" "İnsanları kendi yansımalarına aşık edip boğarak," dudaklarımı büzerek cümlemi tamamladım. "Oydu. Şimdi benim korkunç büyümü kimden aldığımı anladın."

Torben bana şaşkın gözlerle bakıyor. "Baban nasıl onunla bir çocuk yapabildi?"

Omuz silkiyorum. "Babam ayrıntıları hiç anlatmadı ve ben de sormayacaktım. Tek bildiğim, babam onu resmederken aşık oldukları. İlk başta, babam onun sıradan bir göl olduğunu düşünmüş ve Larklawn şehrinde dolaşan ürkütücü hikayelerin kaynağını resmetmek istemiş. Bilmediği şey, o gölün annemin seelie formu olduğuydu. Ama resmini bitirmek için geri döndüğünde, annemin seelie formunu görmüş. Her zaman annemin

korkunç derecede güzel olduğunu ve ondan asla tehlikede olmadığını söylerdi. Beni her zaman gerçek halimle görebildiğinden, onun peri büyüüne karşı bağışık olduğunu düşünmüşümdür."

"Annen seni terk etti, değil mi?" Kaşları sempatiyle çatıldı.

"Elbette," diyorum, annemi düşündüğümde kalbimi her zaman dolduran öfkeyi gizlemek için alaycı bir tonla. "Beni doğuran kadına o kadar kötü bir izlenim bıraktım ki, benimle bir yıl bile kalmadı. Sonunda beni göl kıyısında babamın bulması için bıraktı. Babam neredeyse her gün ziyarete geliyordu, ama beni annemle birlikte gölden çıkmak istemeyen bir halde bulduğunda, beni eve götürdü. Sana anlattığım anı, babamın beni kürk mantoya sardığı anı."

Boğazımda ani bir ağrı hissediyorum. Gözlerim manzarayı tarıyor ve ağaçların altında parıldayan mavi bir iz arıyorum. Dewberry Gölü buralarda bir yerde olmalı. Gitmek istemiyorum ama. Babam beni kalpsiz annemden kurtardığı günden sonra o göle bir daha hiç gitmedik ve ben de buna memnunum. Beni acımasızca terk eden perilere karşı hiçbir sevgi beslemiyorum.

Gözlerimi kapatıp kendimi pencereden uzaklaştırıyorum. Torben'e baktığımda, beni anlamadığım bir ifadeyle izlediğini görüyorum. Vücudundaki her kas gergin, gözleri fal taşı gibi açılmış, kaşları şaşkınlık gibi bir ifadeyle çatılmış. Onun yoğun bakışları altında geri çekiliyorum. "Ne oldu?"

Boğazını temizler ve gözlerini benden ayırır. "Üzgünüm," der başını sallayarak. "Düşüncelere dalmıştım. Annenin yaptığı şey için de üzgünüm." Dikkatini odanın diğer tarafındaki kapıya çevirir ve ona doğru büyük adımlarla yürür. Tam gidecek sanırım diye düşündüğüm anda, kapının altında durur ve bana bakar. "Dewberry Gölü'nün yok olduğunu biliyor musun?"

Nefesim kesildi.

Cevabı yüzümden okumuş olmalı ki, gözleri aşağıya doğru kaydı. "Orada artık şehir evleri var. Göl üç yıldır yok."

Bu demek oluyor ki... annem öldü mü? Bu düşünce kalbimi parçalıyor. Neden umurumda olsun ki? Neden umursamalıyım ki? Neden umursamalıyım ki? Onun hayatını bin kez verirdim, yeter ki babamı geri getirebilseydim.

Sesimi hissettiğimden çok daha neşeli çıkarmaya çalışıyorum. "İyi kurtuldun. Sanırım bu, masum göl ziyaretçileri için daha az kayıp anlamına gelir. Ama neyi garip buluyorum biliyor musun? Sen ve ben aynı zamanda Larklawn'da yaşamış olmalıyız. En azından kısa bir süreliğine. Ama hiç tanışmadık." Konuyu değiştirmek için bariz bir girişim.

Neyse ki Torben buna izin veriyor. Yanı başına bir gülümsemeyle, "Gerçekten garip," diyor ve beni odamda yalnız bırakıyor.

ASTRID

Soğuk terler içinde uyanıyorum, vücudum titriyor. Nerede olduğumu anlamam birkaç dakika sürüyor. Burası Department Sloth'taki yatak odam değil, Lust'ta Huntsman ile paylaştığım oda da değil. Torben'in düşünceleri kafamı biraz netleştiriyor.

Doğru. Davenport Malikanesi'ndeyim. Onun odasında. Onun yatağında.

Uykuya daldığımı zar zor hatırlıyorum, sadece gece çökmeden önce büyük bir yorgunluk dalgası bastırdığını hatırlıyorum. Bu ani yorgunluğun nedenini biliyordum; Crimson Malus eksikliğinden muzdariptim. Ondan önce bile, tentürümü yerine koyacak bir yol bulmam gerektiğini çok iyi biliyordum, hem de çabuk. Torben meşgulken malikaneden gizlice çıkıp fae meyvesini aramayı planlamıştım. Ama Torben yatak için temiz çarşaf lar bulup otelden getirdiği yetersiz yiyecekleri bana verene kadar, neredeyse hareket edemiyordum. Tek yapabildiğim yatağa tırmanıp gözlerimi kapatmaktı.

Şimdi uyanmışken, Crimson Malus'u bulamadan uykuya daldığım için pişmanım. Tentürümün kırıldığı için pişmanım. Pişmanım...

Bir anı dalgası beni sardı. Şişemin yere düşmesi. Sonrasında babamın ölümünün acısını yeniden yaşamak zorunda kaldığım için hissettiğim keder. Marybeth'in itirafını duyduğumda hissettiğim öfke. Şu anda aynı duygular içimi kaplıyor. Keder, öfke, acı, nefret. Gözlerimi sıkıca kapatıp yan dönüyorum, yüzümü küflü yastığa gömüyorum, sanki bu istenmeyen duyguları yok edecekmiş gibi. Ama tek başardığım midemi bulandırmak oluyor.

Dudaklarımı ısırıp mide bulantısının geçmesini bekliyorum. Geçince, öncekinden daha fazla terle kaplıyım, altımdaki çarşaf lar sıırılsıklam. Rahatsızlıktan inliyorum.

Omzuma hafif bir ağırlık biniyor. Gözlerimi açtığımda küçük Natalie'nin üzerime tırmandığını görüyorum. Kalbim yumuşuyor, acımın en keskin kenarları da öyle. Titreyen elimle onu okşamak için uzanıyorum ve duygularımın karmaşası içinde hafif bir rahatlama hissediyorum.

Hepsi bu kadar. Sadece biraz rahatlamak istiyorum, böylece yapmam gerekeni yapabilirim.

Kafatasımı parçalayan zonklayan ağrıya dudaklarımı ısırarak, Natalie'yi omzumdan indirip kendimi oturur pozisyona getiriyorum. Bu küçük hareket bile kemiklerimi demirle doldurmuş gibi hissettiriyor, ama yine de ayağa kalkmaya zorluyorum kendimi. Soğuktan kollarımı ovuşturuyorum, ama soğuk havadan mı yoksa içimden mi geldiğinden emin değilim. Buna karşın, vücudumun her santimi ateş gibi yanıyor.

Yavaşça pencereye doğru sürünürken midem yine bulanıyor. Gece gökyüzüne bakıyorum, manzara gölgeler ve ay ışığıyla kaplı. Orada bir yerde Kızıl Malus ağacı olmalı. Olmalı. Artık nerede olduğumuzu bildiğim için - doğduğum yerde ve hayatımın ilk yıllarını babamla yaşadığım şehirden çok uzak olmayan bir yerde - ağacı bulabileceğime eminim. Nasıl göründüklerini biliyorum. Çok nadir değiller, ama Bahar Sarayı'nın ünlü kiraz ağaçları arasında iğne aramak gibi bir şey.

Ama... ama bir tane bulabilirim. Bulmak *zorundayım*. Gerekirse bütün gece ormanda dolaşırım.

Kararlılığımı pekiştirerek, bir sandığın durduğu yatağın ayak ucuna doğru ilerledim. Torben, bizimle birlikte getirdiği valizlerden birini sandığın üzerine bırakmıştı. Valizin içinde, ben sabah uyanmadan önce topladığı giysiler vardı. Her şeyi karıştırıp giyinmek için sabrım yok, bu yüzden bulduğum ilk kullanışlı şeyi, ipek bir bornozu alıp geceliğimin üzerine sarıyorum. Sonra ayakkabılarımı topluyorum ama giymiyorum. Onları bir elimde tutup sessizce odanın diğer ucundaki kapıya doğru yürüyorum.

O kadar sessiz olmayan ise ayak bileklerimin etrafında dolanan iki miyavlayan kedi yavrusu. Durumum bu kadar vahim olmasaydı, eğilip onları okşardım. Ancak, devrilmeden bunu yapabileceğimden emin değilim. Attığım her adım çok titrek. Bu yüzden, olabildiğince nazıkçe, onları ayağımla uzaklaştırıp kapıdan gizlice çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Anne kedi ve diğer iki kedi yavrusu yatak odasında bir yerlere kıvrılmışlar, bu yüzden onları içeride kapıdan dışarıda bıraktığım için çok kötü hissetmiyorum.

Merdivenleri inerken ilerlemem yavaş. Ter damlaları cildimde birikmeye devam ediyor ve ara sıra mide bulantısı dalgaları geliyor. Sonunda düşüp boynumu kırmadan aşağıya iniyorum. Ancak bir sonraki bölüm daha da dikkatli olmam gerekecek.

Parmak uçlarında yürüyerek antreyi geçip doğrudan ön kapıya yöneliyorum. Arka kapıyı ya da Torben'in uyuduğu odaya yakın olmayan herhangi bir girişi kullanmayı tercih ederim. Beni eski yatak odasına yatırıp kendisi neden salonda uyumakta ısrar etti, anlamıyorum. Belki de ön kapıya yakın olmak içindir; artık tahta ile kapatılmamış

ve Kraliçe Tris bizi kontrol etmek için birini gönderirse malikaneyi çabucak savunabilmek için. Bu düşünce, hem gecenin karanlığında dışarıda neyin beklediğinden hem de Torben'in kapının açılma sesiyle uyanmasından korktuğum için hemen yatak odama koşmam gerektiğini söylüyor ama umursamayacak kadar çaresizim. Beni ezmek isteyen duyguları bastırmak için çok kararlıyım. Bunu yapmamalarının tek nedeni, yaptığım şeyle çok meşgul olmamdır. Ya da belki de Crimson Malus'a olan beklentim, kendimi parçalamaktan alıkoyuyordur.

Salonun açık kapısına yaklaşınca adımlarımı yavaşlatıyorum. Nefesimi tutarak odanın içine bakıyorum ve Torben'i çarşafı örtülü bir divanın üzerinde uzanmış halde görüyorum.

Kanepeye sığmayacak kadar iri, bir bacağı kenardan sarkmış, ayağı yere basıyor. Bir kolunu arkasına dayamış, diğeri kenardan sarkıyor. Birkaç saniye daha onu izledim, uyanık olduğuna dair hiçbir işaret görmedim ve sonunda kapıya doğru ilerledim. Kapıya ulaştığımda kalbim göğsümde çarpıyor. Dikkatli hareketlerle ayakkabılarımı yere bırakıp ayağımı içine soktum. Sonra elimi uzattım ve kapı kolunu tuttum.

Lütfen uyanma. Lütfen uyanma.

En büyük tesellim, Lust'ta geçirdiğimiz ilk gece Torben'in ne kadar derin uyuduğunun hatırası. Ben onun üstüne çıkıp elimi cebine sokana kadar uyanmadı. Uyanınca bile, sanki yarı uyanıkmiş gibi gözleri hala kapalıydı. Onu yarı uyanık hale getirmek bu kadar zor olduysa, şimdi kapı kolunu çevirmek...

"Ne yapıyorsun?" Torben'in sesi, sessiz antreden çok yüksek geliyor.

Birdenbire dönüp bakıyorum. Onu uyandırmanın kolay olmayacağı varsayımıyla yanılmışım. Gözleri ardına kadar açık, ifadesi sert. Yakalandığım için duyduğum korku beni alt üst ediyor. Dizlerim titriyor ve yere kaymamak için kapıya yaslanmak zorunda kalıyorum. "Ne... yapıyorsun?" dişlerim takırdayarak soruyorum. Ve o bu kadar hızlı, bu kadar sessizce arkama nasıl geldi?

"Uykumda kokunu aldım," diyor. "Şimdi soruma cevap ver. Ne yapıyorsun?"

Öfke, anlık korkumu yenerek zihnimi biraz daha berraklaştırıyor ve bacaklarıma güç veriyor. Kendimi zorlayarak doğruluyorum ve kapıdan uzaklaşıyorum. Dişlerim tekrar takırdamadan konuşmak için tüm gücümü kullanıyorum. "Bana emir verir gibi sorma hakkın ne?"

Kollarını kavuşturur. "Senin sorumlusun ben, Bayan Snow. Seni öldürmek için gönderildim, ama şimdi seni korumaya kararlıyım. Hayatımı sonlandıracak bir anlaşmayı bozma riskini göze alarak. Senin masumiyetini ve üvey annenin suçunu kanıtlayana kadar, senin güvenliğin benim önceliğim. Ayrıca burası benim evim."

Çenemi sıkıyorum. "Buradan ayrılmanın suç olduğunu bilmiyordum."

"Senin eylemlerin ikimizi de tehlikeye attığı zaman suçtur. Seni öldürmek isteyen kadının hüküm sürdüğü sarayın ortasında gece yarısı gizlice dolaşmak büyük bir aptallıktır."

Sinirleniyorum ve öfkem artıyor. Bunun için minnettarım. Mide bulantımı yok ettiği için minnettarım. Bilincimin hemen ötesinde kalan kederi uzak tuttuğu için minnettarım. "Demek şimdi aptalım?"

Bir adım daha yaklaşır. "Crimson Malus'u aramak için ormanda dolaşmak üzereysen aptalsın."

Öfke içimde şiddetli bir dalga gibi yükselir. Neye daha çok kızdığımı bilmiyorum; onun her şeyi bilen kendini beğenmiş tavırlarına mı, yoksa haklı olmasına mı? "Sen ne dediğini bilmiyorsun. Ben hava almaya çıkıyordum..."

"Yalan."

Ağzımı açıyorum ama hemen kapatıyorum. Gerçek şu ki, onun iddialarına karşı hiçbir argümanım yok ve bundan nefret ediyorum. Onun haklı olmasından nefret ediyorum. Yalanlarımı koklayabilmesinden nefret ediyorum. Crimson Malus'a olan ihtiyacımın o kadar güçlü olmasından nefret ediyorum ki, bu ihtiyacım yargı gücümü bulandırıyor ve beni pervasız yapıyor. Tüm bunları bilmeme rağmen, yine de malikaneden gizlice çıkıp peri meyvesini aramak istememden nefret ediyorum.

"Peki," diyorum, tüm haysiyetimi toplayarak yanından geçiyorum. "Eğer benim gardiyanım olmaya bu kadar kararlıysan, bırak da hapishaneme geri döneyim."

Sadece birkaç adım atabiliyorum ki eli nazıkçe koluma dolanıyor. Yorgunluktan yarı yarıya, yarısı da ani dokunuşun, cildinin sıcaklığının ateşimi düşürüp soğuk terlerimi yakıp yok etmesinden dolayı duruyorum. Yanımda duruyor, gözleri profilime dikilmiş. Omuzlarım çöküyor, vücudum onun sağlam bedenine yaslanmak için çaresizce direniyor.

"Neredeyse vücudundan çıktı," diyor yumuşak bir sesle. "Çıktığında, iyi olacaksın. En kötü kısmı bu, Astrid. Bunu atlatabilirsin."

Sözleri kalbimi yumuşatıyor, kaslarım gevşiyor. İyileşeceğim. Buna inanabilirim... değil mi?

Zihnimin gözünde bir görüntü belirliyor. Babamın gevşek yüzü, solgun teni. Benim için hazırlanmış zehirin etkisiyle vücudunda dans eden siyah damarlar...

Kolumu Torben'in elinden çekip, öfkemi toplayarak bu görüntüyü zihnimden silmeye, bedenimi ve ruhumu ele geçirmek isteyen kedere karşı güç toplamaya çalışıyorum.

"Benim durumum hakkında sanki her şeyi biliyormuş gibi konuşma," diyorum dişlerimin arasından. "İyi değilim, Torben. İyi olmayacağım."

"Olacaksın. Seni hasta eden, ona bağımlı hale getiren zehir. O seni öldürüyor."

"Sen bilmiyorsun..."

"Biliyorum." Torben'in sesi bağırmaya varmadan yükselir. "Babam da böyle öldü."

ASTRID

Yeni bir kasılma dalgası beni sardı. Torben'in gergin omuzlarını, keder ve öfke arasında gidip gelen ifadesini izledim. Benim içimde de aynı duygular savaşıyordu. Zorlukla yutkundum, ama sesim yine titreyerek çıktı. "Baban Crimson Malus'tan mı öldü?"

O başını sallar. Konuşurken sesi soğuk çıkar. "Babam, tanıdığım en güçlü yapılı safkan bir fae ayı şekil değiştiren, senin çok sevdiğin zehirden öldü."

"Ben... anlamıyorum. Bu nasıl oldu?"

Cevap vermek istemiyormuş gibi dudaklarını sıkıştırdı. Sonra bir adım geri çekilip çenesini eliyle ovuşturdu. "Annem öldükten sonra," dedi Torben, sesi artık daha yumuşaktı, "babam değişti. Başlangıçta bu değişiklikler normaldi. O da benim gibi yas tutuyordu. İkimiz de seelie bedenlerimize ve insan toplumunda yaşamaya alışıyorduk. Ama yıllar geçtikçe değişiklikleri daha da belirgin hale geldi. Ruh hali değişiyordu. Sürekli yorgundu. Malikanenin sorumluluklarını giderek daha fazla personele devretmeye başladı. Bana görevlerini nasıl yapacağımı öğretmeyi bıraktı. Sonlara doğru ne kederini ne de sevincini gösteriyordu. Hiçbir duygu göstermiyordu. Annemin ölümünden sonra bana güvenli ve mutlu bir hayat sağlamak için elinden geleni yapan, iyi ve sevgi dolu bir babaydı. Crimson Malus bunu değiştirdi. Onun zehri kullandığını öğrendiğimde artık çok geçti. Ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

"Ama... ama o tam bir peri idi. Ona hiçbir şey yapmamalıydı."

"Yine de onu etkiledi. Zehri eğlence amaçlı kullanmak faeler için alışılmadık bir şey değil, ama çoğu Honey Pyrus gibi daha güçlü meyveleri tercih eder. Crimson Malus ise buna kıyasla daha hafif etki gösterir. Hafif bir yumuşama ve ruh halinin hafifçe yükselmesinden başka neredeyse zararsızdır. Bu yüzden güvenli gibi görünür. Ama güvenli değildir. Şu anda sana olan şey, babama olan şeyin aynısı. Ne kadar uzun süre kullanırsa, vücudu o kadar bağımlı hale geldi. Doğuştan gelen fae iyileşme gücü yok oldu. Zayıflamaya başladı, karşılaştığı her bulaşıcı hastalığa yakalandı; fae'lerin asla yakalanmaması gereken hastalıklar. Sonunda, ne kadar Crimson Malus kullanılırsa kullanılsın, iyileşmesi mümkün olmadı. En kötüsü, onun umurunda bile değildi. Kaderinden ne mutlu ne de üzgündü."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, patlayacakmış gibi hissediyorum. Torben'in kaybı için üzülrken ve tentürümün ölümcül sonuçları hakkında söylediklerinden korkarken, onun hikayesi bana kendi kaybımı da hatırlattı. Şu anda hissetmemeye çalıştığım her şeyi. Çaresizlik ve panik boğazıma kadar yükseliyor, nefes almamı zorlaştırıyor.

"Torben, babanın başına gelenler için çok üzgünüm," diyorum, olabildiğince samimi olmaya çalışarak, "ama benim durumum aynı değil. Tentürümü sonsuza kadar kullanmayacağım."

Bana anlamlı bir bakış attı. "İhtiyacın yok. Ne şimdi, ne de gelecekte."

Öfke paniğimi kesiyor. Benim neye ihtiyacım olup olmadığına karar verme hakkı ona ne? "Bu doğru değil. Tentürümü almazsam, sihrim yüzünden sürekli tehlike altında olacağım. Bu benim ruh halime bağlı, unuttun mu? Bunun yüzünden neler yaşadığımı biliyor musun?"

O, dayanamayacağım kadar acıma dolu derin bir nefes verir. "Büyünü kontrol etmek için zehire ihtiyacın yok. Başkalarına gerçekte kim olduğunu göstermeyi öğrenebilirsin."

Bir öfke dalgası daha içimi kaplar, o kadar şiddetli ki parmaklarım yumruk haline gelir ve tırnaklarım avuç içlerime batar.

Tıpkı babamın ölmeden önce son kavgamızda söylediği gibi.

Artık beni değil, başkalarını görmenin zamanı geldi.

Gözlerimi kısarak kaşlarımı çatıyorum. Avcı'nın babası hakkında anlattığı hikayede hissettiğim tüm yumuşaklık yok olmuş. "Sihirimi kontrol edebildiğimi mi sanıyorsun? Sadece görülmek istediğim için mi bu? Eğer istediğim şey sihriime etki etseydi, babamın düşmanlarını kendime düşman eder ve onun kariyerini defalarca tehlikeye atar mıydım? Başka bir kız kıskandığı için bir atın altında ezilirdim? Kendi anneme o kadar kötü bir izlenim bırakır ve beni terk edip ölüme terk eder miydim?"

"Hayır, Astrid, elbette gençken büyünü kontrol edemezdin."

"Sihirimin nasıl işlediğini nasıl düşündüğün önemli değil. Gerçekten bilen benim. Hayatım boyunca sonuçlarıyla başa çıkmak zorunda kalan benim."

"O zaman şimdi de onlarla başa çıkabilirsin. Hiçbir zehir sana olanları değiştiremez. O duygularla yüzleşmeyi reddetmenin bir faydası yok."

"Sen bilmiyorsun—"

"Bunu söylemeyi kes," der ve birkaç santim kalana kadar bana yaklaşır. Göğsü inip kalkarken bana bakar. "Ne yaşadığını bilmediğimi söylemeyi kes, çünkü biliyorum. Sen de benim yaşadıklarını biliyorsun. Annem öldüğünde, babam ve ben kaçtık ve eski hayatımızda bıraktığımız acıyla yüzleşmek yerine yeni bir hayat kurmaya çalıştık. Babam öldüğünde, acımı unutmak için kumar oynamaya başladım ve bak, bu beni nereye getirdi. Her şeyi kaybetmenin tek bir yararı oldu. Geçmişimin acısıyla yüzleşmekten başka seçeneğim kalmadı. İnan bana Astrid, yas tutmak duygularını bastırıp hayatını mahvetmekten daha iyidir. Ben de senin yerindeydim ve o aşamayı geçtim. Hala kaybettiğim her şeyin yasını tutuyorum. Acı veriyor. Yalan söylemeyeceğim."

Öyle değil. Babam, annem ve mirasım için yas tutmaya devam edeceğim, onlara hak ettikleri duygularla saygı göstereceğim. Beni senin için de yas tutmaya zorlama." Sesi o kadar derin, o kadar acı dolu ki dizlerim titriyor. Alt dudağımın titremesini saklamak için yüzümü buruşturuyorum. "Sen benim için asla yas tutmazsın. Beni tanımıyorsun bile. Bende gördüğün her şey sadece senin yansıman..."

"Bu kelpie saçmalığı ve sen de bunu biliyorsun. Seni *gördüm*. Savunmanı indirdiğini ve büyüünün üzerindeki kontrolünü bıraktığını gördüm. Ve yeterince güçlü olduğunu biliyorum. O yüzden kendini topla ve bizim gibi kırılmaya izin ver."

"O kadar basit değil. Eğer büyümü kontrol edebileceğimi düşünüyorsan..." Nefesim çok kesik, çok sığlaşıyor. Gerisini yüksek sesle söyleyemiyorum. Eğer onun söylediği doğruysa, o zaman bu demek olur ki...

Bu, hayatımın en kötü anlarının hiç yaşanmamış olacağı anlamına gelir.

Kıskanç bir kızın hedefi olmak zorunda kalmazdım. Atın üzerinden itilip, zehirle ancak iyileşebileceğim kadar ağır yaralanmak zorunda kalmazdım.

Asla kraliçenin düşmanı olmak zorunda kalmazdım.

Asla...

Yapmak zorunda kalmak...

Babamın ölümüne neden olmak zorunda kalmak.

Bacaklarımın gücü kesilince yere yığıldım.

"Hayır," diyorum, sözlerim hıçkırıklarla çıkıyor. "Buna inanamıyorum. Bunca zamandır kontrolün bende olduğuna inanamıyorum. Ne de bu... bu acıyı hissedebiliyorum." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz hissediyorum. Bunca zamandır bekleyen derin bir keder. Bacaklarımdan, uyluklarımdan, karnımdan, kalbimden yukarı doğru tırmanıyor. Boğazımı sıkıyor, zihnimi dolduruyor. "Ben... bu duyguyla baş edemem."

"Çok yazık." Torben'in sesi yumuşak, okşamak gibi. Gözyaşlarımdan onu göremiyorum, ama sesinden yanımda diz çökmüş olmalı. "Bu duygu, sevdiğin birini kaybetmenin bir parçası. Onu görmezden gelmek, onun anısını lekelemek demektir. Bedava geçiş biletin yok. Kaçıp hiçbir şey hissetemezsin. Bunun üstesinden geleceksin. Yeterince güçlüsün ve her geçen gün daha da güçleneceksin."

Güçlü değilim, demek istiyorum ama dudaklarım hareket etmiyor. Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atarken midem bulanıyor. Gözyaşlarımdan parıltısıyla bulanıklaşan gölgeler gözümün önünden geçiyor. Düşüyorum, yere kayıyorum, şakaklarıma soğuk mermerin bastırıldığını hissediyorum. Sonra kollar. Güçlü kollar beni yerden kaldırıyor.

Başımın Torben'in göğsüne yaslanmış olması, duygusal ıstırapımın tüm ağırlığı altında kendimi kaybetmememi sağlayan tek şey. Kulağıma gelen kalp atışlarının sesi bir melodi gibi. Başka bir zamanı, başka bir yeri, başka bir çift kolu hatırlatıyor. Babamın beni göl kenarından kaldırıp

göl kıyısından kaldırıp önlüğüyle kaplı göğsüne yatırdığı, Torben'in şimdi yaptığı gibi kalbinin ninniyle beni sakinleştirdiği ilk güvenlik hissini hatırlatıyor.

Ama hayır, bu anı yanlış. Babamın önlüğünden kalp atışlarını hissetmiş olamazdım. Beni kürkle sarmıştı. O kalp atışlarını kürkle hissetmiş olamazdım, değil mi?

Altımda yumuşak bir şey hissedince zihnim yine boşalıyor. Bir yatak. Torben'in kolları artık beni sarmalamıyor, beni güvende tutmuyor. Yanıma dönüp yuvarlanıyorum ama vücudumun her yeri ağrıyor. Cildim çok sıcak, çok soğuk, terim iğne gibi batıyor. Ağlamaya, inlemeye devam ediyorum ama acım dinmek bilmiyor. Torben beni yere bıraktığından beri ne kadar zaman geçti? Bir dakika mı? Bir saniye mi? Bir gün mü?

Yatağın yanımda çökmesi ve ardından gıcırdayan bir ses duyulur. Sanki yatak iskeleti çatlamış gibi, altımda yatak sarsılırken, korkuyla bağırmaya bile güç bulamam. Sonra nedenini anlarım. Sırtımda kocaman bir sıcaklık hissedirim ve bunun Torben'in ayı formunda olduğunu anlarım. Topraksı bir koku duyularımı sarar ve o yöne dönerim, yumuşak kürkünü bulurum. Vücudum titremeye devam ediyor ve zihnim dönüyor, ama bir elimi kaldırıp Torben'in derisini okşamayı başarıyorum. Yatak tekrar hareket ediyor ve ayı bana doğru yuvarlanıyor. Kocaman pençesiyle beni sıcak karnına bastırıyor. Hiç hissetmediğim bir rahatlık beni sarıyor. Bu, kederimi uyuşturmuyor, Crimson Malus'un vücudumdan çıkmasının etkilerini azaltmıyor. Bunun yerine, onunla dans ediyor, daha önce hiç olmayan rahatsız edici duyguların arasına boşluk yaratıyor. Torben'in kalp atışları yine yanağıma çarpıyor, bu sefer bir ayının vücudunun içinden geliyor.

Bu beni tekrar babamın kollarına, kalp atışlarına ve postuna geri götürüyor... Hayır, kalp atışları önlüğünden duyuluyordu.

Öyle değil miydi?

Ama kürkün diğer tarafında bir nabız hissettiğimi hatırlıyorum. Aynen böyleydi. Öyleydi...

Anılarım çözülüyor, daha önce hiç görmediğim yeni bir şekil alıyor. Eskiden babamın güvenli kolları beni kıyıda kaldırıp kürküne sardığı hissini hatırlarken, şimdi önce kürkü hissediyorum. Yumuşak, atan bir kalp atışı, iki yuvarlak kulak ve dört nazik pençe. Şimdi kokladığım kokuya çok benzeyen, topraksı ama hoş bir kokusu vardı. Aniden uzaklaşmasını, pençelerin ormana geri çekilmesinin sesini hatırlıyorum. Sonra ayak sesleri duydum. İnsan ayakları. Sonra babamın güçlü kolları beni yerden kaldırdı ve göğsüne bastırdı. Boya lekeli önlüğüne.

Babamla ilgili ilk sevgi dolu anımın bu kadar karmaşık olduğunu hiç düşünmemiştim. Bebeklikten bir şeyi hatırlamam bile yeterince garipti. Daha derine inmeye gerek yoktu. Tek bildiğim, ilk rahatlık hissettiğim anın kürk ve babamın kolları ile ilgili olduğuydu.

Ama bunca zaman, bunlar iki ayrı anı olarak kalmıştı.

Kürk hiç bir zaman bir hayvan derisi olmamıştı. O bir hayvandı. Bir ayı yavrusu. Benim doğduğum yıl Dewberry'de yaşayan bir ayı yavrusu.

Torben'e doğduğum yeri anlattığımda yüzündeki anlaşılmaz ifade ve hiç tanışmamış olmamızın garip olduğunu söylediğimde dudaklarında beliren alaycı gülümseme artık anlam kazanmaya başlıyor.

Gerçekten garip.

Şimdi her şey yerine oturuyor.

İlk rahatlık hissettiğim an babamla değil,
Torben'le ilgili.

TORBEN

Üç gündür Davenport Malikanesi'ndeyim, ama ancak şimdi, yabancı çilek tarlalarının arasında dururken, gerçekten evimin kokusunu alabiliyorum. Gözlerimi kapatıp başımı geriye eğiyorum ve sabah güneşinin yüzümü ısıtmasına izin veriyorum. Taze çilek, böğürtlen ve yaban mersini kokuları ile birkaç nadir peri meyvesi çeşidinin kokusu burnumu dolduruyor. Neredeyse kendimi tekrar küçük bir çocukmuşum gibi hayal edebiliyorum, babamın yanında durmuş, o da beni çiftlik arazilerimizi gezdiriyor ve işçilerimizi kontrol ediyor. Crimson Malus onu benden uzaklaştırmadan önce. Ölüm onu benden almadan önce.

Derin bir nefes alıp gözlerimi açıyorum ve anlık fantezimi bir kenara bırakıyorum. Acı gerçeklik yerini alıyor. Etrafımda çocukluğumun tarlaları değil, bakımsız, dikenli ve çalılarla kaplı bir alan var. Çoğu çilek bitkisi terk edildikten sonra hayatta kalmış olabilir, ama bakımlı olduklarını söyleyemem.

Mülkün bakımsızlığına rağmen, arazinin her santimetrekaresinin bozulmamış olduğunu görmek beni şaşırttı. Kraliçe Tris, Davenport Malikanesini arabam karşılığında bana geri vereceğine söz vererek beni anlaşılmaya ikna ettiğinde, araziyi satmadığını ve hiçbir şekilde değiştirmedikçe ısrarla vurgulamıştı. Bu, gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu. O günden beri, gerçeği nasıl saklayabileceğini düşünüyordum. Buraya gelip kandırıldığımı göreceğimi düşünüyordum. Yine de arazileri, tarlaları, bir zamanlar malikane çalışanlarının ve çiftçilerin yaşadığı kulübeleri inceledim ve her şeyi bıraktığım gibi buldum. Yabancı otlar ve sarmaşıklarla kaplı olması ve kimsenin olmaması dışında.

Mülkü kaybettiğimde bir anda işsiz kalan herkesi düşündüğümde vicdan azabı duyuyorum. Keşke Kraliçe Tris araziyi düzgün bir şekilde devralıp mülkü işletmeye devam etseydi, en azından kendi hayatımı mahvetmiş olmanın suçluluk duygusundan kurtulabilirdim. Kraliçe mülkü doğrudan işletmek istemeseydi bile, satın başka birinin yönetiminde gelişmeye devam etmesine izin verebilirdi. Neden yapmadığını anlayamıyorum. Ama yine de, malikanenin terk edilip harap olmasına izin verme kararı, başından beri hesaplanmış bir hamle olabilir. Başından beri malikaneyi, sonunda beni bir tür pazarlığa çekmek için kullanmayı planlamış olabilir.

Eğer öyleyse, planı işe yaradı. Beni bir pazarlığa soktu, riskli bahislere olan düşkünlüğümle beni baştan çıkardı. Onun istediğini yapmayı kabul ettiğimde, sadece kendi hayatımı, kendi başarısızlığımı riske attığımı sanıyordum, çünkü hedefimin suçlu olduğundan emindim. Onun, babasının sevgisini hafife alan ve onu soğukkanlılıkla öldüren sefil bir kız olduğunu sanıyordum.

Ama yanılmışım. Çok, çok yanılmışım.

İkimizin de hayatını riske attım. Ve eğer kaybedersem...

Astrid'i düşünerek titriyorum. Üç gün önce yaşadığı duygusal çöküntüden beri ateşli bir uykudan uyanıp duruyor. Onu rahat ettirmek için elimden geleni yaptım, soğuk kompreslerle ateşini düşürdüm, ayık olduğu birkaç dakikada su içirmeye çalıştım. Kasabaya gidip ona temiz battaniyeler aldım. Odayı havalandırdım. Süpürdüm. Toz aldım. Onun mümkün olduğunca temiz bir ortamda iyileşmesi için elimden geleni yaptım. Onu bu halde görmek kalbimi kırdı, terk edilmiş tarlamı görmek kadar. İşte benim ikilemim de bu. Hangisi daha çok acıtıyor? Astrid mi, yoksa mülküm mü?

Son birkaç gündür beni rahatsız eden, uzun süre düşünmeye cesaret edemediğim rahatsız edici bir gerçek var. Ama ne kadar görmezden gelmeye çalışırsam çalışayım, gerçek değişmiyor: Mülkümü geri almanın tek bir yolu var. Avcı olarak geçirdiğim yüz yıllık cezamın sonunu getirmenin ve sıradan bir vatandaş olarak özgürlüğümü geri kazanmanın tek bir yolu var.

Astrid'in kalbini üvey annesine götürmeliyim.

Öfke ve tiksinti karışımı bir sıcaklık dalgası içimi kaplıyor. Bu düşünceyi kafamdan silip atarak tarladan uzaklaşıp malikaneye doğru yürümeye başlıyorum.

Astrid'i üvey annesine teslim edemem. Tris'in masum olduğuna ikna olduğumda iş daha kolaydı. O zamanlar, tek yapmam gereken Astrid'in de masum olduğunu kanıtlamak olduğunu sanıyordum. Tek yapmam gereken, kraliçeye gerçek katili gösteren kanıtları sunmak ve Astrid'i üvey annesine sağ salım teslim etmektir. Tris'in kendi sözlerini ona karşı kullanarak, Astrid'i kalbi sağlam bir şekilde teslim ederek anlaşmamızı yerine getirecek ve Astrid'in hayatını kurtaracaktım.

Ama Tris suçluysa, gerçekten de benim inandığım kadar kötü ve hesaplı biriye, o zaman bu plana güvenemem. Astrid'i onu öldürmek isteyen bir kraliçeye teslim edemem. Tek seçeneğim, Alfa Konseyi'ndeki diğer kraliyet üyelerine sunmak için yeterli kanıt toplamak. Tris'in üvey kızını öldürmeye çalıştığını ve yanlışlıkla kocasını öldürdüğünü kanıtlamak. Yasadışı büyü kullanarak bir insan kızı kirli işlerini yapmaya zorladığını kanıtlamak. Üvey kızını bulmam için beni gönderdiğini, böylece kimse Tris'in gizli suçunu keşfetmeden kızı kendi elleriyle öldürebileceğini kanıtlamak. O zaman Astrid'in adını temize çıkaracak ve hayatını kurtaracağım. Belki kendi hayatımı da kurtarabilirim. Alfa Konseyi, benim bozduğum anlaşma hayatıma mal olmadan Tris'i suçlarından mahkum ederse, onu anlaşmamızı feshetmeye zorlayabilirler.

Ama anlaşmamızı sonlandırmak, özgürlüğüm için de son demek. Davenport Malikanesi'ni geri alma şansım için de.

Dişlerimi sıkıyorum. Malikanemi geri almak için ne kadar çaresiz olsam da, masum bir insanın hayatından daha değerli hiçbir şey yok. Hem de sıradan bir insanın hayatı değil. Astrid'in hayatı.

Onun hayatı bir mülkten bin kat daha değerlidir.

Bu kesinliğim o kadar şaşırtıcı ki, geçtiğim çalılarla kaplı patikada neredeyse tökezliyorum. Bir hafta önce böyle bir olasılığı düşünseydim, tam tersi yönde karar verebilirdim. Mirasımı geri almaktan daha önemli bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim. Babamın mirasını yeniden inşa etmek. Korkunç hatalarımı, pervasız kumarımı, büyük utancımı telafi etmek.

Ama Astrid ile tanışmak her şeyi değiştirdi. İlk başta sadece biraz, ama geçen gece, ayı şekline girip yatağa tırmandığımda ve onun küçük vücudunun karnıma bastırıldığını hissettiğimde... içimde bir şey kırıldı. Ya da belki de onu tekrar birleştirdi.

Uzun zamandır unutmuş olduğum şeyleri hatırlamamı sağladı.

Sağımdan bir hışırtı sesi geliyor. Yerimde durup o yöne doğru dönerek derin nefes alıyorum. Tüm vücudumdaki tüyler diken diken oluyor, duyularım tetikte. Malikâne artık görünüyor, ama oraya giden yol da tarlalar gibi otlarla kaplı. Derin nefes alıyorum, yakınlarda birkaç hayvan kokusu alıyorum. Düşüncelerime dalmıştım, daha önce fark etmemiştim. Bir zamanlar bel hizasında çitler olan uzun çalıların diğer tarafından başka bir hışırtı geliyor. Yavaş ve dikkatli adımlarla sesin kaynağına yaklaşıyorum. Parmaklarımı açıyorum, ilk tehlike belirtisinde pençelere dönüştürmeye hazır, ve çalıları kenara itiyorum.

Küçük kahverengi bir şekil beni görünce donar. Panik kokusu burnumu doldurur, ama beni rahatlatır. Lanet olası bir tavşan. Yaratık bir tren kadar hızlı kaçır. Ancak o zaman tarlanın ilerisinde geyik ailesini fark ederim. Ani ortaya çıkışımla onlar da kaçır, tarlanın kenarındaki ormana doğru koşır, kuşları havaya uçurur ve... O bir kelpie mi? Ağaçların kenarındaki uzak uçta, büyük, koyu renkli, at benzeri bir şekil, diğer ürkek yaratıklarla birlikte kaçır. Kaşlarımı çatır peşlerinden gitmeyi düşünürken, Kraliçe Tris'in kelpiler gibi kötü şöhretli sefili perilerle ilişkisi olmadığını hatırlıyorum. Ayrıca, Astrid'i ve beni avlamak için tavşanları ya da geyik ailesini gönderdiğini de sanmıyorum.

Kendi telaşlı tavırlarıma başımı sallayarak malikaneye giden yola geri döndüm. Bildiğim kadarıyla Astrid ve ben burada güvendeyiz. Malikaneye geldiğimizden beri her gün, buraya ait olmayan kokuları, gizli büyüler, tuzaklar veya büyüler var mı diye aramak için arazide arama yaptım. Her gün, ihmal edilmiş arazim ve buranın bedava yemeklerin olduğu bir harikalar diyarı olduğunu sanan vahşi hayvanlar dışında hiçbir şey bulamadım. Kraliçe Tris'in burada olduğumu bildiğine ya da şüphelendiğine dair hiçbir şey yok. Marybeth'in sahte çiçek kokusunu ya da gerçek kokusunu almadım. Aldığım kokular hayvanlara ve seelie olmayan perilere ait.

Yine de, Astrid'in masumiyetini ne kadar çabuk kanıtlarsak o kadar iyi.

MALİKÂNEYE GİRER GİRMEZ eski yatak odama doğru yöneldim. Merdivenlerin en üst basamağına ulaştığımda, kulaklarıma yumuşak bir ses ulaştı. Astrid'in kokusu burnumu doldurdu, uyanık olduğunu söylüyordu. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Duyduğum bir inilti mü? Acı mı çekiyor? Merdivenleri koşarak çıktım ve kapıya ulaşır ulaşmaz kapıyı açtım.

Eşiğin hemen ötesinde durup önümdeki manzarayı izliyorum. Onu terden sıırıslıkla, dudakları acı içinde büzülmüş halde bulmayı bekliyordum. Son birkaç gündür uyanık olduğu her an böyle görünüyordu. Ama onu... gülümserken buluyorum.

Dört yavru kedi etrafında zıplarken, Astrid'in ona verdiği isim olan Mama Cat, göğsünün ortasına taht gibi uzanmış yatıyor. Bu, Astrid için hiç de rahat olamaz, özellikle de şu anda bu kadar zayıfken. İlk içgüdüm kediyi kovmak, ama Astrid'in geniş gülümsemesi beni olduğum yerde dondu. Sadece günlerdir ilk kez mutsuz görünmüyor, aynı zamanda büyüsünü de bırakmış ve bana nadir ama nefes kesici gerçek yüzünü gösteriyor. Gözlerinin altında mor halkalar var ve eskisinden daha solgun, ama daha önce hiç görmediğim bir parlaklık var. Belki de onu tanıdığımdan beri hiç görmediğim bir parlaklık.

Yavaşça bakışlarını bana çeviriyor. Yüzü bir sisin arkasına gizlenince kalbim sıkışıyor. Gülümsemesini görmeye devam ediyorum, ama net bir görüntüden yumuşak bir izlenime dönüşmüş. "Torben," diyor, sesi kısık çıkıyor. "Ne kadar zamandır... iyileşiyordum?"

"Neredeyse üç gün." Yatağa yaklaşırken, içimde beklenmedik bir gerginlik hissediyorum. Kalbim yeni bir ritimle çarpmaya başlıyor. Onu rahatlatmak için gülümsemeye çalışıyorum, ama bunun normalde yapmadığım bir şey olduğunu fark ediyorum. Boğazımı temizleyip yatağın kenarına oturuyorum. Dört kedi yavrusu hemen etrafıma toplanıyor. Onları dalgın dalgın okşuyorum, ama gözlerim Astrid'de. "Nasıl hissediyorsun?"

Zayıf bir omuz silkmeye cevap verdi. "Yorgunum. Ama aynı zamanda... iyiyim. Şaşırtıcı bir şekilde." "Ateşin var mı?"

"İyi, sanırım."

Elimi ona doğru uzattım. "İzin verir misin?" Sesim titriyordu, kendi kulaklarıma bile yabancı geliyordu. O başını sallayınca, elimi nazikçe alına koydum. Avucum, onun yumuşak tenine dokunduğunda titredi. Ateşi düşmüştü, vücudundan sadece normal bir sıcaklık yayılıyordu.

Bu, neden aniden güneşin yakıcı sıcaklığını hissettiğimi açıklamıyor. Göğsümden yayılan ısı, kollarımdan ve ellerime doğru yayılıyor. İlk sıcaklık ölçümüm olumlu olmasına rağmen, elimi yanağına götürüyorum.

Boğazı titriyor. "Nasıl hissediyorum?"

"İyi." Kelime zorlukla çıkıyor. "Harika hissediyorsun... Yani, ateşin düştü." Elimi ondan çekiyorum. *Harika hissediyorsun?* Bu ne anlama geliyor? Yan sehpaye uzanıp bir bardak su alıyorum. "Susadın mı?"

Başını salladı ve oturmaya çalıştı. Hareket sonunda Mama Cat'i göğsünden uzaklaştırdı, ama tam oturmadan önce yüzünü buruşturdu.

"Al," derim ve üst vücudu daha yüksekte kalana kadar arkasına yastıklar yerleştiririm. Bardağı alır ve birkaç yudum içtikten sonra bana geri verir. Onun yerine, mülkü incelemeye başlamadan önce sabah erkenden topladığım taze çilekleri getiririm. "Aç mısın?"

Kafasını sallar ve yastıklara geri uzanır. Anne kedi tırmanır ve Astrid'in başının yanına yerleşir, yavrular ise atlamaya devam eder. Madeline sırtımda tırmanır ve Astrid küçük canavarı bana tutturduğunda yaptığı gibi omzuma yerleşir. Kıkırdar ve ona birkaç kez okşarım, sonra dikkatimi Astrid'e geri veririm.

"Kraliçe Tris'e haber vermeliyim." Yelek cebimden madalyonumu çıkarırım. Madalyon, çıplak gözle görülemeyecek kadar hafif bir titreşimle titrer, ama sahibini uyarmak için yeterlidir. Bu, şu anda çalıştığım kraliyet mensubu tarafından çağrıldığımda olan şeydir. Chariot'um varken, Tris beni çağırmadan önce ona haber verirdim, böylece onun çok istediğini bildiğim nesneyi gösterebilirdim. Şimdi ise günlerdir titriyor. Bunu bekliyordum. Tris, Marybeth'i gerçekten kontrol ediyor ve Seven Sins'de olan biten her şeyi biliyor olsa bile, görevimle ilgili bilgi almak isteyerek görünüşü kurtarmaya çalışacaktır. Madeni parayı tekrar cebime koyuyorum. "Daha fazla erteleyemem, yoksa beni aramaya gelir."

Astrid'in kokusu panikle karışıyor. "Tamam. Ne yapacağız?"

"Hâlâ iyileşmen lazım," diyorum, ona anlamlı bir bakış atarak. "Tris'ten itiraf alana kadar, senin nerede olduğunu bilmemesi gerekiyor. Burada kaldığımızdan şüphelenmemesi için, sarayın yakınında bir otele bir gecelik rezervasyon yapıp Alfa Konseyi'nin parasından ödemem gerekiyor. Seni de yanımda götürüp başka bir otelde kendi odana yerleştirebilirim, ama burada daha güvende olursun."

"Burada rahatım," diyor, "ama Tris'in nerede olduğumuzu bilmediğinden emin misin?"

"Kesin olarak emin olamam, ama bu mülke birinin ayak bastığını gösteren hiçbir koku almadım. Şüpheli kokular yok ve onun varlığımızı fark edebilecek büyüler yaptığını düşündürecek

bizi fark edebilecek bir büyü yaptığını düşündürecek bir koku bulamadım." "O zaman ben burada kalacağım."

Onun benimle gelmemesi ve kaçak prenses olduğunu tanıyan biri tarafından görülme riskini almaması en güvenli seçenek olsa da, onu yalnız bırakacağımı düşününce içim boşalıyor. Benden uzaklarda. "Her şey plana göre giderse, yarın akşama kadar eve dönmem."

"Ben iyiyim," diyor, ama zihnimde yankılanan kelimeler yüzünden onu zar zor duyabiliyorum.

Ev.

O malikaneyi *evim* olarak adlandırdım.

Orası benim evim, ama Astrid'e sanki... sanki orası onun da eviymiş gibi söylemek garip geldi. Ya da garip değil, tamamen doğal. Fazla doğal.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırıyorum. "Sana yiyecek ve su bırakacağım. Sıcak banyo suyu istersen aşağıda ocak var."

Dudakları geniş bir gülümsemeye uzanıyor. "Ben evcil hayvan değilim, Torben," diyor, sesinde alaycı bir ton var. "Ben iyiyim. Sen yokken muhtemelen bütün gece uyuyacağım."

Muhtemelen haklıydı, ama onu burada yalnız düşünmek içimi acıtıyordu. Şimdiye kadar hissettiklerim ne olursa olsun, tehlike ihtimali vardı. Kahretsin, onunla kalmak için ne vermezdim. Gerçekten iyileştikten emin olmak için. Aklımdan başka bir düşünce geçti: Crimson Malus'u aramak için malikaneden ayrılabilir.

Bu düşünce beni koruyucu bir öfkeyle dolduruyor.

Ama eğer o böyle yapmayı seçerse, onu durduramam. Sadece zehir vücudundan atılmasının, onu uyuşturucu ile kendini tehlikeye atmaktan alıkoymaya yeteceğini umabilirim.

Ayrıca, yapmam gereken bir görev var. Ve zamanım azalıyor. Bir haftadan biraz fazla bir süre içinde, anlaşmam yerine getirilmezse ya da iptal edilmezse hayatımı kaybedeceğim.

"O zaman gitmeye hazırlanmalıyım," diyorum, Madeline'i omzumdan indirip yatağa yatırıyorum. Astrid'den uzaklaşmaya başlıyorum ama parmaklarının bileğimi tuttuğunu hissediyorum. Tutuşu zayıf ama yine de beni durduruyor. Ona dönmek için geri çekiliyorum.

"Torben..." Ağzı açık kalır ama dudaklarından başka bir kelime çıkmaz.

Kaşlarımı çatarak yaklaşıyorum. "Ne oldu?"

Boğazı birkaç kez titrer, kokusu, onu uyanık gördüğümünden beri hissettiğim utangaçlık hissiyle uyumlu bir şekilde yayılır. "Sadece... geçen gece, ben... bir şey hatırladım. Ama gerçek miydi bilmiyorum."

Göğsüm sıkışır. "Ne hatırladın?"

Panik ve utanç kokusu kokusuna karışır. Gözlerini tavandan ayırmadan şöyle der: "Bebek olduğumu hatırladım... ve..."

annem beni reddettikten sonra babamın beni gölden almaya geldiğini hatırladım. Ama ondan önce olan bir şeyi hatırlıyorum." Battaniyesini çenesine kadar çekip yastıkların içine gömüldü.

Sözleri kalbimi deli gibi çarptırıyor. Neyden bahsettiğini çok iyi biliyorum. Ayı kılığına girip yanına uzandığım anda anlamıştım, çünkü kendi anılarımı canlandırmıştı.

"Annem öldükten kısa bir süre sonraydı," diyorum, sesim hafifçe titriyor. "Aslında, babamın bize seelie formlarımızdan çıkıp Larklawn şehrine taşınacağımızı söylediği gündü. Seelie formlarımızla insan toplumuna katılırsak daha güvende olacağımızı düşündüğünü anlıyordum, ama babamın bir daha asla ayı formlarımıza dönmemizi istememesine üzülmuştüm. Annemin bir zamanlar sevdiği ayı yavrusu olamayacağımı düşünmek beni çok üzdü. Bu yüzden isyan ederek babamdan kaçtım. İlk başta kaçıp gideceğimi düşündüm. Yalnız yaşayıp kendimi yetiştirecektim. Ama Dewberry Ormanı'nda tek başıma dolaşırken öfkem yatıştı ve yerini hızla üzüntü aldı. Dewberry Gölü'ne vardığımda kaçmayacağımı anladım. Sadece yas tutuyordum. Ayı olarak geçirdiğim son anlara veda ediyordum. Yalnız olmadığımı anlamam çok uzun sürmedi.

Astrid sonunda bakışlarını bana çevirir. Geniş gözleri benimkilere kilitlenir.

"İlk önce bir bebeğin ağlamasını duydum," diyorum. "Sonra onu buldum. Küçük, insan benzeri, yalnız ve çaresiz bir bebek. Tıpkı benim gibi. Tek gördüğüm buydu. Benim gibi bir bebek, benim kadar zayıf ve savunmasız hisseden biri."

Yutkunuyorum. Artık Astrid'i neden hep öyle gördüğümü anlıyorum. Çünkü o, uzun zaman önce bende bir iz bırakmıştı. Onu korumak ihtiyacını uyandırmıştı.

Tanıştığımızda ağlıyordu, bu yüzden ruh hali benim üzerimde olumsuz bir izlenim bırakmasına ve benim en kötü özelliklerimi yansıtmaya neden oldu. O zamanlar kendimde en çok sevmediğim özelliklerim küçük, zayıf ve savunmasız olmamdı. Acı çekiyor olmamdı. Korkuyor olmamdı. Artık büyüdüm ve acımı büyük ölçüde atlattım, bu özelliklerime karşı hiçbir kin beslemiyorum. Astrid'in büyüünün neden bu kadar bulanık bir yansıma yarattığı anlaşılabilir. O zaman edindiğimiz izlenim eski, bir bebek ayının basit algısına dayanıyor. Artık olmadığım bir versiyonum.

"Onun yanına uzandım," diyorum, sesim duygudan ağırlaşıyor. "Onu mu yoksa kendimi mi rahatlatmak için yaptım, bilmiyorum. Sadece doğru şey olduğunu hissettim. Kısa süre sonra ağlamayı kesti. Uyudu. Ben de uyudum. İnsan ayak sesleri duyana kadar kaçmadım. Sonra bir adam bebeği aldı ve gölden uzaklaştırdı."

Astrid'in gözleri yaşlarla doldu. Bir damla yanağından süzüldü. Onu başparmağımla silmemek için kendimi zor tuttum. Yumuşak bir şey elime dokundu ve onun hala bileğimi tuttuğunu fark ettim. Dalgın dalgın

, ben de titrememi bastırmak zorunda kaldım. Dudakları titreyerek konuştu. "O bendim."

"Öyleydi," diye fısıldadım, gözlerim yaşlarla dolmuştu. "Ayı yavrusu olarak son hatırladığım şey sendin."

TORBEN

Ertesi gün Fairweather Sarayı'na varır varmaz, Kraliçe Tris ile görüşmek üzere taht salonuna götürülürüm. Gül altın zırhlı iki peri muhafızı beni kraliçenin boş tahtına kadar götürür ve kürsünün önüne dikilip beklememi emreder. Söyleneni yapar ve beklerim.

Ve
bekledim.

Ve
bekledim.

Yüzümdeki ifadeyi olabildiğince nötr tutmaya çalışıyorum. İki muhafızdan başka kimse yok olsa da, Tris'in açıkça gösterdiği ilgisizliği karşısında hiç de telaşlı olmadığımı belli etmemeye çalışıyorum. Buraya gelmeden önce bunu bekliyordum. Muhafızların beni normalde buluştuğumuz kraliçenin özel çalışma odasına değil, buraya getirdiklerini fark eder etmez, beni yerime koymak istediğini anladım. Beni boş tahtının önünde bekletmesi, gücün onda olduğunu açıkça hatırlatmak içindi. Anlaşmamız onun elinde. Hayatım onun elinde. Ve o, görmezden gelinmeyi hoş karşılayan bir kadın değil.

Her an pusuya düşürülmeyi bekliyorum. Tris'in bir düzine muhafızla odaya girip, fırsatını bulur bulmaz beni susturmaya çalışacağını. Astrid ve benim birlikte çalıştığımızı şimdiye kadar anlamış olmalı. Eğer düşündüğüm kadar zeki ise, ondan şüphelendiğimi, ona karşı kanıt topladığımı biliyordur. Kaslarım gergin, uzuvlarım en ufak bir saldırı belirtisinde harekete geçmeye hazır. Tris böyle bir hareket yaparsa, bu Alfa Konseyi'ne götürmek için yeterli kanıt olacaktır. Tabii ki asıl zorluk, oradan sağ çıkmak olacak.

Taht odasına göz gezdirip çıkışları arıyorum. Buraya ilk kez geliyorum ve bu kadar gergin olmasam, manzara hayranlık uyandırıcı olurdu. Oda çok büyük, yerleri cilalı kiraz ağacından, duvarları gül kuvarsından. Duvarlarda canlı kiraz ağaçları tırmanıyor, dalları kirişlerin yerine kemerli tavanı destekliyor. Dalların arasında gizlenmiş saldırganlar var mı diye gözlerimi kısıyorum ama boş görünüyorlar. Kokuları da boş. Yakınlarda tek koku muhafızların kokusu. Daha eski kokular da var, en kalıcı olanı kraliçenin kokusu. Onlarca kokuyu tarıyorum ve Marybeth'in profilini fark ediyorum. Kokusu beklediğimden daha eski, ama bu sarayda olmadığı anlamına gelmez. Kokuları tek tek taramaya devam ediyorum, ta ki kalbimi çarpıtıran bir kokuya rastlayana kadar.

Astrid.

Eski. Aylar öncesinden kalma. Kokunun yoğunlaştığı yere doğru bakıyorum. Kraliçenin tahtı görüş alanımın çoğunu kaplıyor. Yükselen bir sandalye, sırt kısmı parlak pembe çiçekler açan kristal asmalardan yapılmış, tabanı ise

kiraz ağacından yapılmış zeminden dümdüz yukarı doğru uzanıyor. Ama tahtın arkasında, daha küçük ve daha sade iki sandalye var, ikisi de süt beyazı kristalden oyulmuş. Gözlerim, Astrid'in eski kokusunun hâlâ hissedildiği sol tarafa kayıyor. Bu iki küçük taht, bir zamanlar Astrid ve babasına ait olmalı. Kraliçe'nin Astrid'e taht odasında bir koltuk vermesine şaşıyorum.

Bir hareket gözümü çeker ve dikkatimi odanın arkasındaki gizli bir kapıya yöneltir. Kraliçe Tris, onu gördüğüm tek haliyle, seelie formunda ortaya çıkar. Seelie formunda bir peri olan kraliçenin, alternatif formunun tek kanıtı sırtında katlanmış devasa pembe kanatlarıdır. Cildi, kıvrımlar ve ağaç kabuğu benzeri desenlerle kaplı zengin kahverengidir. Saçları, başının üstünde zarif bir topuz halinde toplanmış, çalı çiçeklerinden oluşuyor. Gözleri benimkilerle karşılaşır karşılaşmaz, bakışlarımı yere indirip diz çöküyorum. O tahtına doğru yavaşça ilerlerken, ben de bu pozisyonda kalmaya devam ediyorum. Örumcek ipeğinden yapılmış elbisesinin pembe eteği önümdeki yere değiyor.

Koltuğuna otururken, kanatlarını her iki yana açarak asil görünümünü pekiştirir, ancak uzun bir süre hiçbir şey söylemez. Sonunda, "Kalk" der.

Söyleneni yapıp dik duruyorum. Kraliçe, yarı kapalı göz kapaklarının arasından bana bakıyor, soluk pembe irisleri rahatsızlık ile parıldıyor. Derin nefes alıp kokusunu değerlendiriyorum. Onunla yeterince tanıştım, temel kokusunu biliyorum. Şu anda kokusunda acı bir ton var, ama yüzünde yazmayan hiçbir şeyi söylemiyor. Yine de kokuya dikkatimi veriyorum. Bundan sonra olacaklar, Astrid'in masumiyetini ve kraliçenin suçluluğunu kanıtlamakla eşdeğer olabilir. Ne yaparsa yapsın, ne söylerse söylesin, kokusunun her yükselip alçalmasını değerlendirmem gerekecek. Her aldatma ipucunu koklamam gerekecek.

İki muhafızlara eliyle gitmelerini işaret etti ve onlar gizli kapıdan çıkarak beni ve kraliçeyi yalnız bıraktılar.

"Bana çok şey açıklamalısın, Avcı," diyor buz gibi bir sesle. "Son konuştuğumuzda, üvey kızımı bulduğunu ve görevinizi tamamlamak üzere olduğunuzu söylemiştin. O zamandan beri, bana Astrid Snow'un kanayan kalbini getirmene rağmen, bana sadece sessizlikle karşılık verdin. Açıklayın."

Kokularını okudum ve hala sadece sinirlilik dışında hiçbir şey bulamadığım için şaşırdım. Son konuşmamızdan bu yana olanları tam olarak bildiğini gösteren hiçbir şey yoktu.

"Bazı komplikasyonlar oldu," diyorum, kelimelerimi dikkatlice seçerek. Şimdilik bilgisizmiş gibi davranacaksa, ben de ona ayak uydurmalıyım. Tüm kartlarımı bir anda açıp, gerçeği bildiğimi ona belli etmemeliyim.

"Senin üstesinden gelemeyeceğin kadar büyük bir sorun olduğunu düşünemiyorum. Beni rahatsız eden şey, Bellabrook'ta bir otele giriş yapmış olman."

Güzel, dün gece Bellabrook'ta bir otele kaldığımı zaten biliyor, diye düşündüm. Lüks süitte neredeyse hiç uyuyamadım, çoğunlukla Astrid'i

Astrid'i geride bıraktığım için endişelenmekten, ama bu Tris'in Davenport Malikanesi'nde olduğumu ve Astrid'in de orada olduğunu şüphelenmesini engelliyorsa, sonunda buna değdi.

Kraliçe devam ediyor. "Bu, Chariot ile seyahat etmediğinizi ve üvey kızımı Irridae'de bıraktığınızı gösteriyor. Neden?"

"Bayan Snow artık Irridae'de değil."

Tris tahtının kolçaklarını o kadar sıkı kavrar ki parmak eklemleri beyazlar. "Onun izini kaybettiğini söyleme," diye dişlerinin arasından çıkarır.

"Kaybetmedim."

"Bellabrook'ta olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Görevimin hâlâ devam ettiğini söylüyorum."

"Şu anda oldukça kaçamak konuşuyorsun ve bunu hiç hoş bulmuyorum." Sesi bastırılmış öfkeyle titriyor, kanatlarının heyecanlı vızıltısı da ona eşlik ediyor. "Ve Chariot ile ilgili hiçbir soruma cevap vermedin. Neden?"

Chariot'u gerçekten bilmediği için mi soruyor? Yoksa bildiği için mi beni kışkırtıyor? Kokusu hala hiçbir şey sakladığını ya da benim ondan şüphelendiğimi bildiğini göstermiyor. "Artık bende değil."

Kanatları hareketsizleşir ve tahtında o kadar hızlı öne eğilir ki, neredeyse yüzüstü düşeceğini sanırım. "Ne dedin?"

Bağırısı boş taht odasında yankılanır ve kokusu da onunla birlikte yükselir. Şoku ve öfkesi gerçek gibi görünüyor, bu da Marybeth'in cihazın artık onda olduğunu bilmediğini gösteriyor. Ancak bu, Tris'in kızı kontrol etmediğini kanıtlamaz. Bu da onu gerçeği söylemesi için kışkırtmanın zamanı geldiği anlamına gelir. "Bu da karşılaştığım başka bir sorun. Marybeth."

Bana birkaç kez göz kırpmıyor. "Marybeth kim?"

Kaşlarını çatıyorum. "Bayan Snow'un hizmetçisi."

"Onun bununla ne ilgisi var?"

Onu dikkatle izliyorum, nefeslerim yavaş ve düzenli, söylediklerimin ardından kokusunda olası her türlü değişikliği yakalamak için. "Marybeth'in Irridae Şehrine geldiğini bilmiyor muydun?"

"Hayır, elbette bilmiyordum."

Vücudum hareketsiz kalıyor. Eğer doğru olmasaydı böyle bir şey söyleyemezdik. Ne o ne de ben yalan söyleyebiliriz. Ve kokusunda hala bir değişiklik yok. Aldatma belirtisi yok.

Tekrar konuşuyor. "Bu saçmalık da ne?" "Marybeth'i en son ne zaman gördün?"

"Oh, şimdi sorguya mı çekiliyorum?" diye sinirlenerek sorar.

"Cevabı bilmek görevime yardımcı olabilir."

"Bir haftadan fazla oldu," diyor sonunda. "Kız Greenhollow'a gitmek için izin istedi."

"Greenhollow'da ne var?" Kasabanın adını tanıyorum. Larklawn'dan çok uzak değil.

"Ailesi orada yaşıyor." Elini kayıtsızca salladı. "Ya da öyle bir şey. Astrid'in kaybolması nedeniyle üzgün olduğunu ve sevdikleriyle vakit geçirmesi gerektiğini söyledi."

"Geri dönmedi mi?"

"Hayır. O insan kızı üvey kızımı sakladığını mı söylüyorsun?"

Nasıl cevap vereceğime karar vermek biraz zamanımı aldı. Ona gerçeği söyleyebilirdim

—Marybeth'in başka birinin emriyle kralı zehirlediğini itiraf ettiğini. Tris'in tek suçu üvey kızının cinayetten suçlu olduğuna inanmak ve onun hızlıca cezalandırılmasını istemekse, Marybeth hakkında bildiklerimi paylaşmak onun işbirliği yapmasını sağlayabilir. Hatta onu anlaşılmamızı iptal etmeye ve yanlış yönlendirilmiş nefretini suçluya yöneltmeye ikna edebilir.

Ama yine de, ona anlatsam bana inanır mı? Üvey kızına olan nefreti o kadar güçlü olabilir ki, Astrid'in tuzağa düşürüldüğüne inandığımı söylemek onu daha da öfkeli edebilir. Marybeth'in itirafının yalan olduğunu kabul etmeyi reddedebilir. Beni, entrikacı üvey kızının oyununa geldiğim için suçlayabilir ve benim yerime işimi bitirmesi için başka birini gönderebilir. Benden daha kötü birini.

Eğer Tris suçluysa ve hizmetçiyle olan ilişkisini itiraf etmemek için aldatmaca kullanıyorsa, ona ne kadar çok şey bildiğimi söylemek kesinlikle yarardan çok zarar getirir.

Kazanacağımı kesin olarak bilmeden kartlarımı açamam. Bu da Marybeth'i bulup kimin için çalıştığını kanıtlamasını sağlamam gerektiği anlamına geliyor. Bu arada, Tris'in gerçekte ne yaptığımı çok merak etmemesi için dikkatli olmalıyım.

"Kesin olarak bildiğim şey," diyorum, her kelimeyi dikkatlice seçerek, "Marybeth'in Bayan Snow'u yakalamamı engellemeye çalıştığı. Onu yakalamamı engellemek için her şeyi yaptı."

"Ne aldatıcı küçük bir cadaloz," diyor Tris. "Irridae'ye gitti ise, yüzüme yalan söylemiş demektir. Astrid'i saraydan kaçırarak alçakın o olması hiç şaşırtmaz. Bahse girerim başından beri birlikte çalışıyorlar."

Ellerimi yumruk yapmamak için kendimi zor tutuyorum. "Marybeth hakkında başka bir şey söyleyebilir misin? Soyadı? Hangi aileden geliyor?"

"Hayır," diyor Tris kısa bir şekilde.

Cevabı beni öfkeli ediyordu. Bu, suçlu olduğunu gösteren ilk ipucu. Marybeth konusunda işbirliği yapmayı reddederse...

"Sarayda onun hakkında daha fazla bilgi sahibi olabilecek biri var mı?" diye soruyorum, sonra hemen ekliyorum, "Marybeth Astrid'i saklıyorsa, daha fazla bilgi onu bulmamıza yardımcı olabilir." Tam olarak yalan sayılmaz... eğer durum öyleyse. Her Şeye Şükür, akıllıca sözlerle gerçeği saklayabiliyorum.

Tris omuz silkti. "Uşağımdan sor. Onda bilgi olabilir. Üvey kızımın hizmetçisi hiç ilgimi çeken biri olmamıştır."

"Peki," dedim. "Ayrılmadan önce kâhyanızla konuşacağım."

"Belki de endişelenmem gerekirdi," diyor sanki ben bir şey söylememişim gibi. "Biliyorsun, başından beri Astrid'in hizmetçisi olarak bir insan kızın çalışmasını istememiştim. Bana kalsa, bu işi yeğenlerimden birine verirdim. Ama Edmund ısrar etti..." Tris'in sesi kesiliyor ve kokusu o kadar derin bir kederle doluyor ki, neredeyse boğuluyorum. Kanatları sarkıyor.

Başını sallar ama bu, kokusundaki hüznün tonunu azaltmaya yetmez. "Her neyse, Avcı, üvey kızımı bulmak için ne gerekiyorsa yap. Ama önce Marybeth'in senin Arabana ne ilgisi olduğunu söyle."

Sonraki kısmı itiraf ederken öfkemi taklit etmeme gerek yok. "Seven Sins'deki otel odama girip, yıldız ışığı altında şarj olurken onu çaldı."

Gözleri çelik gibi sertleşir. "Chariot'u *bir insan kızına* mı kaptırdın?" "Onu geri almaya niyetliyim."

"Bunu mutlaka yapın. Yapmazsanız, ikinci anlaşmamızı bozmuş olursunuz." Dişlerimi sıkıyorum. "Anladım."

"Umarım anlıyorsundur. Hayatın artık iki anlaşmayı yerine getirmeye bağlı. İkisini de bozarsan ne olacağını biliyorsun. Öleceksin, Avcı, ve senin için tek bir gözyaşı bile dökmeyeceğim. Ama Astrid'in kalbini bana getirirsen, söz verdiğim gibi cezayı sona erdireceğim. Hatta merhametli davranıp, Arabayı geri getirmek imkansız olursa ikinci pazarlığımızı da iptal edeceğim. Ancak bu, benden alabileceğin tek merhamet olacak. İkinci pazarlığımızı da bozarsan, Davenport Malikanesini en yüksek teklifi verene satacağım. Ve teklifin gerçekten yüksek olmasını sağlayacağım. Böylece, ilk anlaşmamızla özgürlüğünü kazanabilirsin, ama kaybettiğini geri almak için asla yeterli parayı kazanamazsın. Bu yüzden, yerinde olsam, katil üvey kızımı öldürdükten sonra o Arabayı bulmaya çalışırdım. Sadece bir haftan kaldı."

"Biliyorum."

"O halde git, Avcı." Bunun üzerine tahttan kalkar ve geldiği gizli kapıya geri döner.

Daha önce beni trondan çıkaran aynı iki muhafız içeri girer. Onlara saray kâhyasıyla konuşmak istediğimi söylerim ve onlar sessizce önümden giderler.

Attığım her adımda zihnim allak bulluk oluyor. Toplantı hiç de beklediğim gibi gitmedi. Bugüne kadar Tris'in kocasının cinayetindeki rolüne dair içimde ufak bir şüphe olsa da, Astrid'in söylediği her şeye hala büyük ölçüde inanıyordum: Tris, Marybeth'i yasadışı bir şekilde zorlamıştı. Astrid'in pastasına zehir katmasını o emretmişti. Onu Irridae'ye gitmeye, benim Chariot'umu çalmaya ve Astrid'i kraliçeye geri götürmeye zorlamıştı. Bugün en azından kısmi bir itiraf almayı ya da Alfa Konseyi'ni ona karşı soruşturma açmaya ikna edecek somut bir kanıt bulmayı umuyordum. Ama konuşmamız bu yönde hiçbir sonuca varmadı. Suçuna karıştığına dair en ufak bir ipucu bile vermedi. Bu kadar ustaca aldatıcı olabilir mi? Tek acımasız, hesaplı bir katil gibi görüldüğü an, pazarlığımızla ilgili tehdit ettiği andı. Kraliçe gerçekten soğuk bir kadın ve belki de hesaplıdır. Ama kocasını öldürmekten suçlu mu? Bir insanı kendi emirlerini yerine getirmesi için zorlamaktan suçlu mu? Asıl kurbanı olan kızı cezalandırmak mı?

Ve eğer değilse... o zaman kim?

ASTRID

Göz kapağımı tırmalayan bir dilin sesiyle uyanıyorum. Gözlerimi açtığımda Grigg'in alnında durduğunu görüyorum. Yüzümden kabarık turuncu kediciği kaldırıp göğsüme alıyorum. Yumuşak tüylerini avucumla okşarken, ellerimde hissettiğim duygu beni şaşırtıyor. Aslında, vücudumun her santimetresi uyanmış, enerji ve duygu ile titriyor. Nefesim daha rahat. Her şey daha net görünüyor. Battaniyelerim inanılmaz yumuşak. Pencerelerden içeri süzülen batmakta olan güneşin sıcak ışığı, daha önce hiç görmediğim bir güzellikle parlıyor.

Son iki gündür her uyandığımda böyle oluyor. Sayamayacağım kadar çok kez uyku ve uyanıklık arasında gidip geldim, ama her seferinde uykunun derinliklerinden gözlerimi açtığımda, kendimi hiç olmadığı kadar iyi hissediyorum. Sanki geçen her saat, Crimson Malus'un son dozundan bu yana geçen her saat, farkında olmadan üzerime örtülmüş boğucu bir pelerinin bir katmanını daha soyuyormuş gibi. Bu sefer de farklı değil. Şimdi, yıllardır ilk kez zihnim berraklaşmış gibi hissediyorum.

Fuayedede duygusal çöküntü yaşadığım ilk birkaç gün hiç böyle değildi. Onları neredeyse hiç hatırlamıyorum. Acıyı hatırlıyorum. Keder. Kabuslar. Çok fazla kabus. Ve Torben. En kötü anımda, ayı formunda yanımda yatan Torben'i hatırlıyorum. Terden sıılsıklam olan alnımı serin bir bezle silerek. İçmeme yardım ederek. Yememe yardım ederek. Yastıklarımı düzelterek. Küf kokmayan temiz battaniyeler getirerek.

Yan tarafa dönünce Grigg kaçışıyor ve battaniyeleri çeneme kadar çekiyorum. Taze, temiz pamuk kokuyorlar, bu da Torben'in ya yeni aldığını ya da iyi korunmuş bir sandıktan çıkardığını gösteriyor. Her iki durumda da, iyileşirken benim için ne kadar uğraştığını fark ediyorum. Çözdüğüm anıyı saymıyorum bile.

Onunla ilgili olanı.

Onun gerçek olduğunu doğruladığı an.

Kalbim göğsümde garip bir şekilde atıyor, bu his o kadar vahşi ve yabancı ki, bir tür kriz geçiriyorum sanıyorum. Ama hayır, bu sadece normal bir his. Sanırım tentürün etkisi altında bu kadar şiddetli bir şekilde hiç hissetmemiştim.

Bakışlarımı yatak odasının kapısına çeviriyorum, Torben'in sesini, üvey annemle konuşmaktan döndüğüne dair herhangi bir işareti duymak için kulaklarımı dikiyorum. Tek duyduğum sessizlik ve yatak ayak ucunda kıvrılmış anne kedinin mırıldanması. Hayal kırıklığı midemi burkuyor, göğsümde endişeli bir bekleyiş kabarıyor. Bu gece eve geleceğini söylemişti. Yani her an geri dönebilir.

Panik içimi kaplar ve odanın durumunu değerlendirmek için birdenbire doğrulurum. Sürahinin kenarına asılı solmuş kumaşa, komodinin üzerinde duran yarısı yenmiş çilek tabağına, yere buruşmuş, kusmuk gibi bir şeyle lekelenmiş beyaz geceliğe bakıp yüzümü buruştururum. Ne dağınıklık yapmışım. Nasıl görüldüğümü, nasıl koktuğumu ancak tahmin edebilirim.

Bu kadar yeter de bana yataktan fırlayıp aşağıya koşarak su ısıtmak için ocağı bulmam için. Banyo yapmanın zamanı geldi.

BİR SAAT SONRA, artık neredeyse bir haftadır yataktan çıkmamış biri gibi kokmadığımı rahatlıkla söyleyebilirim. Kendimi temizledim, saçımı ıslattım, kaynamış su ve lavabo ile yapabileceğim her şeyi yaptım. Malikanede bulunan tozlu küvetlerden birinde tam bir banyo yapmayı tercih ederdim, ama boş olması gereken evlerde su tesisatının nasıl çalıştığını bilmiyorum. Aynı şey elektrik için de geçerli. Faerwyvae'nin sihirle donatılmış aletlerinin kullanılması, Davenport Malikanesi'nin ihlal edildiğini birine haber verebilir diye tek bir ışık düğmesine bile dokunmaya cesaret edemedim. Bunun yerine sadece kuyuyu, mutfaktaki kömür sobası ve Torben'in bana bıraktığı yağ lambasını kullandım.

Şimdi odamda çıplak duruyorum, havlu olarak kullanabileceğim uygun bir şey olmadığı için cildimin havayla kurummasını bekliyorum. Çılgınca her bir giysi parçasını topluyorum, kirli olmayan bir gecelik arıyorum. Torben'in benim için hazırladığı her şeyi karıştırmışım ve hepsini ter ve kusmuk kokusuyla bırakmışım. Kirli giysilerimi bir kenara itip valizin içindekileri karıştırıyorum. Çoğu t a n ı d ı k eşyalar: otelde her gün giydiğim hafif etekler ve bluzlar. Bu da Torben'in Irridae'den ayrılmadan önce bunları odamdan almış olduğunu gösteriyor. Ama birkaç yeni eşya da var. Dantelli bir bluz, yün bir etek, ekose desenli bir gündüz elbisesi. Spring Court'un daha serin iklimine daha uygun giysiler, hepsi de terziden dikilmemiş giysiler için mümkün olduğunca bedenime yakın. Yepyeni görünüyorlar, bu garip bir şekilde dokunaklı. Ogre savaşında giysilerim mahvolduktan sonra bana giysi alması bir şeydi, ama bana güzel giysiler almak...

böyle şeyler...

Kalbim yine göğsümde takla atıyor.

Giysilerimi nazikçe katlayıp valizin içine geri koyuyorum. Gecelik yerine kendime bir çarşaf saracağım tam o sırada, yatağın ayak ucunda bir şey gözüme takılıyor. Torben'in ayı şekline girip yatağa uzanması sayesinde kırılan yatak ayaklarından birinin yanına çömeliyorum ve pembe ipekten yapılmış bir şey alıyorum. İç kısmı kadife ile kaplı bir bornoz.

yumuşacık kadife ile kaplı. Nereden geldiğini merak ederek gözlerimi kırıştırdım, ama sonra Crimson Malus'u aramak için gizlice dışarı çıkmaya çalıştığım gece giydiğimi hatırladım. Üzerime sararak aşağıya inmeden önce, ona sadece bir göz atmıştım. Şimdi aklı başımda olduğundan, bornozun ne kadar lüks olduğunu fark ettim. Onu yerde buruşuk halde bulduğum için suçluluk duygusu göğsümü sıktı.

Dikkatlice bornozu burnuma yaklaştırıp tereddütle kokladım. Neyse ki, kokusu tahammül edilebilir bir durumda. Bornozu giyiyorum, kadife astar çıplak tenime değince titriyorum. Bu, şimdiye kadar hissettiğim en yumuşak şey. Yoksa her şey böyle hissettirebilir mi? Tincture'ın etkisiyle farkında olmadan uyuşmuş olabilir miyim? Kemerini belime gevşekçe bağlıyorum, sonra parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip nemli saçlarımı elimden geldiğince tarıyorum. Yarıya geldiğimde, göz kapaklarım kapanmaya başlıyor. Parmak uçlarımın kafa derime değmesi çok rahatlatıcı, omurgamdan titreme geçiyor. Gözlerimi kapatıp kafa derimi masaj yapmaya devam ediyorum. Ateşli anılar göz kapaklarımın önünde dans ediyor — başka birinin nazik dokunuşları. Torben'in güçlü, sert elleriyle alnımı, yanağımı nazikçe okşadığını görüyorum. Parmak uçlarının boynumdan aşağıya doğru kaydığını neredeyse hissedebiliyorum...

Göz kapaklarım birden açılıyor ve parmak uçlarım boğazımın dibinde duruyor.

Son kısım bir anı değildi, daha çok... bir fantezi gibiydi. Neden bunu hayal ettim? *Onu* hayal ettim? İyileşme sürecimde beni rahatlattığını hatırlıyorum, ama o zaman dokunuşu pratikti. Klinik. Omuz kemiğim boyunca, sonra boynumdan omuzumun kıvrımına doğru inen, şehvetli, tüy kadar hafif bir baskı değildi...

Hayal gücümün yine beni ele geçirdiğini ve ellerimin de onunla birlikte hareket ettiğini fark edince nefesim kesildi. Hayalimde *onun* elleri olduğunu düşünüyordum. Durdum, bornozum omzumu açığa çıkarmış şekilde yana kaymıştı. Karnımın altında sıcak bir ısı yükseldi, nefesim kesildi. Dizlerim o kadar titriyordu ki yatağa düşüp kenarına oturdum ve nefes almaya çalıştım. Cildim her yerinde karıncalanıyor, dokunulmak, okşanmak, keşfedilmek için can atıyor. Torben'in yüzünü uzak tutmaya ne kadar uğraşsam da, gözlerim tekrar kapanıyor, onun karşısında durduğunu, bana dokunduğunu, bir elini göğüslerimin arasında gezdirdiğini, diğer elini dizimden bacağımın iç kısmına doğru kaydırıldığını hayal ediyorum...

Bir sesle irkilirim. Gözlerimi açtığımda Torben kapının eşiğinde donmuş gibi duruyor, bir eli kapı kolunda, diğeri kapı çerçevesine sıkıca tutunmuş, sanki içeri dalmak üzereymiş gibi. Gözleri fal taşı gibi açılmış, paniğin yerini...

Bakışları çıplak omzuma kayar, bornozum tehlikeli bir şekilde aşağıya kaymış, göğsümün üst kısmı ortaya çıkmıştır.

"Özür dilerim," diye aceleyle söyler ve hemen başka yere bakar. "Ben... ben yeni geldim. Başın dertte sandım. Senin... senin kokun..." Boğazını temizler ve bir adım geri atar, hareketleri o kadar dengesizdir ki tökezler.

Elbisesini düzeltip kendini topladı. Daha fazla utanmadığım için şaşırıldı. Utanması gerekirdi. O, onun durumunu görmüş olmalıydı. Ellерinin yerini. Tabii, beni net olarak görebilmişse. Telaşlı yüzü, görebildiğini gösteriyordu. Düşündüm de, normalde hissettiğim gibi büyümün düşük uğultusunu hissetmiyorum. Bunun yerine, farklı bir uğultu hissediyorum, içimden yayılan bir ısı dalgası, merkezimde birikip her yöne yayılıyor. Torben'in beklenmedik müdahalesi *bu* hissi yatıştırmaya yetmemiş gibi. Hatta daha da güçlendi.

Belki de kısa fantezimin doğasından kaynaklanıyordur, ama gözlerimi ondan ayıramıyorum. Loş lamba ışığının vurduğu saçlarının bakır rengi parıltısını içime çekiyorum. Dudaklarının şehvetli kıvrımlarını. Keskin çenesini süsleyen kısa kesilmiş bronz sakalını. Onun yakışıklı olduğunu zaten biliyordum, ama şu anda... o çok güzel. Nefes kesici. Her zaman öyle olduğuna eminim. Sadece şimdiye kadar bunun farkında değildim.

Bana resmi bir şekilde başını eğiyor. "Affedersiniz," diyor ve kapıdan çıkmaya çalışıyor.

Gideceği düşüncesiyle kalbim hızla çarpmaya başladı. Bir adım daha yaklaştım. "Üvey annemle nasıl gitti?"

Yine donakaldı. Boğazı titredi ve gözlerime sadece kısa bir an baktı. "Umduğum kadar iyi gitmedi. Ama sabah konuşuruz. Seni dinlenmelisin."

"Tamamen iyileştim. Artık konuşabiliriz."

Bakışları yine benimkilere kilitlenir, ama sonra dudaklarına iner. Gözlerini onlardan ayırmak için büyük bir çaba sarf ediyor gibi görünüyor. "Hayır, hâlâ hasta olmalısın. Yüzün kızarmış gibi."

"Kızarmış mı?" diye tekrar ediyorum, sesim aniden normalden daha yüksek çıkıyor. "Belki biraz sıcaktır."

Bu onu telaşlı halinden uyandırır. "Yine ateşin mi var? Ateşini ölçeyim." Gerek olmadığını söylemek üzereyim, ama farkına varmadan bana doğru büyük adımlarla yaklaşır ve elinin tersini alnıma bastırır. Bir çılgılık atmamı engellerim. Cildinin benimkine değmesi, başımdan ayak parmaklarıma kadar bir zevk dalgası yayar. Göz kapaklarım ağırlaşır, onun dokunuşuna yaslanırken kirpiklerim titrer. Geri çekilir, ben de onun elinin baskısını arayarak öne doğru sendelerim.

"Tekrar yap," kendimi durduramadan söylüyorum.

"Astrid..." Sesinde bir uyarı var, ama beni neye karşı uyardığını bilmiyorum.

"Lütfen," diyorum, sesim neredeyse nefessiz. "Bana tekrar dokun."

Göğsü inip kalkarken, vücudunun geri kalanı kaskatı kesiliyor. Sonunda, elini yavaşça kaldırıp yanağıma koyuyor. Cildi sıcak, dokunuşu nazik ama kararlı. Hayatımda hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Parmak uçlarının cildimde dans ettiği fantezilerim bile bu kadar iyi hissettirmemişti.

"Astrid, ben..." Torben'in sesi gergin. "Tahrik olduğunu koklayabiliyorum."

Bir anlık utanç duyuyorum ama içimde büyüyen arzuya kıyasla bu hiçbir şey. Zorlukla yutkunuyorum. "Ee?"

"Yani..." Birkaç kez boğazını temizledikten sonra başka bir kelime söyleyebildi. "Yani bu çok uygunsuz."

Öfkemin ağırlığıyla başımı geri çekmek üzereydim, ama yanağıma okşayan avucunun yumuşaklığı beni yerinde tuttu. "Neden?"

"Durumun yüzünden."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Durumum mu? Yıllardır ilk kez kendimi iyi ve sağlıklı hissetmemi mi kastediyorsun? Hala tentürün etkisi altında olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bence sen çok hassas bir durumdasın." Gözleri yine dudaklarıma kaydı ve gözlerinde arzu parladı.

Belki de bu yüzden cesaretlenip bir sonraki cümleyi kuruyorum. "Öyleyim. Şu anda vücudumun her santimi hassas. Bu yüzden iki elini de üzerime koymayı istiyorum."

Nefesi keskinleşip titremeye başlarken çenesi bir yandan diğer yana kayıyor. "Bu uygun olmaz. Aklın başında değil."

Dudaklarım, umarım güven verici bir gülümsemeyle kıvrılır. "Sana söz veriyorum, aklım başımda. Hiç bu kadar net olmamıştı." Çenemi kaldırıp yüzümü ona doğru çevirir ve yaklaşıyorum. Ağzım karıncalanıyor, dudaklarının nasıl bir his olduğunu, tadının nasıl olduğunu deneyimlemek için can atıyor. İçimdeki her şey ona dokunmak için yalvarıyor. Kendimi tutmak, bir sonraki hamleyi ona bırakmak için tüm irademi kullanıyorum. "Torben, bana dokunmanı istiyorum. Sadece yanağıma değil."

Avuç içi cildime değdiğinde titriyor, teni o kadar sıcak ki neredeyse yakıyor.

Aramızdaki mesafeyi birkaç santim daha kapatıyorum. Bir elimi kaldırıp göğsünün ortasına koyarken kalbim hızla atıyor. Geri çekilip çekilmeyeceğini görmek için bekliyorum. Geri çekilmeyince bornozumun kemerine uzanıyorum. Bir çekişle kemer çözülüyor.

Torben o kadar ani bir şekilde geri çekildi ki, yerinde donakaldım. "Hayır, bunu yapamam. Senin durumundan yararlanmayacağım."

Bir kahkaha attım. "Sanki ben kırılgan bir şeyim gibi sürekli *durumumu* hatırlatıyorsun." Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, ortaya çıkardığım anıyı hatırladım — göl kıyısında beni teselli eden yavru ayı. Tanışmamız, ona yansıttığım özellikler konusunda neden hep kafamın karışık olduğunu, neden bazen gördüğüm kırılganlık ve zayıflık belirtilerinin onun hakkında bildiğimle hiç uyuşmadığını açıklıyor.

Çünkü o ilk izlenimi, o küçükken edinmişim. İkimiz de zayıf ve kırılgan olduğumuz zamanlarda.

Bu da benim sonsuza kadar öyle kalacağım anlamına geliyor. Kırılgan ve korunmaya muhtaç bir şey. Son derece çekici bir erkeğin zevkli dokunuşlarını arayan şehvetli bir kadın değil.

Kendi büyümden hiç bu kadar öfkelenmemiştim.

"Öyle mi?" diyorum, sesim soğuk. "Beni çekici bulmuyorsun çünkü beni zayıf ve küçük görüyorsun. Çünkü senin için bir yansımadan ibaretim ve o yansıma zevk alacağın bir şey değil."

"Öyle değil," diyor, sesi o kadar kararlı ki, bunun doğru olduğuna inanmaktan kendimi alamıyorum. Yalan söyleyemediğini söylemeye gerek bile yok. "Seni çok iyi anlıyorum, Astrid."

Bu onay beni neredeyse paniğe kapılmaya yeter, ama arzum hala çok güçlü ve başka hiçbir şeyin uzun süre aklımda kalmasına izin vermiyor.

"Ve sen çekicisin," diyor, sesi aç. Özlem dolu. "O zaman neden..."

"Çünkü pişman olacağın bir şey yapmanı istemiyorum."

"O zaman bunu istediğime inan." Gözlerine bakıyorum, ama gözlerimiz ne kadar uzun süre birbirine kilitlenirse, onun ifadesi o kadar kararlı hale geliyor. Gözlerinde arzu ne kadar az görünüyor. Öfke kanımı kaynatıyor, uyarılmamla karışıyor. Onu incitmek mi yoksa baştan çıkarmak mı istediğimi bilmiyorum. İkinci dürtü galip geliyor. Yavaşça bornozumu açarak cildimin bir kısmını ortaya çıkarıyorum ve parmağımı boynumdan karnıma kadar aşağı doğru gezdiriyorum. Orada avucumu açıyorum, kendi dokunuşumla kirpiklerim titriyor. "Ya ellerini bana koy ya da git. Sen olsan da olmasan da bu olacak."

Parmakları yumruk haline gelirken gözleri karnımın üzerine bastırılmış avucuma kilitlenir. Elimi aşağıya doğru hareket ettiririm, gözlerinin büyümesi, vücudunun en ufak bir hareketle öne doğru eğilmesinden zevk alırım.

Sonra, farkına bile varmadan, gitmiş.

Gitmiş.

Kapının çarpması kulaklarımda yankılanıyor.

Ona bakarak gözlerimi kırıştırdım, olduğum yerde donakaldım. Kalbim suçlulukla doldu. Utanç. Onu uzaklaştırmak istememişim, sadece... sadece...

Oh, hayır. Ne yaptım? Ona karşı bu kadar cesur davranarak ne düşünüyordum? Kendi zevk arzum, ona karşı uyanan çekiciliğim, onun dokunuşuna dair beklenmedik fantezilerim beni o kadar büyülemişti ki, onun aynı şeyi hissetmediğini hatırlayacak akıl başım kalmamıştı. Bana çekici olduğumu söyledi, ama bu ne anlama geliyor? Beni övmek için söylemiş olabilir, çekici olduğumu söyleyebilse de, *benim için* çekici olduğumu söyleyemediği gerçeğinden kaçınmak için.

Yüzümü ellerimle kapattım ve tüm utancımı boğuk bir iniltiyle dışarı verdim. Arzum, karnımda kalan bir ısı topuna dönüşene kadar küçüldü.

Bir adım geri çekildim, yatağa çöküp belki de sonsuza kadar ortadan kaybolmaya hazırdım.

Sonra kapı, kapandığı kadar gürültülü bir şekilde açılır.

Torben'in gözleri benimkilere kilitlenir, göğsü hızla inip kalkar. Hızlı adımlarla odaya geri girer, beni kollarına alır ve dudaklarını dudaklarıma bastırır.

ASTRID

Arzum bir anda geri gelir, eskisinden daha ateşli. Torben beni kendine doğru çekerken, dokunulma ve okşanma ihtiyacım cildimin her santimetresinde alevlenir. Ben boynuna sarılırken o beni parmak uçlarına kaldırır. Dudakları sert ve diridir, öpücüğümüzün derinleşmesi için dudaklarımı aralarım. Dili benimkine dokunur, sıcak ve istekli. Ellerini sırtımdan kalçama, sonra uyluklarımın altına kaydırırken ona doğru eğildim. Beni ayaklarımdan kaldırdı ve bacaklarımı beline doladım. Bir an sonra, yatağın sırtıma bastırdığını hissettim. Aklım bir an için kediciklerin nerede olabileceğini merak etti, ama umarım bizi şimdilik rahat bırakacak kadar akılları vardır.

Sonra düşüncelerim tamamen Torben'e kapılır. Cildimde karıncalanan, içimi ısıtan hisler. Üzerimde duruyor, ama ağırlığının sadece bir kısmı bana baskı yapıyor. Dokunma ihtiyacım giderek artıyor ve o anda ondan daha fazlasını istediğimi anlıyorum. Onun her şeyini. Ellerim boynunun arkasına dolanıyor, saçlarına karışıyor. Vücudumu onun ağırlığını daha fazla hissetmek için kaydırıyorum, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu ifade etmeye çalışıyorum. Dudaklarını dudaklarımdan çekiyor ve korkuyorum, ayrılacak ve yine gidecek. Ama o, yüzümü inceliyor. Parmağını şakağımdan yanağıma, sonra boynumun ortasına doğru kaydırıyor. Dudaklarımdan bir inilti kaçıyor.

Eli, hala açık ama vücudumun çoğunu örten bornozumun yakasına kayıyor. Acı verici derecede yavaş hareketlerle kumaşı yana çekiyor, omzumu, sonra göğsümün üst kısmını, ardından göğsümün tüm kıvrımlarını ortaya çıkarıyor. Bakışları orada duruyor, beni içime çekiyor, sonra tekrar gözlerime dönüyor. "Çok güzelsin, Astrid."

Kalbim göğsüme çarpıyor. Bunu daha önce duymuştum. Sayamayacağım kadar çok kez güzel olduğumu söylediler ama bu söz hiç *benim için* söylenmemişti. Her zaman başkalarının yansımasıyla ilgiliydi.

Ama şu anda...

Büyüm uykuda. Sesinin yokluğundan bunu biliyorum. Torben *beni görebiliyor*.
ben

i Ve beni güzel buluyor.

Onu tekrar kendime çekip dudaklarını ele geçiriyorum ve çıplak göğsümü ona doğru eğiyorum.
ona doğru eğiyorum. Cildimin onun cildine değmesini, yeni hassaslaşan avuç içlerimle göğsünün hatlarını keşfetmeyi arzuluyorum. Aç dudaklarımı onun dudaklarına kilitli tutarak, ellerimi ipeksi yeleğinin üzerinde gezdiriyorum. O, düğmeleri açıp giysiyi yere atacak kadar geri çekiliyor. Kravat ya da fular takmadığı için gömleği de çıkıyor. Kollarımı beline doladım ve onu kendime doğru çektim, avuçlarımda içindeki kaslarının esnekliğini hissederek zevk aldım.

. Bir elimle sırtını okşarken, diğer elim onun önüne geldi. Ama sertleşmiş penisini avuçladığımda, o donakaldı.

Geri çekilir ve gözlerime bakar. Yavaşça, aramızdan uzanır ve elimi pantolonunun önünden çeker. Bileğimi başımın üzerine sabitler ve burnumun ucuna hafif, alaycı bir öpücük kondurur. "Hayır, Astrid," der, sesi ağır. "Bu gece sana sadece ihtiyacın olanı vereceğim, daha fazlasını değil."

Bununla ne demek istediğini bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var. "Ama ben... *onu istiyorum*." Gözlerimi anlamlı bir şekilde indirirken, ilk kez ona dokunduğum anı aniden hatırladım, kelepçelerimizin anahtarını iç çamaşırından çıkardığım anı. Onun pantolonunun içinde gizlenen kalınlığı tam olarak takdir etmek için doğru zaman değildi, ama ben de bunu fark etmemiştim. Şimdi, bir zamanlar sadece hafifçe ilgi çekici bulduğum şeyi keşfetmek için can atıyorum. Nasıl olur da onun yanında bu ateşli arzuyu hissetmedim?

Dudaklarını ağızımın köşesine getirip yine yumuşak bir öpücük konduruyor. "Yarın hala istersen konuşuruz. Bu gece sadece sana ait."

Bu gecenin onun için de olmasını istediğimi söylemek üzereyim, ama bir sonraki öpücüğü dudaklarımı kapatıyor. Tüm şikayetlerimi susturmak için bu kadarı yeterli. Ama bu, elimi onun önünden aşağıya doğru kaydırmamı engellemiyor...

Yine elimi durduruyor. Onaylamadığımı belirtmek için homurdanıyorum, ama o beni nefes alamayacak şekilde kalçalarımın tutup yan çeviriyor. Arkama yaklaşp dudaklarını enseme değdiriyor. Dudaklarımdan başka bir ses çıkıyor, ama bu seferki hiç de onaylamayan bir ses değil. Omzumdan ateşli bir çizgi çizdiğinde titriyorum. Bir eli altımdan geçip göğsümü kavrarken, diğeri bornozumu daha da açıyor. Güçlü elleri yanıma, kalçama okşuyor. Sırtımı ona doğru kıvrılıyorum, bana karşı sertleştiğini hissediyorum. Yarı zevk, yarı öfke içindeyim, çünkü bana kendini tamamen vermiyor. Sonra parmakları kalçamın üzerinden kayarak ortama doğru ilerliyor ve uyluklarımda tepesinde duruyor. Onun elinin hareket etmesini, daha derine inmesini istiyorum ve kıvraniyorum. Saçlarıma gülerek, beni ona doğru iten aldatıcı bir ses çıkarıyor.

"Çok sabırsızsın," diye kulağıma fısıldadı.

"Sence neden?" diye nefes nefese soruyorum. "Yıllardır bu kadar iyi hissetmemiştim. Bu kadar iyi hissetmenin mümkün olduğunu bilmiyordum ve şimdi hissediyorum, daha fazlasını istiyorum..."

Sözlerim kesilir, çünkü sonunda elini hareket ettirir, parmaklarını benim sıcak merkezimin üzerinde kaydırır. En hassas yerimin üzerinde yavaşça daireler çizer, şimdiye kadar hissettiğim en coşkulu zevki uyandırır. Boğazımdan bir inilti yükselir. Vücudumu ona daha yakın eğiyorum, bacaklarımı ayırarak ona daha fazla erişim sağlıyorum. Parmaklarını daha derine kaydırır, dokunuşu daha sertleşir ve giderek artan bir boşalma dalgası uyandırır. Zevkin uçurumunun kenarındayım, o kadar derin ki sanki gözlerimin önünde yıldızlar pathıyor. Ve tek istediğim daha fazlası. Daha fazla. Elimi arkama uzatıyorum

arkama uzanıyorum, arkamda hissettiğim şekli arıyorum. Şu anda benim zevkime katılmamasına nasıl dayanabildiğini anlayamıyorum. Ama, tıpkı daha önce olduğu gibi, benim de ona karşılık verme girişimlerimi reddediyor.

Sanki beni boşuna baştan çıkarma girişimimden uzaklaştırmak istercesine, parmakları daha hızlı hareket ediyor, daha derine dalıyor ve içimden geçen yükselen dalgayı sürmekten başka bir şey yapmamı imkansız hale getiriyor. Dalga gittikçe büyüyor. Sanki bu beni sabitleyebilirmiş gibi, ulaşabildiğim her şeyi, yastığı, çarşafı, tutunacak bir şey arıyorum. Hem güzel hem de şiddetli bir şekilde içimden geçip giden bir boşalma. İmkansız bir coşkuyla titriyorum, tekrar tekrar, ta ki onun ardından gevşeyene kadar.

Hareketsiz yatarken, sanki sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca nefesimi toparlarken, uzuvlarım sudan yapılmış gibi hissediyorum. Torben omzumu, boynumu öpüyor, dudaklarının her dokunuşu şefkatli, yatıştırıcı, beni mutluluk halimden geri getiriyor. Sonunda vücudumu hareket ettirebildiğimde, ona doğru dönüyorum.

O da belirsiz bir bakışla gözlerime bakar. Neredeyse... utangaç gibi görünüyor.

Birlikmiş arzumun yokluğunda ben de çekingen hissediyorum. Hiç kimseyle böyle olmamıştım. Beni görebilen biriyle hiç olmamıştım. Neredeyse onun çekip gideceğini ya da büyümün uğultusunun geri geleceğini bekliyorum. Ama ikisi de olmuyor.

Elimi kaldırıp yanağına koyuyorum. "Torben," diye fısıldıyorum, gözlerini, yüzünü, dudaklarını arıyor. Zevkim tamamen yok olmasına rağmen, odaya ilk girdiğinde fark ettiğim aynı göz kamaştırıcı güzelliği hala görüyorum.

Dudakları sıcak bir gülümsemeye kıvrılır, yüzünde hâlâ görünen utangaçlık bu gülümsemeyi daha da çarpıcı hale getirir.

Göğsüm açılır, sanki çiçek açan bir gül gibi, gözlerine baktıkça her bir yaprağı açılır. Başımı ona doğru kaldırıp dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. O da aynı şefkatle öpücüğü karşılıyor. İlk öpücüğünden farklı bir his. Bu his... şey, tam emin değilim. Ama kalbimin göğsümde parıldadığına bakılırsa, sanki...

Düşüncemi tamamlayamıyorum. Kısmen yorgun olduğum için, ama aynı zamanda hissetmeye başladığım şeyi kabul etmek hem heyecan verici hem de korkutucu olduğu için. Bu adama karşı hislerim olabilir mi? Beni öldürmek için gönderilen, düşmanım olması gereken bu fae erkeğine? Tanıştığımız günden beri, ilk başta düşündüğüm gibi duygusuz bir canavar olmadığını kanıtlayan bu adama?

Ve eğer öyleyse... o da aynı şeyi hissediyor mu?

Soğukkanlı bir düşünce, bunların hepsinin benim kafamda olduğunu, yeni filizlenen duygularımın tek taraflı olabileceğini söylüyor. Torben, bana dokunmam için yarını beklemek istedi. Neden? Sadece aklımın karışık olmadığından emin olmak mı istedi? Onu gerçekten o şekilde istediğinden emin olmak mı?

Yoksa o da *beni* o şekilde istemediğinden emin değil miydi?

Onu baştan çıkardım mı? Normalde yapmak istemeyeceği bir şeye mi teşvik ettim?

Bu ihtimal neredeyse dayanılmaz derecede aşağılayıcı, ama üzerinde uzun süre dūřınme fırsatım olmuyor. Torben dudaklarını tekrar dudaklarıma yaklaştırıyor ve daha da şefkatli bir şekilde onları ele geçiriyor.

Endiřeli dūřıncelerimi bir kenara bırakıp kendimi öpücüğe kaptırıyorum, dudaklarının sıcaklığını hafızama kazıyorum. Bir daha asla hissedemeyeceğim diye. Sabah ışığı bu anın sonunu getirebilir diye. Nefesim kesilene kadar onu öpüyorum. Bařka hiçbir řey yapamayacak hale gelene kadar, ona sarılıp başımı geniş göğsüne yaslayıp, kalp atışlarının ritmiyle uykuya dalıyorum.

TORBEN

Her duyumumu **bir** gürültü dolduruyor. Her nefes alışımında ciğerlerim onun kokusuyla doluyor, temel kokusu terin keskin kokusuyla ve yeni bir kokuyla karışıyor — onun tutkulu anlarının ardından kalan güçlü ve tatlı bir koku. Uykusunda yavaş ve düzenli olan nefeslerinin yumuşak ritmi kulaklarımda uğulduyor. Tenine dokunan tenim sanki kendi tenimin bir uzantısı gibi, yeni bulduğum eksik bir parça gibi.

Başımı eğip uyuyan halini izliyorum. Yarısı göğsüme uzanmış, bornozu sadece alt kısmını örtüyor. Yanağı, çarpan kalbime bastırılmış, bir kolu üzerimde. En az yarım saattir uyuyor ve onu uyandırmamak için bir santim bile kıpırdamaya cesaret edemiyorum. Eğer uyanırsa benden uzaklaşacağından çok korkuyorum. Ve onun yokluğunu hissetmeye hazır değilim.

Bu anda onun varlığı beni tüketiyor, daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım. Şehvet hissettim. Zevk. Aşk yaşadığımı sandım. Ama bu... bu...

Daha fazla.

Farklı.

Korkutucu.

Böyle hissedeceğimi hiç beklemiyordum. İlk sevgilim Bayan Barrister ile olanlardan sonra. O, sırlarımı Frank Host'a ifşa ettiğini öğrendikten sonra aşkı hayatımdan çıkarmaya yemin etmişim. Her şeyi kaybetmeme neden olan riski aldığım için onu suçlayamam, çünkü bu benim sorumluluğum. Ancak benim yıkımında oynadığı rol, bana aşk ve aldatmanın birbirine çok bağlı olduğunu öğretti. Ona olan aşkım, onun gizli amaçlarını görmemi engelledi. Babama olan aşkım, onun gözlerimin önünde bağımlılık sorunu yaşadığını fark etmemi engelledi. Anneme olan aşkı, onu asla kurtulamadığı bir keder tüneline sürükledi.

Aşk hayatımda hiçbir zaman bir erdem olmadı. Özgürlüğümü kaybedip Alfa Konseyi'ne hizmet etmek zorunda kaldığımdan beri, aşk bir olasılık bile değil. Evim yok. Kendi param yok. Hem cezamın bir şartı hem de pratik nedenlerden dolayı kalıcı bağlar kurmam yasak. Bunun başlıca nedeni benim ve başkalarının güvenliği. Ödül avcısı olarak görevimi yerine getirdiğim için tehditlere ve intikam girişimlerine maruz kaldım. Avcı olduğum sürece, aynı tehlikelerle tekrar tekrar karşılaşacağım. Ve bana yönelik her türlü tehlike, sevdiğim kişiye de yansıtacaktır. Kendime, sevdiğim birini asla böyle tehlikeli bir duruma sokmayacağıma söz verdim.

Bu da Astrid'i... O asla...

Tabii ki...

Ona tekrar baktım ve zihnim boşaldı. Ani heyecanım yatıştı. Onun huzurlu yüzünü incelerken dudaklarım gülümsedi. Bu anın tadını çıkarmalıydım. Çünkü gerçek şu ki, onu bu kadar yakınımda hissettiğim son an bu olabilirdi. Sabah her şey değişebilirdi.

Ertesi gün, salonda durmuş, pencereleri kaplayan çapraz tahta çıtalardan güneşin doğuşunu izliyorum. Astrid'in uyanmasını endişeyle beklerken, her sese, her olası ayak sesine kulak kabartıyorum. Ancak o zaman onun gerçek duygularını öğrenebileceğim.

Bu sabah yüzüncü kez kendime hatırlatıyorum, *bunların bir önemi yok*. Bir görevimiz var. Konseye köle oldum. Anlaşmamı bozarsam ölürüm. Kraliçe Tris anlaşmayı feshederse, doksan beş yıl daha köle olarak kalırım. İkimizin de bir geleceği yokken duyguların ne önemi var?

Kendime bunu defalarca söylememe rağmen, dün gecedan beri kalbimde yer eden garip sıcaklık hissini bastıramıyorum. Belki de o hep oradaydı ve ben farkında değildim. Aslında, onun zevkini ortaya çıkardıktan sonra, bana dönüp adımı söylediğinde ve dudaklarını dudaklarıma bastırduğında fark ettim. Öpücük o kadar şefkat doluydu ki kalbim kırılacak sandım. Ve o göğsümde uykuya dalarken, yaptığımız şeyin sadece zevk için olmadığını hissettim. Daha derin bir şey vardı.

Tabii ki, bu çok daha hoş düşünceler bu sabah uyandığım anda uçup gitti. Şafak sökmek üzereydi ve Astrid gece bir ara dönmüş, bana sırtını dönmüştü. Sırtını ve bizi ayıran birkaç santimetreyi görmek beni paniğe kapılmaya yetti. Uyanmış ve yaptığımız şeyden pişman mı olmuştu? Utanmış mıydı?

Mantığım, muhtemelen benim varlığımdan habersiz pozisyonunu değiştirdiğini söylüyordu, ama bu düşüncelerimin durmasına engel olamadı. Onun ruh halinin dengede olmadığından korkmama rağmen, odasına geri dönüp vücudunun istediği şeyi ona vermek için acil arzumun yenik düşmesine izin vermekle doğru şeyi mi yapmıştım? Sonra yataktan kalkıp gitmek yerine onunla yatakta kalmakla hata mı etmişim?

Ondan sonra uykuya dalmak imkansızdı. Ayrıca, Astrid gerçekten pişmanlık duyuyorsa, beni tekrar görmeden önce bunu tek başına sindirme şansı vermek istedim. Bu yüzden odadan olabildiğince sessiz ve hızlı bir şekilde çıktım, sonra günlük rutinime devam ettim. Arazide casus veya izinsiz giren biri olup olmadığını kontrol ettim.

Şimdi, geçen her dakika işkence gibi geliyor. O geceyi pişman olmadığını bilmem *gerek*.

Ve - aptalca olduğunu bilsem de - bunun daha fazla bir anlamı olup olmadığını bilmek istiyorum.

Dişlerimi sıkarak pencereden uzaklaşıp, ellerimi ve zihnimi meşgul edecek bir şey aramak için salonda dolaşmaya başlıyorum. Odanın içinde dolaşıp, zaten yeterince düzgün olan, seyrek mobilyaları örten çarşafı düzeltiyorum. Sonunda, tanımadığım pütürlü bir silüete ulaşıyorum. Merakım, Astrid'i düşünmekten beni kurtarıyor, bu yüzden çarşafı kaldırıyorum. Altında kırık bir vazo, boş bir resim çerçevesi ve tozlu bir tahta kutu ile dolu bir sehpa buluyorum.

Son eşyayı görünce nefesim kesildi. Bu, babamın çalışma odasındaki şöminenin üzerinde duran bir müzik kutusu. Çalışma odasını aradığımda neredeyse boş olduğunu gördüğümde, diğer değerli eşyalarımız ve mobilyalarımızla birlikte bu kutunun da mirasın el konulmasıyla satıldığını düşünmüştüm. Beş yıl sonra ilk kez gördüğümde, muhtemelen yüksek bir fiyata satılamayacağını anlıyorum. Evdeki en sevdiğim eşyalardan biri olmasına rağmen, cilası dökülmüş basit bir oyma kutudan ibaret.

Kutuyu kaldırıp ters çevirdiğimde boğazım düğümlendi. Altında bir anahtar vardı. Anahtarı birkaç kez çevirdikten sonra kutuyu masanın üzerine dik olarak koydum. Kutudan yavaş bir melodi çalmaya başladı, beni en huzurlu ama aynı zamanda en acı nostaljiyle dolduran bir melodi. Şarkının ara sıra mekanik bir aksaklığı olsa da, kulağıma bir senfoni gibi geliyor. Babam, üzgün olduğumda, özellikle de ayı olmayı özlediğimde bana çalar.

Şarkı sona yaklaşırken, kapak menteşelerinden yavaşça açılır. İçinde kadife bir bölme boş durmaktadır, ama arkasında üç küçük oyma figür dans etmektedir — ayılar — dağlar ve ağaçların resmedildiği bir manzara üzerinde dönmektedir.

Gözlerimi delen ani acıyı gözlerimi kırparak gideririm.

"Günaydın." Astrid'in sesi beni ürküttü. Müzik kutusuna o kadar dalmıştım ki, onun geldiğini fark etmemiştim.

Kutunun kapağını kapatıp ona dönerek, tüm endişem bir anda geri geliyor.

Kapının eşiğinde, etek ve bluz giymiş, iki kedi yavrusu tutuyor. Yüzünde tereddütlü bir gülümseme belirliyor. İlk içgüdüm ona koşmak, onu kucaklamak ve dudaklarını dudaklarıma bastırmak. Birinin yatağını paylaştığı sevgilisine böyle selam vermesi gerekmez mi? Belki de yataktan daha fazlasını paylaştığı birine?

yatağını paylaştığın sevgilini böyle selamlamaz mısın? Belki de sadece yatağını değil, *daha fazlasını* paylaştığın birini?

Sonra, bulanık bir sisin ardında ifadesinin değişip değiştiğini fark ettim. Büyüsü ortaya çıkmaya başlıyordu. Onun farkında olmadan bir kalkan gibi kullandığını düşündüğüm büyü.

Şu anda benim yanımda bir kalkan ihtiyacı mı duyuyor?

"Günaydın," diye tekrarlıyorum, sesimdeki gergin titremeyi nefretle hissederek. "İyi uyudun mu?"

Birkaç rahatsız edici saniye sessizlik geçer. Sonra, "Evet." Boğazı titrer ve kokusundaki limonun tadı acılaştır. "Ya sen? İyi uyudun mu?"

"Evet," diye aceleyle cevap veriyorum. "Çok iyi uyudum."

Gözleri benden normalde uyuduğum divana kayar. Nabzım hızlanır. Geceyi onun yanında değil de burada geçirdiğimi mi düşünüyor? Öyleyse, buna kızmış mı? Yoksa rahatlamış mı? Kokusu ilk seçeneğin doğru olabileceğini düşündürüyor, bu yüzden bir adım yaklaşıyorum. "Astrid, dün gece..."

"Evet, dün gece hakkında." Ses tonu, sözlerimin boğazımda takılmasına neden oldu. İki kediye yere bırakıp tereddütlü adımlarla bana yaklaştı. Utanç ve biraz da mahcubiyet kokan kokusu daha da yoğunlaştı. "Eğer ben... seni... eğer sen kendini..." Dudaklarını ısırıp ellerini ovuşturdu. "Özür dilerim."

Özrü kafamda yankılanıyor. Özür diliyor. Dün gece için özür diliyor. Ama ne oldu?

Boğazını temizler ve tekrar konuşur. "Eğer hala hissediyorsam... hala istiyorsam..." Ayaklarını yerden yere vurur. "Sabah konuşuruz demiştin."

"Ve?" Boğazımdan kelimeler zorla çıkıyor.

"Ve şimdi..." Açıkça hayal kırıklığıyla başını geriye atar, sonra zoraki bir kahkaha atar. "Bu konuda gerçekten iyi değilim, Torben. Dün gece, ben... şey, dün gece farklıydı. Hislerim yüzünden... hislerim yüzünden kendimi ifade etmek daha kolaydı."

Dün gece farklıydı.

Bu, artık aynı şeyi hissetmediği anlamına mı geliyor? Yoksa sadece bunu dile getirmekten çok mu çekiniyor? Yükselen utancının kokusu bunu daha da açık hale getiriyor. Hayal kırıklığı içimi kaplıyor, kalbim ayaklarıma düşüyor. Yine de biraz rahatlamış hissediyorum. Aramızda bir şeyler olabileceğini kabul etmek, durumumuzu daha da karmaşık hale getirecektir. İlişkimizi daha ileriye götürmenin ikimiz için de iyi sonuçlanma ihtimali çok düşük. Daha da önemlisi, aşk duyularımı bulanıklaştırıyor. Astrid'i tehlikeye atacak *bu* şeyi yaşayamam. Görevimize odaklanma yeteneğimi tehlikeye atmaktansa reddedilmeyi tercih ederim. Onun masumiyetini kanıtlamak benim önceliğim.

"Sorun değil," dedim, resmi bir tonla. "Dün gece ikimiz de kendimizi kaptırdık. Bundan sonra işimizi profesyonelce yürütmeliyiz."

görevimize odaklanmamız en iyisi." Bu sözleri söylemek bana neredeyse acı veriyor. Teknik olarak doğru olsalar da, kalbimle o kadar çelişiyorlar ki, neredeyse yalan gibi geliyor.

Astrid'in yüzü düşüyor. "Oh."

Vücudum kaskatı kesildi. Bir dakika, onu yanlış mı anladım? Kahretsin.

Aramızdaki mesafeyi kapatmak için bir adım yaklaşıyorum. *Bana karşı hislerin var mı?* Soru dudaklarımda asılı kalıyor ama onu söyleyemiyorum. Az önce söylediğim her şey doğru. Aklımızı görevde tutmamız en iyisi.

Ama yine de...

Daha fazla bir şey söylemeyi düşünmeden, o geniş bir gülümsemeyle karşılık verir. Bu sahte bir gülümseme, büyüsünün ardında şekillenen bir gülümseme. "Evet, ben de öyle diyecektim."

Nefes almayı reddediyorum. Yalan söylüyorsa kokusunu almayı reddediyorum.

"Artık bu konuyu konuşmayalım," diyor tedirgin bir gülümsemeyle. "Bana üvey annemle nasıl gittiğini anlat."

ASTRID

Ağzım açık kalır. "*Hepsi bu mu? Ondan itiraf almaya çalıştın mı?*" Sinirimi bir çapa gibi tutunurum. Bu sinir, malikanenin mutfağındaki tozlu ahşap masada otururken beni olduğum yere çiviler. Torben bize çay yaparken, dün üvey annemle görüşmesinde olan biten her şeyi anlatır. Bu konuşma dün olsaydı öfkem bu kadar büyük olur muydu, emin değilim. İçimde tutku uyandırıp hayatımın en tatmin edici gecesini yaşatmadan önce. Sabah yalnız uyandığımda, zihnim önceki geceki kadar berrak ama daha fazla şüpheyile dolu. Arzuyla hareket ettiğimin ve bunun olası sonuçlarının daha fazla farkındaydım.

Torben'e gerçeği söylemeye karar vermek tüm cesaretimi gerektirmişti. Dün geceki çılgın arzunun cesaretini artık hissetmesem de, onu hala istediğimi. Daha fazlasını. Tamamen. Onu görür görmez söyleyeceğim her şeyi neredeyse bir saat boyunca yatak odasında gidip gelerek tekrar ettim. Hepsini ezberlemiştim. Ama salona girdiğimde, dilim tutuldu. Söylemem gerekenleri söylemek için çok uğraşım.

Sonunda, bunun bir önemi
yoktu. O beni geri
istemiyordu.

Yaptığımız şeyden pişman olduğu ve muhtemelen beni hala değersiz biri olarak gördüğü belliydi. Ya da bir baştan çıkarıcı. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum.

Her neyse, ona karşı hissettiğim öfke, reddedilmenin acısından çok daha iyi. Bu öfke, onun sert sırtına bakıp bir fincan çay daha doldurmasını izlememi engelliyor.

Ama yine de...

Sırtı dönükken bakmanın ne zararı var ki? Kısa bir süre önce hayatımın kabusu olan dar pantolonunu izlerken dudaklarımı ısıyorum. Hala öyleler, ama şimdi farklı bir nedenden dolayı.

"Konuşmamız düşündüğüm gibi gitmedi," diyor ve ocaktan uzaklaşıyor. Hızla gözlerimi onun yüzüne çeviriyorum, ama sadece dudaklarını görebiliyorum. Dün gece boynumda dans eden dudaklar. Bir daha asla hissedemeyeceğim dudaklar. Çatlak porselen çay fincanını ağzına götürüyor ve ben hiç bu kadar cansız bir nesneye imrenmemiştim. Fincanın kenarından gözlerime bakıyor ve irislerinde bir şey hareket ediyor. Birkaç kez gözlerimi kırkıyorum ve tüm dikkatimi kendi fincanıma veriyorum, kulpunu süsleyen soluk mavi desenleri çok ilginç buluyormuş gibi yapıyorum.

"Yine de," diyorum, sesimi sabit tutmaya çalışarak, "onu itiraf etmeye ikna etmek için daha fazla çabalayabilirdin."

Mutfak tezgahına yaslanır. "Onun çok şey bildiğini anlamasını istemedim. Marybeth'i kontrol eden oysa, tüm önlemlerini almış ve suç ortağı olarak izlenmemesi için her şeyi ayarlamıştır. Kız, benim arabamla Irridae'den ayrıldığından beri saraya bile dönmedi."

Sinirim daha da artıyor. "Marybeth'i kontrol eden o *mu* demek istiyorsun?"

"Hala Tris olmadığı ihtimali var. Kokusu beni aldattığına dair hiçbir ipucu vermedi."

Ayağa kalkıp masanın kenarını sıkıca tutuyorum. "*Oydi*, Avcı. Başka mantıklı bir açıklama yok."

O başını sallar. "Bu tür düşünceler bizim sonumuz olabilir. Zamanımız azalıyor. Tüm olasılıkları araştırmalıyız."

"Başka kimse olamaz! Ben... Ben sana inandığını sanmıştım." Göğsümde panik dalgaları yükseldi. Dün gece benim masumiyetime şüphe mi duydu? Lanet olsun, o haklıydı. Aramızda her zaman profesyonel bir ilişki kurmalıydık. Ne aptalım. Aptal, şehvetli bir aptal!

Masa gürültüyle sarsılır, beni ürkütür. Torben'in bana baktığını görürüm, elleri masanın üzerinde, attığı çay fincanı tabağında tıkırdamaktadır. Bakışları sert, yoğunudur. "Sana inanıyorum Astrid. Bundan şüphe etme. *Asla* şüphe etme. Masumiyetini kanıtlamak için her şeyi yapacağım."

Onun sesinin derinliğini, bakışlarındaki ateşi hissedince kalbim göğsümde çarpıyor. Bu beni güvende hissettiriyor. Korunmuş. Şiddetle seviliyor. Masadan sürünerek ona yaklaşıp dudaklarımı dudaklarına yapıştırmak için güçlü bir dürtü duyuyorum. Bacaklarımı beline dolamak. Aramızda bir santim boşluk kalmayana kadar onu kendime çekmek. Onun beni bu masanın üzerinde alması nasıl bir his olurdu?

Başımı sallayarak bu düşünceleri kafamdan atıyorum. Dün geceki zevk, ateşli fantezilerimi soğutmaya yetmemiş gibi görünüyor. Ben hep böyle miydim? Ya da daha doğrusu, sürekli ilaçlarla uyuşmuş olmasaydım, hep böyle olma potansiyelim var mıydı? Bacaklarımın titremesini saklamak için tekrar oturuyorum. "O zaman şimdi ne yapacağız?"

"Şimdi hedefimiz Marybeth," diyor, hâlâ masaya yaslanmış halde. "Onu bir an önce bulmalıyız. Onu Alfa Konseyi'ne teslim edebilirsek, belki onlar onun üzerindeki zorlamayı kırmanın bir yolunu bulur ve kime hizmet ettiğini itiraf etmesini sağlarlar."

"Onu nasıl bulacağız?"

"Tris, Greenhollow'da ailesi olduğunu söyledi. Beni yolumdan saptırmak için söylemiş olabilir, ama onu orada bulma ihtimalimiz var."

Kasabanın adı beni bir anda alarma geçirdi. "Greenhollow'da ailesi mi var?"

"Evet. O kasaba sana bir şey ifade ediyor mu?"

İsteksizce başımı salladım. "Babam ve ben orada iki yıl yaşadık." "O dönemde Marybeth'i tanıyor muydun?"

"Hayır. Hizmetçim olarak atanmadan önce onu hiç görmemiştim."

Torben karşımdaki koltuğa oturdu, yüzünde keskin bir ifade vardı. "Saraya nasıl hizmetçi olarak girdi?"

"Babam Tris'ten, hanımefendimin hizmetçisi olarak bir insan atamasını istedi. Çoğunlukla insan toplumu içinde büyüdüğüm için, bir insan arkadaşımın olması iyi olur diye düşündü. Tris'in Marybeth'i nasıl seçtiğini bilmiyorum, ama sarayda hizmet eden az sayıdaki insan, seçkin ailelerden geliyor."

"Harding ailesi de öyle. Bahar Sarayı'nın en zengin ailelerinden biridir."

Bütün vücudum soğudu. "Marybeth'in Harding'lerle ne ilgisi var?"

Kaşlarını çattı. "Harding onun soyadı. Bilmiyor muydun?"

Kafamı sertçe salladım. "Bana soyadını hiç söylemedi. İlk tanıştığımızda, çoğu peri gibi sadece ilk adıyla anılmak istedi. *Sen* nereden biliyorsun?"

"Dün Tris ile konuşmam bittikten sonra Marybeth'in dosyasına baktım. Adı Marybeth Harding, Clayton ve Trisha Harding'in kızı. Ailesi Newton's Crest'te yaşıyor. Ancak amcası Barton Harding, o da..."

"Greenhollow," diye tamamladım onun yerine, midem düğüm düğüm olmuştu.

"Tris'in Marybeth'in izin almak istediği yer. Bu bir ipucu olabilir ya da kızın gerçek yerinden dikkatleri başka yöne çekmek için kasıtlı bir bilgi olabilir, ama araştırmaya değer bence. Harding ailesi senin için önemliyse daha da önemli." Ben hiçbir şey söylemeyince ekledi: "Önemli mi?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak oldu.

"O ailede düşmanınız var mı? Size zarar vermek isteyecek biri?" Dikkatli ses tonundan, cevabımı zaten tahmin etmiş gibi görünüyor.

Yutkunuyorum.

"Evet." "Kim?"

"Danielle Harding." Bu isim dilimde zımpara kağıdı gibi sürtünüyor. "Barton Harding'in kızı."

Torben beni birkaç saniye izler. Konuştuğunda sesi yumuşaktır. "Danielle Harding nasıl düşmanınız oldu?"

"Sence nasıl?" dedim, sesim düz. "Sihirim yüzünden." "Bana anlatacak mısın?"

Uzun zamandır iyileşmiş bir acının izini hissederek, dalgın dalgın kaburgalarımı ovuşturuyorum. İçimdeki her şey sessiz kalmamı istiyor. Danielle Harding hakkında konuşmak istemiyorum. Onu düşünmeye bile tahammül edemiyorum.

Ama Barton Harding Marybeth'in amcasıysa... o zaman Danielle onun kuzeni demektir.

Marybeth, kraliçe dışında en büyük düşmanımla bu zamana kadar akraba imiş. Bundan hiç bahsetmemişti. Hardinglerle akraba olduğuna dair hiçbir ipucu vermemişti. Aslında, geçmiş veya ailesi hakkında neredeyse hiç konuşmazdı. Ancak şimdi, ilk adıyla çağrılmak için ısrar etmesi şüpheli geliyor. Harding'lerle olan geçmişimi bilseydi, aile bağlarını kasten gizlemiş olabilirdi. Ama utançtan mı? Bu ilişkiyi ona karşı kullanacağımdan mı korktu? Yoksa çok daha kötü bir şeyden mi kaynaklanıyordu?

Midem bulanıyor. Aceleyle bir yudum çay içiyorum ama mide bulantımı geçirmem için hiçbir işe yaramıyor. Fincanı masaya koyarken, titreyen ellerim yüzünden fincan tabağa çarpıyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Lady Christine'den bahsetmeden Danielle Harding'den bahsedemem."

"Lady Christine kim?"

"Sırrımı paylaşmaya cesaret edebildiğim ilk kişi," diyorum. "Greenhollow'da yaşamadan önce bir yıl Kettings'te yaşadık. Lady Christine, babamın orada patronuydu ve onu birçok seçkin müşteriye tanıttı. O zamanlar on üç yaşındaydım ve babam, resimlerine yardım etmek için sihrimi kullanarak bu kadar zaman harcamayı bırakıp bir hanımefendi olmayı öğrenmem gerektiğini düşünüyordu. Bu yüzden resim seansları sırasında beni Lady Christine'in yanına bıraktı. Ondan görgü kurallarını öğrenecektim. İlk başta nefret ettim. Ondan nefret ettim. Ama kısa sürede yaşlı dul kadına karşı sevgi beslemeye başladım. O kadar ki, ona sihrimin sırrını paylaştım."

Çaydan bir yudum daha alıyorum, ama tadını neredeyse alamıyorum. "Güçlerimden bahsettiğimde bu kadar olumlu tepki vermesine şaşırdım. Garip yeteneğim onu eğlendirdi ve kısa sürede bunu bir oyuna çevirdi. Çay için misafirleri davet ederdi. Özellikle hakkında daha fazla bilgi edinmek istediği, skandallara karışmış ya da en son dedikoduların kaynağı olan misafirler. Misafirleri hakkında öğrenmek istediği şeylere göre, olumlu ya da olumsuz bir izlenim bırakmam için ruh halimi değiştirmemi isterdi. Leydi Christine'in ilgisinden çok memnun olduğum için görevimi sadakatle yerine getirirdim. Ama o değişmeye başladı. Sırrını, oyunumuzu başkalarına anlatacağımdan paranoyakça korkmaya başladı, aynı zamanda benim onun gerçek yüzünü görebilmeme karşılık kendininkini göremediğim için bana kin beslemeye başladı. En iyi özelliklerini bilmemden nefret ediyordu; kibirli, kendine güvenen ve acımasız olduğunu bilmemden. Bende gördüğü her şeyin, kendisinin en iyi yanlarının yansıması olduğunu bilmek onu öfkeliyordu. Sanırım kendi yansımasında eksiklikler görüyordu. Bir süre sonra ziyaretlerimi kabul etmedi. Sonra babama olan desteğini tamamen çekti. Hakkımızda dedikodular yayıldı ve babam müşteri tabanının çoğunu kaybetti.

Torben'in gözleri köşelerinden aşağıya doğru eğildi. "Bu yüzden mi başkalarına sihrin hakkında gerçeği söylemek istemiyorsun? Leydi Christine ile olanlar yüzünden mi?"

Başımı salladım. Sevdiğim ve saygı duyduğum birinin bana bu kadar küçümseyerek bakmaya başlamasının acısı, bunca zaman geçmesine rağmen hâlâ hissedilebiliyordu. “Ondan sonra, sihrim hakkında kimseye bir daha bahsetmeyeceğime yemin ettim. Kendi kuralımı bir sonraki kez Marybeth için çiğnedim.”

"O nasıl tepki verdi?"

Göğsüm sıkışır. "Beni kabul etti. En azından öyle sandım."

Torben parmaklarını masaya vurarak kaşlarını çatıyor. "Lady Christine'in Danielle Harding'le ne ilgisi var?"

Vücudum kaskatı kesildi. Sanırım ona gerisini anlatmanın zamanı geldi.

"Lady Christine ile kavga ettikten sonra Greenhollow'a taşındık ve babam Barton Harding'in himayesine girdi. Bay Harding, babamın yeteneğinden o kadar etkilenmişti ki, onu bir sanatçıdan daha fazlası olarak görüyordu. Ona bir arkadaş gibi davranıyordu. Babam bir kez daha benim nazik sosyeteye karışmamı istedi ve patronunun kızı Danielle Harding ile arkadaş olmamı teşvik etti. Ne yazık ki, biz zaten tanışmıştık." Koltukta rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum. "Onu ilk başta tanımadım, ama Danielle bir keresinde teyzesiyle birlikte Lady Christine'in çayına gelmişti."

"Bu teyze Marybeth'in annesi miydi?"

Kafamı salladım. "Hayır, bu Bayan Tomlinson'dı, Danielle'in anne tarafından teyzesi."

Torben hikayeme devam etmem için başını salladı.

Ellerimi meşgul etmek için çay fincanımı kaldırıyorum. "Danielle ile, Leydi Christine'in bana olumsuz bir izlenim edinmemi ve misafirlerimizin en sevmediğimiz özelliklerini öğrenmemi söylediği bir ziyarette tanıştım. Lady Christine'in hedefi Tomlinson hanımdı, Danielle değil. Yine de, Danielle'in benim hakkımdaki görüşü o ziyaret sırasında kesinleşti ve bundan sonra bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Babalarımız bizi tanışmamız için teşvik etse de, o beni sadece şehvetli ve entrikacı biri olarak görüyordu. İki yıl süren zoraki arkadaşlığımızın ardından, nişanlısını benden çalmak istediğime kendini inandırdı."

“Sonra ne oldu?” Hemen cevap vermediğimde, sanki bana uzanmak istermiş gibi elini masanın üzerinden uzattı. Yarı yolda durdu, sonra hızla elini geri çekip parmaklarını tozlu ahşap yüzeye vurmaya başladı. O titrek parmaklara çok uzun süre bakmamaya çalıştım. Artık, masaya ritim tutmaktan çok daha yararlı şeyler yapabildiğini bildiğim parmaklar...

Kızarak gözlerimi elinden ayırıyorum. "Sonra onu düşmanım haline getiren birçok küçük şey oldu, ama sanırım en önemlisi nasıl bittiği." Midem yine bulanıyor. Geri kalanını söylemeden önce birkaç saniye dudağımı ısıyorum. "Bir gün ata binmeye davet edildim. Danielle ve ben iki kızla birlikteydik, ama Danielle başını sallayınca onlar bizi yalnız bıraktı. Danielle, nişanlısının dikkatini çaldığım için bana hesap sordu. Hiçbir şey

Bir şey olmuştu, ama o, benim onun aklını çeldiğime ve benim için nişanlarını bozacağına emindi. Ona bunun doğru olmadığını söylemeye çalıştım. Ona, henüz on beş yaşında olduğumu ve evlenmeyi düşünmediğimi, gizli bir ilişkiye ilgi duymadığımı hatırlatmaya çalıştım. Öfkeye kapıldı ve atını benim atımın yanına yanaştırdı. Yeterince yaklaşınca beni itti. Dengemi kaybedip attan düştüm. Hayvan o kadar korkmuştu ki... o kadar ki...

Gözlerimi kapatıyorum, her şeyi dün gibi hatırlıyorum. Kaburgalarımın çarpan nalların acı verici sesi. Her iki bacağım da parçalanırken vücudumu saran yakıcı acı.

Torben'in sesi anımı keser. "Demek öyle yaralandın."

"Evet. At beni ezdi. Bilincimi kaybettim, ama uyandığımda yaralanmamın bir skandala neden olduğunu gördüm. Danielle, kendi kendime düştüğümü iddia etmeye çalıştı. Ama kader öyle istedi ki, nişanlısı tüm kavgayı uzaktan görmüş. Onun beni ittiğini görmüş. Kısa süre sonra nişanlarını bozdu. Babam ve ben hemen Greenhollow'dan Tulas'a taşındık, orada bir şifacı tarafından tedavi edildim ve tamamen iyileştim."

"Çok üzüldüm, Astrid," diyor Torben. Masada karşıdaki gözlerine bakıyorum ve içtenlikle dolu olduğunu görüyorum. Endişe. Acı.

Omuz silkiyorum ve "Geçmişte kaldı," diyorum. "Öyle olmayabilir."

"Ne demek istiyorsun?"

Çenesini ovuşturur. "Sana bir şey sorayım. Harding ailesinde peri kanı taşıyan biri var mı?"

"Neden önemli ki?" diye soruyorum, ama o cevap vermeden cevabı biliyorum. "Harding ailesinden biri Marybeth'i kontrol ediyor mu sanıyorsun?"

"Mümkün, ama sadece içlerinden birinin peri kanı varsa. Zorlama için en azından biraz peri kanı olması gerekir."

Bunun hiç mümkün olmadığını söylemek istiyorum. Danielle zaten benden intikamını aldı. Beni daha fazla incitmek için hiçbir nedeni yok. Suçlu mutlaka üvey annem olmalı.

Ama böyle bir şey söyleyemem. Midemi burkan o ürpertici korkuyla olmaz. Kahretsin. Ya başından beri yanılıyorsam?

Cevap vermeden önce yanağımın içini ısırdım. "Hardings ailesinde fae kanı taşıyan iki kişi var."

"Kim?"

"Sandy Harding tamamen fae."

"Danielle Harding'in annesi," diyor Torben.

Başımı sallıyorum. "Bu da Danielle'i yarı fae yapar."

ASTRID

Torben masadan aceleyle kalkar. "Hemen Greenhollow'a gitmem gerek. Danielle Harding hâlâ evlenmedi mi? Hâlâ Harding malikanesinde mi yaşıyor?"

"Bilmiyorum," diyorum, masadan çok daha yavaş kalkarak. Durumumuz acil olmadığı için değil, Tris dışında başka birinin Marybeth'i kontrol etmekten suçlu olabileceği fikrini hala sindiremediğim için. Danielle Harding'i dört yıldır görmedim. Skandal, babam kraliçenin değerli zanaatkarı olduğunda yaşadığımız Tulas'a taşınmamızdan hemen önce patlak vermişti. Danielle bu kadar uzun süre kin beslemiş olabilir mi? Kuzenini beni zehirlemeye kadar götürebilir mi?

Marybeth'in söylediği her şeyi hatırlıyorum ve bunu yeni olasılıkla bağdaştırmaya çalışıyorum.

"Bu gece döneceğim." Torben'in sesi koridorun bir yerinden yankılanıyor.

Boş mutfak kapısına bakarak onun çoktan gittiğini fark ettim. Onu yakalamak için koşarak peşinden gittim. Onu bulduğumda, salonda ceketini giyyordu. Ona sert bir bakış attım. "Bu gece geri döneceksin de ne demek?"

"Hemen Greenhollow'a gidiyorum. Barton Harding'le konuşmaya çalışacağım, belki karısı ve kızıyla da konuşurum, daha fazla bilgi alabilir miyim diye bakarım. Marybeth de orada olabilir. Eğer oradaysa, kokusunu alabilirim. Kokuyu güçlü bir çiçek kokusuyla örtmeye çalışsa bile, onu da alırım ve onun olduğunu anlarım."

Ellerimi belime koydum. "Beni almadan gitmeye karar verdiğin kısmı kaçırdım."

Ceketinin yakasını düzeltirken duraksadı. Gözleri benimkilere kilitlendi, nefesim kesildi. "Senin gelmen güvenli değil."

"Peki, burada kalmayacağım."

"Evet, kalacaksın. Hardingler seni tanıyor. Danielle, Lady Christine'in çay partisinde kısa bir görüşmeden sonra seni tanıdıysa, olanlardan sonra ailesi de seni tanıyacaktır. Bana anlattıklarına göre, bir kez oluşan izlenimden sonra başkalarının seni nasıl gördüğünü değiştiremezsin."

"Bu doğru, ama..."

"Ve seni Astrid Snow olarak tanıyorlar, değil mi?" "Evet, ama... burada oturup hiçbir şey yapmadan duramam."

Torben ceketini düzeltmeyi bitirip bana doğru büyük adımlarla yürüdü. Bir adım uzaklıkta durdu. "Aynen öyle yapacaksın. Hardingler

babanın cinayetiyle hiçbir ilgisi olmasa bile, adının veya yerinin ortaya çıkmasına izin veremeyiz."

Ağzım açık kalır, ama bir cevap bulabilmem birkaç saniye sürer. "Huntsman, birlikte soruşturma yapacağımıza dair anlaşmamız yok muydu? Sadece benim için önemli olan bilgileri öğrenebilirsin. Hatırladın mı?"

"Öğrendiklerimi sonra sana anlatacağım," diyor. Bir an daha gözlerime bakıyor, bakışları o kadar yoğun ki odadaki tüm havayı çekiyor sanki. Sonra yanımdan geçip antreye giriyor.

Onun hemen arkasından gidiyorum. "Hala iyileşirken beni burada bırakman bir şeydi. Yardımdan çok engel olurdum. Bu sefer gerçekten yardım edebilirim. Yardım etmeliyim."

O doğrudan ön kapıya doğru yürür. "Güvende kalarak yardım edebilirsin." "Torben, lütfen beni burada bırakma."

Sesimdeki çaresizliği duymuş olmalı. Ya da belki kokumu almış. Elini kapı koluna koyup durur, sonra yavaşça bana döner.

Fırsatı değerlendirip aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Lütfen yardım etmeme izin ver. Burada babamın cinayetiyle uğraşıyoruz. Bana ne olursa olsun önemli değil..."

"Önemli." Torben'in sesi keskin ve soğuk. "Bunu senin için yapıyorum."

Bunu nasıl anlamalıyım? Bütün gün gördüğüm o ateşli koruma içgüdüsünü nasıl anlamalıyım? Bunun sadece büyüm yüzünden olduğunu, henüz bebekken onda bıraktığım ilk izlenim yüzünden olduğunu kendime hatırlatmaya çalışıyorum. *Beni zayıf ve savunmasız görüyor, hatırladın mı?* Ama dün gece aramızda olanlardan sonra, bunun tamamen doğru olduğunu düşünmek zor.

Torben derin bir nefes alır ve elini yüzüne götürür. "Peki," der, sesi neredeyse bir hırıltıya benzer. "Seni yanımda götürmenin tek bir yolu var, o da büyünü kontrol edip gerçek yüzünü göstermen."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Ne? Neden?"

"Seninle olan deneyimlerime göre, büyünün yokluğu, bıraktığın izlenimleri de siliyor. Bu da, seni sadece yansımalarından tanıyanların gerçek yüzünü tanıyamayacağı anlamına geliyor. Büyünü kontrol altında tutmak, Hardinglerin seni Astrid Snow olarak görmemesi ve kayıp prensesin onları ziyaret ettiği söylentisinin yayılmaması için tek yol. Ama benimle gelersen, Avcı olarak gidemem. Bir kadın arkadaşla soruşturma yaptığım söylentisi çok şüphe çekici olur. Birlikte gidersek, bir hileye ihtiyacımız olacak ve ikimiz için de yalan söylemen gerekecek."

Onunla gitmek için ne gerekiyorsa yapma ihtiyacım ile onun sihrim hakkında haklı olduğunu kabul etmek istemem arasındaki ikilemde dudaklarımı ısıyorum. Crimson Malus'un tehlikelerini ve ruh halimi etkilemek için ona güvenemeyeceğimi kabul etsem de, sihrim üzerinde herhangi bir kontrolüm olduğunu düşünmek hala midemi bulandırıyor.

kontrolüm olduğunu düşünmek midemi bulandırıyor. Bütün bu zaman boyunca bu güce sahip olduğumu. Bunu kabul edersem, Danielle'in bana yaptıklarının sorumluluğunu da kabul etmiş olurum. Leydi Christine'in bana sırtını dönmesinin. Kraliçe Tris'in bana davranışının.

Ve nihayetinde, babamın ölümü için.

Kalbim çöküyor, içimi keder dalgaları kaplıyor. Beni aşağı çekip, birkaç gün önce olduğu gibi tekrar fuaye zeminine düşürmek üzere. Parmaklarım etek cebime doğru seğiriyor, ama tentürün orada olmadığını biliyorum. O rahatlama hiçbir yerde yok. Tek yapabileceğim hissetmek. Her şeyi hissetmek.

Gözlerimi kapatıp titreyerek nefes alıyorum. Keder içimde kıvranmaya devam ediyor, pençelerini kalbime geçiriyor, ciğerlerimi sıkıyor. Kıpırdamadan duramıyorum, tentürümün olmasını dilemekten kendimi alamıyorum. Yine de, ona ihtiyacım olmadığını kendime hatırlatıyorum.

İhtiyacım yok.

Bu acıyı daha önce de hissettim ve hayatta kaldım. Yine hayatta kalacağım.

Güçlü eller omuzlarımı kavrar. Torben'in dokunuşuyla kaslarım gevşer. Onun topraksı, odunsu kokusuyla. Onun sağlam yakınlığıyla. "Astrid," diyor, adım okşar gibi.

Gözlerimi açtığımda beni endişeyle izlediğini görüyorum. Bakışlarını üzerimde tutarak derin ve yavaş nefes alıyorum. Yavaş yavaş, kederim kalbimden, ciğerlerimden, ruhumdan akıp gidiyor. Hala bilincimin kenarlarında kalıntıları hissediyorum, ama bu her zaman orada olan bir şey. Asla gitmeyebilecek bir şey. Babamın anılarının bulunduğu yer. Ama onun ardından kendimi daha güçlü hissediyorum. Ya da belki de Torben'in dokunuşu beni böyle hissettiriyor.

Her ne olursa olsun, gücümü topladım ve çenemi meydan okurcasına kaldırdım. "O zaman kontrol edeceğim."

Kaşlarını çatmadan önce birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Ne yapıyorsun..." "Büyümü kontrol edersem seninle gelebileceğimi söylemiştin. Yapacağım."

Nazıkçe omuzlarımı bırakıp bir adım geri çekildi, yüzü sertleşti. "Kanıtla."

Öfke içimi kapladı. "Bunu yapabileceğimi düşünen sensin. Gerçek yüzümü gören ve büyümü kontrol edebileceğimi söyleyen sensin."

"Ve yine de, neredeyse bütün sabah bu büyüyü kullandın."

Tartışmak için ağzımı açtım ama haklıydı. Şimdiye kadar farkında değildim ama büyümün vücudumda, derimde dans ettiğini hissediyorum. Farkında olmadan ateşlenmiş olmalı. Muhtemelen ilişkimizle ilgili konuşurken.

Dişlerimi sıkarak, büyümle ne kadar güçsüz hissettiğimden nefret ediyorum. Ama Torben'i Hardings'lerle konuşmama izin vermesi için ikna etmek istiyorsam, ona güçsüzlüğün tam tersi olduğumu göstermem gerekiyor.

güçsüzlüğün tam tersi olduğumu göstermeliyim.

Bunu daha önce de yaptım, kendime hatırlatıyorum. Farkında olmasam da, büyümü kontrol altında tutmuştum.

Derin bir nefes alıp, etrafımda güçlerimin uğultusunu hissetmediğim anları hatırlamaya çalışıyorum. Dün gece kendi uyarılmamla meşgulken kesinlikle hissetmedim. Ve sanırım yalnızken de hissetmiyorum. Ya da kediciklerle birlikteyken. O anlarda sürekli var olan büyümü azaltan şey nedir?

Güvende hissediyorum sanırım.

Bu duyguyu aklımda tutarak, sihrimi uzaklaştırmaya çalışıyorum. Ama ne kadar uzaklaştırmaya çalışırsam, uğultu o kadar güçleniyor. Hayal kırıklığıyla içimden bir inilti koparıp tekrar deniyorum. Bu sefer sihriye hiç dikkat etmiyorum. Bunun yerine, kendimi güven ve rahatlığa teslim ediyorum. Torben'in güçlü dokunuşu aklıma geliyor, bu yüzden birkaç dakika öncesine, ellerinin omuzlarımda olduğu ana geri dönüyorum.

Nedense, o benim gerçek yüzümü herkesten daha iyi görüyor. Tabii ki babam hariç. Torben'le birlikte olmak çok doğal. Belki de tesadüf. Ona bilinçli bir çaba sarf etmeden gerçek beni gösterdim.

Dün gece beni öptüğü gibi. Beni kollarında tuttuğu gibi.

Anılar, sanki hepsini yeniden yaşıyormuşum gibi hissettiren yatıştırıcı bir merhem gibidir. Büyümün uğultusu yavaş yavaş sönmeye, küçülmeye başlar, ben de o anılara daha fazla yaslanırım. Bu sabahki reddedilme anısı dikkatimi dağıtmak ister, ama ben buna izin vermem. Huzurdan başka hiçbir şeye odaklanmam. Güvenlik. Rahatlık. Zevk.

Orada ne kadar durduğumu bilmiyorum, saniyeler mi, dakikalar mı, saatler mi, ama kısa süre sonra büyümün uğultusunun dağıldığını hissediyorum.

Tamamen geçtiğini anladığımda gözlerimi açtım ve Torben'in bakışlarıyla karşılaştım. Gözlerinin dudaklarımda olduğunu fark edince içimi bir heyecan kapladı. Yavaşça başımı eğdim ve dikkatli bir gülümseme takındım, her hareketim sanki yanlış bir nefes sihrimin geri gelmesine neden olacakmış gibi yavaş ve dikkatliydi. "Gördün mü? Başardım."

Yüzümü inceler, ifadesi aniden yumuşar. "Bu tehlikeli olacak," der, sesi gergin. "Şu anda kontrol etmeyi başardın diye, Hardinglerin yanında hata yapmayacağın anlamına gelmez. Bunun olası sonuçlarını anlamalısın."

Kalbim hızla atmaya başlar, kısmen haklı olduğunu bildiğim için, ama aynı zamanda gerçekten gelmeme izin vermeyi düşündüğü için. Nefesimi yavaş ve düzenli tutarak, büyümün yokluğuna odaklanırım. "Tehlikeli olacağını biliyorum, ama bunu yapmam gerek. Lütfen, Torben. Denememe izin ver."

Elini sakalının üzerinde gezdirir, ifadesi çelik gibi sertleşir ve derin bir nefes alır. "Peki. Beni seni getirdiğime pişman etme."

ASTRID

Greenhollow'a geri dönmek garip bir duygu. Küçük at arabasından pencereden tanıdık sokakları izliyorum. Davenport Malikanesi'nden Larklawn şehir merkezine taksi bulmak için yürümek zorunda kaldık. Davenport şehir dışındaki kırsalda olduğu için oldukça uzun bir yürüyüş oldu. Larklawn'a vardığımızda, hayatımın ilk birkaç yılını babamla geçirdiğim yer olduğu için biraz nostalji hissedeceğimi sanmıştım, ama öyle olmadı. Meğer oradaki zamanlarımdan çok az şey hatırlıyormuşum. Öte yandan, Greenhollow'a girer girmez anılarım bir anda canlandı. Harding'lerle akşam yemeklerine ve öğle yemeklerine katıldığım anılar. Danielle'in sürekli küçümsemesine katlandığım anılar.

Her şeyin nasıl bu kadar kötü gittiğinin anıları.

Sihirimin uğultusu geri dönmeye başlıyor. Tamamen yerine oturmadan önce, cebime uzanıp parmaklarımın dibinde yumuşak bir şeye dokunana kadar arıyorum. Malikaneden ayrılmadan önce Torben bana uzun bir kırmızı kadife şerit vermişti — bir saç kurdelesı — ve iyileşirken bunu benim için aldığını, dokusunu beğeneceğimi düşündüğünü mırıldanmıştı. Haklıymış. İnce dantel eldivenlerimin içinden bile yumuşak kumaşın dokusu sinirlerimi hemen yatıştırıyor ve büyümü dışarı atmama yardımcı oluyor. Her şeye şükürler olsun. Taksi yolculuğunu bir tür test olarak kullandığını biliyorum, büyümdeki acemi ustalığımı denemem için bana bir şans veriyor. Şu andan Hardings'lere varana kadar bir hata yaparsam veya kontrolümü tamamen kaybedersem, beni takside bekleteceğinden eminim.

Yanımdaki Torben'e gizlice bir bakış attım. Taksi iki kişilikti, bu yüzden birbirimize o kadar yakındık ki eteğimin ucu bacaklarına değiyordu. Boş bir ifadeyle pencereden dışarı bakıyordu, duruşu gergindi. Toplantıdan dolayı gergin olduğunu anlayabiliyordum, ama ziyaretimizin ortaya çıkaracağı şeylerden mi, yoksa benim gelmeme izin vermiş olmasından mı daha çok endişeli olduğunu bilmiyordum.

Dikkatimi tekrar pencereye veriyorum. Taksi, küçük evlerin yerini büyük malikanelere ve geniş arazilere bıraktığı kasabanın sonuna gelmiş. Hardinglerin evine yaklaştıkça kalbim gittikçe daha hızlı atıyor. Bir yanımda, bizi kimse karşılamaz umuduyla, özellikle de Danielle, ama bu saçma bir düşünce. Danielle'i tekrar görmekten korkmama rağmen, babamın ölümünden o sorumluydu, bunu öğrenmemiz gerekiyor. Cinayeti ne kadar çabuk çözüp masumiyetimi kanıtlarsak o kadar iyi. Bunun benim için ne kadar rahatsız edici olduğu önemli değil. Bunu yapmam gerekiyor. Babam için.

Otobüs, tertemiz çalılarla çevrili uzun bir yola saptı. Kalbim gırtlığıma kadar çıktı. Geldik.

"İyi misin?"

Torben'in sesiyle irkilirim ama ani hareketimi eteğimi düzeltme numarasıyla gizlerim. "Evet, iyiyim."

O başını sallar. "En azından bugünkü plan için yalan söyleme konusunda pratik yaptın. Bunu yapabileceğinden emin misin? Konuştuğumuz her şeyi hatırlıyor musun?"

Kafamı sallıyorum. "Sakin ol. Sihir gücümü kontrol altında tut."

Torben pes etmiş bir şekilde iç çeker, sonra bana bir şey uzatır. Onun özel madalyonu. "Yalan içeren tüm konuşmaları sen yapmalısın, ama gerçeğe olabildiğince yakın ol. Ve bunu onlara mutlaka göster."

Onun elinden madeni parayı alıp yakından inceledim. Avucumun yarısı kadar büyüklüğündeydi ve her iki yüzünde zarif bir AC işareti vardı. "Bu seni ele vermez mi? Avcı olduğun ortaya çıkmaz mı?"

"Hayır. Sadece Alfa Konseyi'nin emrinde çalıştığımı ve talep ettiğim her türlü konaklama imkânının sorgusuz sualsiz sağlanacağını gösteriyor. Bazıları beni görünüşümden tanıyor elbette, özellikle daha önce birlikte çalıştıklarım. Ama bir insan ailesi, safkan bir peri matriarkası olsa bile, beni görse tanımaz. Özellikle de sen planımızı iyi uygularsan."

Madeni parayı kadife kurdelemin yanındaki yün ceketimin cebine soktum. "Onlara madeni parayı göster. Tüm yalanları sen söyle. Hilemizi gerçeğe yakın tut. Bunu yapabilirim." Sesindeki paniği duyuyor mu? Büyüm tekrar alevlenmek üzere, bu yüzden parmaklarımı kurdelemin üzerinde gezdirdim.

Bunu yapabilirim, diyorum kendime. Bu, benim çöpçatanlık araştırmalarımın biri gibi.

Taksi Harding'lerin malikanesinin önünde durdu. Kalbim göğsümde deli gibi atıyordu.

Aynaközlük gibi, diye tekrarlıyorum içimden.

Ama bu sefer gerçek yüzümü kullanmak zorundayım.

HİLEMİZ sayesinde, bizi karşılayan hizmetçi sayesinde ön kapıdan geçip salona giriyoruz. Torben ve ben, ev sahibesini beklerken çiçek desenli kanepede sessizce oturuyoruz. Hizmetçiye göre, Sandy Harding ile görüşeceğiz. Barton iş için dışarıda. Sandy ile görüşmek, Barton'ın bizim için olabileceği kadar iyi bir fırsat

bizim lehimize olabilir. Bayan Harding tam bir peri olduğu için yalan söyleyemez.

Kısa süre sonra salonun kapısı açılır ve tanıdık bir kadın belirir. Sandy Harding bizi selamlamak için odaya girerken ayağa kalkarız. Uzun boylu, kıvrırcık kahverengi saçları yukarıda toplanmış, sivri kulaklarının uçları görünmektedir. Bu, onun bir peri olduğuna dair tek ipucudur. Onun seelie formunun ne olduğunu ya da hangi elemente veya hayvana yakın olduğunu hiç öğrenemedim ve seelie formunda da bununla ilgili hiçbir ipucu yok. Boynuzları, pulları, kanatları yok. Saçlarının veya teninin kendine özgü bir rengi yok. Elbisesi zarif ama sade, tarzı insan alçakgönüllülüğünün tam bir örneği.

Gözlerim onunla buluştu ve kontrolümün ilk testi başladı. Beni tanıyacak mı? Büyümü, ortaya çıkmasını engelleyecek kadar güçlü bir şekilde kontrol altında tutabilecek miyim? Göz teması normalde büyümü bir uğultudan kükremeye dönüştüren ve büyüğü izlenimi ateşleyen tetikleyicidir ve ev sahibemizle gözlerimizi kilitlediğimde, büyümün çekimini hissediyorum. Bağlı bir hayvan gibi bağlarına karşı çırpınıyor. Nabzımın hızlanması, sanki bir tehdidin karşısında duruyormuşum gibi hissettiriyor. Ama bu sadece göz teması. Gerçek bir tehlike değil. Hırlama ya da dış gösterme yok.

Başkalarının gözlerine baktığımda hep böyle mi hissedirim?

Bu soruyu kafamdan silip atıyorum ve derin, düzenli bir nefes alıyorum. Sonunda Bayan Harding bakışlarını benden Torben'e çeviriyor. Gözlerinde en ufak bir tanıma belirtisi yok.

Başardım. Lanet olsun, gerçekten başardım.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Sandy, belirsiz bir ses tonuyla sorar. "Hizmetçim, soruşturma için burada olduğunuzu söyledi."

Nazik bir gülümsemeyle, "Evet, Bayan Harding. Habersiz ziyaretimizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Ben Dedektif White ve bu da ortağım Dedektif Bjorn."

Bakışları ikimiz arasında gidip geliyor. "Ne hakkında bu?"

Titrek ellerimle Torben'in parasını cebimden çıkarır ve kadının önüne uzatırım.

Bayan Harding'in gözleri fal taşı gibi açılır, sonra tekrar bana bakar. "Siz Alfa Konseyi'nden misiniz?"

Madeni parayı cebime geri koyup, taksiyle gelirken binlerce kez prova ettiğim cümleleri söylüyorum. "Evet, kayıp bir prensesle ilgili bir davada çalışıyoruz. Davamız çok gizli, bu yüzden bugünkü ziyaretimizin gizli kalacağına dair kesin söz vermenizi istiyorum."

Dudakları çatıldı. "Kocamı beklemeli miyiz?"

"Meselemiz acil," diye araya girer Torben, "ve işbirliği yapmanızı ısrarla rica ediyorum."

Sandy dudaklarını sıkıştırdı, sonra boyun eğerek başını salladı. "Peki. Konuşmamızı sır olarak saklayacağıma söz veriyorum."

Sözü aldatma ihtimali barındırıyor, ama onu fazla zorlamak istemiyorum. En azından temellerimizi attık ve ziyaretimizin dedikoduya dönüşme ihtimalini azalttık.

Torben ve benim yerimize dönmemiz için kanepeye işaret eder. Bu sırada çay masasının karşısındaki sandalyeye oturur. Parmaklarını kucağında birbirine doladığını fark ederim. Beklenmedik ziyaretimizden rahatsız mı oldu? Yoksa neden burada olduğumuzu mu anladı? "Soruşturmanıza nasıl yardımcı olabilirim?"

Torben ilk soruyu sorar. "Astrid Snow hanımla tanışıklığınız var mı?"

"Astrid Snow mu?" Sandy şaşkınlıkla başını geriye çekerek tekrarlar. Sonra anlar gibi olur. Aniden sempatiye dönüşür. "Ah. Kayıp bir prenses aradığınızı söylemişsiniz. Edmund Snow'un ölümünü ve Bayan Snow'un kaçtığına dair söylentileri duydum."

"Sorumu cevaplayacak mısınız Bayan Harding?" Torben sorar. Onun kaba tavrına karşılık ona dirsek atmamak için kendimi zor tutarım.

"Özür dilerim," diye aceleyle söyler Sandy. "Evet, Bayan Snow'u tanıyordum. O ve babası birkaç yıl önce bizim yakın arkadaşlarımızdı."

"Eski mi?" Torben tekrarlar. "Arkadaşlığınız sona mı erdi?"

Sandy elini sallayarak reddeder. "Greenhollow'dan taşındıktan sonra görüşmedik."

Gözlerimi kısıyorum. Bu, benimle kızı arasında olanları bahsetmemek için gerçeği ustaca kullanmanın akıllıca bir yoluydu.

Torben de bunu fark etmiş olmalı ve bir an için bu konuda yorum yapacağından korkuyorum. Ancak o, en acil konumuza geçiyor. "Marybeth Harding senin yeğenin, değil mi?"

Sandy cevap vermeden önce birkaç kez gözlerini kırptı. "Evet."

"Bayan Harding'in Fairweather Sarayı'nda Bayan Snow'un hizmetçisi olduğunu biliyor muydunuz?"

"Biliyordum."

"Onu en son ne zaman gördünüz? Bayan Harding'i demek istiyorum?" Sandy sertleşir. "Yeğenimin bununla ne ilgisi var?"

Torben hemen cevap vermediğinde, bunun cevap veremediği için olduğunu anladım. Gerçeği saklamak istiyorsak cevap veremezdi.

Bu da, neredeyse doğru olan bir yalan söyleme sırası benim demekti. "İstihbaratımıza göre iki kız çok yakındı," dedim. "Bayan Harding'in Bayan Snow'u bulmamıza yardımcı olabilecek bilgilere sahip olabileceğini düşünüyoruz."

Bayan Harding'in gözleri benden Torben'e kaydı. "O zaman yeğenime doğrudan sormaz mısınız?"

"Evet, aradık," dedim, "ama tahmin edebileceğiniz gibi, sevgili arkadaşının kaybolmasından sonra çok üzgün. Bayan Harding'in en yakın akrabalarına ulaşmaya çalışıyoruz."

Harding'in en yakın ailesiyle iletişime geçerek, soruşturmamıza yardımcı olabilecek herhangi bir bilgiyi paylaşıp paylaşmadığını öğrenmeye çalışıyoruz."

"Peki, Marybeth sarayda işe başladığından beri onu görmedim ve konuşmadım." Sözlerinde aldatma olup olmadığını değerlendiriyorum. "Peki ya diğer yazışmalar?"

Mektuplar?"

"Hayır, mektupla da yazışmadık."

Cevapları yorumlara açık olsa da, Marybeth'i kontrol eden kişinin o olması pek olası görünmüyor. Bu da bize evde bir şüpheli daha bırakıyor.

Torben de benimle aynı sonuca varmış olmalı. "Kızınızla konuşabilir miyiz?"

Sanki soru onu rahatsız etmiş gibi elini göğsüne koyuyor. "Kızım mı?"

"Eskiden Bayan Snow ile arkadaştı, değil mi?" diye sordu Torben.

"Evet, ama... ama prensesin nerede olduğunu bilmiyor, emin olun."

"Onunla doğrudan konuşmak istiyoruz, Bayan Harding," diyorum, bu ihtimalin midemi bulandırmasına aldırmadan.

Sandy koltuğunda endişeyle kıpırdanıyor. "Kızım şu anda ziyaretçi kabul etmiyor."

"Biz sıradan ziyaretçiler değiliz," diyor Torben soğuk bir tonla. "Bir kez daha işbirliği yapmanızı rica ediyorum. Konumuz acil."

Yüzünde panik bir ifade belirir, ama hiçbir şey söylemez.

Torben koltuğunda öne eğilir. "Bayan Harding, bizden bir şey mi saklıyorsunuz?"

Gözlerini kaçırır, dudağını dişleriyle ısırır.

"Bayan Harding," diye tekrarlar Torben, sesi uyarı dolu.

"Tamam," der kadın, dişlerini sıkarak. "Sizi Danielle ile konuşmaya götüreceğim. Ama..." Titrek bir nefes verir. "Ailemin mahremiyetine saygı göstermenizi rica ediyorum. Alfa Konseyi'nin temsilcilerinden bağlayıcı bir söz alamayacağımı biliyorum, ama lütfen giderken davanızla ilgili olanlar dışında hiçbir şeyi almayın. Ailem... söylentilere tahammül edemeyiz." Torben'in bakışlarını tutmaya çalışır ama onun sert bakışları altında sadece solgunlaşır.

Gözlerindeki dehşeti fazla yorumlamamaya, ona şu anda hak ettiğiinden fazla anlam yüklememeye çalışıyorum. Ama ne kadar uğraşsam da, her şeyi ortaya çıkarmaya çok az kaldığımızı düşünmeden edemiyorum.

Korku, endişe ve heyecanın karıştığı karmaşık duygularımı bastırıp, umarım güven verici bir gülümseme takınıyorum. "Sizi temin ederim, Bayan

Buradan ayrıldıktan sonra, davamızla ilgili sadece gerekli bilgileri paylaşacağız."

Sandy'nin dudağı titriyor, ama başını sallıyor. Sert hareketlerle sandalyesinden kalkıyor ve bize onu takip etmemizi işaret ediyor. Bizi salondan çıkarıp bir merdiveni çıkıyoruz. Bu merdivenleri, bu koridorları tanıyorum. En son burada misafir olduğumdan beri malikanede pek bir değişiklik olmamış. Kazadan sonra ilk kez bilincimi burada geri kazandığım düşünülürse, bu hiç de rahatlatıcı değil. Büyüm, bilincimin sınırlarında öfkeyle çırpınıyor, hak ettiği yere dönmek için yalvarıyor. Direnmek için harcadığım çabadan alnımda ter damlaları belirliyor.

Sandy bizi malikanenin ana binasından uzak bir kanadına götürüyor.

Bir hizmetçinin beklediği kapının önünde dururuz. "Danielle'in misafiri var," der Sandy kadına.

Hizmetçi bize şaşkın şaşkın bakar. "Oh, Bayan Harding'in..." "Israr ediyorlar," der Sandy, sesinde öfkeyle. Hizmetçinin küstahlığına değil kızın küstahlığına değil... bizimkine.

"Peki," der hizmetçi ve reverans yapar. Titreyen ellerle kapıyı açar. Sandy içeriye koşar. Torben ve ben birbirimize bakışırız ve onun peşinden içeri gireriz.

Giriş yaptığımız oda yatak odası gibi görünüyor, o kadar sade ve kasvetli ki, zarif malikanenin geri kalanıyla tam bir tezat oluşturuyor. Burada yaldızlı tablolar, cilalı mermer zeminler yok. Bunun yerine, duvar kağıtları soyulmuş, az sayıdaki mobilyalar eski ve modası geçmiş, halılar yıpranmış ve soluk. Arka duvarda birkaç büyük pencere var, ama odanın en ucundaki bir tanesi hariç, perdeler çekilmiş. Hasır sandalyede tek başına oturan bir kadın, başını kucağındaki kitaba eğmiş, bize sırtını dönmüş durumda.

"Danielle," diyor Sandy, "bu dedektifler Prenses Astrid hakkında sana birkaç soru sormak için geldiler."

Kişi kıpırdamıyor.

Sandy birkaç adım yaklaşır. "Danielle, duydun mu..."

Kız sandalyesinden fırlayarak bize doğru döner. Bir zamanlar beni neredeyse öldüren kadını görünce nefesim kesilir. "Evet, duydum anne," der alaycı bir gülümsemeyle, sonra kitabını sandalyenin koltuğuna çarpar. "Biri o yalancı fahişe Astrid Snow hakkında benimle konuşmaya gelmiş."

ASTRID

Danielle Harding, eskiden tanıdığım güzel sosyetik kadına hiç benzemiyor. Yüzü solgun, vücudu zayıf. Eskiden sevdiği çarpıcı desenli muhteşem elbiseler yerine, basit bir gri elbise giymiş. Kahverengi saçları, tarak, fiyonk veya zarif şapkalar olmadan ince bir örgü halinde sırtına dökülüyor. Onunla karşılaştığımda ne göreceğimi bilmiyordum, ama bu değildi.

Dizlerim titremeye başlar ve büyüm, kontrolümün ince duvarlarına çarparak yükselir. Neredeyse pes etmek üzereyim, ama bir şey parmaklarıma dokunur ve dikkatimi dağıtır. Birden aşağıya bakarım ve Torben'in elinin benim elime kayduğunu görürüm. Elimi sıkıca tutar ve sonra bırakır. O anlık baskı beni sakinleştirir.

Mümkün olduğunca sakın kalmaya çalışarak, elimi cebime sokup kadife kurdelemin üzerinde parmaklarımı gezdiriyorum, dantel eldivenlerimin içinden yumuşak dokusuna odaklanıyorum.

Danielle'in bakışları annesinden bana ve Torben'e kayıyor. Nefesimi tutuyorum, gözleri üzerimde dolaşırken sihrimin uzak durması için yalvarıyorum. Yüzünde tanıma belirtisi görünmeyince, titrete bir nefes veriyorum.

Bunu yapabilirim. Sandy'de işe yaradı. Danielle'de de işe yarayacak.

Danielle kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Ee, öldü mü? Eski arkadaşım babasının peşinden öbür dünyaya gitti mi?"

"Danielle!" Sandy bağırır. "Böyle kötü şeyler söyleme! Astrid Snow bir prenses."

O alaycı bir şekilde güldü. "Prenses mi? Pis, entrikacı bir fahişe daha çok yakışır." "Dan..."

"Sorun yok," dedim, sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Bayan Snow hakkındaki kişisel görüşleri soruşturmamıza etki etmeyecek. Ona sadece birkaç soru sormak istiyoruz."

Sandy bize özür diler bir bakışla döner. "Gördüğünüz gibi kızım hasta. Birkaç yıldır böyle."

"Sorun nedir, sakıncası yoksa?" diye sorar Torben. Sandy ellerini ovuşturur.

"Şey, bilirsiniz... o..."

"Oh, onlara söylemedin mi, anne?" Danielle'in sesi sahte bir masumiyetle çınlıyor. Bu tanıdık bir ses tonu. Hatırlamak bile istemediğim kadar çok kez bana karşı kullandığı bir ses tonu. "Onlara benim ailenin büyük utancı olduğumu söylemedin mi? Benim... iyi doktorun dediği gibi... *dengesiz olduğumu?*"

"Yeter," Sandy kıza sertçe cevap verir, sonra bize sahte bir gülümseme atar. "Salonda sizden ne istediğimi hatırlıyor musunuz? Bu konuşmadan hiçbir şeyi almayacağınızı"

konuşmadan, davanızla ilgili olduğunu düşündüğünüz şeyleri alacağınızı söylemişim, değil mi?"

"Sana söz verdik," der Torben. "Şimdi, izin verirsen, kızınla baş başa konuşmak istiyoruz."

Sandy tartışmak ister gibi görünüyor, ama isteksizce başını sallıyor. "Uslu dur," diye mırıldanıyor kızına, sonra odadan çıkıyor.

Zayıf bir şömine ateşinin yanındaki iki sandalyeye elimi uzatırken kalbim hızla atıyor. "Oturmak ister misiniz?"

Danielle hiçbir şey söylemez, sadece bize küstah bir ifadeyle bakar. Görünüşe göre bu hiç değişmemiş.

Torben'in çenesi bir yandan diğer yana kayıyor, sabrı açıkça tükenmek üzere. "Bayan Harding," diyor, "kuzeniniz Marybeth'i en son ne zaman gördünüz veya konuştunuz?"

Danielle kaşlarını kaldırır. "Marybeth mi? Bu konuşmanın Astrid Snow hakkında olduğunu sanıyordum."

"Bir bakıma öyle," diyor Torben. "Marybeth Harding, Bayan Snow'un hizmetçisiydi. İkisi arkadaştı. Bunu biliyor muydunuz?"

Kızgın bir kahkaha attı. "Kuzenimin hain bir alçak olduğunu mu? Evet, biliyorum."

"Neden ona öyle diyorsun?"

"Çünkü o beni aldattı."

"Nasıl?"

Danielle bizden uzaklaşıp penceresine doğru yürür. O tekrar konuşana kadar odada sessizlik hakimdir. Sesin yokluğunda, hızlı atan kalbimin sesi kulaklarımı doldurur. Birkaç dakika geçer. Tekrar konuşacak gibi görünmeyince Torben birkaç adım yaklaşır.

"Bayan Harding," der, "sorularımızı cevaplamanızı ısrarla rica ediyorum. Marybeth Harding'i en son ne zaman gördünüz veya konuştunuz? Konuştunuz derken, yüz yüze veya mektup yoluyla her türlü iletişimi kastediyorum."

Danielle pencereye somurtarak bakar, elleri pencere pervazının kenarını sıkıca kavrar.

Yutkunurum ve bir adım öne çıkarım. "Bayan Harding..."

Bize dönerek, "İki yıl önce," der. Öyle öfkeyle söyler ki, sırtımdan bir ürperti geçer. "Sıkıcı kuzenimle en son iki yıl önce iletişim kurdum. Bana bir mektup yazarak Astrid Snow'un, Marybeth'in sözleriyle, *nazik ve harika bir insan* olduğunu ısrarla anlatıyordu."

"Siz aynı fikirde değildiniz mi?" diye sordu Torben.

"Tabii ki hayır. Astrid'in gerçek yüzünü gören tek kişi benim. O, entrikacı, sinsi, şehvet düşkünü bir cadalozdan başka bir şey değildi. Beni ve çevresindeki herkesi kıskanıyordu. Sadece başkalarının sahip olduklarını istiyordu. Arzulamaya hakkı olmayan şeyleri."

Sesindeki soğukluk dizlerimin bağlarını çözdü. Duvarlarımın inceldiğini, büyümün güçlendiğini, daha şiddetli hale geldiğini hissedebiliyorum. Geri dönmek, beni sarmak, bir kalkanla örtmek ve beni diğer kızın ürpertici öfkesinden korumak istiyor.

Torben sanki her düşüncemi okuyabiliyormuş gibi, hafifçe hareket ederek önümde durdu ve Danielle'in küçümsemesinin tüm gücünü karşıladı. "Kuzenin, saraydaki görevini kabul ettiğinde, Bayan Snow ile olan geçmişinizi biliyor muydu?"

"Evet, ve o benim tarafımda olmalıydı. O kızın bana ne yaptığını biliyordu. Astrid'in hayatımı mahvettiğini biliyordu."

Astrid hayatımı mahvetti.

Bu sözler kulaklarımda yankılanıyor. Torben Danielle'i görüşümden engellediği için, bakacak başka yerim yok, sadece etrafımızdaki yatak odası. Küçük. Karanlık. Uzak bir kanatta saklanmış. Burası Danielle'in eskiden yaşadığı yer değil. Bu, onun eskiden sahip olduğu hayat değil.

Bunu ben mi yaptım?

"Kuzenim intikam almama yardım edecekti," diyor Danielle. Torben sertleşiyor. "Nasıl yardım edecekti?"

"Astrid'in gerçek yüzünü ortaya çıkarmama yardım edecekti. Sırlarını keşfedecekti. Onun hakkında bulabildiği her şeyi bana anlatacaktı. Ama bunun yerine, onun *arkadaşı* olarak bana ihanet etti." "*Arkadaş*" kelimesini büyük bir kinle söylüyor.

"Bana, Bayan Snow'u attan ittiğin söylendi," diyor Torben, sesi de onunki kadar karanlık. "Yaraları yüzünden ölebilirdi."

Danielle alaycı bir kahkaha attı. "Keşke ölseydi. O zaman belki babası hala hayatta olurdu."

Babamın adı geçince Torben'in arkasından fırladım. "Neden böyle söylüyorsun?" diye sordum, sesim titriyordu.

Bana gözlerini kısarak bakar, sonra sanki beni ilk kez görüyormuş gibi baştan aşağı süzer. Yüzümün kanı çekilir. Hala büyümü kontrol edebiliyor muyum?

Danielle bana olan ilgisini kaybetmiş gibi görünüyor ve bakışlarını Torben'e çeviriyor. "Babasını öldürdüğü çok açık. Edmund'un kraliçeyle evlendiğini duyar duymaz böyle bir şey yapacağını biliyordum. Prenses ilan edilmesiyle yetinmezdi. Hayır, kraliçenin tacını isterdi. Babasını ve üvey annesini öldürür, tahtı ele geçirirdi." Sesi histerik bir şekilde yükseliyor. "Herkes söyledi. *Herkes*. Kimse dinlemedi. Tıpkı kazadan sonra dinlemedikleri gibi. Onu herkesten korumaya çalıştığımı nasıl göremediler? Marybeth bana inanan tek kişiydi. Ama o da o kötü, entrikacı fahişenin etkisine girdi."

Gözlerindeki coşkuyu, şakaklarında atan öfkeyi görünce midem bulanır. Tanıştığımız zamanlarda bu yönünü hiç görmemiştim.

Tabii ki paranoyaktı. Zalim. Soğuk. Ama hiç bu kadar... bu kadar...

"Sen de benim delirdiğimi düşünüyorsun, değil mi?" Gözleri yine bana kilitlendi. "Sen benim kötü adam olduğumu düşünüyorsun, ama sana yemin ederim ki değilim. Ben kurbanım. Bir eş, bir anne olmalıydım. Bunun yerine ne aldım biliyor musun? Ailem bana ne yaptı biliyor musun? Kan alma, şeytan çıkarma, müshil, afyon." Bize doğru yürüdü. "Afyondan bıktım. Bu odada kilitli kalmaktan bıktım!"

"O zaman belki de bir kızı öldürmeye çalışmamalıydın," diyor Torben, hiç acıma göstermeden.

Sanki tokat atmış gibi başını geriye çekiyor. Sonra dudakları fazla hoş bir gülümsemeye bürünüyor. "Keşke at kafasını ezseydi."

Torben, parmak uçlarından pençelerini uzatarak kızın üzerine atılır. Onların arasına girmek için acele ederken neredeyse takılıp düşüyordum. Yüzü bir hırlama ifadesine bürünür, dişleri sivri uçlara dönüşür. Onun önüne geçip iki elimi göğsüne dayarım. Tüm gücümle onu iterek yüzümü ona doğru çeviririm. "Torben! Yapma!"

Göğsü avuçlarımin altında inip kalkıyor, kasları öfkeden titriyor, ama yerinde duruyor. Ancak gözleri hala kıza kilitli.

Arkamda keskin bir kahkaha duyuldu. Dönüp baktığımda Danielle gülüyordu, yüzünde hayatı için en ufak bir endişe yoktu. Torben'in pençelerini görmemiş miydi? Dişlerini? Öfkesini? Eğer gördüyse, kesinlikle umursamamıştı.

Sesimi alçaltıyorum. "Bence gitmeliyiz."

"Şimdiden gitmek mi istiyorsun?" Danielle alaycı bir şekilde dudaklarını bükerek sorar. Kahkahaları diner ve dikkatini bana çevirir. Gözleri benimkilere kilitlendiğinde, kontrolümün son kırıntılarının da eridiğini hissederim. Bakışları çok delici, çok yoğundur. Beni attan itmeden önceki halini çok hatırlatır. O zaman da gözlerindeki dipsiz öfke beni çok etkilemişti. Ya da... belki de tam olarak gözleri değil, o anda bana hatırlattıkları şeydi. Hafızamın kenarlarında başka bir çift göz beliriyor, Danielle'inkinden bile daha korkutucu. Çok büyük göz bebeklerini çevreleyen yeşil bir parıltı zihnimi dolduruyor ve nedenini anlayamadığım bir korku kalbime çakıyor.

Sakinleşip büyümü kullanarak sakinleşmem gerektiğini biliyorum, ama yapamıyorum, onun söylediklerinden sonra yapamıyorum. Kalbimde ağır bir suçluluk duygusu varken yapamıyorum.

Büyümün ihtiyacı olan tek izin bu. Büyü yerine oturur ve aramızda alevlenir. Gücümün uğultusu etrafımda bir pelerin gibi vızıldar. Boğucu ama aynı zamanda koruyucu. Görünmez olmanın tanıdık rahatlığına gömülürüm. Bir maskenin arkasına saklanmanın.

Ama yüzü solarken, geçici rahatlığım yerini dehşete bırakıyor.

"Sen," diyor Danielle dişlerinin arasından. Sonra tekrar, sesi artık bir çığlık.
"Sen!"

Torben sonunda dikkatini Danielle'den bana çevirir ve yüzü panikle dolar.
"Kahretsin."

"Hayatımı mahvettin," diye bağıyor Danielle, sesi hıçkırıklarla boğuluyor.
"Ne yaptığını görmeye mi geldin? Benimle alay etmeye mi geldin?"

"Hayır, ben..."

Cümlemi bitiremeden kapı açılır. Bayan Harding ve iki hizmetçi içeri girer ve doğruca Danielle'e yönelir. Torben beni arkasına çekerek görünmememi sağlar. "Bu görüşme bitti," der Sandy, bize bakma zahmetine bile girmeden. "Artık gitmenizi rica ediyorum. Martha, laudanumu getir."

"Hayır!" Danielle, Sandy ve hizmetçilerden biri onun çırpınan kollarını arkasına tutarken bağırdı. "Daha fazla laudanum istemiyorum! *Onu* istiyorum. O Astrid Snow. *O.*"

"Bu saçmalık," diyor Sandy ve kızını bizden uzaklaştırıyor.

Torben beni odadan çıkarana kadar gördüğüm son şey budur. Malikaneden aceleyle geçip ön kapıdan çıkarken sersemlemiş durumdayım. Arabaya döndüğümüzü zar zor fark ediyorum. Yanaklarımdan akan gözyaşlarını zar zor fark ediyorum.

Tek görebildiğim Danielle'in çılgın yüzü, zayıf vücudu, kasvetli odası.

Tek duyduğum onun sesi.

Astrid hayatımı mahvetti.

ASTRID

Torben ve ben eve dönerken konuşmuyoruz. Konuşmaya çalışsam da konuşamayacağımı hissediyor olmalı. Boğazım çok sıkışmış, çok kuru, yanaklarım ise gözyaşlarıyla ıslanmış. Konuşmak yerine, otobüste yan yana oturup, ikimiz de kendi pencerelerimizden dışarı bakıyoruz. Yolun yarısına geldiğimizde, elinin benim elimi sıktığını hissediyorum. Danielle'in yatak odasında yaptığı gibi avucumu sıkıyor, ama bu sefer bırakmıyor. Bu sefer, şu anda bir şeye tutunmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyormuşçasına parmaklarımızı birbirine doluyor.

İçimde, onun nazik jestini reddedip çekilmek isteyen küçük bir parça var. Bu sabah bana söylediği şeyi, ilişkimizi profesyonel tutmamız gerektiğini hala unutamadım. Yine de, onun rahat tutuşundan kendimi koparamıyorum. Bu yüzden kopamıyorum.

Taksi bizi Larklawn şehir merkezinde bıraktığında gece çökmüştü. Torben ancak o zaman elimi bıraktı. Oradan şehir kenarına kadar yürüdük ve kırsal alana girdik. Davenport Malikanesi'ne yaklaşıncı Torben bana ana yoldan ayrılıp, yabani otlarla kaplı tarla gibi görünen bir patıkaya girmemi işaret etti. Sanırım bu onun malikanesinin arazisiydi.

"Malikaneye dönmeden önce etrafı dolaşmak istiyorum," diyor Torben. Sesi o kadar yumuşak, o kadar nazik ki, neredeyse dayanılmaz. "Biz yokken kimse mülkü izlemeye gelmemiş mi diye bakmak için. Gelmişlerse, koku izi bırakmışlardır."

Onu birkaç dakika boyunca acı verici bir sessizlik içinde takip ettikten sonra, "Bana camdan yapılmışım gibi parmak uçlarında yürümeye gerek yok, biliyorsun. Sessiz kalmana ya da benimle fısıltıyla konuşmana gerek yok, sanki korkmuş bir geyik gibi kaçacağımdan korkuyormuşsun gibi. Gerek yok..." *Elimi tutmana gerek yok* demek üzereyim, ama sözler dudaklarımdan çıkmıyor.

Omzunun üzerinden bana bakıyor ve ay ışığı, kaşlarının çatıldığını gösteriyor. "Potansiyel bir tehlikeden haberdar olmamak için sessiz konuşuyordum, ama saldırıya uğramaktan korkmuyorsan, tabii ki sana bağırırım."

Tartışmak için ağzımı açtım ama istediğimi verdiğini fark ettim.

Dikkatini önündeki yola geri verir, yolu kapatan dalları ve çalıları kenara iter. "Ayrıca, olanları sindirmen için sana zaman vermek istedim."

"Ben gördüm." Bu bir yalan. Neyse ki Torben beni yalanlamıyor. "O zaman keşfettiklerimizi konuşalım. Danielle'in sana karşı karşı çalışmak için güçlü bir nedeni olmasına rağmen, Marybeth'i kontrol eden kişinin o olduğunu sanmıyorum. Ondan hiçbir yalan kokusu alamadım, ayrıca

senin için duyduğu küçümsemeyi hiç çekinmeden dile getirdi. Eğer senin hayatına kastetmeye çalışmışsa, hatta bu bir başkasının ölümüne yol açmışsa bunu itiraf ederdi."

Midem ekşidi. Danielle hakkında konuşmaya hazırmış gibi davranmak belki de yanlış bir seçimdi. Yine de, Marybeth'i bulmak ve onu kimin kontrol ettiğini kanıtlamak istiyorsak, bir sonraki adımımızı belirlememiz gerekiyor. Derin bir nefes aldım. "Muhtemelen haklısın. Danielle'i güçlü bir şüpheli olarak göremeyiz. Bir sonraki adımımız ne olacak?"

"Henüz emin değilim." Yürüme hızını yavaşlatarak, özellikle dağınık bir bitki parçasını ayırmaya çalışır. Bitkiyi yoldan çekmeyi başarinca, benim geçebilmem için onu kenara çeker. Boşluk o kadar dar ki, yanından geçerken ona yaslanmaktan başka çarem yok. Göğsüm onun göğsüne değdi ve onun keskin bir nefes aldığını duydum. Bu ses kalbimin hızlanmasına neden oldu ama bunu görmezden gelip yoluma devam ettim. Beş adım bile atamadan aniden durdum.

Önümde bir kiraz ağacı korusu var. Pembe çiçekleri ay ışığında parıldıyor, ısıldayan pembe yapraklar dalların arasında uçuşuyor. Bunlar... periler mi? Yoksa bir tür çiçek cinleri mi? Her ne iseler, narin ve sevimli, koruyu yıldızlarla kaplı bir gölgelik gibi aydınlatıyorlar. Ağaçların altındaki toprak yosun ve otlarla kaplı, ama bu da bu büyüğü manzarayı daha da güzelleştiriyor.

"Bu sizin mülkünüzün bir parçası mı?" diye soruyorum.

Torben başını sallar ve koruya girer. Yaprak perilerinden biri omzuna konar ve onun tombul, parlak, arı gibi bir vücudu ve kiraz ağaçlarındaki yaprakları tıpatıp andıran iki pembe kanadı olduğunu görürüm. Bahar Sarayı'nda yaşadığım süre boyunca bu yarattığı hiç görmemiştim.

Torben başının üstüne uzanır, bu hareketle küçük peri uçar ve en yakın ağaçtan bir şey koparır. Bana uzatır: bir kiraz. Bir tane daha koparır ve ağzına atar. "Bunlar bizim özel kirazlarımızdı. Bu kadar bakımsız kalmalarına rağmen gayet iyi görünüyorlar, muhtemelen cerapis perileri sayesinde."

"Cerapis perileri mi? Parlayan yapraklı periler onlar mı?"

"Sadece peri türleri kiraz ağaçlarının çevresinde bulunurlar ve onları tozlaştırır. Yine de, bu koruyu kesmeye veya başka yere nakletmeye gelen olmamasına şaşıyorum. Birkaç meyve mahsulüm çalındı."

Elime koyduğu kirazı inceledim. Başımın üzerinde uçup vızıldayan cerapis perileri, meyvenin yıldız ışığı gibi parıldayan küçük altın beneklerle süslenmiş benzersiz soluk pembe rengini aydınlatıyordu. "Böyle bir şey hiç görmedim."

"Dene," diyor ve kendisi için bir tane daha koparıyor.

Bu kadar güzel bir şeyi yemek neredeyse günah gibi geliyor, ama ben itaat ediyorum ve ağzıma götürüyorum. İlk tadım neredeyse içimden bir inilti koparıyor. Tadı tatlı ve

keskin, eti klasik kirazı andırıyor ama ağızda pembe çiçek tadı bırakıyor. Çekirdeğini çıkarıp geri kalanını yiyorum. "Çiçekleri bu kadar sevmediğin halde bunları beğenmene şaşırdım. Aslında, bu bahçede durmaya tahammül edebilmen bile beni şaşırtıyor."

Gözlerine baktığımda, onun gözlerinin benim dudaklarıma kilitlendiğini fark ettim. Yüzünde aç bir ifade vardı. Vücudumdaki her kas kaskatı kesildi.

Çılgınca gözlerini kırpıştırarak, gözlerini benden ayırıp bir ağaç gövdesine yaslandı. "Sana söyledim. Çilek çiçeklerinin kokusu beni rahatsız etmiyor, duyularımı da bulanıklaştırmıyor. Ve tadı..." Gözleri sanki manyetik bir güç tarafından çekiliyormuşçasına yavaşça dudaklarıma kaydı.

"Tadını seviyor musun?"

"Evet." Cevabı derin ve boğuk, ve konuşmamızın başka bir konuya kaydığını hissediyorum. Cildim karıncalanmaya başlıyor, dün geceki hissi hatırlatıyor—sanki içimde derinlerde bir ateş yakılmış, tüm benliğimden parılıyor. O kadar güçlü ki, önceki gece yaptığım gibi küstahça bir şey söylemeye cesaretimi topluyorum.

Tadımı beğendin mi?

Beni tekrar tadacak

mısın?

Başka bir yerimi de tatmak ister misin?

Bu kadar cüretkar ve saçma bir şey söylemeden önce dudaklarımı sıkıca kapatıyorum.

Ya yanılıyorsam? Bu sabah yanılmıştım.

Sanki cevap veriyormuş gibi, boğazını temizledi ve ağaçtan uzaklaştı, sonra bir kez daha koruya doğru ilerledi. "İzinsiz giren kimse yok," dedi. "Malikaneye gidebiliriz."

Onu takip ederken hayal kırıklığı midemi ağırlaştırıyor. Yine de bu boş acıyı zevkle hissediyorum. Danielle'i bugün gördüğüm halinden sonra, bunu hak ettiğimi hissediyorum. Yaşadığım tüm acıyı hak ettiğimi. İyi, sıcak ya da...

Torben aniden önümde durur, neredeyse ona çarpıyorum. İlk başta yeni bir koku aldığını sanırım, ama ona baktığımda tüm dikkatinin bende olduğunu fark ederim. Sesi keskin çıkar. "Az önce ne düşünüyordun?"

Onun ani öfkesine şaşıarak kaşlarını çatтым. "Ben... Ben öyle değildim..." "Ne düşünüyordun?" diye tekrar sordu, sesi daha keskinleşmişti.

Öfke dalgası içimi kaplar. Ondan bir adım uzaklaşıyorum. "Bunu sormaya ne hakkın var?"

Adımımı takip ediyor ve tekrar ondan uzaklaşınca, o da aradaki mesafeyi kapatıyor. Bir sonraki adımda sırtım kiraz ağaçlarından birine dayanıyor. Sesi kalınlaşıyor. "Bugün olanlar hakkında kendini suçlu hissettirecek bir şey düşünüyorsan, düşünmeyi kes."

Bu beni daha da şaşırtıyor. Neden suçluluk duymama kızıyor?

Öfkemi bırakmaya niyetim yok. Karşımda keder varken olmaz. Kederin geri gelmesine hazır değilim. Başımı geriye eğip ona meydan okurcasına bakıyorum. "O kıza ne yaptığımı gördün. Sihirimin ne yaptığını."

"Sen yapmadın, Astrid. *O* yaptı."

Kafamı sallıyorum. "Hayır. O bendim. Artık bu sorumluluktan kaçamam. Neden biliyor musun?"

Kaşları soru işareti şeklinde birleşir.

Öne doğru atılıp yumruğumu göğsüne vuruyorum. Ne kıpırdayıp ne de geri çekiliyor, ama elim sert bir şeye çarpmasının hissi, içimde büyüyen öfkeyi dışa vurmamı sağlıyor. "Çünkü haklıydın, Torben. *Haklıydın*."

"Ne hakkında?"

"Şey hakkında..." Bir anda öfkem çatlar ve üzüntü içimi kaplar. "Sihirim hakkında," derim, sesim hıçkırıklarla boğulur. "Onu kontrol edebiliyorum. Başından beri kontrol edebiliyordum."

Torben yaklaşır ve elini benim elimin üzerine bastırır—hâlâ göğsünde yumruk haline getirilmiş olan elimin üzerine. Diğer eli yanağıma konar. "Şimdi sihrini kontrol etmeyi öğrendin diye, her zaman yapabileceğin anlamına gelmez. Geçmişin senin hatan olduğu anlamına da gelmez."

"Ama öyleydi." Gözlerim yaşlarla doldu, onun yüzünü göremedim. Onun yerine başka bir şey gördüm: iki korkunç göz. Danielle'in yatak odasında hayal ettiğim gözler. Onları net olarak göremiyorum, sadece içimde uyandırdıkları korkuyu, saklanma ihtiyacını, bir kalkan arzusunu hissedebiliyorum. Bu gözlerin bir anıdan mı yoksa sadece zihnimin bir ürünü mü olduğunu bilmiyorum. Ama bir şeyi biliyorum...

"Bunu başından beri kontrol edebiliyordum, sadece bugüne kadar farkında değildim. Ama artık biliyorum ki, büyümü ateşleyen benim. Onu her zaman etrafımda tutan benim. Benim... benim... görülmek istemeyen benim."

Başımı eğiyorum, içimden bir hıçkırık kopuyor. "Haklıydın. Haklı olduğun için senden *nefret ediyorum*."

"Eğer haklıysam, suçluluk duyacak hiçbir şeyin yok. Hiçbir şey senin hatan değildi."

"Hayır, bu konuda yanılıyorsun. Benim hatam. Sihirimle ilgili olan her şey benim hatam."

Torben beni göğsüne çekiyor. Dudaklarının başımın üstüne geldiğini hissediyorum, güçlü kollarının beni herhangi bir sihirden çok daha rahatlatıcı bir kucaklamaya sardığını hissediyorum. "Hayır, Astrid," diye fısıldıyor saçlarıma. "Bunun için kendini suçlayamazsın. Sihirinin nasıl işlediğini bilmiyordun."

"Danielle'in hayatını mahvettim. O eskiden farklı bir insandı..."

"O yaptı. Beni duyuyor musun? Kendi hayatını mahvetti. Senin bununla hiçbir alakası yok. Onda gördüğü her şey *kendi* yansımasıydı. Onu öyle davranmaya sen zorlamadın."

öyle tepki vermedin. Onu seni attan itip neredeyse öldürmesine neden olmadın."

"Ama o yansımayı görmesini ben sağladım. O duruma zorlanmasaydı normal ve sağlıklı bir hayat yaşayabilir miydi?"

Elini sırtımda gezdiriyor. "Böyle düşünemezsin. Düşünemezsin. Ayrıca, dünyada Danielle gibi birçok insan var. En kötü özelliklerini senin büyümlle mi yoksa gerçekten o özelliklere sahip biriyle mi karşılaştıysa, muhtemelen aynı tepkiyi verirdi."

Sözlerinde mantık olduğunu biliyorum, ama onlara inanmak istemiyorum. Babamın ölümünden, dolaylı da olsa, benim büyümlün sorumlu olma ihtimali hala var. Eğer öyle olduğu ortaya çıkarsa, kendimi asla affedemeyeceğim. Büyümü kullanmamak için başından beri bir seçeneğim varken bunu yapmadıysam, affedemeyeceğim.

"Astrid," Torben uyarıcı bir şekilde homurdanıyor.

Homurdanarak kendimi onun kollarından çekiyorum. Gözlerimi öfkeyle siliyorum ama gözyaşlarımın kuruduğunu fark ediyorum. "Duygularımı koklamayı kes."

Ellerini beline koyar. "O zaman kendine bu kadar sert davranmayı kes!"

"Beni kontrol edemezsin." "O zaman kendini kontrol et."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Danielle'in boğazını neredeyse parçalayan sensin, sen mi konuşuyorsun?"

Ağzını kapatıp yüzü solgunlaşır. Onun söz bulamadığını görmek bana büyük bir zevk verir.

Gözlerimi kısarak soruyorum. "Neden ona saldırmaya çalıştın ki?"

Cevap vermeden önce çenesini bir yandan diğer yana çevirir. "Özür dilerim. Kendimi kaybettim." "Evet, ama neden?"

"Çünkü senin hakkında kötü şeyler söyledi."

Sinirim yeterince yatıştır ve merakım artmaya başlar. "Sihirim yüzünden mi? Sihirim yüzünden beni öyle mi görüyorsun?"

Sihirimin yarattığı izlenimin, onu kullanmadığımda ortadan kalktığını biliyorum, ama o ona saldırmadan hemen önce kontrolümü kaybettim. Bu yüzden mi öfkeye kapıldım? Yıllar önce göl kıyısında bulduğu ağlayan bebek olarak mı gördü beni?

"Astrid, artık yüzeysel bir izlenimin çok ötesine geçtiğimizi biliyorsun. Yaptığım şeyin senin küçük ya da savunmasız olmanla hiçbir ilgisi yok."

"O zaman neden?"

Yine yaklaştı ve tereddütle elini yüzüme doğru uzattı. Avucunun yanağıma değmesiyle titredim. Başparmağını yanağımlın kemiklerine hafifçe dokundu. Nazik dokunuşu, ses tonundaki ani sertlikle tezat oluştuyordu.

tonunun ani karartısıyla keskin bir tezat oluşturuyor. "ünkü benim yanımda kimse hayatını tehlikeye atmaz, tabii ölüm arzusunda değilse. Kraliçe Tris'in karşısına çıkıp, sana karşı elimi bile kaldıramadan onun senin hakkında söylediklerini dinlemek yeterince kötüydü."

Böyle şiddetli bir açıklamaya gözlerim fal taşı gibi açılır. Bu benim büyüüm değilse, ne?

Paylaştığımız geceyi, uykuya dalmadan önce beni öptüğü o şefkatli anları düşünmeden edemiyorum. Göğsümün açılması, paylaştığımız şeyin daha fazlası olup olmadığını merak etmem...

Başımı sallayarak, bu sabah söylediğı sözleri hatırlıyorum. Cesaretimi toplayarak, keskin bir bakışla gözlerine bakıyorum. "Bu pek profesyonelce değil, Huntsman," diyorum alaycı bir tonla.

Eli yanağımda donar. "İstediğin bu mu?" "*Senin* istediğin bu."

"Sen benim ne istediğimi açıkça bilmiyorsun." Sesi o kadar derin ki, neredeyse bir hırıltı gibi. Sırtımdan bir titreme geçerken ayak parmaklarım kıvrılır. Bana o kadar yaklaşır ki, nefesinden tatlı kiraz kokusunu alabilirim. "Dün geceden sonra benden daha fazlasını istiyorsan bana gelmeni söylemiştim. Bu sabah salona girdiğinde utancını ve mahcubiyetini kokladım, cevabını biliyorum sandım, o yüzden öyle konuştum. Yanılmış olsam bile doğru kararı verdiğimi sanıyordum. Ama şimdi... şimdi o kadar emin değilim."

"Neden emin değilsin?"

Parmaklarını yanağımdan kulaklarımın altına doğru kaydırđı, sonra çene kemiğimi okşadı. "Kaderin bizi tehlikeler, cezalar ya da ölümcül anlaşmalarla ayırıp ayırmayacağının bir önemi olup olmadığından emin değilim. Sensiz yaşayabilir miyim, kısa ya da uzun bir hayat, emin değilim."

Ona bakıyorum. İçimde ateş yanıyor, tüm acımı, kederimi, suçluluk duygumu ve üzüntümü yakıp kül ediyor. Bal rengi irislerine bakarken, başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi hissediyorum. Sadece bu. Saklanma ihtiyacı duymadan birinin gözlerine bakabildiğim bu an. Kendimi yansıtan özellikleri görmeden birine bakabildiğim bu an. Sihirimi ne zaman serbest bıraktığımı bilmiyorum, ama şu anda yok olduğunu biliyorum. En ufak bir izi bile kalmadı.

"Astrid." Dudaklarından çıkan adım bir yalvarış gibi geliyor. Bir soru gibi. "Seni şu anda görebiliyorum. Her şeyini. Gri gözlerini, gece yarısı kadar karanlık mavi-siyah saçlarını görüyorum. Mercanköşk dudaklarını görüyorum. Kızaran yanaklarını görüyorum. Ve *seni* görüyorum. Cesaretini. Cesaretini. Çok güzelsin. Çok güçlüsün. Kırılğan da, ama zayıf değilsin. Asla zayıf değilsin. İnanılmazsın."

Onun sözleri gözlerimi yaşartıyor. Kaç kez, hakkımda doğru olan şeylerin söylenmesini diledim? Kaç kez görülmeyi ve kabul edilmeyi diledim? Hayatım boyunca bunları istediğimi sandım,

yine de sihrimin arkasına saklandım. Belki bilinçsizce, ama yaptım. Ama Torben'le... Onunla bir şekilde, bu çok kolay oldu.

Ama şimdi benim içimde gördüğü şeyler, onun düşündüğü kadar doğru olsa da, tam gerçek değil.

Konuşurken alt dudağım titriyor. "Gerçekte ben bir karmaşa Torben. Duygularımın içinde boğulmuş durumdayım. Öfkeliyim ve utanıyorum. Son birkaç yılımı kendimi zehirleyerek geçirdim. Etrafımdaki insanları çıldırtan bir sihir gücüm var. Yumuşak şeylere karşı garip bir ilgim var ve..."

Yeni bir farkındalıkla yanaklarım kızarır. "Ve... bu senin sayende. İlk anım sayesinde. Yani hayatım boyunca sana takıntılıydım. Bu beni biraz garip yapar, değil mi?"

O gülümsedi ve gözlerinin köşeleri kıvrıldı. "Astrid, tuhaf olabilirsin. Dağınık olabilirsin. Senin bir parçan olan tüm bu özelliklere sahip olabilirsin. Bu, seni her şeyinle sevmeme engel olmaz."

Kalbim göğsüme çarpıyor. Beni her şeyimle sevdiğini söyledi. Ama bu *beni* sevdiği anlamına mı geliyor?

"Baştan başlayalım, Astrid. Ne istediğini söyle. Bu sabah gerçekten söylemek istediğin şeyi söyle."

Ona yaklaşıırken tek duyduğum, çılgınca atan kalbimin sesiydi. İtirafım dudaklarımın ucunda dans ediyordu ama bunu söyleyecek cesaretim var mıydı, bilmiyordum. Çünkü söylemek istediğim şey, *istemekten* öte *bir* şeydi. Bundan daha fazlasıydı. İhtiyacımdan daha fazlası. Arzumdan daha fazlası. Yutkunuyorum, sonra titrek ellerimi gövdesine götürüyorum. Bir avucumu karnında sabit tutarken, diğerini göğsüne kaydırıyorum, kaburgalarının kafesine çarpan organı kaplayana kadar. Sonra bakışlarımı ona çeviriyorum, kelimeler olmadan yazdıklarımı okuyabilmesini umuyorum.

Dudakları göz kamaştırıcı bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Kalbimi mi istiyorsun?" Başımı sallıyorum, sonra nihayet boğuk bir sesle "Sadece bedenini değil" diyebiliyorum.

Elini benimkinin üzerine bastırıyor ve kalbinin daha hızlı, daha çılgınca attığını hissediyorum. "Zaten senin, Astrid. Kalbim zaten senin."

ASTRID

Sanki havada süzülüyor, başımızın üstündeki çiçekler arasında dolaşan ve etrafımızı aydınlatan cerapis perileri gibi kiraz ağaçlarının dalları arasında süzülüyor gibi hissediyorum. Kalbim de onlar kadar parlak, güneşin ısısı gibi göğsümü ısıtıyor.

Torben başını eğerek alnımızı birbirine değdirdi. Kalbi avucumda daha hızlı atıyordu. "Senin kalbini ben almalıyım," diye fısıldadı, sesinde acı vardı. "Böyle alçakça bir şeye razı olduğum için kendimden nefret ediyorum. O niyetle sana dokunduğum için kendimden nefret ediyorum. Ama sonunda kalbimi çalan sen oldun."

"Seni affediyorum," diyorum, onun kokusunu içime çekerek, o zengin odunsu, dumanlı kokuyu. "Ama yanıyorsun, Torben. Sen benim kalbimi çaldın. Sadece beklediğin şekilde değil."

Yüzünü benimkine yaklaştırıyor, dudaklarımız neredeyse birbirine değecek kadar. Birkaç saniye sessizce nefes alıp veriyoruz, göğüslerimiz inip kalkıyor. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Ben... Ben sana aşığım, Torben."

Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyor, ağızlarımız yumuşak bir şekilde buluşuyor. Bu, dün gece odama girip bana verdiği ezici öpücüğe benzemiyor, ne de bana zevk verdikten sonra paylaştığımız tereddütlü şefkat gibi. Bu öpücük nazik ama kararlı. Bir söz.

Ama nazik olmasını istemiyorum. Artık onun vücudu benim vücuduma yapışıkken istemiyorum.

Ellerimi göğsünden çekip kollarımı boynuna doladım. O da sırtımı sardı ve aramızda bir santim bile boşluk kalmayana kadar beni kendine doğru çekti. Dudaklarını aralayıp öpücüğümüzün derinleşmesine izin verdim ve dili benimkine değdi, kirazların tatlı, çiçeksi tadı dudaklarımı kapladı. Ona doğru eğilip ellerimi ceketinin yakasının altından geniş omuzlarına kaydırıyorum ve kumaşı aşağı doğru çekiyorum. Benden yeterince uzaklaşarak ceketinin geri kalanını omuzlarından çıkarıyor ve ben de ceketimi çıkarıyorum. Sonra kolları yine beni sarıyor ve bir kez daha öpüşürken beni kendine çekiyor.

Sırtımın bir ağacın gövdesine dayandığını hissediyorum ve ağırlığımı ona bırakıyorum, sonra Torben beni göz hizasına kadar kaldırırken ona bırakıyorum. Bacaklarımı beline doladım, ellerinden biri buruşuk eteğimin altına kayıp ipek çorabımın üzerinden çıplak bacağıma kadar uzanırken titredim. Eli kalçamın kıvrımlarını okşadı ve ben ağzına inleyerek aramızdaki etek ve pantolon katmanlarına lanet okudum. O da benim hayal kırıklığımı paylaşıyor gibiydi ve diğer eliyle eteğimin kenarını tutup yukarı doğru çekti, ben

ona karşı çıplak. Acıyan merkezime bastıran sertliğe dudaklarımı ısıyorum, pantolonuna karşı geriliyorum.

Dudakları dudaklarımdan ayrılıp çeneme, boynuma doğru iner. Dili, bluzumun yüksek dantelli yakasının üstündeki hassas deriyi okşar. İki eliyle kalçamı sıkar ve bu beni daha da çok arzulamama, her santimini çıplak olarak hissetmeme neden olur.

"Bu sefer sana dokunmama izin verecek misin?" diye soruyorum, nefes nefese.

Ağzını tekrar ağızıma getirip beni bir kez öptü. İki kez. "Bana dokunmak istiyor musun?"

"Evet, sana dokunmak istiyorum. Seni görmek istiyorum. Seni tamamen istiyorum."

Beni tekrar öper ve dudaklarımda gülümsediğini hissederim. Sonra eli aramıza girer ve pantolonunun düğmelerini açmaya başlar. Kendini kurtarır kurtarmaz, avucumu göğsünden beline doğru kaydırırım, ta ki sadece tadına vardığım şeye ulaşana kadar. Elimini onun etrafına dolayarak pürüzsüz uzunluğunu keşfederim.

"Astrid." Adım gergin bir şekilde, neredeyse bir inilti gibi çıkar ve o neredeyse dengesini kaybeder. Titrer, bir eli sırtımdan ayrılır ve ağacın gövdesine dayanır, göğsü inip kalkar.

Onu bırakıp bacaklarımı belinden çözerim. "Yanlış bir şey mi yaptım?" derim ayaklarım yere basarken.

Gözleri kapalı, başını sallar ve dudaklarında bir gülümseme belirir. Arkasında bir çift cerapis perisi vızıldıyor. Işıkları, başımızın üzerindeki pembe çiçeklerle birleşerek bakır rengi saçlarına pembe bir ton katıyor. Lanet olsun, o çok güzel.

"Hayır, Astrid," diyor. "Sadece... uzun zamandır... uzun zamandır kimse bana dokunmamıştı. Neredeyse çok iyi geliyor."

"O zamandan beri kimseyle birlikte olmadın..." Onun adını yüksek sesle söylemek bile istemiyorum, bir zamanlar sevdiği o sefil kadının adını. Onu aldatıp her şeyini kaybetmesine neden olan kadın. Daha önce bana ondan bahsettiğinde onu sevmemiştim. Şimdi kalbim onunla bu kadar sıkı sıkıya bağlıyken, onu daha da az seviyorum.

"Beş yıl," diyor.

Elimi yüzüne kaldırıp sakallı çenesini parmaklarımla okşuyorum. Konuşurken sesim yumuşak. "O gibi seni incitmeyeceğim. Umarım bunu biliyorsundur."

Gözlerimi onunla buluşturmak için gözlerini açıyor ve ifadesinde acı var. "Astrid, birbirimiz için ne olabiliriz bilmiyorum."

Donakaldım, hayal kırıklığı göğsümü deldi.

"Seni seviyorum," diye aceleyle söyler, sonra tekrar, daha yavaşça. "Seni seviyorum, Astrid Snow. Beni yanlış anlama. Demek istediğim... bunu yapmadan önce, birbirimiz için daha önemli hale gelmeden önce, gerçeği kabul etmeliyiz. Hâlâ yerine getirmem gereken bir anlaşma var

. Senin masumiyetini kanıtladığımızda, kraliçe beni bu anlaşmadan kurtarabilir. Ya da kurtarmayabilir. Kurtarsa bile, bu benim..."

Kaşlarımla çatarak, onun söyleyemediği şeyi bir araya getirmeye çalışıyorum. O anda, beni üvey anneme teslim etmenin, anlaşmasını *yerine getirmesinin* tek yolu olduğunu anlıyorum. Kraliçe onu serbest bırakırsa, ister kendi isteğiyle ister Alfa Konseyi'nin emriyle, o avcı olarak köleliğe devam edecek. Hayatı hakkında söylediklerini hatırlıyorum. Bir evi olmadığını. Sosyal ve duygusal bağlar kurmasının yasak olduğunu. Sevdiğini, işinin getirdiği tehlikelere asla maruz bırakmayacağını söylediğini.

Sonra düşünmeye dayanamadığım bir kısım var. Tris anlaşmayı bozmayı reddederse, benim masumiyetimin ya da katilin suçluluğunun kanıtını bulamazsak, o zaman...

O zaman Torben
ölecek. Ama
hayır.

Ölmez. Gerekirse kraliçenin huzuruna çıkarım. Bu korkunç düşünce göğsümü sıkıştırıyor, ama Torben'in hayatını kurtarmak için Kraliçe Tris'in şiddetli öfkesine maruz kalmam gerekirse, bunu yaparım.

Her halükarda, bu sabah beni neden reddettiğini anlıyorum. Ve duygularını itiraf etmeden önce neden öyle konuştuğunu da.

Sen olmadan yaşayabilir miyim, kısa ya da uzun bir hayat, emin değilim.

Şu anda ben de aynı şeyi hissediyorum, ama çok daha kesin bir şekilde.

"Hayatlarımızın ne kadar uzun olacağı önemli değil," diyorum. "Benim istediğim şey *bu*. Şimdi. Eğer bu son deneyimlerimden biri olacaksa..."

Ağzımı dudaklarıyla kapatıyor. "Söyleme," diye fısıldıyor öpücükler arasında. "Şu anda birbirimiz için olabileceğimiz her şeyi, olabildiğimiz kadar uzun süre yaşamak istiyorsan, o zaman geleceği düşünmeyelim."

"Evet," diyorum dudaklarına. "Evet, bunu şimdi istiyorum. Birlikte olduğumuz sürece seni istiyorum. Seni bir daha tatmak için doksan beş yıl beklemem gerekirse, beklerim."

Bir sonraki sözümü sır olarak saklıyorum. *Senin için ölmem gerekirse, ölürüm.* Yüksek sesle, "Bu gece bana verebileceğini ver," diyorum.

Beni bir kez daha uzun ve yavaşça öptü, sonra çekildi. Bir an için beni reddedeceğinden korktum, ama gözlerindeki bakış reddetme değildi. Açlık. Arzu. İhtiyaç. Bakışlarım açık pantolonunun üstünden görünen kısmına düştü ve o manzarayı görünce nefesim kesildi.

Parmakları yeleğinin düğmelerine doğru ilerlerken dudakları alaycı bir gülümsemeye bürünür. Her yavaş hareketini izlerken dudağımı ısırırım, her düğmeyi açtığında nefesim hızlanır. Yeleği açıldığında, onu yosunlu yere atar. Beklediğimden çok daha ağır bir ses çıkar. Sonra brokar kumaşın altından görünen pirinç zinciri fark ederim. Bir zamanlar bizi

. Muhtemelen yakalanma ihtimaline karşı Hardings'lere getirmişti. Onları görünce içimi tuhaf bir sevgi kapladı. Ona zincirlenmiş olduğum için ne kadar kızgın olduğumu, anahtarı bulmak için ne kadar çaresiz olduğumu hatırladım.

Şimdi bu düşünce hiç de kötü gelmiyor.

Torben gömleğinin düğmelerine geçiyor, kaslı göğsünü santim santim ortaya çıkarıyor. Arzum yoğunlaşıyor, kalbimde parlayan sevgiyle karışıyor. İçimde bir sıcaklık yanıyor, dayanılmaz bir arzu ile acıtıyor.

Torben'in sırtışı derinleşiyor, yavaşça soyunmasının beni nasıl işkenceye uğrattığının farkında olduğunu gösteriyor. Gömleğinin son düğmesine ulaşıyor ve gömleği yere atıyor. Omuzlarının her hareketini, karın kaslarının her dalgalanmasını izliyorum. Sonunda pantolonunu tamamen aşağı indiriyor. Kalın, heykel gibi bacaklarını, ip gibi baldırlarını seyrediyorum. Sanki canlanmış bir heykel gibi. Ya da etrafımızı saran kiraz ağaçlarının güzelliğiyle çerçevelenmiş, erkek mükemmelliğinin çarpıcı bir portresi.

Onun yerine başka bir erkeği seçen aptal kadınların aklını anlayamıyorum. Onun gibi inanılmaz derecede çekici olan çoğu erkek periden bile bin kez onu seçerdim. Torben diğerlerinin ötesinde bir güzelliğe sahip. Sert. Keskin. Tehlikeli. Ölümcül olmak için yetiştirilmiş ama gizlice yumuşak.

Gözlerimi onun çıplak vücudundan ayırıp bakışlarına rastladım. Göğsünün inip kalkmasından, benimle aynı yakıcı arzuyu hissettiğini anladım. Artık bekleyemem.

Onun beni tahrik ettiği gibi onu tahrik edemediğim için bluzumu aceleyle çıkarıyorum. Gürleyen bir homurtuyla aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve eteğimi, çoraplarımı ve korsemi çıkarıyor, ta ki ikimiz de onun kadar çıplak kalana kadar. Serin bahar havası tenimde dans ediyor, ama kanımda yanan arzu yüzünden, sanki Ateş Mahkemesi'nin güneşi altında duruyormuşum gibi hissediyorum. Beni içime çekiyor, gözleri başımdan ayak parmaklarıma kadar geziniyor. Ona izin verdiğim tek şey bu, sonra onu yere çekiyorum. Sırtım yumuşak bir yosun halısına değiyor.

Torben üzerimde durur, önce dudaklarıma aç bir öpücük kondurur, sonra ağzını boynuma doğru indirir. Elleri cildimi keşfeder, uyluklarımdan, kalçalarımdan, göğüslerimden geçer. Başparmağını acı verici derecede yavaş bir daire çizerek meme ucumun üzerinde gezdirir, içimden bir inilti koparır. Ağzı diğer meme ucuma dokunur, dilini hassas tomurcuğun üzerinde gezdirir, ben onun üzerinde kıvranana kadar. Sonra dudakları göğsümün altına, sonra karnıma doğru iner. İç uyluklarımdan her iki yanındaki yumuşak deriyi öper, sonra dilini benim merkezime kaydırır. Kafamı geriye atarım, ağzım hiç hayal etmediğim şekilde hareket ederken yerden kalkarım. Parmaklarından bile daha iyi.

Zevk neredeyse dayanılmaz hale geldiğinde, onu kendime çekip bir kez daha elimi onun uzunluğunun etrafına doladım. Dudaklarını dudaklarıma bastırıp ağzıma inleyerek. Sonra onu ağrıyan girişime yönlendirdim. O uzaklaştı

geri çekildi, gözlerinde bir soru vardı, sanki emin olduğumdan emin olmak istiyordu. Göz bebekleri ışıkla, sevgiyle, yüksekte vızıldayan perilerin parıltısıyla parlıyordu.

Cevap olarak, ona doğru iterek, bacaklarımı beline dolayarak onu kendime çekiyorum. Sonunda, o da pes ediyor. Yavaş bir hareketle, santim santim içime giriyor, ta ki sonuna kadar girene kadar. Onun doluluğu o kadar doğru, o kadar tatmin edici ki. Yavaşça hareket etmeye başlar, striptizinde olduğu kadar işkence gibi hissettiren nazık bir ritimle. Ama ben onun altında kıvranırken, ellerimi beline bastırarak onu daha derine, daha hızlı itmek için, o hızını artırır. Kısa sürede terle kaplı vücutlarımız uyum içinde hareket eder. Nefeslerimiz karışır, kalplerimiz aynı ritimde çarpar. Arzum dayanılmaz bir zirveye ulaşır, kanımda kükrer, dudaklarımdan inilti inilti patlar. Torben, gözlerime bakacak kadar hafifçe geri çekilir. Normalde sihrimin vızıltısını hissederken, onunla birlikte sadece sıcaklık hissediyorum. Güvenlik. Göğsümü gittikçe daha çok ısıtan bir aşk.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Beni uçuruma sürüklemek için tek gereken bu. Gözyaşlarım akmaya başlar ve o da kendi gözyaşlarıyla bana karşılık verir. Birlikte düşeriz. Birlikte çözülürüz. Birlikte yanar ve parçalanırız. Zevkten yorgun düşüp birbirimizin kollarında güçsüzce kalınca, tek düşünebildiğim şey, bundan sonra ne olursa olsun, bunun değişidir. O buna değdi. Ve eğer her şey başarısız olursa ve ölmek zorunda kalırsam, en azından yaşamış olmaktan mutlu olurum. Gerçekten yaşamış olmaktan. Başka biri olarak değil. Başkasının yansıması olarak değil.

Sadece ben.

Başkasının gözlerinin *dışında* var olan. Ben, olduğum gibi, tüm karışıklıklarım, hatalarım ve tuhaflıklarım.

İlk kez gerçek olduğumu hissediyorum.

TORBEN

Koruda buluştuğumuzda ona onu sevdiğimi söylemek istememiştim. Onu teselli etmekten başka bir niyetim yoktu. Ama bir peri olarak yalan söyleyemem. Ve Astrid söz konusu olduğunda, en derin sırlarımı bile saklayamıyorum. Ne ondan ne de kendimden.

Şimdi, onu göğsüme yaslayıp, sırtımı altımdaki yumuşak yosunlara gömmüşken, ondan uzak durmaya çalışmış olmam bile saçma geliyor. Kalbimi, bedenimi ve ruhumu ona teslim etmeden önce, ilişkimizi *profesyonel* tutmaya çalışarak bir gün bile dayanamadım. Ve bu, hayatımda verdiğim en iyi karar olmasaydı, her şeyi siktir et. Geleceğimiz belirsiz. Kaderimiz belirsiz. Ama onun sıcak vücudunun benimkine değmesi, tatlı yumuşak kıvrımlarının benim sert hatlarıma uyum sağlaması, dünyadaki en doğru şey gibi geliyor.

Astrid bana daha yakın yaklaşır ve memnun bir nefes verir. Ona bakarım, kapalı göz kapaklarını, şişmiş dudaklarında beliren tatlı gülümsemeyi izlerim. Kokusu duyularımı doldurur, o kadar güçlü bir koku ki, ondan sarhoş olabilir, sadece onunla yaşayabilirim.

Kolunu göğsüme atmış olan kolunu parmaklarımla okşuyorum ve dokunuşumla titriyor. "Malikaneye dönelim mi?" diyorum, bu kadar yoğun zevkin ardından sesim kısılmış. "Üşümüş olmalısın."

"Değilim," diye fısıldadı. "Ve geri dönmek istemiyorum. Henüz değil. Sadece biraz daha böyle kalmak istiyorum."

BIRAZ DA *HA uzun* süre, şafak vakti olur.

Başımın üstündeki pembe çiçeklerden oluşan gölgelik ve altımdaki toprak yatakla şaşkın bir şekilde uyanıyorum, ta ki Astrid'i bulana kadar. Hâlâ kollarımda, hâlâ çıplak, hâlâ göğsüme yaslanmış. Serin gece havasının bizi uyandırmamasına şaşıyorum, ama vücudunun ısısı hâlâ benimkine karışmış, yosunlu zeminde yarattığımız oyukta koza gibi sarılmışken, hiç üşümediğimi fark ediyorum.

Ona doğru hafifçe yaklaşıyorum ve o da kıpırdanıyor. "Torben," diyor fısıltıyla, gözleri hala kapalı.

Uykunun sisinde dudaklarından çıkan isminin sesi, kalbimi çarpıtıyor. Onu hemen burada, şimdi bir kez daha almak istiyorum, ama

şafak sökmek üzereyken, içimde derin bir aciliyet hissi yerleşir.

Zamanımız azalıyor. Anlaşmamın yerine getirilmesi için sadece beş günümüz kaldı. Keşke durum böyle olmasaydı, ama zevkin tadını çıkarmak için vakit kaybetemeyiz. Bunun yerine, Astrid'in masumiyetini kanıtlamak için kalan her dakikayı değerlendirmeliyiz. Marybeth'i bulmalıyız. Bu, ikimizin de tek şansı.

Dudaklarımı alnına yaklaştırdım ve sonunda gözlerini açtı. "Sabah oldu mu?"

"Evet. Malikaneye dönmeliyiz."

"Gerekli mi?" Dudaklarını büzerek inler, bu ses beni arzu ile gerginleştirir. Kararlılığımın azaldığını hissetmiş gibi, sinsi bir bakışla gözlerime bakar. Sonra dudakları dudaklarıma yaklaşır, öpücüğü yavaş ve yumuşaktır. Dün geceki arzu bir anda geri gelir ve o üstüme çıkar, kalçalarımın üzerine oturur, gövdesi dik durur. Yükselen güneşin kızıllığı, pürüzsüz, çıplak tenini, göğüslerinin ucundaki pembe tomurcukları, yarı kapalı gözlerindeki arzuyu aydınlatır.

O çok güzel. Çekici. Sevdiğim kadın.

Vücudum zonklayan bir arzuyla yanıt veriyor, o da bunu kullanmakta tereddüt etmiyor. Üstüme çöküyor ve bu sefer yavaşlamak yok. Alay etmek yok. Sahtecilik yok. Sadece doyumsuz aşkımız var. Kararlı arzumuz.

Kendimi ona teslim ediyorum.

Ona. Görevimiz bekleyebilir.

Bir kez daha tatmin olduktan sonra, koruya saçılmış giysilerimizi topluyoruz. Sabah çiyinden hafif nemli, giyinmek biraz zor. Garip ama bir şekilde erotik, çünkü ateşli öpücükler arasında birbirimizi giydiriyoruz.

Kahretsin. Bu kadında beni bu kadar rahatsız eden ne var?

Neyse ki — ya da belki de ne yazık ki — kıyafetlerimizi çıkarmadan, dün geceki yavaş soyunma sürecini tersine çevirerek, sırayla birbirimizin gömleklerinin düğmelerini ilikliyor ve her birini bir öpücükle sabitliyoruz. Astrid'in bluzunun en üst düğmesine geldiğimde, boynunun dibine bir öpücük konduruyorum. Ona paltosunu giymesine yardım ederken, kırmızı bir şey yere düşüyor. Ona verdiğim kadife kurdeledir. Ona uzatıyorum ve o parmaklarıyla yumuşak kurdelenin üzerinde geziyor. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve dudaklarının müstehcen eğimi beni bir kez daha kıyafetlerimizi yırtıp atmaya zorluyor. Bu dürtüyü bastırmak için dudağımı ısıyorum, ama bu sadece gülümsemesini daha da derinleştiriyor.

Arkasını dönüyor, sırtıyla ağrıyan göğsüme değiyor ve utangaçça omzunun üzerinden bana bakıyor. "Saçıma bağlar mısınız?"

Ona birkaç kez göz kırpıyorum, aşkın sersemlettiği beynim dilsiz kalıyor. Sonra ne demek istediğini anlıyorum. Kurdeleyi kaldırıp başının tepesine koyuyorum, uçlarını ensesine getiriyorum. Orada kısa saçlarının uçlarının altına sarkacak şekilde bir fiyonk yapıyorum.

Dudaklarımı kulağına yaklaştırıyorum. "İşte oldu, Majesteleri."

Dudaklarından kırgın bir nefes çıkar ve şakacı bir şekilde göğsüme vurur. "Sana bir daha bana öyle deme demiştım, değil mi?"

"Sen bir prensesin."

"Sadece teknik olarak," der hafif bir sesle. "Babam ısrar etmeseydi, kraliyet ailesinden biri olmazdım." Yüzündeki ifade bir anlığına değişir, kokusu bir anlık kederle karışır, sonra tekrar parlaklaşır. "Zaten daha önce bana hiç öyle davranmadın ki."

"Hayır mı?" diye soruyorum, kollarımı ona dolayarak onu kendime çekiyorum. "Dün gece sana iyi hizmet etmedim mi? Ya da bu sabah?"

Çenesini kaldırıp gözlerini gözlerime kilitliyor. "Sanırım iyi hizmet ettin, ama..." Bana karşı kıvrılıyor, daha fazlasını isteyen yanıma bastırıyor. "Belki malikaneye dönmeden önce bana bir kez daha hizmet etmelisin. İşini doğru yaptığından emin olmak için."

İnlememi bastırmaya çalışıyorum, ama yine de bir hırıltı gibi çıkıyor. "Sen doyumsuzsun."

Ellerini boynuma doladı. "Geçen gece, Crimson Malus'un yoksunluğunun garip bir yan etkisiyle hareket ettiğimi düşündüğünü düşünmek. Şimdi hatanı anladın mı?"

"Anlıyorum. Ama bütün gün sana hizmet etmek istesem de," burnunun ucuna hafifçe öpücük konduruyorum, "bir görevimiz var."

O iç çeker. "Haklısın. Hayat memet meselesi."

Ondan geri çekiliyorum, neredeyse acı verici bir hareket, ve onun yerine elimi uzatıyorum.

O da elimi tutar ve sonunda kutsal korudan kendimizi koparıyoruz. "Cerapis perileri gitmiş," der, ağaçlara bakarak.

"Onlar gececilerdir."

Burnunu kırıştırır. "Sence bizi... izlediler mi?"

"Eminim izlemişlerdir," diyorum gülerek. "Ama onlar peri yaratıkları olsalar da, cerapis perileri daha çok böcekler gibi yaşarlar. Hiç birinin konuştüğünü ya da seelie formuna büründüğünü gördüğümü sanmıyorum."

Kokusu hafif bir panik notasıyla azalır. "Umarım kedicikler iyidir. Düenden beri onları yalnız bıraktık."

"Eminim iyilerdir. Onlara bolca yemek ve çöp kutusu için temiz toprak bıraktım. Eğer yetmezse, en azından anne kedi bir yolunu bulmuştur."

malikaneden çıkıp istediği kadar kuş ve fareyle ziyafet çekmek için.

Malikâne, önümüzde uzanan çalılarının ve bakımsız meyve bahçelerinin ötesinde görünmeye başladı. Her sabah yaptığım gibi, izinsiz girenlerin izini aramak için derin nefes alıyorum. Astrid yanımda olduğu için, onun kokusundan başka bir kokuya odaklanmak çok zor. Kokusu o kadar dikkatimi dağıtıyor ki, meyve tarlasının kenarında otlayan geyik ailesini neredeyse fark etmiyordum. Acaba birkaç gün önce kaçırdığım geyik ailesi mi?

Onları tekrar korkutmamak için durup Astrid'e fısıldıyorum: "Bak."

O da benim baktığım yere bakar ve dişi geyik ile iki yavrusunu görünce neredeyse çığlık atar. "Çok tatlılar," der yüksek sesle fısıldayarak. "Küçük yüzlerini okşamak istiyorum."

Göğsüm kahkahalarla titrer. "Yapmasan iyi olur."

"Bana hiç eğlenmeme izin vermiyorsun," der şakacı bir tonla. "Arazinde her zaman bu kadar sevimli vahşi hayvanlar mı var?"

Başımı salladım. "Çoğunlukla tavşanlar. Sık sık geyikler. Bir de cerapis perileri gibi bazı peri yaratıkları. Hatta geçen gün burada bir kelpie gördüm."

Kafasını geri çekiyor. "Kelpie mi?"

"Beni görür görmez kaçtı."

Gözleri uzaklara dalar ve bir titreme geçer. "Bir keresinde bir kelpie ile karşılaşmıştım.

Korkunç yaratıklar, değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Sadece sırtlarına binmeyi kabul edersen."

Tarladan geçerek geyiklerin sabah kahvaltısını rahatsız etmemek için onlara bolca yer açtık. Astrid, geyikler gözden kaybolana kadar onlara özlemle baktı.

Malikaneyi çevreleyen çalılara vardığımızda, "Ne yapmak istiyorsun? Özgür olduğunda?" diye sorar.

Bu soru beni neredeyse tökezletir. Dururum. "Astrid..."

"Biliyorum, biliyorum," diyor. "Geleceğimiz belirsiz. Seninki. Benimki. Her şey. Ama bir hayal kuralım. Avcı olarak görevinden kurtulsan, ne yapardın?"

Bir parçam onun oyununa girmek istemiyor, çünkü bu tür hayallerin getirdiği umut neredeyse acı verici. Ama yüzündeki gülümseme, kokusunun parlaklığı... Ona hiçbir şeyi reddetmemeyi öğrendim.

Pes ederek iç çekip, büyük bir çalıdan birkaç dalı kenara iterek Astrid'in son birkaç gün içinde açtığım dar patıkaya girmesine izin verdim. "Özgür olsaydım, iş arardım. Şu anki işim gibi yıllarca süren bir cezayla değil, fiş veya mermiyle ödenen bir iş. Davenport Malikanesi'ni geri almak için elimden gelen her şeyi yapardım."

"Chariot'u geri almaktan vazgeçtin mi?"

"Hayır," dedim. "Hâlâ Marybeth'i bulup Chariot'umu ondan geri almayı planlıyorum. Öyle olsa bile, mülkümün sahipliği hemen bana verilse de, bunun için çalışmak zorunda kalsam da, yapacağım şey bu. Mülk tekrar benim olur olmaz, çiftlikler yeniden faaliyete geçene kadar, her dönümünü tek başıma ve elle çalışarak bile olsa, toprağı işleyerek başlayacağım. Ancak o zaman malikaneye yatırım yapıp personel alacağım. Babamın bana bıraktığı her şeyi, parça parça yeniden inşa edeceğim."

Malikanenin arkasındaki karmaşık çimlere çıkan patikanın sonuna geldik. Kaşlarını çatarak bana baktı. "Gerçekten istediğin bu mu? Sadece babanın anısını onurlandırmak değil mi?"

Cevap vermeden önce soruyu düşünerek gerçeği arıyorum. "Öyle," diyorum, sözlerimle birlikte içimi sakın bir inanç dolduruyor. "Pervasızca davranışlarımdan duyduğum suçluluk duygusu olmasa bile, bu malikaneyi her zaman sevmişimdir. Çiftlikleri. Her şeyden çok meyveleri. Başkalarına mutluluk veren bir şey yetiştirmenin gururu. En popüler meyve çeşitlerini seçmemiz bile koku alma duyum sayesinde oldu. Gelecekte yeteneklerimi bu şekilde kullanmak istiyorum. Artık kaçakları avlamak yok. Başkalarını mutlu edecek bir şeye dönüşecek en lezzetli meyveyi koklayarak bulmak var."

Dudakları yumuşak bir gülümsemeye kıvrıldı.

Malikanenin ön kapısına doğru ilerliyoruz. Hâlâ kilidi açtığım tek giriş bu. "Peki ya sen?" diye soruyorum. "Masum olduğun kanıtlandığında ne yapmak istiyorsun?"

Adımlarını yavaşlatır, gözleri odaklanmaz. Sözleri yavaş ve belirsiz çıkar. "Ben... bilmiyorum. Üvey annemin öfkesinden saklanmak ve hayatta kalmakla o kadar meşguldüm ki, bu konuyu pek düşünmedim. Sanırım büyümü kullanabileceğim tatmin edici bir yol bulmak isteyeceğim. Kendime uygun bir şey, senin ve meyveler gibi. Sihirimi kullanmayı her zaman sevmişimdir. İlk olarak babamın resimlerinde, müşterilerinin en güzel özelliklerini resmedebilmesi için sihrimi kullanarak ona yardım ettiğimde. Sonra Lust Departmanında çöpçatanlık yaptığımda. Bundan sonra ne yapacağım bilmiyorum, ama... bir şeyler yapmak istiyorum. Artık sihrimi kontrol edebiliyorum, o şeyi *kendim* olarak yapabilirim."

Yerimde durup, bana dönene kadar elini çektim. "Bunu yapabileceksin. Son nefesimi verene kadar masumiyetini kanıtlayacağım."

Astrid'in yüzü soldu. "Son yaptığın şey olmasını istemiyorum. İkimizin yapacağı birçok şeyin ilki olmasını istiyorum."

Elimi yanağına götürdüm. "Ben de öyle," diye fısıldadım, gerisini söylemedim. Seçme şansımız olmayabileceğini. Bundan sonra olacıklardan sadece birimizin hayatta kalabileceğini.

Gözlerini indirir, kokusu hafifler, ifadesi aniden tereddütlü hale gelir. Utangaç. "Torben, sence... Yani, sen ister misin..."

"Ne?"

"Her şey istediğimiz gibi giderse, benim bir şeyi... seninle yapmama izin verir misin?"

Parmağımı çenesinin altına getirip yüzünü bana doğru çeviriyorum, gözleri tekrar gözlerime kilitlenene kadar. "Söylemeye gerek yok, Astrid. Benim istediğim gibi olursa, seni yanımda istiyorum. Ve ben de senin yanında olmak, birlikte büyümek istiyorum. Birbirimiz hakkında daha çok şey öğrenmek. Kendimiz hakkında."

Gülümsedi ve bu gülümseme göğsümü hoş bir sıcaklıkla doldurdu. "Ben de istiyorum."

Onu öpmek için eğildim, ama dudaklarımız birleştiğinde dudaklarım sertleşti. Vücudumdaki her kıl diken diken oldu.

O anda, dakikalar önce fark etmem gereken bir koku alıyorum. Astrid'in kokusuna bu kadar kapılmasaydım, fark ederdim. O kokuya o kadar alışmıştım ki.

Benden uzaklaşır, kaşlarını çatarak. "Ne oldu?"

Astrid'i nazikçe arkama itip, malikaneye giden yürüyüş yolunda duran silüete doğru yönelirken, göğsümün derinliklerinden bir hırıltı yükseldi.

Astrid'i güvenli bir şekilde saklamaya çalışıyorum, ama o kolumun arkasından bakıyor. Nefesini tutuyor. "Marybeth."

ASTRID

Hanımımın hizmetçisini görünce kalbim hızla çarpmaya başlar. Eski arkadaşım. Department Wrath'taki dövüş çukurunda giydiği etek ve bluzu giymiş, üstüne üstlük yeni lekeler de eklenmiş, yıkamadığı ya da değıştirmediği belli. Gözlerinin altındaki koyu halkalar da pek uyumadığını gösteriyor. Endişeyle ayaklarını yerden yere vuruyor, bir eliyle Chariot'un gümüş diskini sıkıca tutarken, diğer elini yumruk yapıp yanına indirmiş.

Onu görünce ne hissedeceğimi bilmiyorum, acıma mı, öfke mi, yoksa korku mu daha uygun? Danielle'e göre Marybeth, beni mahvetmek amacıyla hizmetçim olarak işe girmiş. Danielle'in benim hakkımda söylediği kötü şeylere inanarak kuzeninin intikamını almak için. Danielle, Marybeth'in sonunda fikrini değıştirdiğini söylemişti, ama yine de bana karşı çalışmaya devam etti. Nasıl? Neden? Marybeth'in elleri babamı öldüren zehri verdi. Ama o ellere kim yön verdi?

Sakin bir kararlılık beni sardı. Bu, cevapları bulmak için bir fırsat. Beni ve Torben'i özgür kılacak davayı çözmek için.

O da benimle aynı şeyi düşünüyor olmalı, çünkü ceketinin cebine uzanıp yavaşça kelepçeleri çıkarıyor. "Burada ne yapıyorsunuz Bayan Harding?" diye soruyor, sesi sakın.

Marybeth, soyadını bildiğine şaşırmamış gibi görünüyor. "Fazla vaktim yok," diyor, her kelimesi gergin.

"Neye kadar vaktin yok?" diye sorar Torben.

"Zorlama başlamadan önce." Bir çığlık atmak üzereydi. "Bununla mücadele ediyorum. Uzun zamandır mücadele ediyorum ve o da bunu biliyor. Bu yüzden bana son bir görev verdi. Başarırsam beni serbest bırakacak. Başaramazsam, ben... öleceğim."

Torben'in yanına geliyorum. Bana doğru kolunu uzatıyor ama beni arkasına itmeye çalışmıyor. Muhtemelen bunun bir faydası olmayacağını biliyor. Bu onun kadar benim de görevim. "Seni kim gönderdi?" diye soruyorum. "Seni kim kontrol ediyor, Marybeth? Gerçek adının gücünü kime verdin?"

Başka bir çığlık atmak için dişlerini sıkıyor, yüzü bembeyaz oluyor. Nefesini tutmuş, konuşmak için mücadele ediyor. Ya da konuşmamak için. Sonra taş kaldırıma dizlerinin üstüne çöküyor, başını öne eğiyor. "Tris!" diye bağırıyor, yumruğunu yere vuruyor. "Kraliçe Tris."

Kanım donar.

"Senin için geliyor," der aceleyle. "Bana verdiği teklifi reddedersen, sabaha kadar buraya gelip ikinizi de öldürecek."

Torben yavaşça bir adım yaklaşır. Bir elinde açık bir kelepçe tutar. Diğer eliyle yatıştırıcı bir hareket yapar. "Senin bizimle Alfa Konseyi karargahına gelip gerçeği anlatman gerekiyor."

Kızın yüzü birden dikleşir. "Yapamam. Az önce söylediklerimi bir daha asla söyleyemem." Sözleri boğuk bir çığlığa dönüşür. Yanaklarından gözyaşları akar. Kendini zorla ayağa kaldırır, duruşu dengesizdir. "Buraya bir ultimatom vermek için geldim."

Torben yaklaşır, açık elini hala ona doğru uzatmış, muhtemelen yan tarafında yarı gizli olan kelepçelerden dikkatini dağıtmak için. "Ülmatom nedir?"

"Yaklaşma!" diye bağırır. Torben ve ben duraksarız.

Chariot'u kenara fırlatır ve Chariot, yürüyüş yolunun kenarındaki uzamış çimlerin arasında kaybolur. Torben'in bakışları Chariot'un düştüğü yere çevrilir, ancak onu almak için hiçbir hareket yapmaz. "Al şunu, Avcı," der ve eteğinin cebinden bir şişe çıkarır.

Onu görünce kalbim hızla çarpar.

Cam şişeyi bana uzattı. "Ve bunu da sen al. Ama sadece şimdi benimle gelersen."

Beklenmedik bir cazibe beni sarar, vahşi, dizginlenemez, çılgın bir açlık uyandırır. Bağırsaklarımı, zihnimi, kalbimi kemirir, huzur vaat eder. Güvenlik. Kederin sonu. Acı ve ıstırapın sonu.

Gözlerimi kapatıp bu sefil dürtüyü nefesimle dışarı veriyorum. Geri çekilirken içimi görünmez pençeleriyle tırmalıyor, ama gittiğinde kendimi daha güçlü hissediyorum. Rahatlama beni sarıyor. "O zehri istemiyorum," diyorum dişlerimin arasından.

Marybeth yığılır, ayakları titrer. Sonra elleri kapağa uzanır. Kapağı çevirirken inler. "Benimle gelmezsen," der titrek bir sesle, "bunu içmek zorunda kalacağım."

Korku beni sarar. Marybeth tamamen insan. Crimson Malus'tan birazcık bile içerse ölecek.

Tıpkı babam gibi.

İçimden bir parça bunun olmasına izin vermek istiyor. Babama yaptıklarının intikamı olarak, o siyah damarların derisinin üzerinde yayılmasını izlemek istiyor. Ama bu, Marybeth'in zorlandığını değiştirmez. Tris'in başından beri bunu planladığını değiştirmez. Gerçeği itiraf etmesi için ona ihtiyacımız var.

Kapağı tamamen çıkarır ve şişeyi dudaklarına götürür.

"Ben de seninle geliyorum!" diye bağırıyorum ve Marybeth duruyor, göğsü inip kalkıyor, kolları titriyor.

"Astrid," diye tısladı Torben, ama gözlerini diğer kızıdan ayırmadı.

"Sorun yok," diye fısıldarım. "Ben ona giderim. Dikkatini dağıttığında, Arabaya koş ve ikimizi de yakala. Bizi Alfa Konseyi'ne ya da gidebileceğin herhangi bir yere götür."

Çenesi bir yandan diğer yana kayar. "Bunda bir terslik var. Neden Arabayı attı? O olmadan seni hiçbir yere götüremez. Benden kaçamaz."

Haklıydı ve bu beni dehşete düşürdü.

"Bence Tris tam da yapacağımız şeyi yapmamızı istiyor."

"Ama Chariot'u sen tutuyorsan, nereye gideceğimizi sen kontrol edebilirsin, değil mi?" Aklım, gizli tuzağı bulmak için çılgınca çalışıyor, çünkü mutlaka bir tuzak olmalı.

"Evet, ama..."

"Bu bizim tek şansımız. Ona ihtiyacımız var."

Marybeth çılgık atar ve şişeyi tekrar dudaklarına götürür.

"Hayır!" Ona doğru ilerlerken, o bir kez daha donar. "Ben de sizinle geliyorum! Beni nereye götürürsen götür. Seni ölmeye bırakmayacağım."

Şişeyi yüzünden uzaklaştırır ve acı içinde başını geriye atar. Torben bu fırsatı değerlendirip Chariot'a doğru koşar. "Kontrol bende değil," diye bağırır Marybeth.

"Biliyorum," diyorum ve Torben bize ulaştığında işimi kolaylaştırmak için onu omuzlarından tutuyorum. Ellerimin altında ne kadar zayıf olduğunu hissedince nefesim kesildi. Bu, son üç yıldır arkadaş olduğum kız değildi. Bu, o kişinin boş bir kabuğuydu. Kullanılmış ve istismar edilmiş bir şey. Bu farkındalık boğazımı yakıyor. "Her şey yoluna girecek," diye fısıldıyorum, bunun yalan olup olmadığını bilmeden. "Sen iyi olacaksın."

Gözümün ucuyla Torben'in Chariot'u kapıp aldığını görüyorum.

Marybeth başını eğiyor. Sonra bir anda beni itiyor. Geriye sendiyorum, ama taş kaldırıma düşmeden Torben'in kolları belimi sarıyor.

"Bana güvenme," diyor Marybeth boğuk bir sesle. Torben beni tam zamanında ayağa kaldırıyor ve Marybeth'in şişeyi ağzına götürüp içindekileri bir dikişte içtiğini görüyorum.

"HAYIR!" Torben ve ben aynı anda bağırıyoruz. Ona doğru koşuyoruz. Dizlerinin üzerine çöküyor, vücudu titriyor. Torben ona kusması için yardım etmeye çalışıyor, zehri dışarı çıkarmaya çalışıyor ama çok geç.

Çok geç.

Siyah damarlar yüzüne, boynuna, hatta ellerine bile yayılmıştı. Tek bir damla bile bir insan için ölümcül olabilirdi. Peki ya bütün şişe?

Korku içinde bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. Bir zamanlar kurtarıcım, güvencem, dostum olarak gördüğüm Crimson Malus'un, gözlerimin önünde bir can daha almasını izlemekten başka bir şey yapamıyorum.

SONRASINDA HER ŞEY BELİRSİZ, her an zehirin vücudumdan atılması kadar bulanık. Tek bildiğim, bir anda Torben'in beni kollarının arasına alıp odama götürdüğü. Uyudum mu, ağladım mı, yoksa sadece tavana mı baktım, bilmiyorum. Kediciklerin beni teselli etmeye geldiğini ya da Torben'in yanıma uzandığını fark etmedim. Tek hissettiğim, Marybeth'in ölümünün görüntüsüyle işkence gören acıydı. Babamın çok benzer ölümünün yankısı beni eziyordu.

UYANDIĞIMDA kendimi boş ve çaresiz hissediyorum. Akşam ışığının turuncu parıltısı pencereleri kapatan tahtaların arasından içeri sızıyor. Torben yatağın kenarında yanımda oturmuş, saçlarımı okşayarak beni rahatlatmaya çalışıyor. Olan biten her şey bir anda gözümün önüne geliyor, ama bu sefer yıkılmıyorum. Üzgün olduğumda hep böyle mi olacağım? Ölümün önemsiz bir şey olmadığını biliyorum. Her halükarda, iyi ve kötü tüm duygularımı hissetmeye alışmak biraz zaman alacak.

Torben'e daha yakın bir pozisyon alıyorum. "Cesedi?"

"Onu geçici olarak gömdüm," diyor derin ve yatıştırıcı bir sesle. "Her şey hallolunca ailesi onu alabilir."

Bu fikir o kadar korkunç, o kadar rahatsız edici ki, neredeyse ağlamaya başlıyorum. Ama en azından bir süreliğine aklımı başımda tutmalıyım. Kafamda cevaplanmamış çok fazla soru var.

"Anlamıyorum," diyorum. "Neden zehri içti? Onunla birlikte gideceğimi söylemiştim. Hala Chariot'u geri çalma ve bizi doğrudan kraliçeye götürme şansı vardı."

Torben'in kaşları çatılır, gözleri uzaklara dalar. "Bence Tris, Marybeth'in hayatta kalmasını hiç istememişti. Chariot'un varış noktasını kontrol etmeye çalışacağını biliyordu. Marybeth'in bizi ona götüremeyeceğini biliyordu. Ültimatom bir oyundu."

"Ama neden?"

"Tek tanığımızı gözümüzün önünde öldürmek ve umudümüzü elimizden almak için. Ayrıca, gerçekten burada olup olmadığımızı doğrulamak için bir test de olabilir. Tris, Marybeth'in ölümünü, zorlama ile oluşturduğu büyülu bağın kopmasıyla hissetmiş olmalı."

Bu, onu burada bulunduğunu anlaması için yeterli olacaktır. Tahmin edemediği tek şey, Marybeth'in zorlamaya karşı koyup bize gerçeği söyleyeceğiydi. Tris'in sabah bizim için geleceğini uyarmak için. Her halükarda, Marybeth'in itirafı olmadan... her şey bitti. Kraliçe kazandı."

Başımı sallıyorum. "Bitti olamaz. Başka bir yol olmalı..."

Dudaklarını dudaklarımın üzerine kapatır. Yavaş, hüznü dolu bir öpücük. Dudakları kalbime merhem gibi gelir ve ben kendimi ona bırakırım, öpücüğün öbür tarafında bizi neyin beklediğini düşünmemeye çalışırım, çünkü orada bizi bekleyen tek şey umutsuzluktur.

Torben bana daha da yaklaşır, bir eliyle yanağımı okşar. Yüzümü, gözlerimi, dudaklarımı incelemek için hafifçe geri çekilir. "Seni seviyorum, Astrid Snow. Hayatın boyunca bunu asla unutma."

Sesindeki keder, söylemediği her şeyi ifade ediyor. Hayatımın çok uzun olmayabileceğini.

Onunki de.

"Unutmayacağım," diyorum boğuk bir sesle. "Ben de seni seviyorum."

Dudakları dudaklarıma yapışır ve öpücüğümüzün derinleşmesi için ağzımı açarım. Eli belimden aşağı kayarken, diğer eli bileğimi sarar ve başımın üstüne sabitler. Mantiğım bunun uygun bir zaman olmadığını söylese de, içimde bir arzu kıvılcımı çakar.

Kulaklarımda metalik bir klik sesi duyulur.

Torben'in altında donakalırım, benden uzaklaşmasını izlerim. Gözlerim, bir elinde tuttuğu açık pirinç kelepçeye takılır. Diğer ucunun bileğime kilitli olduğunu görmeme gerek yok.

Kalbim hızla çarpar ve bir anda kırılır. Titreyen dudaklarımdan bir soru sıkışır. "Ne yapıyorsun?"

Gözleri aşağıya doğru kayar, gözyaşlarıyla dolmuştur. Yelek cebinden Chariot'u çıkarır. "Anlaşmamızı yerine getiriyorum."

TORBEN

Kalbim sanki binlerce demir okla delinmiş gibi. Astrid'in beni affedecek mi bilmiyorum. Yapmam gerekeni neden yaptığımı anlayacak mı bilmiyorum. Sonunda, sanırım bunun bir önemi yok. Tek yol bu.

Zamanımız kalmadı. Seçeneklerimiz kalmadı.

Chariot'un ışığı söner ve sönerken, cihazın sağladığı geçici körlük için minnettarım, çünkü gözyaşlarımın tüm kalıntılarını yakıp yok etmiş gibi görünüyor. Kalbimde hissettiğim ağırlığı hafifletmedi, ama hiçbir şeyin hafifletebileceğini sanmıyorum.

Kızığın parıltısının ardından kraliçenin taht odası etrafımda belirir. Kendimi toparlamak için birkaç saniyeye ihtiyacım olur ve odanın son geldiğimden farklı olarak kalabalık olduğunu fark ederim. Kulaklarımı nefes alma sesleri doldurur. Düzinelerce şaşkın insan bana bakıyor, bazıları şaşkın, bazıları ise öfkeli. Görünüşe göre kraliçeye dilekçe verilirken gelmişim. İyi. En azından şimdi burada olduğuma tanık olanlar var.

Kraliçe Tris tahtında oturuyor, büyük pembe kanatları genişçe açılmış, gözleri öfkeyle parıltıyor ve benimkilere kilitlenmiş. "Bunun anlamı ne?"

"Anlaşmamızı yerine getirmek için buradayım." Kalabalık, kraliçenin beni tam olarak görebilmesi için ayrılıyor. Savaş arabasını kaldırıyorum. "İkisini de."

Kraliçe solgunlaşır, sonra bağırır, "Dışarı! Herkes dışarı."

Muhafızları harekete geçerek mırıldanan izleyicileri kapıların dışına itekler. Ardından kalan sessizlik neredeyse sağır ediciydi. Tehditkâr.

Çenemi kaldırdım, soğukkanlılığımı korumaya kararlıydım. Kraliçeye mümkün olduğunca az zafer vermek için. "Ne? Cinayet ve manipülasyon gibi hassas konular için seyirci istemiyor muydun?"

Bana dişlerini gösterir. "İki anlaşmayı da yerine getirmek için geldiğini söylemiştin. Öyleyse o nerede?"

Ona atlamamak, boğazını parçalamamak için tüm gücümü kullanıyorum. Bir parçam, alacağım cezayı bilmeme rağmen bu şiddetli dürtüye teslim olmak istiyor. Ama hayır. Böyle bir davranışın sonucu bellidir. Yapmak üzere olduğum şey... hala bir şans var. Zayıf bir şans. Cılız, umutsuz, çaresiz bir şans.

Kraliçenin bakışları sertleşiyor. "Üvey kızımın kalbi nerede?"

Avuç içimi göğsüme, içinde öfkeyle çarpan kalbe koyuyorum. "Burada."

Dudakları, elimi incelerken bir hırlama şeklinde kıvrılır. "Bu ne saçmalık?"

Yutkunarak titremeyen bir sesle konuşurum. "Astrid bana kalbini verdi, ben de ona kalbimi verdim. Onun kalbini kesip onu ölü bırakmam gerektiğini söylemedin.

söyledin. Sadece kalbini *sana getirmemi* söyledin. İşte burada. Eğer istiyorsan, kendin göğsünden söküp alabilirsin."

Tahtasından kalkar ve kanatlarını sırtına katlar. "Seni aptal. Zavallı aptal. Onun yalanlarına, cazibesine kapıldın. Ve şimdi onun için kendini feda etmek mi istiyorsun?"

"Evet," diyorum ve hayatımda hiç bu kadar doğru bir şey söylememiştim. "Eğer kocana bir gram bile gerçek aşk hissettiysen, o zaman anlamalısın. Aşk, insanı sevdiği kişi için büyük ve korkunç şeyler yapmaya iter. Bizi incitir. Savunur. Hatta öldürür. Ve evet, fedakarlık yapar. Ölümü kabul eder."

Beni izlerken göğsü inip kalkıyor, gözleri öfkeyle parlıyor. Sonra kendini toparlıyor, ifadesi soğuyor, dudakları acımasız bir gülümsemeye bükülüyor. Kürsüden inip önümde duruyor. "Her şeyi kumarda kaybetmene şaşmamalı. Bu şimdiye kadarki en aptalca kumarın. Bu, anlaşmamızı hiçbir şekilde yerine getirmez."

"Teknik olarak yerine getiriyor."

Alaycı bir şekilde güldü. "Öyle olsaydı, yokluğunu hissederdin. Anında bozulurdu."

Haklı ve bunu itiraf etmekten nefret ediyorum. Eğer gösterim gerçekten anlaşmamızın şartlarını yerine getirmek için yeterli olsaydı, anlaşmanın bozulmasından kaynaklanan rahatlamayı hissederdim. Bizi birbirimize bağlayan büyüün görünmez bir yırtığını hissederdim.

"Bu, senin bile kendi samimiyetinden şüphe duyduğun anlamına gelir," diyor.

Bir kez daha haklı olduğunu kabul etmek zorundayım. Fae büyü, kişisel niyetle derinden iç içe geçmiştir. Bu sayede fae'ler yalan söyleyememelerine rağmen aldatma yeteneğine sahiptirler. Kendimizi bir şeyin doğru olduğuna ikna edebildiğimiz veya sözlerimizin iç niyetimizle uyumlu olduğu sürece, bunu yüksek sesle söyleyebiliriz. Kraliçe Tris de beni bu şekilde aldatmış olmalı. Masum görünmek için her şeyi önceden planlamış olmalı. Kokularını kontrol ederek dürüst olduğunu düşünmemi sağladı. Kendi gerçeğine uyan kelimeleri özenle seçti.

Niyetim anlaşmamızı yerine getirmek için yeterli değil. Astrid'in bana kalbini verdiğini bilsem de, kraliçenin gerçekten istediğinin bu olmadığını biliyorum. Kendimi buna tamamen ikna edemiyorum, çünkü kendimi kandırmak hiç bir zaman güçlü olduğum bir şey olmadı. Sadece başkalarının yalanlarını tespit etmek. Onda bile başarısız oldum ve şu anki başarısızlığım diğerlerinden daha kötü. Astrid'e olan duygularımın aklımı bulandırdığını söyleyebilirim, ama böyle düşünmenin aptalca olduğunu biliyorum. Tris, Astrid'le tanışmadan önce, en başından beri beni kandırdı. Ayrıca, artık aşkı suçlayamam. Astrid'i sevmek asla bir hata olamaz.

Tris karanlık bir kahkaha attı. "Bu, anlaşmamızın yerine gelmesi için teklifini kabul etmemi istiyorsun demek."

"Kabul edecek misin?" Ellerimi göğsümün üzerinde daha da açtım. "Onun yerine benim kalbimi söküp çıkaracak ve tatmin olacak mısın?"

"Hayır, Avcı. Neden yapayım? Onun ölmesini istiyorum. Yaptıklarının cezasını çekmesini istiyorum. Acı çekmesini istiyorum ve sen bunun gerçekleşmesine yardım etmeliydin."

Tris'in Astrid hakkında bu şekilde konuşmasına öfkemle mücadele etmek için tüm gücümü kullanıyorum. "Anlaşmanı kabul etmekle hata ettim," diyorum dişlerimin arasından. "Böyle karanlık ve alçakça yöntemlere asla razı olmamalıydım."

"Karanlık ve alçakça mı? Bu sözler benim için değil, sefil üvey kızım için. Nasıl bu kadar aptal olabilirsin, Avcı? Onun yüzünden öleceksin. Anlaşmamız seni öldürecek. Hala beş günümüz var, ama şimdi anlaşmayı yerine getirmeyi reddedersen ve anlaşmanın bozulduğunu kabul edersem, birkaç dakika içinde ayaklarımın dibinde öleceksin. Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?"

"Evet," diyorum, kalbim daha da batmasına rağmen. Bunun işe yarama ihtimalinin çok az olduğunu biliyordum. Tris'in Astrid'i bu kadar kolay bırakmayacağını biliyordum. Ama bu kraliçeyle olan görüşmeden sağ çıkmak niyetinde değildim. Astrid'e kaçması için yeterli zaman kazanmak istedim. Her Şeyin Sevgisi adına, kaçsa iyi olur.

Onun güvende olduğu düşüncesi sinirlerimi yatıştırdı. Kraliçe Tris onu aramaya devam edecek, ama Astrid zeki bir kız. Hayatta kalacaktır. Benden bile kurtuldu. Onu arayan herkesten de kurtulacaktır. Artık büyüsunü kontrol etmeyi öğreniyor, bu da şansını daha da artırıyor.

Ama bu beni bir konuda meraklandırıyor...

"Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun?" diye soruyorum.

Cevabı bir hırıltıyla geliyor. "Çünkü o benim sevgili Edmund'umu öldürdü."

"Onu o öldürmedi, Tris, bunu sen de biliyorsun." Kraliçeye karşı hiç bu kadar keskin konuşmamıştım. Sanki sözlerimin keskinliği onu kesmiş gibi bir adım geri attı. "Tekrar soruyorum, neden ondan bu kadar nefret ediyorsun? Ona baktığında ne görüyorsun?"

"Sana ne bundan? Sen ölümün eşiğindeyim, Avcı." "O zaman son isteğim olarak gerçeği söyle. Astrid Snow'a baktığında ne görüyorsun?"

Astrid Snow'a baktığında ne görüyorsun?"

Elini küçümseyerek salladı. "Güzelliğini görüyorum. Güzel pembe saçlarını, onun..." "Görünüşünü değil. Başka ne görüyorsun? Seni bu kadar öfkeliendiren ne?"

Sevgili kocanın çocuğuna baktığında ne hissediyorsun?"

Tris ağzını kapatır. Birkaç kez gözlerini kırpar ve kokusu aniden kaybolur. Boğazı titrer, çenesi sallanır. Gözlerini benden ayırır. "Onu her zaman nefret etmedim," diye fısıldar.

Yüzündeki ani değişim karşısında şaşkınlıktan dilim tutulur. Kraliçe kendi içine kapanır, omuzları öne doğru eğilir.

"O kızı gördüğüm anda ona aşık oldum," diyor Tris. "Beni büyüledi. Tıpkı şu anda senin beni büyülediğin gibi. O, hayatımda gördüğüm en güzel şeydi

. Saçları benimkinden daha güzel bir pembe tonundaydı. Gül goncası dudakları çok nazik ve gülümserdi. Ona baktığımda, Edmund'un onda sevdiği her şeyi görüyordum. *Herkesin* onda sevdiği her şeyi. Çok çekici ve zarıftı. Ve tamamen... sevimliydi."

Nefesi kesilir ve soğukkanlılığını biraz toparlar. "Onun sevimli olmasına kıızıyordum. Herkesin ona bu kadar kolayca çekilmesine kıızıyordum. Edmund kızını çok seviyordu. Astrid'e de aynı iyiliği yapmazsam, benim kocam olarak kabul etmiyordu. Onun kralım olmasını kabul etmesi için ona prenses adını verdim. Kendi tahtında oturabilmesi için ona bir taht yaptırdım."

Gözlerim kraliçenin hemen arkasına yerleştirilmiş iki kristal tahtın üzerine düşer. Acaba Bay Snow, başlangıçta kraliçenin arkasına değil, yanına yerleştirilmelerini mi istemişti? Tris'in Astrid'e yanında eşit bir yer vermeyeceğini tahmin ediyorum.

Tris çenesini kaldırdı. "Astrid çevresindeki herkese karşı çok sevimliydi, ama ben onun gizli bir yönünü görmüştüm. O kibirliydi. Çevresindeki herkesten daha üstünmüş gibi davranıyordu. Benden daha üstün. Kimse bunu görmüyordu. Edmund bana inanmadı. Onun hakkında konuştuğumuzda, sanki iki farklı insan hakkında konuşuyormuşuz gibi hissediyordum. Ve Astrid'e gelince... Evet, çevresindeki herkese sevimli davranıyordu, ama beni kesinlikle sevmiyordu. Fairweather Sarayı'nın kraliçesi gibi davranıyor, sevgi ve saygı talep ediyor, halkımı, hatta yeğenimi bile büyülemişti. Sonra da hepsinin kalbini tek tek kırıyordu. Bu yüzden ondan nefret etmeye başladım."

Astrid'in sihrini neden bir lanet olarak gördüğünü, neden ilk izlenimlerinin bile insanları ona düşman ettiğini tamamen anlıyorum. Madame Desire ile ilişkisini sorduğumda, kıskançlık devreye girdiğinde işlerin kötüye gittiğini, bir kişinin en iyi özelliklerinin sonunda olumsuz duygular uyandırdığını söyledi.

Onun için kalbim acıyor. Hayatı boyunca bununla başa çıkmak zorunda kaldı. Kimse, *ama kimse* onun gerçek yüzünü görmedi. Babası dışında. Şimdi de ben.

Biri öldü. Diğeri de yakında ona katılacak.

Göğsümde öfke kıvılcımları çakıyor, gerçeği dudaklarıma getiriyor. "Onun hakkında yanılıyorsun."

"Anlamadım?" Bana kir parçasıymışım gibi bakıyor. Üst dudağının kıvrımı, onun en çok değer verdiği *özellikleri* gösteriyor: kibir, gurur, küstahlık. Astrid'de gördüğü ve nefret ettiği özellikler.

Biliyorum, şimdi söyleyeceğim şeyi itiraf etmeye hakkım yok. Bu benim itirafım değil. Anlatmam gereken gerçek benim değil. Astrid'e sorsam, böyle bir gerçeği paylaşmanın anlamsız olduğunu söylerdi, çünkü bu ona da çok acı vermişti.

Ama gerçeğin Astrid'i Tris'in öfkesinden kurtarması için en ufak bir şans bile varsa, denemeliyim. Bu, hayatımın son bahsi olsa bile.

"Astrid'de gördüğün her şey, başından beri senin yansımanmış."

Kanatları heyecanla sırtında vızıldamaya başladı. "Neden bahsediyorsun?"

"Astrid bir aynadır. Onun büyüğü budur. Ve bunu nasıl kapatacağını, nasıl kontrol edeceğini hiç bilmedi. Tek kontrol edebildiği şey, insanların onda gördüğü izlenimdir. Pozitif bir ruh halindeyken, diğerleri en iyi özelliklerini onda görürler. Negatif bir ruh halindeyken ise en kötü özelliklerini görürler."

Kanatları hareketsizleşir. "Ben... anlamıyorum."

"Astrid'le, babası senin portreni çizdiğinde tanıştın, değil mi?"

Kız başını salladı.

"Astrid'in o günkü ruh hali, sende olumlu bir izlenim bıraktı," diye açıklıyorum, "yani o günden beri gördüğün her şey, senin en iyi özelliklerinin yansımasıydı. Onun pembe saçlarını gördüğünde, o senin pembe saçlardı. Onun kırmızı dudaklarını gördüğünde, onlar senin dudaklardı. Ve onun ne kadar sevimli olduğunu, etrafındaki herkesin ona nasıl çekildiğini, Edmund'un hayran olduğu tüm özelliklerini gördüğünde... *o sendin*. Sevimli olan sendin, halkının ve kocanın sevdiği kişi sendin. Bunca zaman, sevinç olması gereken yerde nefretin büyümesine izin verdin."

Ellerini havaya kaldırdı ve kanatları tekrar vızıldamaya başladı. "Hala ne dediğini anlamıyorum."

"Onu kıskanıyordun. Kıskançlık zamanla büyüdü. Ama Astrid'i kıskanmıyordun. Kendi yansımanı kıskanıyordun. Gerçek Astrid'i hiç tanımadın. Onun gerçek yüzünü hiç görmedin. Tek gördüğün kendi yansıman. Saçların, dudakların, caziben, sevimliliğin. Edmund'un derinden aşık olduğu tüm bu özellikler. Bunlar hep *senin* özelliklerin oldu. Ve iyi, gerçek ve harika olan şeylerin kalbinde çürümesine izin verdin. Bunların seni, kızın olabilecek bir kıza düşman etmesine izin verdin."

Omuzları titriyor. "Ben... sana inanmıyorum."

"Yalan söyleyemem, Majesteleri."

"Ama o yalan söyleyebilir."

"Gördüm," diyorum, her kelimeyi vurgulu bir şekilde. "Onun sihrini iş başında gördüm. Sana söz veriyorum, söylediklerim doğru; tanıdığını sandığın Astrid gerçek Astrid değil." *Söz kelimesini duyunca* gözleri biraz açılıyor. Fae'lerin sözleri hafife

alınmaz ve o da bunu biliyor. Benden bir adım uzaklaşıyor, eli dalgın bir şekilde kalbini ovuşturuyor. "Ama... ama neden bana sihrinden bahsetmedi? Ya da kimseye, Edmund biliyor muydu?"

"Babası bunu bilen çok az kişiden biriydi. Bunu pek kimseye anlatmadı çünkü geçmişte bu ona acı vermişti, tıpkı büyüğü gibi. Büyüğü, yeğenini reddetmesinin sebebiydi; çünkü yeğeniniz onun gerçek olmayan bir versiyonuna aşık olmuştu. Bu yüzden çok ağır yaralandı ve

Kızıl Malus bağımlılığı geliştirdi. Bu yüzden arkadaş edinmekte zorlanıyor. Bu yüzden kendini onun dūřmanı yaptın."

Tris, sanki bu gerçeği kafasından atmasına yardımcı olacakmış gibi başını salladı. "O... bir ayna mı? Emin misin?"

Ben başımı sallarım.

Dudakları acı bir gülümsemeye büründü. "Yani onu nefret etmeye başladıkça... *kendimi de nefret mi ettim?*"

"Özü bu."

Bir elini ağzına koyar, diğer elini hala kalbinin üzerinde sıkıca tutar. Kokusu, kafa karışıklığı, acı ve kederin kaotik bir karışımıyla koyulaşır. Gözleri odaklanamaz, topukları podyumun en alt basamağına değene kadar geri çekilir. Pembe ipeklerin üzerine düşer, kanatları arkasında sarkar ve yüzünü ellerinin arasına alır.

"Ben ne tür bir canavarım?" diye ağlayarak sorar. "Kendi yansımasını gören ve gördüğünü *nefret eden* ne tür bir insan?"

Onun duygularını bu şekilde göstermesi beni şaşırttı. Gerçeğimin ona ulaşacağını ummuştum, ama tam olarak inanmamıştum ve böyle bir tepki beklemiyordum. Sadece çok az acıma hissediyorum. Geri kalanım ise onun çektiği acıyı zevkle izliyor.

Ellerinin arasında ağlarken omuzları titriyor. Yavaş ve dikkatli adımlarla ağlayan kadına yaklaşıyorum. Chariot'u uzatarak, "Al. İkinci anlaşmamızı yerine getirdim," diyorum.

Ellerinden yüzünü kaldırıyor, gözlerinden parıldayan gözyaşlarını siliyor. Cihazı alırken kaşları karışık bir şekilde çatılıyor.

"Davenport Malikanesini benim adıma iade etmeyi kabul etmiştin. Ölmek üzere olduğumu düşünürsek, bunun bir anlamı yok. Ama bu mülkü, ona bakacak, ekinleri bakımsızlıktan kurtaracak ve yeniden verimli hale getirecek birine satmanı istiyorum."

Tris cihazı elinde çevirir. "Bunu alamam," der, sesi pişmanlıkla doludur. "Bu konseye ait."

Bu beni şaşırttı. Savaş arabaları nadir ve çok değerlidir. Alfa Konseyi, bunların kimler tarafından kullanılacağı konusunda nihai yetkiye sahiptir, ama Tris'in vicdanının bunu saklamasına engel olacağını hiç beklemiyordum.

Tris iç çekip ayağa kalkar. Sesi zayıf ve düzdür. "İkinci anlaşmamızı yerine getirilmiş kabul ediyorum ve Davenport Malikanesi'nin tam mülkiyetini sana veriyorum."

İçimde görünmez bir ip kopar gibi bir şey hissediyorum — bağımızın sihirli bir şekilde kopması. Onun bir saniye sonra vereceği ölümün anlamsızlığına rağmen, teşekkür etmek için başımı sallıyorum.

Tekrar konuşmak için ağzını açar, ama hemen kapatır. Sonunda gözlerime bakar. "Astrid'in Edmund'u öldürmediğinden emin misin?"

Kaşlarımı çatıyorum. Neden bana bunu soruyor? Cevabı çok iyi biliyor. Marybeth'in onun emriyle hareket ettiğini bilmek zorunda. "Eminim."

Kokusu bir kez daha kedere büründü. "Astrid sana kalbini verdi, sen de kalbini kırmadan kendini bana teslim ettin. Bunu ilk anlaşmamızın yerine getirilmesi olarak kabul ediyorum. Karşılığında, seni Avcı olarak görevinden azat ediyorum."

Şok dalgaları içimi sarsarken, karıncalanma hissi veren bir güç dalgası da beni sarar. Bu güç, başımın tepesinden ayak parmaklarıma kadar titremeye neden olur, derimden, kanımdan ve kemiklerimden geçer. Katmanlar halinde sihirli güçler benden ayrılır, ayaklarımdan akıp gider ve kendimi hiç olmadığım kadar hafif hissederim.

Anlaşma... Yerine
getirildi.

Avcı olarak görevim de.

Her ikisinin de yokluğunu hissediyorum, bir zamanlar büyüünün olduğu yerde bir boşluk var.

Neden... neden bunu yaptı? Neden beni serbest bıraktı? Ne kadar çok şey bildiğimi anlamıyor mu? Artık anlaşmamızın zaman sınırlamasına bağlı olmadığım için ona karşı kullanabileceğim şeyleri bilmiyor mu?

Tris yavaşça tahtına geri döner ve üzerine çöker. Yorgun görünüyor. Bitkin. Kendini teslim mi edecek? Yaptıklarını itiraf mı edecek?

"Astrid Edmund'u öldürmediyse," diye sorar, "o zaman kim öldürdü?"

Kaslarım gerildi. "Marybeth pastayı zehirledi. Bunu biliyorsun."

O koltuğunda dikleşir. "Marybeth mi? Senin sorduğun hizmetçi mi?"

Nabzım hızlanır. Bu bir tuzak olabilir. Edmund'un ölümündeki sorumluluğunu üstlenmekten kaçınmanın bir yolu. Yine de kokusu aldatıcı değil, sadece kafa karışıklığı var. Şok. Beni yine mi aldatıyor? Konuşurken panik sesim çıkıyor. "Bu sabah Marybeth'i Davenport Malikanesi'ne bize ültimatoma vermek için göndermedin, değil mi?"

"Hayır, elbette hayır. Kız, saraydan ayrılalı neredeyse iki hafta oldu, hâlâ görmedim."

"Marybeth sana gerçek adının gücünü vermedi mi?"

"Hayır," diyor, öfkeyle. "Ben sefil bir üvey anne olabilirim ve - senin müdahalen ve kısıtlamaların olmasaydı - haksız ve ölümcül bir cezadan sorumlu olabilirdim, ama... Asla bir insanı zorlamam. Onlara güvenmiyor olabilirim, ama her zaman adadaki insanların güvenliği için savaştım."

Sözleri kulaklarımda yankılanıyor, ta ki kalbimin çarpıntısı onları bastırıncaya kadar.

Aklım bu sabah Marybeth ile olan görüşmemize geri dönüyor. Gerçeği söylemek için nasıl mücadele ettiğini, Tris'in suçunu itiraf etmek için nasıl mücadele ettiğini. Bir şeylerin yanlış olduğunu, kızı buraya gönderenlerin ekmeğine yağ sürdüğümüzü biliyordum.

Öyleydi.

Şimdi anlıyorum.

Marybeth, kime hizmet ettiğini itiraf etmek için zorlanmıyordu. Bizi aldatmak için sözler sarf ediyordu. Sadece yalan söyleme yeteneği olan birinin söyleyebileceği sözler.

Marybeth'i kimin gönderdiğini bilmiyorum. Ama bir şey kesin.

Astrid'in başı dertte.

ASTRID

Torben'in adını tekrar tekrar haykırıyorum, ama bunun bir yararı olmadığını biliyorum. O çoktan gitmiş. Bunun birden fazla anlamı olup olmadığını bilmek istemiyorum. Gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor, çığlıklarım odayı dolduran hüzünlü müzikle karışıyor. Bu müzik, Torben'in kelepçemin serbest ucunu yatak direğine bağladıktan sonra kucağıma koyduğu müzik kutusundan geliyor. Uyandığımda küçük kutuyu fark etmemiştim. Zincirlenmiş halde, pirinç kelepçelere karşı direnirken ve Torben'e gitmemesi, yapmaya hazırlandığı aptalca şeyi yapmaması için yalvarırken gördüm. Yatağın başucundaki masadan aldı, altındaki anahtarı çevirdi ve kucağıma koydu.

Neredeyse odanın öbür ucuna fırlatacaktım, ama onun uyarısı elimi durdurdu. "Kelepçelerin anahtarı içinde," diye aceleyle söyledi. "Sakin onu atma. Şarkı bittiğinde kutu açılacak. O zaman anahtarı alıp kendini kurtarabilirsin. Kurtulduğunda kaç. Peşimden gelme. Ben çoktan Fairweather Sarayı'na varmış olacağım."

Elindeki Chariot'u havaya kaldırdı ve geri kalanını söylemedi; yani, peşinden gidersem, ben varana kadar çoktan ölmüş olacağımı.

"Hayır," diye bağırdım. "Torben, bunu yapma. Birlikte çalışmamız gerekiyordu." O anda öne eğilip beni teselli edeceğini ummuştum. Öyle yaparsa,

Chariot'u ondan alıp beni de yanına almaya zorlardım. Bensiz anlaşmayı yerine getirmemesi gerekiyordu. Babamın cinayetini çözüp masumiyetimi kanıtlamazsak, üvey anneme teslim olacağıma söz vermiştim.

"Zamanımız kalmadı," dedi sadece, sesi pişmanlıkla boğulmuştu. "Hala beş günümüz var."

"Hayır, Astrid, Marybeth'i duydun. Tris sabaha kadar bizi almaya gelecek.

Bu, hayatınızı kurtarabilecek tek seçenek."

"Bunu yapma, Torben! Eğer onunla yüzleşirsen, seni öldürür!"

"Büyük olasılıkla öldürecek. Ama anlaşmamı yerine getirip ikimizin de hayatını kurtarabilirim. Öyle olursa, seni bulacağım. Yapacağım şeyden sağ çıkarsam, kokunu takip ederek dünyanın sonuna kadar peşinden giderim. Seni bulamayacağım hiçbir yer yok. Koş, Astrid. Koş."

Bu, yatak odasından çıkıp beni hıçkırarak, kelepçelerimi tüm gücümle çekerek bırakmadan önce bana söylediği son sözlerdi. Ama Chariot'un ışığı koridordan parlamaya başladığında hâlâ sıkışmış durumdaydım ve ışık söndüğünde de hâlâ kapana kısılmıştım.

Şimdi kutuyu tırmalıyorum, kapağı açmak için aceleyle tırnaklarımı kırıyorum. Ne yaparsam yapayım, kıpırdamıyor. Çabalarımın ne kadar boşuna olduğu önemli değil, yerinde duramıyorum. Torben benim için kendini feda ederken öylece bekleyemem. Kraliçe ile görüşmesinin başka bir sonucu olamaz. Bu sabah bizi susturmak niyetinde olduğunu açıkça belirtmişti. Suçunu gizlemek için kendisine hizmet edenleri bile öldürmeye hazırdı. Torben'in planı ne olursa olsun, onu hayatına kıymaktan vazgeçiremezdi.

Melodi yavaşlamaya başlar, kesik kesik ve tüyler ürpertici bir hal alır. Nabzım hızlanır. Geçen her saniye sonsuzluk gibi gelir. Mama Cat, heyecanlı ruh halimi hissetmiş gibi dirseğimi okşar, ama onun varlığı bile beni sakinleştiremez. Sonunda müzik kutusunun kapağı açılır. İlk gördüğüm şey, tatlı bir dansla mekanik olarak hareket eden üç oyma ayıdır. Bu manzarayı görünce ağlamamak için kendimi zor tutarım. Sonra bakışlarım kadife bir bölmede duran pirinç anahtara takılır. Parmaklarım titreyerek anahtarı çıkarır ve kelepçemin kilidine sokarım. İşlem çok yavaş ve beceriksizce gerçekleşir, ama sonunda kelepçemi açmayı başarırım.

Hemen yataktan fırlarım, öfke, keder ve üzüntüyle titreyen vücudum adımlarımı dengesizleştirir. Neyse ki, ayakkabılarımı giyerken ve merdivenlerden koşarken kendi ayaklarıma takılmamayı başarırım. Titreyen her adımda, ne kadar zaman geçtiğini düşünmemeye, Tris'in Torben'i gördüğü anda ona ne yapabileceğini hayal etmemeye çalışırım. Zaten yapmış olabileceklerini.

Antreye ulaşip ön kapıdan dışarı çıkıyorum. Dışarıda, akşam gökyüzü gün batımının son kızillarıyla parlıyor. Ancak o anda gerçeklik tüm şiddetiyle üzerime çöküyor.

Yürüyüş yoluna bakıyorum, Marybeth'in cesedi artık orada yatmıyor, ana yola doğru. Taksi çağırmak için Larklawn'a gitmem gereken yol. Oradan saraya en az bir saatlik yol var.

Göğsüm sıkışıyor, kendi güçsüzlüğüm kalbimi sıkıştırıyor. Tek istediğim Torben'le aramızdaki mesafeyi kapatmak. Hala hayatta olup olmadığı düşünemiyorum bile.

Sadece... Sadece...

Bir hıçkırık boğazımdan çıkıyor, o kadar şiddetli ki dizlerimin üzerine çöküyorum. Ne yapıyorum? Ne yapmalıyım?

Zihnimin derinliklerinden gelen küçük bir ses, Torben'in haklı olduğunu söylüyor

—kaçmam gerektiğini söylüyor. Bu yüzden kendini benim için feda etmek üzere gitti. Üvey annemin sarayına dalmak, onun pervasızca davranışlarını anlamsız hale getirecektir.

Ama...

Ama yapamam...

Ondan vazgeçemem.

Ve eğer çok geçse, eğer Kraliçe Tris onu susturmuş ve hayatını sonlandırmışsa, o zaman... o zaman onunla son bir kez yüzleşmek için elimden geleni yapacağım. Güçlü olmayabilirim

güçlü olmayabilirim ve bir kavgayı kazanmama yardımcı olacak türden bir sihre sahip olmayabilirim, ama o sefil harpiyi benimle birlikte yok etmek için ne gerekiyorsa yapacağım.

Elimin tersiyle gözlerimi silerek, kendimi ayağa kaldırıyorum, parmaklarım yumruk haline geliyor.

Kararlılığımı toplayarak yürüyüş yoluna adım attım ve donakaldım.

Çalıların arkasından, kararan akşam gölgelerine bürünmüş bir kelpie ortaya çıktı. Dalgalı yelesi ve yakut kırmızısı gözleri görünce kalbim gırtlığıma sıçradı. Daha önce sadece bir kez kelpie görmüştüm, babam öldükten sonra saraydan kaçtığım gece. Bunun öncekiyle aynı yaratık olup olmadığını merak etmeden duramadım.

"Sen," der kelpie, sesi ürpertici ve ruhani. "Daha önce tanıştık."

Bir adım geri çekildim, zihnimde alarm zilleri çalıyordu. Bu aynı yaratıktı. Ama neden buradaydı? Derin bir nefes aldım ve büyümün kanımda uğuldamasını sağladım. Gözlerimi onun gözlerine kilitledim ve büyüm alevlendi.

Kelpie karanlık bir kahkaha atarak gürlledi ve birkaç adım yavaşça yaklaştı, devasa toynakları taşlı yürüyüş yoluna vuruyordu. Toynakları midemi bulandırıyor. "Beni bir kez kandırdın. Bir daha kandıramayacaksın."

Malikaneye doğru geri çekildim. "Ne istiyorsun?"

"O zaman istediğim şeyin aynısını. Seni gitmen gereken yere götürmek."

"Yani beni öldürmek istiyorsun," diyorum. "Kelpilerin ne yaptığını biliyorum. Beni sırtına alıp, ellerimi yeleleriyle boğarak kaçmamı engelleyecek ve sonra en yakın su kaynağının derinliklerine batıracaksın."

"Türümün bu tür sporlardan hoşlandığı bilinir," diyor yaratık, sesinde bir hüznün tonu var, "ama bu uygulama yasaklandı. Bunu yaparsam kendi ölüm fermanımı imzalamış olurum."

"Bana, şerefli bir dört atlı koç olmak istediğine inanmamı mı istiyorsun?" "Seni boğmayacağım," diyor kelpie, son sorumu duymazdan gelerek. "Hatta söz veriyorum. Seni gitmen gereken yere götüreceğim ve varış noktasında sağ salim bırakacağım."

Aklım onun sözlerini anlamaya çalışırken dönüyor. Böyle bir yemin etmek, bir anlaşma kadar bağlayıcıdır. Sözünü tutmazsa, kendi peri büyüyle boğularak ölecektir. Aldatma ihtimali var mı? Bir yanımda bu yaratığın teklifini düşünmekten bile çekiniyor, ama bu, Torben öldürülmeden Fairweather Sarayı'na ulaşmak için tek şansım olabilir.

"Kelpiler hızlı seyahat eder, değil mi?" diye soruyorum.

"Karada yaşayan herhangi bir yaratıktan daha hızlı. Su altındaki herhangi bir hayvandan daha hızlı." "Ve beni istediğim yere götüreceksin? Canlı ve zarar görmeden?"

"Bunu zaten söyledim, ama tekrar duymak istiyorsan, tekrar söyleyeyim. Seni sağ salim ve zarar görmeden istediğin yere götüreceğime söz veriyorum. Yemin ederim ki, yelelerim

ellerini boğmayacağına, seni boğmayacağına ve seni hiçbir suya atmayacağıma yemin ederim."

İçimde uyarılar çınlayarak beni reddetmem, kaçmam için yalvarıyor. Ama başka seçeneğim var mı? Torben'i kurtarabilirsem, denemeliyim.

"Tamam." Bu kelime dudaklarımdan titreyerek döküldü. "Beni Fairweather Sarayı'na götür."

Kelpie aramızdaki mesafeyi kapatır ve başını eğirir. At benzeri yaratığa yaklaşırken midem bulanır. Kazadan beri bir atı bile okşamamıştım, binmeyi ise hiç bilmiyorum. Bu günlerde atlara en çok yaklaştığım anlar, kapalı bir arabadan bakarkenki anlardır. Boğazıma yükselen kusmuğu yutar, kalın siyah yelesini ellerimle kavrar ve kendimi sırtına atarım. Biraz rahat bir pozisyon bulana kadar koltuğumda sallanıyorum. Sonra nefesimi tutuyorum, kelpie'nin sözünden dönmesini, sözünün bağlayıcı büyüsunü bir şekilde bozmasını bekliyorum. Her an saçları ellerimi sarabilir ve beni demir gibi bir kavrayışla tutabilir...

Ama öyle olmadı.

Kelpie'nin yelesi avuçlarımda gevşek bir şekilde kalıyor. Bir de bakıyorum, hiç binmediğim bir atın hızıyla koşmaya başlıyor. Karanlık orman yeşil-siyah bir bulanıklık içinde uçup gidiyor. Gece tamamen çökmüş, ay yolumuzun üzerine ürkütücü gölgeler düşürüyor. Başımı eğik tutuyorum, yoldan sapan dalların açgözlü ellerinden korkuyorum, ama kelpie onları atlatmayı başarıyor. Onun düzgün yürüyüşü, büyük bedenine yakışmayan zarif hareketleri ve dönüşleri beni şaşırtıyor.

Zaman kavramını yitiriyorum, yön ve kat ettiğimiz mesafe hakkında hiçbir fikrim kalmıyor. Ama bir süre sonra orman seyrekleşmeye başlıyor ve hemen önümüzde mütevazı bir açıklık beliriyor. Yaklaştıkça, açıklığın tam ortasında bulunan küçük bir göletin yüzeyinde dans eden ay ışığını görüyorum. Dehşetle, kelpie hızını keserek bizi doğrudan suya doğru götürüyor.

Kalbim boğazıma kadar çıkar, korkumun ritmini vurur.

"Beni boğmayacağına söz verdin!" diye bağırırım, ellerimi yaratığın yelesinden çekerim.

"Boğmayacağım," dedi. "Sözümü tutarım, çünkü ölmek niyetinde değilim."

Sözlerine rağmen, göle doğru ilerlemeye devam ediyor. Parıldayan sudan, aşağıdaki yere bakıyorum. Midemi bulandıran bir görüntü zihnime geliyor: At benzeri bir yaratığın sırtından düştüğüm son an. Yere çarptığımda hissettiğim acı. Devasa toynakların altında ezilen kaburgalarım. Parçalanmış bacaklarımı saran yakıcı ateş.

Ama korkmaya vaktim yok. Anıları kafamdan uzaklaştırarak kelpinin yelesini bırakıyorum. Yarı zıplayarak, yarı yuvarlanarak sırtından atlıyorum. Önce kalçam, sonra omzum yere çarpıyor. Kemiklerimden yayılan acıyla mücadele ederek ayağa kalkıyorum. Kelpi durup bana dönüyor.

"Bunu yapmamalıydın," diyor, sesi rahatsız edici bir şekilde sakın.

"Beni aldatmamalıydın," diyorum dişlerimin arasından. "Nasıl hayattasın? Bağlayıcı bir peri sözünden nasıl kurtuldun?" Gözlerim açıklıkta koşacak, saklanacak bir yer arıyor. Gölet sadece birkaç metre uzakta, bu da kelpie'nin beni derinliklerine sürüklemesi için bir fırsat veriyor.

"Sözümü tutmadım," diyor. Bir adım atıyor ve ben geri çekiliyorum. Sonra onun bana değil, göle doğru yaklaştığını fark ediyorum. "Seni söz verdiğim gibi, canlı ve sağ salım, gitmen gereken yere getirdim. Seni suya atmayacaktım, sadece kıyıya bırakacaktım."

"Beni buraya götürmeni istemedim. Fairweather Sarayı'na gitmek istedim."

"Evet, ama senin gitmen *gereken* yer orası değildi." "Peki burası neresi?"

"Evet." Kelpie tekrar göle yaklaşır. Arka toynakları karanlık sulara batar ve dalgalar yayılır. Göletin ortasında ikinci bir dalga oluşur ve yüzeye bir şey çıkmaya başlayınca ilk dalgayı bastırır.

Titreyerek bir adım daha geri çekildim. Sonra bir adım daha.

Kadınısı bir figür göletten yükselir ve kıyıya doğru süzülür. İlk başta, o sadece sıvı bir şekildir, özelliği yoktur ve geldiği sudan ayırt edilemez. Sonra su damla damla ondan akarak mavi bir cilt, soluk dudaklar, sivri kulaklar ve bir burun ortaya çıkarır. Sonunda, üst yüzünden su akarak bir çift gözü ortaya çıkarır.

Yeşil gözler, çok büyük göz bebekleri.

Beni, Danielle'in yatak odasında gördüğüm bir anıyı hatırlatan gözler.

Ve ondan önce...

Ondan çok önce, onları ilk gördüğümde...

O korkunç gözler benim hayal gücümün ürünü değildi. Onlar başından beri bir insana aitti.

Bu peri kadının kim olduğunu biliyorum.

Dudakları, şeytani gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeye kıvrılıyor. Saçlarından son su damlaları akıyor ve benimkilerle aynı renkte uzun mavi-siyah bukleler ortaya çıkıyor. "Astrid," diyor, sesi tıslama gibi.

Hareket edemiyorum. Beni doğuran periyi izlemekten başka bir şey yapamıyorum.

"Benim, Astrid," diyor peri. "Beni tanımadın mı? Ben senin annenim."

ASTRID

Şaşkınlıktan dilim tutuldu. Donakaldım. Annem olan periye bakıyorum, onun bakımında geçirdiğim kısa sürede tanıyabileceğim herhangi bir şey arıyorum. Saç rengimiz dışında birbirimize hiç benzemiyoruz. Babamın söylediği gibi çok güzel, pürüzsüz mavi tenli ve dolgun dudaklı. Mavi-yeşil gölet yosunundan dokunmuş gibi görünen ince bir elbise giyiyor. Kolsuz elbise, göğüslerinin üzerinden sarkarak göbek deliğinin altında birleşiyor ve kıvrımlı vücut hatlarına yapışan uzun bir etek oluşturuyor. Ancak babam, onun güzelliğinin ne kadar korkutucu olduğunu söylememişti. Şiddet, cildinin, saçlarının, dudaklarının hemen altında gizleniyor. Parmaklarının kıvrımlarında, ince omuzlarının hafif kamburunda, yeşilimsi sarı gözlerinin kısılmasında görüyorum.

Bir titremeyi bastırıyorum, o unutulmaz derecede tanıdık irisler boğazıma safra getiriyor. Kelpie ile karşılaştığımdan beri içimde hâlâ uğultu yapan büyüm, dışarı çıkıp beni sarmalamak için benim teşvikime gerek yok. Bir izlenim kafamda yer ediyor: çaresizlik, kana susamışlık ve uçsuz bucaksız bir boşluk. Bunlar onun en kötü özellikleri mi? Yoksa en iyi özellikleri mi? Bu izlenim her neyse, ilk kez göz göze geldiğimizde oluşmuş olmalı.

Ben daha bebekken.

Beni göl kıyısında terk etmeden önce.

Torben hakkında edindiğim zayıf izlenimin aksine, bu izlenim zamanla zayıflamadı. Değişim ya da büyümeyle. Bu izlenim her ne ise, büyümlle onu yarattığım günkü kadar geçerli.

Birkaç kez, annemle yeniden bir araya gelmenin nasıl bir şey olacağını merak ettim. Onu tekrar görmeyi. Belki de beni terk etmesinin bir nedeni vardı. Belki de Dewberry Gölü'nü rahatsız eden cin hakkında dolaşan şiddetli söylentilerin hiçbiri doğru değildi.

Ama önümdeki kadına bakarken, her zaman vardığım sonuca varıyorum. Babam bu kadını herkesten daha iyi tanıyordu. Onu seviyordu. Onunla bir çocuk yapmıştı. Ve onu o kadar tehlikeli bulmuştu ki, beni ondan kurtarmış ve bir daha geriye bakmamıştı.

Bu yaratık, annem olsun ya da olmasın, ölümcül.

Bana zoraki bir gülümsemeyle sırıtmaya devam ediyor ve kollarını genişçe açıyor. "Gel bana, Astrid." Bu hareket hoş geldin anlamına geliyor olmalı, ama onunla kucaklaşmak düşüncesi vücudumdaki tüm tüyleri diken diken ediyor.

Onun yanındaki kelpie'ye bakarak kaçarsam hayatta kalma şansımı hesaplıyorum. Hala gitmem gereken bir yer var. Torben'in hayatı hala tehlikede.

Yutkunarak, korkumu olabildiğince bastırıyorum. "Neden buradayım? Çok önemli bir işim var."

Kollarını indirip hoş geldin jestini bırakıyor ve kelpie'nin yelesini okşuyor. "Vartul'dan seni sağ salim bana getirmesini istedim."

"Neden?"

Alaycı bir şekilde güldü. "*Neden* mi? Ben senin annenim, Astrid. Sana adını ben verdim. Seni gölün derinliklerinden doğurdum. Başka ne sebep olabilir ki?"

"Sen benim annem olmadın hiç," derim, sesim titreyerek. "Adını bile bilmiyorum. Babam, sana hiç söylemediğini söyledi."

"Adım Myrasa."

"Peki, Myrasa, seninle tanıştığımıza memnun oldum demek isterdim, ama bu yalan olur ve sana sahte iltifatlarla yağ çekmek istemem."

Gözlerinde öfke parlar, ama sonra ölümcül bir sakinlikle ifadesini sertleştirir. "Dilinin keskin, değil mi?"

"Benim için çok önemli biri tehlikede," dedim, "ve senin müdahalen onun hayatına mal olmuş olabilir. Senin için fark etmezse, ben gidiyorum."

Yürümek için pozisyonumu değiştiriyorum. Henüz bir adım bile atamadan kelpie arkama atılıyor. Bir tarafa, sonra diğer tarafa kayarak ormana geri dönmemi engelleyecek her yolu kapatıyor.

Myrasa'ya sert bir bakışla bakarak "Bırak beni" dedim.

O ince mavi-siyah kaşlarını kaldırır. "Neredeyse on dokuz yıldır ayrı kaldığın anneni yeni gördün ve cevabın bu mu?"

"Sana söyledim, sen benim annem değilsin," diyorum sertçe. "Beni sahilde terk ettin"

—
"Sadece senden uzaklaşmak için seni bir kenara koydum," diyor elini küçümseyerek sallayarak.

Sözleri göğsüme cam parçaları saplanıyor. "Benden uzaklaşmak," diye tekrar ediyorum.

Yaklaşıyor, göletin kenarından çıplak ayakla çevredeki çimlere basıyor. "Sen çok zor bir çocuktun, Astrid."

Kanımda öfke kıvılcımı çakıyor. "O zaman neden şimdi beni görmeye geldin?"

Gülümsemesi daha çok bir hırlamaya dönüştü. "Çünkü sen benimsin.

Çünkü sen benden alındın..."

"Babamın beni senden kurtardığı zamanı mı kastediyorsun?"

Yaklaşıyor, her adımında ıslak çimlerde çamurlu bir ses çıkıyor. "O seni kurtarmadı. Seni kaçırdı. Benden çaldı. Bu yüzden onu öldürdüm."

Nefesim boğazımda takılır, o kadar ani ki neredeyse boğuluyorum. Onun iğrenç sözlerini anlamam birkaç saniye sürer. "Sen... onun cinayetini sen mi planladın?"

Çenesini kaldırdı. "Seni benden çaldığı için hak ettiği cezadan başka bir şey değildi."

Nefesim hızla ve zorlukla geliyor, omuzlarım güçten titriyor. Gerçek acımasız ve şiddetli bir dalga gibi üzerime çöküyor. "Marybeth gerçek adının gücünü sana verdi. Pastayı zehirlemesini sen istedin."

"Evet," diyor pişmanlık belirtisi göstermeden. "Seni son gördüğümde bir şey oldu, kızım. Sonrasında çok dinlenmem gerekti, bu yüzden seni kıyıya yatırdım. Sen benim gibi dönüşemedin, benim gibi suyla birleşemedin. Bunun yerine, sonsuza kadar o zayıf insan benzeri bedende kaldın, nefes almaya çaresizce boğuluyordun, ciğerlerine en ufak bir su damlası girse ağlıyordun. Şimdi neden dinlenirken seni yalnız bıraktığımı anlıyor musun? Edmund Snow'un seni benden çalmasına neden bu kadar kızdığımı anlıyor musun?"

"Bu onu neden öldürdüğünü açıklamıyor."

O alaycı bir şekilde güldü. "Sakın bana seni esir alan kişi için yas tuttuğunu söyleme."

"Kaçıran mı? O benim kurtarıcımdı! Sahip olduğum tek ebeveyn. Onu benden aldın—babamı, dünyada en çok sevdiğim kişiyi. Evet, onun için yas tutuyorum."

"Edmund Snow senin baban değildi, Astrid. Sana öyle mi söyledi?" Karanlık bir kahkaha attı. "Yalancı insanlar."

Kanım dondu. "Ne... ne demek istiyorsun?"

"Onun seni doğurduğunu gerçekten mi sandın?" diye sordu, başını sallayarak. "Hayır, Astrid. Edmund Snow bana dokunacak kadar bile yaklaşmadı. Her zaman gölümün etrafında dolaşır, gölgelerden beni resmederdi. Onu bana yaklaştırmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu, çünkü o benim ne olduğumu, gölümde yansımalarını aramaya cesaret eden birkaç şanssız aptala ne yaptığımı biliyordu. Sihir gücümü biliyorsun sanırım?"

Titreyerek başımı salladım, sanki bedenimin dışında gibi hissediyordum. "İnsanları kendi yansımalarına aşık ettin. Gölüne düşüp boğuldular."

"Bu da onun bir parçası," diyor Myrasa. "Evet, gölüme bakıp gözlerimle karşılaşanlar, ezici bir aşk duygusuyla büyüleniyorlardı. Bu duygu o kadar çekiciydi ki, onlardan beslenmeye başladığımda bile hareket edemiyorlardı."

"Onlardan beslendin de ne demek?" Kurbanlarının boğulduğunu biliyordum, ama cesetleri her zaman bulunurdu.

"Ben bir su perisiyim, bu yüzden duygular benim alanım. Sihirimle uyandırdığım duygulardan beslenebilme yeteneğim var. Bu sayede hayatta kalıyorum. Gölümü dolu ve geniş tutuyorum."

Arkasında bulunan su kütlesinin pek dolu veya geniş olmadığını fark ettim, ama gözlemlerimi kendime sakladım. "Beslenmek için tek ihtiyacın duygularsa, neden yansımalarına aşık olanlar da boğuldu?"

"Hepsi boğulmadı," diyor. "Sadece enerjisini emdiğim çoğu kişi benim gölüme düştü."

"Ve sen onları öylece bıraktın mı?"

Omuzlarını silkiyor, sanki kaybedilen insan hayatları hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi. "Çok kötü şöhret kazanmanın tehlikelerini anladım. Evet, biri gölüme düştüyse, boğulmasına izin verdim. Ama anlatmak istediğim bu değil. Kaçıran adam Edmund Snow'u konuşuyorduk, değil mi?"

Çenemi sıkıyorum.

"Edmund benim elde etmek istediğim bir ödüldü," diyor, "ama ne yaparsam yapayım, onu tuzağıma düşürecek kadar göle yaklaştıramadım. Anlayacağın, benim büyüm ancak fiziksel bedenimin en azından bir kısmı ana su kaynağıma bağlı olduğunda işe yarıyor. O bunu biliyordu ya da sadece benden çekiniyordu, ama hayranlığını uzak tuttu. Sen doğduğunda, daha sık gelmeye başladı, bizi izledi, resimlerimizi yaptı. Sonra da seni kaçırdı."

"Beni yalnız ve ağlayarak bıraktın."

"Sana söyledim. Dinleniyordum. Bir şey oldu..."

"Ne? Ne oldu? Edmund benim babam değilse, o zaman kim..." Soruyu bitiremiyorum. Kendi sözlerim kafamda yankılanıyor.

Edmund benim babam

değil. Edmund benim...

Hayır. Myrasa ne derse desin, Edmund Snow benim için tek önemli olan babamdı.

"Gerçek babanın kim olduğunu bilmek ister misin?" diye soruyor.

Buna hazır olduğumdan emin değilim, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum. Sonra aklıma ürpertici bir düşünce geliyor. Arkamda dolaşmaya devam eden kelpie'ye yan gözle bakıyorum.

Myrasa kıkırdar. "Hayır, Vartul değil. O sevgilimden çok iş ortağımdır. Vartul bana ihtiyacım olan her şeyi sağlar. Karşılığında ben de ona güvenle beslenebileceği bir su kaynağı veriyorum."

Bunun ne anlama geldiğini tahmin etmek zor değil. Ona, göletindeki insan kurbanlarla beslenmesine izin veriyor; bu yasadışı bir uygulama. Bu düşünce midemi bulandırıyor.

"Gerçek baban da ölülerden biri," diyor. "Hepsi benim gölüme düşmeden önce uyuşuk bir sersemlik içine girmediler. Önce yakışıklılarla oynadım."

Her Şeyin Sevgisi adına, bu canavar gerçekten benim annem mi? "Yani ikisini de öldürdün. Beni doğuran adamı ve beni büyüten adamı."

Myrasa homurdanan bir iç çekişle yanıt verdi. "Yeniden bir araya gelmemiz böyle olmamalıydı."

"Nasıl olacağını düşünmüştün? Kollarınıma atlayıp yaptıkların için teşekkür edeceğimi mi?" Göğsümden hıçkırıklar yükseliyor.

"En azından beni anlayacağını sanmıştım. Biz aynıyız, Astrid. Güçlü büyüünün yaratıkları."

"Ben sana hiç benzemiyorum! Sihirimin kimseye zarar vermesini ya da acı çektirmemesini hiç istemedim. Kasıtsız olarak birine verdiğim her acı için pişmanlık duyuyorum."

Gözlerini kısarak, dudaklarını ince bir çizgiye çekerek tiksinti dolu bir ifadeyle konuşur. "Zarar vermek ve acı çektirmek hayatın doğal akışıdır. Avin acı çekmesi gerekir ki avcı hayatta kalsın. Hepimiz bir şeyin avıyız. Yaptığım şeyi yapmak, kendi seçtiğim şekilde beslenmek benim hakkım. En azından öyle olmalı."

"Cinayet asla bir hak olmamalı."

O alaycı bir şekilde güldü. "Savaştan önce, fae'ler üzerinde şu anda olduğu gibi bu kadar sert kısıtlamalar yoktu. O zamanlar kendi türümden besleniyordum ve bunun için cezalandırılmıyordum. Gölümü ziyaret edecek kadar aptal olan herkes ölmeyi hak ediyordu. Gölümün, ormanımın etrafında insan şehirlerinin büyümesini ben istemedim. İnsanların topraklarımıza girmesine, bizimle karışmasına izin vermeyi kabul etmedim. Gölümün bir seelie kraliçesinin yetki alanına girmesine izin vermedim, onun baskıcı kurallarına uymayı da kabul etmedim. Bu seçimler bana sunulmadı. Bana dayatıldı. Neden değişmek zorundayım?"

Sadece çok az bir sempati duyuyorum. Birçok faenin, özellikle de unseelie'lerin savaş sonrası değişikliklere uyum sağlamada yaşadıkları zorlukları duydum. Mahkemeler değişti. Bir zamanlar sadece ormanların olduğu yerlerde insan şehirleri filizlendi. En vahşi unseelie yaratıklar, her mahkemenin unseelie hükümdarının koruması altındaki topraklara sürüldü. Yeni kurallara uymayanlar cezalandırıldı. Bu yüzden onun hayal kırıklığını anlayabiliyorum. Ama Myrasa'nın öldürme şekli gereksiz bir zulüm. Eğer büyüünü kullanmak için ana su kaynağına dokunması gerekiyorsa, insanları öldürmeden beslenmenin başka yolları da var. O, öldürmek için kasten su yüzeyinin altında saklandı.

Ama babama yaptıkları... beslenmenin ötesinde bir şeydi.

"Belki de seni yanlış değerlendirmişim," diyor Myrasa. "Belki de sandığımdan daha yumuşaksın. Her ne olursa olsun, yeniden bir araya geldiğimize seviniyorum. Zamanla beni affedeceksin."

"Seni asla affetmeyeceğim," diyorum, sözlerim tüm öfkemle doludur. Tüm kederimle. "Babam benim her şeyimdi ve sen onu benden aldın. Neden? Neden bunca yıl sonra birdenbire beni geri istedin?"

"Senin düşündüğün kadar ani olmadı. Sana ihtiyacım var, Astrid."

İhtiyacım var. Sevgim yok. "Neden?"

Yüzü sertleşir. "Çünkü, kızım, sen benim büyümü çaldın."

ASTRID

Beni **bir** ürperti kapladı. "Sihirini çaldım da ne demek?"

Myrasa, göletinin yanındaki alçak bir kaya ve kütüğe doğru elini uzattı. "Oturup sohbet edelim. Sarayda alıştığın lüks konaklamadan farklı olduğunu biliyorum, ama ben kraliçe değilim, beni affet." *Kraliçe* kelimesinde sesi sertleşti.

"Oturmayacağım. Ve *konuşmayacağız*. Aslında, ben... ben burada olamam..." Torben'in yüzü zihnimi doldurur, onun aptalca, anlamsız fedakarlığını hatırlatır. Tris'in babamı öldüren kişi olmadığını bilsem de, onu bırakacağına dair hiçbir umudum yok. Onunla görüşmesinde tam olarak ne yapmayı planladığını bilmiyorum, ama gözlerindeki boş bakıştan ve ayrılmadan önce bana olan sevgisini ifade ederkenki umutsuz tavrından, sarayı canlı olarak terk etmeyi planlamadığını biliyorum. Çok geç olup olmadığını merak ederken göğsüm sıkışıyor.

Öyle olmasa bile...

Çayırın etrafına bakınıyorum ama kelpie keskin dişlerini uyarı olarak gösteriyor. Bir kelpie'den kaçmam imkansız. Onu yenip tekrar kandırsam bile, yine de Fairweather Sarayı'na gitmem gerekecek. Torben'in çoktan...

Başım dönüyor. Ayaklarım titrerken düşüncemi tamamlamayı reddediyorum.

"Artık çok geç, Astrid," diyor Myrasa, sesinde sahte bir sempati var. "Kraliçenin sana olan nefretini çok iyi biliyorum. Ve son seni kaçıranın nereye gittiğini de biliyorum. O seni almaya gelmeyecek, sen de onu almaya gitmeyeceksin."

Öfke kanımı kaynatıyor ve ben onu bir çapa olarak kullanıyorum. Mantiğa bağlı kalmak için. Acıma kapılmamak için yapabileceğim tek şey bu. Myrasa'ya sert bir bakış atıyorum. "Bu sabah Marybeth'i bize yalan söylemesi için gönderdin, değil mi?"

"Seni esir tutan başka bir adamdan kurtarmak için gönderdim."

"O değildi..." Bu yaratıkla tartışmanın bir anlamı olmadığını bilerek sözlerimi kesiyorum. Şu anda ondan istediğim tek şey gerçek. "Onu Crimson Malus ile kendi canına kıymaya mı zorladın?"

"Ona bir dizi emir verdim," diye açıklıyor Myrasa. "Söylemesi gereken sözler. Söyleyemeyeceği sözler. Birinin gerçek isminin gücü ona mutlak kontrol vermez, sadece doğrudan emirlerle onu zorlama yeteneği verir. Bu yüzden emirlerimi çok net vermek zorundaydım. Başından beri öyle yaptım. Bu sabah verdiği emirlerden biri, iki koşul altında zehri yutmasıydı. Birincisi, sen onunla gelmeyi reddedersen. İkincisi, sana gelmeni engelleyecek üç kelime bile söylerse. Bu, ona söylememesini emrettiğim diğer kelimeleri atlatması durumunda bir önlemdi."

Marybeth'in dudaklarından çıkan son sözleri hatırlayınca nefesim kesildi.

Bana güvenme.

Son üç kelime.

Beni Tris'e götürdüğü için ona güvenmemem gerektiğini düşündüm. Şimdi ise, o ana kadar söylediği sözlerle güvenmemem gerektiğini kastettiğini anlıyorum. Konuşmak için mücadele ettiğini hatırlıyorum. Her kelimeyi çıkarmak için çabalıyordu. Efendisinin zorlamasıyla mücadele ettiğini sanmışım, ama oysa...

Konuşmamak için mücadele ediyordu. Kendisine söylenmesi gereken yalanla mücadele ediyordu. Beni ve Torben'i ayırmak için uydurulmuş bir yalan. Torben'i zamanımızın dolduğuna ikna edecek bir yalan. Myrasa'nın bu planın işe yarayacağını tahmin edebilmesinin tek yolu, Torben'in benim için ne kadar değerli olduğunu bilmesi idi. Sadece bu da değil, öncelikle bizi nerede bulacağını da bilmesi gerekiyordu.

O anda Torben'in bu sabah söylediği şeyi hatırladım: Yakın zamanda arazisinde bir kelpie gördüğünü söylemişti. Şimdi biliyorum ki o sıradan bir kelpie değildi, Myrasa'nın bizi gözetlemesi için gönderdiği Vartul'du. Ama Davenport Malikanesi'nde bizi nerede arayacağını nereden biliyordu? Myrasa bana bir adım yaklaşır ve ben kaskatı kesilirim. Neyse ki yaklaşmaz. Bunun yerine ellerini belinde birleştirir. "Sen onunla gelseydin, kızı öldürmezdim." sen de onunla birlikte gelseydin."

"Denedim," diyorum. "Kabul ettim, ama o..."

"Ah." Myrasa'nın dudakları eğlenerek kıvrılır. "O zaman ikinci şartımdı."

"Yani onu sen öldürdün."

Sinirli bir nefes verir. "Kız kendi kaderinin sorumlusuydu. Gerçek isminin gücünü vermenin tehlikelerini biliyordu."

Gözlerimi kısarak soruyorum. "Nasıl oldu? Ne zaman?"

Myrasa tekrar kayaya ve kütüğe doğru işaret eder. "Oturur muyuz? Bu günlerde göletin dışında pek güçlü değilim."

Göğsümde bir şey parladı, umut, öfke ve... ve daha karanlık bir şeyin karışımı. İntikam. Tris'in babamı öldürdüğünden emin olduğumda hissettiğim şeydi. Her gece Wrath'ın dövüş çukuruna çekilip, öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istememin sebebi buydu. Öğrendiklerimin şimdi bana pek yardımcı olacağını sanmıyorum, ama en azından rakibinin zayıflıklarını öğrenmenin değerini biliyorum. Ve Myrasa az önce zayıflıklarından birini ima etti.

Kollarımı kavuşturdum. "Peki."

Gülümsemesi genişler, ama soğuk gözleri, onun geçici oturma yerine yerleştiğimizde de üzerimde kalır. O kayanın üzerinde, ben kütüğün üzerindeyim. "Önce sana çay ikram ederdim, ama ben aptal bir insan değilim," der alaycı bir tonla.

"Konuş."

"Peki. Hanımefendinin hizmetçisinin nasıl benim yanıma geldiğini mi bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi bilmek istiyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Emin misin? Gerçek, taşımak için ağır bir yük olabilir." Sorusuna cevap vermeyince, gözlerini devirdi ve konuşmaya devam etti. "Senin hizmetçinle karşılaştığımda, seni bir yıldır arıyordum. Bu iki yıl önceydi. Edmund'un seni nereye götürdüğünü araştırdıktan sonra, baharın Seelie Kraliçesi'nin üvey kızı, bir prenses olduğunu öğrendim." Son cümleyi hırsıyla söyler. "Seni görmeye çalıştım ama sarayın bahçesine bile giremedim. Büyülerle korunuyordu. Kraliçeye sunmak için uydurduğum tüm dilekçeler reddedildi. Sarayın duvarlarından nadiren çıktığın için seninle yüz yüze görüşemedim. Ben de bekledim. Seni geri getirmeme yardımcı olabilecek herhangi bir ipucu bulmak için Fairweather Ormanı'nın yakınındaki bir su kenarına yerleştim. Orada, hizmetçinin karanlık çöktükten sonra sık sık bir insan kuryesiyle buluşup saraydan gönderemediği mektupları teslim ettiğini fark ettim. İlk mektubu ele geçirdim. Mektup, Danielle adında bir kuzenine yazılmıştı. Seni bulmak için yaptığım araştırmalar sırasında adını duyduğum genç bir kadındı."

Danielle'in adı geçince midemde bir boşluk oluştu. "Mektupta ne yazıyordu? Ne yazıyordu?"

"Senin o küçük arkadaşın sırlarını satıyormuş. Mektupta senin sihirlerin ayrıntılı olarak anlatılmış, bunları da son zamanlarda senden öğrenmiş."

Göğsüm sıkıştı, kısmen üzüntüden, kısmen öfkeden. Marybeth'e güvenmiştim. Onunla arkadaş olmuştum. Bana sorduğu soruların gerçek merakından kaynaklandığını düşünmüştüm. Sırlarını Danielle'e aktarabilmek için beni sırlarını açığa vurmaya teşvik ettiğini hiç şüphelenmemiştim.

Ama Torben ve ben Sandy ve Danielle ile buluştuğumuzda, ikisi de benim sihrimden haberdar olduklarını söylemediler. "Mektubu yok ettin, değil mi?"

O başını sallar. "Ve habercinin hayatını sonlandırdım. İkisini de sana karşı bir tehdit olarak gördüm, Marybeth için de aynı şey geçerliydi. Onu ormanda elinde bir mektupla bulduğumda onu öldürmeye hazırdım. Vartul ve ben onu yakaladık, tuzağa düşürdük. Ama son mektubunu okuduğumda, içinde yazanlara çok şaşırdım. Mektupta, senin sırlarını daha fazla ifşa etmeyeceğini söylüyordu. Senin iyi bir insan ve nazik bir arkadaş olduğunu, kuzeninin sana hakkında söylediklerine artık inanmadığını ısrarla belirtiyordu. Bunu görünce, onu müttefikim yapabileceğimi anladım. Ben de... onu, gerçek adının gücünü bana vermesi için *ikna ettim*."

"Onu ikna ettin." Myrasa'ya keskin bir bakış attım. "Nasıl?"

"Onu tehdit ettim, tamam mı? Kraliçeye gidip hizmetçinin ihanetini ifşa edeceğimi söyledim. Kız, prensesle ilgili bilgileri kaçırdığı için idam edilecekti

ama gerçek isminin gücünü bana verirse, onu sevgili prensesini annesiyle yeniden bir araya getirmek için kullanacağımı söyledim."

"Kabul etti, bu kadar basit mi?"

Dudakları kıvrıldı. "Biraz... korku da olabilir."

Vartul arkamda kıkırdar. Marybeth'in kararını hızlandırmak için onu şiddetli bir şekilde boğmakla tehdit ettiklerini hayal ediyorum.

Myrasa devam etti. "Ama evet, kabul etti. Edmund Snow'un gerçekte kim olduğunu, yani senin kaçırılan kişinin kim olduğunu söylediğimde neredeyse mutlu görünüyordu. Ondan sonra, kız üzerindeki kontrolümü kullanarak senin, kraliçe ve sözde baban hakkında bilgi topladım. Crimson Malus'a olan bağımlılığını, üvey annenin sana karşı artan nefretini öğrendim. Planı tamamlamak iki yıl sürdü, ama seni saraydan nasıl çıkaracağımı net bir şekilde gördüğümde, planımı uyguladım."

Parmaklarımın içini avuç içlerime kadar kıvırıyorum, tırnaklarımın ısırtığını hissedene kadar. "Yani babamı öldürdün."

Çenesini kaldırdı. "Seni esir alan kişiden kurtardım. Sahte bir aile bağından."

Bu sahte aile bağı, demek istiyorum, ama dilimi tutuyorum.

Konuşmaya devam ederken kendini beğenmiş ifadesi yerini öfkeye bırakır. "Maalesef planım tam olarak istediğim gibi gitmedi. Marybeth seni emredildiği gibi saraydan kaçırdı, ama sen Vartul'u kandırdın. O gece seni bana getirmesi gerekiyordu, ama sen ona karşı büyüünü kullandığında, yanlış kızı bulduğunu sandı." Kelpie'ye sert bir bakış atarak duraksadı. "Ondan sonra yeni bir plan yapmam gerekti. Marybeth'in raporları beni umutsuzluğa sürükledi, çünkü kimse seni bulamıyordu. Ta ki sonunda Avcı olaya karışana kadar."

Torben'in adı geçince kalbim göğsümde çarpıyor, ama çabucak boş bir acıya dönüşüyor.

"Marybeth'e, kraliçeyle yazışmalarını okumasını, görevi, nerede olduğu ve zayıf yönleri hakkında her şeyi öğrenmesini emrettim. O saraya her geldiğinde, Tris ile yaptığı görüşmeleri gözetledi. Chariot'un onda olduğunu öğrendi, Davenport Malikanesi karşılığında cihazı kraliçeye teslim etmek için pazarlık yaptığını duydu. Marybeth ayrıca, seni Irridae'deki Ateş Mahkemesi'nde bulduğunu da keşfetti. Seven Sins Hotel'de kendine yeni bir hayat kurduğunu öğrendi." Sesi ve ifadesi karardı. "Önümüzdeki günlerde seni öldürmeyi planladığını öğrendim. Nerede olduğunu öğrenir öğrenmez Marybeth'e saraydan ayrılıp hemen Irridae'ye gitmesini emrettim. Vartul onu Ateş Mahkemesi sınırına götürdü, oradan trenle yoluna devam etti. O anda bile çok geç olabileceğinden korktum. Seni kaybedeceğimi düşündüm."

Gözleri odaklanmaz ve bu yaratığa duyduğum nefret neredeyse yumuşar. Neredeyse.

"Neden kendin gelip beni bulmadın?" diye soruyorum. "Ya da kelpie arkadaşını gönder? İkinizden biri bile bir insan kızından daha güçlüdür."

"Başka bir mahkemeye gitseydin haklı olurdun, ama Vartul ve ben ikimiz de su perileriyiz. Suyun ateşi yendiği bilinir, ancak ateşin suya zarar verdiği durumlar da vardır. O kadar sıcak ve çorak bir yerde hayatta kalamazdım. Vartul da sarayın havuzları ve göletleri dışında güçsüz kalırdı. Bu yüzden yerine seni kurtarmak için arkadaşını gönderdim. Güvendiğin biri. Benim emirlerime aldırmadan seni kurtarmak için çok çalışan, seni çok seven biri. Ona, Avcı seni öldürmeden onu öldürmesi için ne gerekiyorsa yapmasını söyledim. Ama her şeyden önce, seni bana geri getirmesi gerekiyordu."

Gözleri benimkilere kilitlendi, üst dudağı tiksinti ile kıvrıldı. "Bilmeliydim. Yine seni kaçıran adama aşık olacağını önceden tahmin etmeliydim."

"Onlara öyle deme. Babam ve Torben..." Sözlerim boğazımda düğümlenir. Bir an için onun haklı olup olmadığını merak ederim. Her iki adam da beni kelimenin tam anlamıyla kaçırmıştı. Babamın niyeti başından beri asil olsa da, Torben'inkinin öyle değildi. İlk karşılaşmamızı hatırlıyorum, beni kelepçelediği ve neredeyse kalbimi söküp çıkaracağı anı. O zamanlar o benim düşmanımdı, beni soğukkanlılıkla öldürmek için gönderilmiş bir adamdı.

Ve Myrasa haklı. Ona aşık oldum.

Bu itirafın kalbimi utançla doldurmasını bekliyorum.

Ama öyle olmuyor.

Bunun yerine, içimde bir hafiflik hissediyorum. Rahatlatıcı bir sıcaklık.

Myrasa'nın sözleri doğru olabilir, ama Torben ile ilk tanışmamdan onu sevdiğimi fark ettiğim ana kadar olan her şeyi açıklamıyor. Hayatına mal olabilecek bir anlaşmaya rağmen, benim suçumla ilgili önyargısına rağmen, babamı öldüren zehirin benim kanımda da olmasına rağmen...

O benim yanımda durdu. Masumiyetimi kanıtlamak için savaştı. Benimle arkadaş oldu. İhtiyacım olduğunda beni teselli etti. Hayatımın en zor dönemlerinden birini atlatmama yardım etti. Sadece bu da değil, ayrıca...

Yanağıma değen kürkün hissi hafızamı dolduruyor — hayır, iki anı. Torben'in yatağın yanında yatarken, kederimin içinde boğulmuşken benim sakinleşmemi sağladığı anı. Acı içinde ve yalnızken, ağlayan minik bedenime sokulmuş bebek ayıcığının anı.

Evet, beni esir alan adama aşık oldum. İkisini de farklı şekillerde sevdim.

Ama her ikisi de çok daha fazlasıydı.

Çok. Daha. Fazlası.

Myrasa elini omzuma koyar. Dokunuşunda kaskatı kesilirim, avucunun soğukluğu bluzumdan sızar. "Artık ondan kurtuldun," der. "Artık benim yanımda hak ettiğin yeri almanın zamanı geldi."

Onun elinden kurtulup ayağa kalktım. "Benim yerim..."

Myrasa yosunlu eteğinin kıvrımlarına uzanıp yakut kırmızısı bir meyve çıkarınca sözlerim boğazımda düğümlenir. Acımasız dudaklarında sahte bir gülümseme belirirken, Kızıl Malus'u bana doğru uzatır. "Al onu, kızım. Bir ısırık al ve çektiğin tüm acılar yok olsun. Al ve acıdan kurtul. Sorumluluktan kurtul. Artık acı çekmene gerek yok. Olmadığın biri gibi davranmaya çalışmana gerek yok. Bunun yerine benimle kaygısız bir hayat sürebilirsin. Artık büyüünün sonuçlarına katlanmak zorunda kalmayacaksın. Bunun yerine güçlerini serbest bırakacak, istediğin gibi kullanacak, sana kötü davrananları cezalandıracaksın."

Açlık midemi kemiriyor, kanımı yakıyor. Bu gerçek bir açlık değil, şehvetli, doyumsuz bir canavar. Gözlerim elmaya, kederden kurtulma vaadine kilitleniyor. Kalbimi delen acının uyuşmasına.

"Bir ısırık, sevgilim," diye fısıldadı Myrasa. "Bir ısırık ve özgür hissedeceksin. En iyi yanı ise, istediğin kadar yiyebileceksin. Göletimizi Kızıl Malus korusunun tam kalbine taşıyacağız. Sen sihrini kullanarak bana besin kaynağı çekeceksin, ben de beslenip güçleneceğim. Karşılığında ben de senin güçlenmene, sihrini daha iyi kontrol etmene yardım edeceğim. Birlikte bu göleti eskisi gibi bir göle dönüştüreceğiz. Sana *ihtiyacım var*, kızım."

İhtiyacım var kelimesi zihnimde yankılanıyor, karanlık açlık içimde kıvrınmaya devam ediyor. Görüşüm bulanıklaşıyor, manzaranın tüm renkleri kayboluyor ve önümde ay ışığı altında bir fener gibi parlayan tek bir kırmızı top kalıyor.

Boğazımdaki kuruluğu, susuzluğu, uyuşuk bir rahatlama için duyduğum çaresiz özlemi yutuyorum.

Titrek bir el ile elmayı kabul ediyorum.

ASTRID

Miras'ın yüzü aydınlanır, zehirli meyveyi uzatırken gözleri zaferle parlar.

Elimde elmayı defalarca çeviriyorum. Sonra, tüm gücümle onu açıklığa doğru fırlatıyorum ve ağaçların arasındaki gölgelere yuvarlanıyor.

Myrasa'nın gözlerine baktığımda, öfke parıldıyor. Onun acımasız bakışlarına tereddüt etmeden karşılık veriyorum. "Hayır," diyorum, sesim soğuk. Kararlı. Kesin. "Hayır, zehirli elma teklifini kabul etmeyeceğim, yanında durup beni istediğin gibi kullanmana izin vermeyeceğim. Çünkü bana ihtiyacın var, değil mi? Sihirini çaldığıma inanıyorsun."

"Çaldın, kızım," diyor, dişlerini göstererek. "Sen daha bebekken, tek yaptığın ağlamak, ağlamak ve ağlamakken, seni sakinleştirmeye çalıştım. Ama tek istediğin kucağa alınmak, kuru tutulmak ve sürekli beslenmektir. Yaptığım hiçbir şey seni sakinleştiremiyordu. Aylarca acı çektim, seni nasıl mutlu edeceğimi bilmiyordum. Sonunda bir gün, sihrimi senin üzerinde denemeye karar verdim."

Kaşlarımı çatıyorum. "Sen... beni kendi yansıma aşıklarına mı çalıştın?"

"Evet, ama büyümü sadece suya dokunarak kullanabildiğim için, seni gölde tutmak zorunda kaldım. Gölde korkuyordun, büyüyü besleyen unsuru reddediyordun."

Suya dokunmaktan hoşlanmadığımı söylediğini düşünürsek, neden gölde korktuğumu tahmin etmek zor değil. Muhtemelen beni zorla şekil değiştirmeye çalışmış, sonunda onun gibi olup olmayacağımı görmek için beni suya batırmıştı.

"Tek yaptığın ağlamaktı," diyor. "Bana bakmak için gözlerini bile açmadın. Senin gibi, ben de yansıma büyümü ateşlemek için göz temasına ihtiyacım var. Bu yüzden, itiraf ediyorum, enerjini emmeye başladım. Diğer duygulardan daha çok sevgiden beslenirim, ama yine de korkunu emmek zorundaydım. Bu seni daha çok korkuttu, ama en azından gözlerini açmanı sağladı. Sonunda bana baktın ve ben de büyümü ateşleyebildim, seni sevmeye zorlayabildim. Ama senin de kendi büyün vardı, o ana kadar hiç görmediğim bir tür. Aniden seni iğrenç bir yaratık olarak gördüm, damarlarında sadece çaresizlik ve kana susamışlık olan boş, içi boş bir canavar. Şok içinde, büyüm kontrolümden çıktı. Seni tüketmek yerine, kendimi tüketmeye başladım. Senin bakışlarını tutarken neredeyse kendimi kuruttum ve seni bıraktığımda ancak özgürleşebildim. Neredeyse göle düşüyordun ve son enerjimi kullanarak seni kollarımın arasına alıp kıyıya çıkardım. Sonra enerjimi toparlamak için derin bir uykuya daldım. Uyandığımda sen gitmiştin."

"Babam tarafından kurtarıldım," dedim, onun hikayesinden ne kadar rahatsız olduğumu gizlemek için sesim düz bir tonda.

Myrasa alaycı bir şekilde güldü. “İlk başta minnettardım. Seni istemediğim için değil, ne kadar uzun süre uyuduğumu bilmediğim için. Uyandığımda bile hâlâ güçsüzdüm. Nedenini anlamam aylarımı aldı. Sihir gücümü aldığını kabul etmek.”

"Anlamıyorum. Nasıl... senin büyünü alabildim?"

"Benim de anlamam uzun zaman aldı ve her şeyin yerine oturması için hizmetçinin ilk mektubunu okumam gerekti. Sen bir aynaydın, benimkine çok benzeyen bir sihirle doğmuştun. Ama birinin en iyi özelliklerini yansıtıp onu kendine aşık etmek yerine, en kötü özelliklerini yansıtıyordun. Ve gözlerimiz buluştuğunda sana büyümü kullandığımda, aynanın büyüsu onu saptırdı, enerjini emmemi engelledi ve bunun yerine benim enerjimi emmemi sağladı. Seni bıraktığımda ve garip güç bağımızı kopardığımda, istemeden büyümü sana aktarmıştım. O andan itibaren, ikimizin de gücünü taşıdın: olumsuz ve olumlu izlenim yaratma gücü."

Bu canavarın büyüsunü barındırdığım düşüncesi midemi bulandırdı. Onun gölünün dibinde sayısız kurbanı ölüme gönderen aynı büyü. "Ama... ama ben başkalarının enerjisini ememem... değil mi?"

Yüzümden kan çekildi.

Bunca zamandır yaptığım şey bu mu? İnsanlar bu yüzden mi bana karşı dönüyor? Bu düşünceyle kafam dönüyor.

"Hayır, Astrid, benim büyümün o kısmını almadın. Sadece yansıma büyümü aldın."

Düşüncelerim durur. Rahatladığımı söyleyemem. Sihirimin karanlık ve bilinmeyen bir yönünü keşfetmek dayanılmaz bir acı olurdu, ama tüm ilişkilerimin bozulmasının sebebi başka hiçbir şeyin olmadığına dair teyit almak da öyle. Sadece ben. Sadece sihrimi istemeden kullanmam.

"Sihir gücüm hala sağlam olmasına rağmen," diyor Myrasa, "gittikçe zayıfladım. Beslenmek için su bedenime dokunmam gerekiyor, ama yansıma sihrim olmadan insanları göle yeterince yaklaştırıp kanlarını ememiyordum. Yeterli besin alamayınca gölüm gittikçe küçüldü. Uykularım gittikçe uzadı. Üç yıl önce Vartul istemeden beni ziyaret edene kadar ölümün ne kadar yaklaştığının farkında değildim. Sırtında biri vardı, ama o kişi onun yelesinin bağlarına karşı mücadele ediyordu. Normalde yaptığı gibi onu seelie şehirlerinden uzak, daha büyük su kütlelerine götürmek yerine, kurbanını benim göletimde öldürme riskini aldı. Suyumda aniden korku duygusu hissettiğimde beslendim. Uyanmıştım.

“Neredeyse yirmi yıldır ilk kez zihnim berraklaşmışken, gölümün ne kadar küçüldüğünü gördüm. Kaybettiğim sihir için yas tuttum ve onu geri almam gerektiğini biliyordum. Böylece Vartul ile bir anlaşma yaptık. O bana hizmet edecek, ben de ona göletimi kullanmasına izin verecektim. Yakaladığı her kurbanı paylaşacaktık. Ben onların enerjisini içecek, o da bedenlerini tüketecekti. Bu sadece geçici bir çözümdü, çünkü yansımam olmadan

sihir olmadan, tek gerçek besin kaynağı olan sevgiyi yiyemiyordum. Son birkaç yılda ne kadar korku yersem yiyeyim, bundan daha büyük olamadım." Elini göletine doğru salladı.

"Ama *sen*," dedi, yüzü aydınlanarak. "Eski ihtişamımı geri kazanmak için ihtiyacım olan şeyin sende olduğunu biliyordum. Seni aramak için yola çıktım, nereye gittiğini bulmaya çalıştım. Tek ipucum, uykumdan ilk uyandığımda bulduğum insan ayak izleriydi. O zamanlar onları takip edecek kadar güçsüz olmama rağmen, senin bıraktığım yerden kıyıma doğru geldiklerini ve sonra geri döndüklerini fark ettim. Edmund Snow benim en önemli ipucumdu, çünkü benim gölüme düzenli olarak gelen tek kişiydi ve ben zayıf bilincimi geri kazandıktan sonra geri dönmemişti. Araştırmam, onun artık Astrid adında bir kızı olduğunu kanıtladı. Bu isim, benim çocuğuma verdiğim isimdi. O zaman onun seni kaçıran kişi olduğunu anladım. Ancak, seninle ilgili duyduğum her şey kafamı karıştırıyordu, çünkü herkes seni farklı şekilde tarif ediyordu. Bunun senin büyünlle ilgili olduğunu düşündüm, ama daha önce de söylediğim gibi, her şey ancak senin hizmetçini tanıyana kadar anlam kazandı.

"Yani benim kızım olduğum için değil, büyünlü geri almak için peşimden geldin."

"Sanki sana hiç sevgi duymuyormuşum gibi konuşuyorsun, ama yanılıyorsun. Seni tanıdıkça sana olan sevgim arttı. Bana çok benziyordun, kasabadan kasabaya taşınırken arkanda düşmanlar bırakıyordun, hatta kraliçenin düşmanı bile olmuştun. Ne yaptığını bildiğini ve güçlerine benim kadar değer verdiğini sanıyordum." Bana acıyarak bakıyor. "Kalbimi kırma, kızım. Yanılmadığımı söyle. Birlikte çalışabileceğimizi söyle. Yine bana ait olacağını söyle."

Gözlerimi kısıyorum. "Sana hiç ait olmadım ve asla olmayacağım."

Başını eğip uzun bir nefes verir. Sonra göletin kenarına doğru ilerler, sol ayak parmağı suya değene kadar durmaz. Gözlerini bana dikmez, ama gözlerinin dolduğunu görebiliyorum. "O zaman gücümü zorla geri alacağım."

TORBEN

Seelie formumdan çıkıp ormanda koşarken, sevdiğim kadına doğru koşarken pençelerim toprağı parçalarken, strid kokusu ciğerlerimi dolduruyor. Attığım her adımda kokusu daha da güçleniyor, daha taze, daha yakın. Bu koku, beni korku ve öfke arasında gidip gelen ikinci bir kokuyla karışıyor. Birkaç dakika önce Davenport Malikanesi'ne vardığımda fark ettim. Ama ondan önce de koklamıştım. Geçen gün arazimde devriye gezerken de koklamıştım.

Bir kelpie.

O zamanlar çok zararsız görünüyordu. Diğer vahşi hayvanlar gibi oradan geçen sıradan bir yaratık. Ama şimdi... şimdi onun varlığının bir amacı olduğunu biliyorum. Nedenini tam olarak bilmiyorum. Ama öğrenmek için her şeyi yaparım.

Hızla çırpınan kanatların sesi kulaklarımda uğulduyor, ardından minik bir kadın sesi geliyor. "Çok hızlı gidiyorsun, Avcı. Yetişemiyorum."

Sinirleniyorum. "Gelmen gerekmediğini söylemedim ki."

Küçük peri alaycı bir şekilde gülüyor. "Kraliçene böyle konuşulmaz."

Tris haklı, ama şu anda suçluluk ya da formalitelere tahammülüm yok. Tüm düşüncelerim Astrid'in etrafında, kokusunda giderek keskinleşen korku etrafında dönüyor. Kraliçeye cevap vermediğimde, daha ılımlı bir hıza düşüyor.

Astrid'in başının dertte olduğunu ve suçlunun kraliçe olmadığını anladığım anda, Tris'ten Chariot'u son bir kez kullanmama izin vermesini istedim. Nedenlerini açıklamam gerekiyordu — ya da endişe dolu saniyeler içinde açıklayabildiğim kadarıyla.

—ve beni kendisi eşlik etmekte ısrar etti. Astrid'i bulmak, kocasını öldüren kişiyi bulmak anlamına geliyorsa, beni yalnız bırakmak istemiyordu. Korumalarını da getirmediğine şaşırdım. Sanırım suçluyla yüzleşmeyi ve onunla kendisinin hesaplaşmayı planlıyor.

Kişisel intikamını almak istiyorsa daha hızlı uçuşması gerekecek. Peri için hızımı kesmeye ya da onun iznini beklemeye niyetim yok. Astrid'i bulur bulmaz, o lanet kelpieyi ve ona bir saç teli bile zarar vermiş herkesi yok etmekte tereddüt etmeyeceğim. Tris geride kalıp kanlı cesetleriyle yüzleşebilir, umurumda değil.

Astrid'in kokusu keskinleşiyor, izleri şimdi onun profilinin kokusuyla karışıyor. Yaklaştım. Çok yaklaştım. Ama kokusundan yayılan, onu sıkıştıran, boğan korku... Zamanında yetişemeyeceğimden korkuyorum.

ASTRID

İçimde ani bir çekilme hissederek nefesimi tutuyorum. Sanki ciğerlerim demirle sıkıştırılmış, kanım hayatımdan çekilmiş, kemiklerim enerjisinden yoksun kalmış gibi hissediyorum. Zihnim dönüyor, ay ışığının aydınlattığı açıklık karanlığa gömülüyor.

Gözlerimi açıp kendimi çamurlu çimlerin üzerinde yataarken bulana kadar bilincimi kaybettiğimi fark etmiyorum.

Myrasa yanımda çömelmiş, dudakları aşağı doğru kıvrılmış. İnce elini kaldırıp alınımdaki bir saç telini çekiyor. Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama hareket edecek gücüm yok. Gözlerim kendiliğinden kapanıyor, göz kapaklarım çok ağır.

"Senden beslenmek zorunda kalmak hoşuma gitmiyor, çocuğum," diyor Myrasa, sesi aldatıcı bir şekilde nazik, "ama büyümü geri almak için ne gerekiyorsa yapacağım. Geçen seferki gibi olmayacak. Artık ne olacağını bildiğim için beslenme büyümü engelleyemezsin. Gözlerine bakmadığım sürece, sen benim güçlerimi bana yansıtıp beni tüketmeden senin enerjinden beslenebilirim. Kaçış yok, Astrid. Ortak olmayı kabul etmedikçe yok. Gerçek bir kız evlat. Büyünü kullanıp gerçek besin kaynağını göle çekmeme yardım et, ben de çaldığın güçleri sana geri vereyim. O zaman bir aile olabiliriz."

Konuşmaya çalışıyorum, onun benden istediğinin *aile* kelimesini alay konusu yaptığını söylemeye çalışıyorum, ama konuşmak bile çok zor.

"Eğer kendi isteğinle yanımda durmazsan, büyümü bana geri verene kadar seni tekrar tekrar besleyeceğim." Saçlarını tekrar okşadı, soğuk okşaması midemi bulandırdı. "Demek gerçek yüzün bu. Çok güzelsin, kızım."

O anda, bilincimi kaybettiğimde büyümün kaybolmuş olabileceğini anlıyorum. Sonunda gözlerimi tekrar açabiliyorum. Yüzü gözlerimin önünde bulanıklaşıyor, ama yeşil irisleri netleşir netleşmez, içimi bir korku kaplıyor. İçgüdüsel olarak büyüm geri geliyor.

Elini benden çekip alırken, alçak bir kahkaha atar. "Hala büyünün o yönünü sevmiyorum, Astrid, ama artık anladığım için, bunun beni engellemesine izin vermeyeceğim. Açıklığa adım attığından beri o yüzü takıyorsun. Onu tekrar takman beni uzak tutmayacak. En kötü özelliklerimi istediğin kadar göster. Yapılması gereken şeyi değiştirmeyecek."

Tekrar hareket etmek için çabalıyorum, dudaklarımı, ellerimi, her şeyi zorlayarak titretmeye çalışıyorum. Ama hala hareketsizim. Şimdi neden bu kadar çok kurbanının boğulduğunu anlıyorum. Gölün kenarına çekilip enerjileri emildikten sonra, ciğerlerini dolduran suyla savaşılamayacak hale geliyorlar. Ne kadar üzücü bir ironik durum, sevgiyle beslenen bir yaratığın

bu kadar çok insanı bu kadar şiddetli, sevgisiz bir ölüme göndermesi. Onun gerçek aşkı hiç tatmış olduğunu sanmıyorum.

Ama ben yaşadım.

Torben'in yüzünü, gülümsemesini, dokunuşunun gücünü düşünüyorum. Ayı formundaki rahatlatıcı sıcaklığını. Sonra aklıma babam geliyor. Beni ve büyümü sevgiyle, sarsılmaz bir şekilde kabul etmesi. Nezaketi. Parlak ve gür kahkahası.

Dudaklarımda bir karıncalanma hissediyorum, sonra parmaklarıma ve ayak parmaklarıma yayılıyor. Yavaşça, acı veren her santimetrede, gücüm geri geliyor. Tamamen değil, ama oturmak için kendimi zorlayacak kadar. Sonra ayağa kalkıyorum.

Myrasa da ayağa kalkar ve yarı açık gözlerle bana bakar. "Çabuk iyileştin. Şimdi bir kez daha soruyorum, işbirliği yapacak mısın? Seni tekrar kurutmak istemiyorum."

Kafamı sallıyorum.

Dişlerini gösterir. "O zaman bana büyümü geri verecek misin? Bu son şansın, Astrid. Bundan sonra beni zorlayacaksın."

"Nasıl geri vereceğimi bilmiyorum," diyorum, sözlerim dilimde ağırlaşıyor. Ayaklarım titriyor ama çimlere sağlam basmayı başarıyorum. İçimde giderek daha fazla güç birikiyor, beni ısıtıyor, dengeliyor. "Bunca yıldır sihrimi geri istediğimi mi sanıyorsun?"

"İstemedi mi?"

Bunu inkar etmek üzereyim, ama gerçek omuzlarımda ağır bir yük gibi duruyor. Sihir gücümü istemiştim. Belki bilinçli olarak değil, ama artık garip güçlerimin nasıl işlediğini anladığım için, hayatım boyunca farkında olmadan sihir gücümü kendimi korumak, başkalarını uzak tutmak için kullandığımı biliyorum. Hepsi Myrasa yüzünden, onun ihmalinden, hatırlamadığım istismarından dolayı. Bebeğimken enerjimi emmeye başladıktan sonra, bakmam için zorladığı o korkunç gözleri yüzünden. O zaman sihrimi ilk kez kullandım. Ona karşı savunma olarak. Bu yüzden, başka biriyle göz teması kurduğumda otomatik olarak tekrar tekrar kullandım. Babam, sihrimi kontrol altında tutabileceğim kadar güvende hissettiğim tek kişiydi. Ve Torben.

Torben'i düşünmek kalbimi cam parçalarıyla dolduruyor, onun tehlikeli durumunu, yaptığı fedakarlığı hatırlatıyor. Ama aynı zamanda içimi sabit bir sıcaklıkla dolduruyor.

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum, sadece sevgi duygularına odaklanıyorum. Rahatlık. Ellerimin altında hissettiğim kürk hissi. Yanağıma değen kedi bıyıklarının gıdıklaması. Sevildiğimi hissettiğim anılar. Bakıldığımı hissettiğim anılar. Tuvaldeki boyanın kokusu. Babamın gür kahkahaları.

Göğsümde bir ışık parlıyor, her karanlık duyguyu yok edene kadar dışa doğru yayılıyor. Her korku. Her pişmanlık. Kalbim hafifliyor, ruh halim değişiyor.

Gözlerimi açtığımda Myrasa'nın gözleriyle karşılaşıyorum. Sihirim etrafımda uğulduyor ve bu sefer *onun* sihri olduğunu biliyorum. Sihrimi bu şekilde, ikincil bir izlenim yaratmak için kullanmayı hiç denememiştim.

İkinci bir izlenim yaratmak için. Her zaman, büyümle yarattığım ilk izlenimi hiçbir şeyin silemeyeceğini düşünmüştüm. Ama Torben bunun yanlış olduğunu kanıtladı. Torben, büyümü serbest bırakıp başkalarının gerçek beni görmesine izin verebileceğini kanıtladı. Öyleyse yeni bir izlenim yaratabilmem de mantıklı. Gücümdeki garip değişimi hissederken, bunun işe yaradığını anlıyorum. Büyümün uğultusu, yeni bir insana ilk kez izlenim yaratırkenki gibi.

Myrasa'nın yüzünü, en iyi özelliklerinin yüz hatlarında yazılı olduğunu umarak arıyorum... ama hiçbir şey görmüyorum.

"İşte büyün," diyorum, sesim yorgun ve bitkin. "Nasıl geri vereceğimi bilmiyorum, ama nasıl alacağını biliyorsan, al. Al ve git. Bir daha bana yaklaşma."

Kaşlarını kaldırıyor. "Benim büyümü kullanmıyorsun." "Kullanıyorum."

"Görmüyorum. Hiçbir şey görmüyorum. Sen... sen..." Göğsü kesik kesik nefeslerle inip kalkıyor. "Yüzsüzsün. Özelliklerin yok. Hiçbir şey görmüyorum. *Hiçbir şey.*"

Gerçek, soğuk bir bıçak gibi içimi kesiyor. "Kendinde sevdiğin hiçbir şey yok."

İki ayağı da gölet suyuna batana kadar bir adım geri çekildi. Yüzü panikle doldu. "Neden böyle konuşuyorsun?"

"Senin büyünü kullanıyorum ve sen hiçbir şey görmüyorsun. Kendinde değer verdiğin hiçbir özellik yok. Aşık olabileceğin hiçbir şey yok."

"Belki de kendi büyüm bana etki etmiyor," diyor, ama sesindeki titreme şüphelerini ele veriyor.

"Bu yüzden sevgiden besleniyorsun," dedim. Bu yaratığa duyduğum nefretine rağmen, kalbimde gerçek bir acıma duygusu oluşuyordu. "Çünkü hiç hissetmedin. Hiç bilmedin. Ne kendin için ne de başkası için."

Bana bir saniye daha bakmaya dayanamıyormuş gibi gözlerini sıkıca kapatıyor. "Sessiz ol!"

O dalgalı çekim bir kez daha beni vurunca nefesim kesildi. Gözlerini kapatmamın sebebi bana bakamaması değildi... beni kurutmak içindi. Bağırmaya çalıştım ama nefesim ciğerlerimden çıktı. Enerjim içimden akıp gitti, başım dönmeye başladı. Ayaklarımın üzerinde sendeledim ve dizlerim benden kesildi...

Myrasa ile aramda devasa bir şey belirir. Beni kurutan büyü kesilir ve ciğerlerimi derin bir nefesle doldururum. Ancak o zaman önümde duran büyük şeklin ne olduğunu görmeye cesaret edebilirim. Kahverengi kürkünü, dört pençesini, iki yuvarlak kulağını incelerim. Kalbim, bu imkansız manzaraya karşı hızla çarpar. Ayım. O... O Torben. Hayatta.

Arka ayakları üzerinde yükselerek, Myrasa'nın göğsüne bir darbe indirir. Kan havaya sıçrar ve Myrasa göletin ortasına düşer.

Ayı bana doğru döner ve ben aramızdaki mesafeyi kapatarak ellerimi boynundaki kürkün içine gömerim.

"Torben!" Bu kelime hıçkırıklarla dudaklarımdan dökülür. "Sen... sen gerçekten buradasın."

Yüzümü burnuyla nazikçe okşadı. "İyi misin?"

Cevap veremem. Bir çift vahşi toynak Torben'in kafasına çarpar. Torben kelpie'ye pençesini savurur ve keskin pençeleriyle yarattığın boğazını sıyrır. Vartul boğazından bir kişneme çıkar ama arka ayakları üzerinde yükselir ve Torben'e tekrar saldırır. Torben geri çekilir, ama kaçmak için değil, kelpie'yi benden uzaklaştırmak için. Gözlerimi onlardan, kelpie'nin Torben'in boynuna batırdığı dişlerinin arasından sızan kanın püskürmesinden ayıramıyorum. Çığlık atıp Torben'e yardım etmek için çaresizce onlara doğru koşmaya başlıyorum...

Eller bileklerimi kavrar ve beni kavgadan uzaklaştırır. Myrasa önümde durur, göğsü inip kalkar, gözleri öfkeyle parlar. Beni göletin kenarına çeker. "İşbirliği yapmazsan ya da büyümü geri vermezsen, bana geri döneceksin."

Toprağa ayaklarımla direnerek onun acı veren tutuşuna karşı koymaya çalışıyorum, ama çim çok yumuşak ve çamurlu, bu yüzden yerine kıyıya doğru kayıyorum. Parmakları bileklerimi sıkıca kavıyor, tutuşu o kadar sert ki kemiklerimin kırılacağından korkuyorum.

"Yan yana durmak istedim," diyor ve beni kendine doğru çekiyor. Ayakları göletin kenarına geliyor. Ayaklarım suya batana kadar beni çekiyor, ayakkabılarım çamurlu suyla doluyor. Bir kez daha çekiyor ve dizlerimize kadar suya giriyoruz. Sonra belimize kadar. "Gerçek anne ve kız olarak yaşamamızı istedim. Bunun yerine, seni seni yaratan rahme geri göndereceğim. Tek bir ruh olarak birleşeceğiz. Tek bir beden. Belki dersini aldıktan sonra seni tekrar doğururum."

"Ne yapıyorsun..." Yine şiddetli bir çekiş hissediyorum, ama bu sefer göletin neredeyse ortasındayız.

Soğuk bir gerçeklikle boğazım düğümleniyor. Beni boğacak.

"Öleceğim," diyorum, sesim zayıf. Dizlerim titremeye başlıyor, ama Myrasa beni mengene gibi sıkı tutuyor.

"Sen ve ben bir olacağız," diyor, sözleri gözyaşlarıyla boğulmuş. "Bunu yapmak zorundayım, Astrid. Büyüme ihtiyacım var, yoksa asla bütün olamayacağım. Asla hissedemeyeceğim..."

Mide bulandırıcı bir keder kalbimi parçalıyor. Onun söylemek istemediği şeyi biliyorum. Artık her şey mantıklı geliyor. Myrasa sevgiyi hissedemiyor. Ne kendini ne de başkalarını. Kendi tercihi mi, yoksa acımasız doğasının bir sonucu mu, bilmiyorum, ama başkalarının sevgisinden beslenmek, bu duyguyu kendi başına yaşayabilmesinin tek yolu. Tam güç kazanabilmesinin tek yolu. Su bedenini bereketli bir göle dönüştürebilmesinin tek yolu.

Eğer sevmeyi bilseydi, her şey ne kadar farklı olabilirdi?

Gözlerimden yaşlar süzülürken boğazım düğümlenir. Keder kanımı doldurur, kemiklerim yasla ağırlaşır. Babam için yas tutuyorum. Beni dünyaya getiren isimsiz adam için. Myrasa'nın sevgiyi tatmak için aldığı her can için yas tutuyorum. Ve Myrasa'nın kendisi için yas tutuyorum. Çünkü hiç şüphem yok ki...

Annemin ölmesi gerekiyor.

Elini bileklerimden yavaşça çekiyor, vücudu hıçkırıklarla titriyor. "Hoşça kal, Astrid."

Kendimi batarken hissediyorum, bacaklarım güçsüzleşiyor, o benim enerjimi emmeye, acımı, korkumu gram gram beslemeye devam ediyor. Bir bileğimi bırakıyor ve ben omuzlarıma kadar göle batıyorum. Gözlerine bakmaya çalışıyorum, bebekken farkında olmadan yaptığım şeyi yapmaya çalışıyorum, kendi yansımasını kullanarak büyüsünü savuşturmaya çalışıyorum. Ama o bakışlarını benden uzak tutuyor.

Yapacak başka bir şey kalmadığından gözlerimi kapatıp Torben'i düşünüyorum. Babamı. Yavru kedileri. Güçlü kolları ve nazik dokunuşlarını düşünüyorum. Sevgiyle kabul edilmeyi. Gülümsemeleri, kahkahaları ve beni sevildiğimi hissettiren her şeyi. Sıcaklık içime yayılıyor, korkumu kesip atıyor. Kederimle ve yasımla karışarak o da daha tatlı bir şeye dönüşüyor. Değer verilecek bir şeye.

Myrasa, beslendiği duygulardaki ani değişimle nefesini keser, vücudu kaskatı kesilir.

Ama beslenmeye devam ettikçe kalbim ısınır, vücudum yavaş yavaş gücünü geri kazanır. Yeni bir sihirle değil, içimdeki sonsuz sevgiyle. Asla tamamen tükenemeyen, yok edilemeyen sevgiyle. Korkumdan daha güçlü. Myrasa'nın sihrinden daha güçlü.

Myrasa diğer bileğimi bırakır bırakmaz, sağlam ayaklarımla ayağa fırladım, ayakkabılarım çamurlu göletin zemininde tutunmaya başladı. Tüm gücümle Myrasa'yı göğsünden itiyorum. O geriye düşüyor, kolları havada çırpınırken göle yuvarlanıyor. O bir an için yere düştüğünde Torben'i arıyorum. O ve Vartul hala açıklığın uzak ucunda kavga ediyorlar, ortalığı hırıltılar, homurtular ve kan sıçramalarıyla dolduruyorlar.

Myrasa ayağa kalkar ve görüşümü engeller. Artık göletin kenarında, suyun dizlerine kadar geldiği yerde. Ona uzanırım, ama onun emici büyüsü bir kez daha beni vurur. Gücüm azalır, ama sevgi duygularına odaklanırım. Sıcaklık. Güvenlik. Kalan tüm gücümü kullanarak ona doğru atılırım ve onu göletin dışına iteklerim.

Onun emici gücü kesilir.

Göletine dokunamazsa, büyüsünü kullanamaz.

Onun üzerinden kendimi çekip, onunla gölet arasındaki çamurlu çimlere ayak basarken o kıkırdıyor. "Ne yapacaksın kızım? Benimle savaşılamazsın. Ben senden daha güçlüyüm. Beni göletimden uzak tutamazsın."

Parmaklarımı yumruk yapıyorum. Haklı olduğunu biliyorum. Ona karşı, ben sadece savaş eğitimi almamış yarı insan bir kızım. Onun gibi kurbanlarının gücünü emme yeteneğim yok. Ama onu yenmeye çalışmalıyım. Başka kimseye zarar vermesine engel olmalıyım.

Kararlılığımı toplayarak ona doğru yürüdüm ve elimi uzatıp boğazını kavradım. Karşı koymadı. Ellerimi tırmalamadı ya da kavrayışından kurtulmaya çalışmadı. Bunun yerine, yerinde durdu, ellerini yanlarına indirdi ve... güldü.

"Beni öldüremezsin, Astrid."

Daha sıkı sıkıya çalışıyorum, ama avucumda hissettiğim nabzının atışı midemi bulandırıyor. O haklı. Ben... bunu yapamam.

Elime su akıyor. Gözlerim büyürken, yüzünün etten berrak su damlalarına dönüştüğünü izliyorum. Bu, onu ilk kez göletten çıktığını gördüğümde olanların tam tersi. Sıvı halden maddi hale dönüşmek yerine, tekrar suya dönüşüyor. Seelie olmayan haline. Elimini çekip geri çekilirken, sulu şekli çimlerin üzerinde göletin yönüne doğru kayıyor.

Hayır! Göle tekrar dokunursa, büyüsü geri gelir. Ve beni öldürmek için tereddüt etmez.

Onu tekmelemeye, göle doğru ilerlemesini engellemeye çalışıyorum, ama o sadece ayaklarımın etrafından dolanarak dokunmamı engelliyor. Myrasa'yı gücünden ayıran sadece birkaç santimetre var ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Hayvani bir acı çılgılığı gözlerimi Torben'e çeviriyor ve kalbim gırtlığıma çıkıyor. Yaralandı mı? Hiç hareket yok. Nalların ve pençelerin sesleri yok, sadece devasa gölgeler ve kan var. Sonra onu görüyorum. Torben, hala ayı şeklinde, kelpie'yi pençelerinin altında tutmuş, yerde yatıyor. Başını eğip kelpie'nin boğazına dişlerini geçiriyor. Torben, Vartul'un kafasını boynundan ayırırken havayı bir kişneme sesi yırtıyor. Kelpie hareketsiz kalıyor.

Torben bana doğru ilerlemeye başlar. Tam o anda, ağır bir şey karnıma çarpar ve beni havaya kaldırır. Karşı koymaya çalışırım, ama saldırganın kalın bir asma olduğunu fark ederim. Ve bana saldırmıyor. Bunun yerine, belimi sarar ve beni göletten birkaç metre uzağa indirir. Asma beni bırakır ve toprağa gömülür. Myrasa'nın göle doğru süzölmeye devam ettiği yere, göle geri dönmek üzereyken, tanıdık bir el omzuma konar. Dönüp bakınca Torben'i seelie formunda görürüm.

"Bekle," diyor, sesi gergin ve uyarıcı.

"Ama Myrasa. Eğer göle dokunursa..." Son gördüğüm sıvı halinin olduğu yere dönünce, az önce durduğum yerin birkaç santim uzağında, su kenarında alevlerin patladığını gördüm. Annemin seelie olmayan halinden birkaç santim uzağında.

Myrasa alev duvarından geri çekilir, geri atlar ve hemen seelie formuna döner. Alevlerin etrafından sıçramaya çalışır, ama duvar büyür,

yayıldı, onu çevreledi. Vücudunun ateşle temas ettiği yerden buhar yükseldi ve o geri çekildi.

Küçük, kanatlı bir yaratık alevlere doğru uçar. Alevlere ulaştığında kadın şekline dönüşür. Ateşli kafesin önünde dik durur, kanatları artık küçük değil, büyük ve sırtına katlanmıştı. Üvey annemi görünce şok dalgaları içimi sarar.

Zarif elbisesiyle o kadar yersiz görünüyor ki, eteği etrafındaki çamuru emiyor, ipek terlikleri çimlere batıyor. Tris, alevlerin çemberinde yakalanan periyi öfkeyle süzüyor. Elini kaldırıyor ve yanan çemberin içindeki topraktan birkaç asma filizleniyor. Asmalar Myrasa'yı sarıyor ve onu yerden kaldırıyor. Myrasa bir kez daha sıvıya dönüşmeye çalışırken yüzünden damlalar akmaya başlar, ama alevler artık onun altındaki zemini kaplamıştır ve eriyebileceği hiçbir yer kalmamıştır. Kaçabileceği hiçbir yer yoktur. O anda Tris'in hem ateşi hem de sarmaşıkları kontrol ettiğini anlarım. Beni göletten kaldıran oydu. Myrasa'yı tuzağa düşüren oydu.

Fae hükümdarlarının dört elemente de erişimi olduğunu biliyordum, ama bunu daha önce hiç uygulamada görmemiştim. Tris'in bu yeteneklerini kullandığını hiç görmemiştim.

Üvey annem Myrasa'nın gözlerine bakıyor, yüzü sakın, sesi dingin. Kontrolünü kaybetmemiş görünse de, hiç bu kadar korkutucu olmamıştı.

"Majesteleri," Myrasa alaycı bir ses tonuyla dişlerini sıkarak konuştu. "Beni cezalandırmak için mi buradasınız —kendi türünüzden bir yarattığı—değerli insanlarınıza karşı işlenen suçlar için mi?"

Tris soruyu duymazdan gelir. "Edmund Snow'un cinayetini sen mi planladın?"

Myrasa, ateşin bir dalı bacağına yalarken yüzünü buruşturur, ama soğuk bir gülümsemeyle ifadesini gizler. "Evet."

Sarmaşıklar bacaklarını, boynunu, karnını daha sıkı sarar.

Kendimi titrerken buluyorum, gözlerimi ayıramıyorum. Torben iki elini omuzlarıma koyuyor, beni kendine çekmiyor, sabit tutmuyor. Sadece... varlığını hissettiriyor. Sunuyor.

Tris yavaşça bana döner. Sakinliği bir anlığına bozulur, gözlerime bakarken dudakları çatlar. "Üzgünüm," diye fısıldar, alevlerin çıtırtıları arasında.

İlk başta, beni haksız yere suçladığı için özür dilediğini sanıyorum. Sonra elinin görünmez bir küreyi kavrar gibi kıvrıldığını görüyorum. Kolunu kasıtlı bir hareketle geri çekiyor. Alevlerin içindeki bir asma, bu hareketi taklit eder. Ama kraliçenin elinden farklı olarak, asmanın boğumlu parmakları boş değildir. İçlerinde küçük, karanlık bir organ atmaktadır. Myrasa nefesini tutar. Göğsündeki açık boşluğu görünce ben de aynısını yaparım.

Tris beni suçladığı şey için özür dilemiyor. Annemi öldürdüğü için özür diliyor. Bakışlarımı kraliçeye çevirip ona hafifçe başımı salladım. Tris yavaşça Myrasa'ya döndü. "O benim hayatımın aşkıydı."

"O pis bir..." Annemin ne söyleyeceğini asla bilemeyeceğim, bilmek de istemiyorum. Çünkü Tris elini sıkıca yumruk yapınca annemin son sözleri kesildi.

Asma, boş ve içi boş kalbin üzerinde aynı hareketi yapar, ta ki kalbin atışı durana kadar.

ASTRID

Fairweather Sarayı'nın tanıdık koridorları, şu anda loş ışıkta olsa bile, içimde eşit ölçüde dehşet ve nostalji uyandırıyor. Gece yarısı yaklaşmış olmalı ve sarayın çoğu uyuyor. Tıpkı buraya son geldiğim gece gibi... Babamın öldüğü ve Marybeth'in beni hizmetkarların odasından saraydan kaçırdığı gece. Bu tür şeyleri yeni bir bakış açısıyla görmeden hatırlamak zor. Artık onun bana kaçmam için yardım etmesinin tek nedeninin Myrasa'nın emri olduğunu biliyorum.

Aklımı istila etmek üzere olan sel ve alevlerin görüntüsünü gözlerimden silip, çevreme odaklanıyorum. İki muhafız beni çevrelüyor. Terlikli ayaklarımın kiraz ağacından yapılmış zemine vurduğu yumuşak sesler. Hedefine her adımda hızlanan nabzımın ritmi.

Nereye götürüldüğümü tam olarak bilmiyorum, sadece kraliçeyle görüşeceğimi biliyorum.

Birkaç saat önce saraya geldiğimden beri onunla birkaç kelime bile konuşmadım. Ondan önce olanlar ise tamamen bulanık. Öyle ki, buraya geri döndüğümü bile zar zor hatırlıyorum. Tek bildiğim, üvey annemin bizimle birlikte saraya dönmemizi ısrarla istediği. Kelpie beni Davenport Malikanesi'nden o kadar uzağa götürmüştü ki, saraydan da o kadar uzaktaydık. Ve görünüşe göre, kraliçenin hızlı adaletinin bile formaliteler gerektiriyordu: evrak işleri, raporlar, Alfa Konseyi'ndeki diğer kraliyet üyeleriyle yazışmalar. En azından Tris beni vardığımızda eski yatak odama götürüp Torben'i alıp götürdüğünde öyle görünüyordu.

O zaman tartışacak kadar yorgun değildim. Uygun bir banyo yapma fırsatını reddedemeyecek kadar kirliydim. Ama şimdi temizlendim ve kısa bir süre dinlendim - ne kadar da uykusuz olsa da - hala başımın belada olduğu endişesi içimden çıkmıyor. Tris, babamın gerçek katilinin kimliğini keşfetmiş olabilir, ama bu beni sevmediğini göstermez. Bildiğim kadarıyla, bunun için beni suçlayabilir. Myrasa benim annemdi. Babamı, beni ondan aldığı için öldürdü.

Daha da endişe verici olan, buraya geldiğimizden beri Torben'i görmemiş olmam. Tris onu Alfa Konseyi'ne götürmesi gerektiğini söylemeden önce, sessizce elimi sıkarak bana güven verdi.

O kadar bitkin hissediyordum ki, fazla konuşma fırsatımız olmadı. Torben ve Tris'in beni nasıl bulduklarını hâlâ tam olarak bilmiyorum. Tris'in nasıl ve neden birdenbire oraya geldiğini de anlamıyorum.

Yanımda duran iki muhafız yön değiştirerek beni bir merdivenle ana kata indiriyor. Oradan tanıdık bir yoldan ilerleyerek

Kiraz çiçekleri ile süslenmiş cam kapılara varıyoruz. Burası bahçelerin girişi. Muhafızlar kapının önünde durup kapıyı açıyorlar.

"Kraliçe sizi kabul edecek," diyor biri.

İki muhafızdan gölgeli bahçelere doğru bakıyorum. Saat gece yarısına yaklaşmış olmalı. Tris neden benimle burada konuşmak istiyor?

Cesaretimi toplayıp kapıdan geçerek bahçe yoluna adım attım. Gece havası cildimi serinletiyordu, keşke bir palto giyseymdim diye düşündüm. Saraya varır varmaz temiz kıyafetler giyip çok ihtiyacım olan banyoyu yaptım. Son birkaç ayı kaçak olarak geçirdikten sonra prenses kıyafetleri giymek tuhaf geldi, bu yüzden basit bir ekose etek ve ona uyan kısa bir ceket seçtim. Saatin geç olduğunu düşünürsek gece elbisesi giymek en mantıklısı olurdu, ama yakın zamanda rahat bir uyku çekemeyeceğimi hissediyordum. Konuk mu yoksa tutsak mı olduğumu öğrenmeden uyuyamayacaktım.

Bahçe yolu ilk avluya açıldığında ve ortada duran figür ortaya çıktığında, bu soru zihnimde yankılanıyor. Kraliçe Tris, beyaz kürkle süslenmiş uzun pembe brokar pelerinine sarılmış, bana sırtını dönmüş durumda. Saçları hiç bu kadar dağınık görmemiştim, başının üstünde düşük ve karışık çalı çiçekleri, solmuş çiçek yaprakları var.

Boğazımı temizleyip geldiğimi duyurmak üzereydim ki, dikkatini benden uzaklaştıran şeye gözüm takıldı. Gül kuvarsından yapılmış bir heykelin önünde duruyordu ve heykelin başına oyulmuş gülümseyen yüzü gördüğümde, göğsümden bir hıçkırık kopmak üzereydi. O benim babamdı. Gördüğüm çoğu kraliyet heykelinde olduğu gibi heybetli bir gururla ya da korkutucu bir zarafetle durmuyordu, sakın bir özgüvenle duruyordu. Başında bir taç oyulmuş, ama elinde asa ya da başka bir kraliyet sembolü yerine bir fırça ve palet tutuyor.

Onu görünce kalbim acı ve sevinçle doluyor. Sanatçı onu sanatla yakalamış. Bu... o. Güzel. Nazik. Kabul edici. Hayatım boyunca benim için yaptıklarına hayranım. Ben sadece kalıp ona resim yapmasında yardım etmek isterken arkadaş edinmem için ısrar ettiğinde, saraydan ayrılıp kendim için bir şeyler yapmam için beni cesaretlendirdiğinde... her zaman benim iyiliğimi düşünüyordu. Benim henüz keşfetmediğim şeyi o biliyordu: gerçek yüzümü gösterme yeteneğim olduğunu. Tıpkı onunla öğrendiğim gibi, kalbimi açıp güvenebileceğimi. Böyle bir fikre nasıl isyan ettiğimi hatırlayınca gözlerim doluyor. Son kavgamızda ona ne kadar kötü şeyler söylediğimi. Daha da acı verici olan ise, o her şeye anlayışlı bir gülümsemeyle katlanmış olması.

Titrek bir nefes verip dikkatimi kraliçeye geri verdim. Hâlâ geldiğimi fark etmemişti. Bir adım daha yaklaştım ve büyümin etrafımda uğuldadığını, sıkılaştığını, boğduğunu, koruduğunu hissettim. Dönüp gözlerime bakacağı anı bekledim.

Onu yerinde tutabilirdim. Tris'e karşı hep öyle yapmıştım.

Ama artık böyle olmak istemiyorum. Beni korumak için büyümüze ihtiyacım yok, çünkü ona bağımlılığımın kaynağı olan korkuyla yüzleştim. Artık gerçeği biliyorum. Ve ondan daha güçlüyüm.

Yavaşça nefes vererek büyümü serbest bırakıyorum ve kraliçeye yaklaşıyorum.

"Majesteleri," diyorum, yanına ulaşp beceriksiz bir reverans yaparken. Saraydan uzak kaldığım aylar beni paslandırmış gibi.

Yavaşça bana döner ve gözleri benimkilerle buluştuğunda kaşlarını çatıyor. Sihirime uzanma dürtüsü beni sertçe vuruyor ama pes etmiyorum. Bunun yerine, onun bakışlarını tutuyorum. Bırakın bana baksın.

"Demek gerçekte böyle görünüyorsun," diyor Tris, sesi hiç duymadığım kadar yumuşak. Hiç şaşırmış gibi görünmüyor.

"Sen... sen biliyor muydun..." Sözlerim boğazımda düğümleniyor. "Torben bugün bana senin sihrinden bahsetti," diye açıklıyor.

Onu *Huntsman* değil de *Torben* olarak çağırmasına şaşırdım. Onun ilk adıyla hitap edildiğini hiç duymamıştım. Tabii ben söylediğim zamanlar hariç. Sırrımı artık bildiği için içimde bir parça endişe duyuyorum. Bu sır, geçmişte açığa çıktığında bana pek fayda sağlamamıştı. Marybeth'e bile söylemek zarar verici olmuştu. Beni ve büyümü kabul etmiş olabilir, ama bu bilgiyi düşmanıma aktarmaya çalışmıştı. Myrasa'nın müdahalesi, bu bilginin Danielle'in eline geçmesini engelleyen tek şeydi, ama o da bu bilgiyi kötü niyetle kullanmıştı.

Myrasa'yı düşününce midem bulanıyor. Ateş, kan ve sarmaşıkların anılarını nefesimle uzaklaştırıyorum. Bulanık su ve acımasız yeşil gözlerin...

"Bu daha dün bitti," diyor Tris, beni karanlık düşüncelerimden kurtarıyor. Bakışlarını heykele çeviriyor.

Ben de babamın benzerliğini incelerken, konunun değişmesine minnettarım. Kraliçenin huzurunda kaslarım gerilse de, bugün olanları hatırlayınca midem bulanıyor olsa da, heykele bakarken içime bir huzur çöküyor. Yakından bakınca daha da çarpıcı. "Sanatçı harika bir iş çıkarmış."

"Evet, öyle." İkimiz de yan yana durup ikimizin de sevdiği figüre hayranlıkla bakarken, aramızda birkaç saniye sessizlik hakim olur. Yüzünü tekrar bana çevirir. "Benden nefret etmek için binlerce nedenin olduğunu biliyorum."

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum. İnkâr edemem, bu yüzden sessiz kalıyorum.

O devam etti. "Hepsi için özür dileyebilirim, ama bir tanesi hariç. Bana ne kadar kızgın olursan ol, anneni öldürdüğüm için özür dilemeyeceğim. Kraliçe olarak, haklı bir neden olduğu sürece, mahkememde uygun gördüğüm şekilde hüküm verme hakkım var. O sadece Edmund'un ölümünden sorumlu değildi, aynı zamanda sana da bir tehdit oluşturunuyordu. Benim sarayıma. Tek pişmanlığım, ona yaptıklarımı senin görmüş olman. Hiçbir çocuk ebeveyninin ölümünü izlememeli, hele ki her ikisinin de ölümünü."

Şaşkına dönmüşüm. Onun samimiyetine şaşırmış, sadece bakabiliyorum. Tam olarak bir özür sayılmazdı, ama söylediklerinin yine de bir değeri vardı. "Onun ölümünden seni sorumlu tutmuyorum," diyorum sonunda ve sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, bunların doğru olduğunu biliyorum. "Sana teşekkür ederim, çünkü bunu kendim yapamazdım."

"Sen de böyle bir yükü taşımak zorunda kalmamalısın," diyor. "Diğer her şey için, Astrid, çok üzgünüm. Senin büyüne verdiğim tepki yüzünden duyduğum utancı kelimelerle ifade edemem. Senin hakkındaki gerçeği hemen öğrenmiş olsaydım..." Sanki tekrar düşünüyormuş gibi sözünü kesiyor. "Hayır, ben de o durumda nasıl tepki verirdim bilemiyorum. Ruhumun derinliklerinin yüzümde yazılı olduğunu bilmek... Bunun nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyorum. Şu anda tek bildiğim, büyüü sana karşı kullanmayacağım ve gücünü istismar etmeyeceğim. Söz veriyorum."

Onu doğru duyduğuma inanamıyorum. Düşmanım olarak gördüğüm, beni onun kadar nefret ettiği bu kadın... bana bir söz verdi. Bir peri sözü, bağlayıcı bir söz. Boğazım düğümleniyor. "Bunu takdir ediyorum."

"Daha önce de söylediğim gibi, benden nefret etmek için binlerce nedenin var ve hiçbirini sana yüklemiyorum. Ama sana en ufak bir şekilde telafi etmeme izin verersen, senin gerçekte nasıl biri olduğunu tanımama izin verersen, onur duyarım."

İçimde duygular savaşıyor, acı öfke ile sıcak bir umut karışıyor. Bana davranışları için onu affetmeye hazır değilim, ama kalbimde filizlenmeye başlayan bağ kurma arzusunu da inkar edemiyorum. Umudum çok büyümeden, mantığımla ona karşı koyuyorum. "Artık babamla olan evliliğinle bana bağlı değilsin, Majesteleri. Bilmelisin ki... o ve ben asla... o benim babam değildi."

"Ama o senin baban," diyor, verdiğim habere şaşırmamış gibi. Zaten biliyor muydu? Babam bana söylemeden ona söylemiş mi? Bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyorum.

Tris tekrar konuşur. "Kan bağı benim için önemli değil, önemli olan Edmund'un seni kızı olarak sevmiş olması. Ben hayatına girmeden önce sen onun her şeyinmişsin. Senin için her şeyi isterdi. Torben Davenport'a yapmaya çalıştığım şeyi bilseydi, o..."

Elini titrek dudaklarına götürüyor ve heykelin üzerine gözyaşlarıyla dolu bir bakış atıyor. "Beni kesinlikle hor görürdü, ama şu anda kendimi hor gördüğümün yarısı kadar. Bu yükü çok uzun bir süre omuzlarımda taşıyacağım."

"Lütfen sahte bir görev duygusu yüzünden benim varlığımdan rahatsız olma," diyorum, göğsümde hala savaşılan duygulara rağmen ses tonumu sabit tutarak. "Seni buna mecbur bırakmayacağım."

O da bakışlarını bana çevirir. "Astrid, benim üvey kızım olarak kalmanı istiyorum. Senin üvey annen olarak görülmeye layık biri olmak istiyorum."

Edmund için, evet, ama kendim için de. Belki izin verirsen, senin için bile. Benden beni affetmeni istemiyorum. Sadece... denememe izin ver. Seni tanımama izin ver."

O anda, Torben'in koku alma duyusuna sahip olmayı diledim, böylece onun gerçekte ne hissettiğini anlayabilirdim. Bağlanma arzum ne kadar güçlenirse, şüphem de o kadar güçleniyordu. Hayatım boyunca buna tutundum, her zaman başkalarının bana sırtını dönmesini bekledim.

Ama... artık her şey farklı. En azından öyle olmasını istiyorum. Geleceğin ne getireceğini, gerçek yüzümü gösterebildiğimi bilerek hayatın nasıl olacağını bilmiyorum. Arkadaş edinmenin daha kolay mı, düşman edinmenin daha zor mu olacağını bilmiyorum. İçimde hiçbir şeyin değişmeyeceğini düşünen korkmuş bir yan var. Tüm zorluklarımın sihrimden değil, benden kaynaklandığını düşünen bir yan.

Yine de, bu soğuk korkunun ortasında parlak bir ışık var. Sabit bir gerçeğin parıltısı. Torben'e aşık olmak, başka nelerin mümkün olabileceğinin sadece bir ipucuydu. Kurulabilecek başka türden ilişkiler var. Kurulabilecek başka bağlar. Tanışılacak başka kalpler.

Belki de üvey annemle başlamak iyi bir fikir.

Gülümsemeye zorlayamıyorum, ama başımı sallayabiliyorum. "Tamam," diyorum. "Ben... ben de seni tanımak isterim."

Tris'in dudakları belirsiz bir gülümsemeye kıvrılır ve gözleri bir kez daha yaşlarla dolar. "Onda çok fazla seni görüyorum."

Kalbim hızla atıyor. Babamla benim kan bağı olmadığını tekrarlamak için ağzımı açıyorum, ama onun kastettiğinin bu olmadığını anlıyorum. O, benden babama benzeyen yanlarımı görmüyor, benim içimde her zaman yaşayacak olan yanlarını görüyor. Babamın bana şefkatle aştığı nitelikleri.

Boğazını temizler ve hızla kirpiklerinin altından parmağını siler. "Şimdi, soldaki yolu takip edersen, eminim çok daha görmek isteyeceğin birini bulacaksın."

Ne demek istediğini anladığımda kalbim hızla çarpmaya başladı. Onun başını sallamasını izin olarak kabul edip, gösterdiği yoldan hızla ilerledim. Yan tarafta, tanıdık çiçek yaprağına benzeyen peri yaratıklarının ışıklarıyla aydınlanan küçük bir avlu açıldı. Cerapis perileri, dalları başımın üzerinde şemsiye gibi açılmış devasa bir kiraz ağacının altında vızıldıyorlardı. Gözlerim ağaç gövdesinin önünde duran adama takıldığında kalbim hızla çarpmaya başladı.

Torben, onu son gördüğümünden beri temizlenmiş ve giyinmiş görünüyor, açıklığa çıktığında giydiği çamurlu, kanlı kıyafetleri artık üzerinde yok. Ona koşarak sarılırım, o da beni kollarına alır. Onu görmeyeli sadece birkaç saat oldu, ama sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor. Özellikle de olan biten her şeyden sonra kafamın pek yerinde olmadığı için.

Şimdi onun kokusunu içime çekiyorum, odunsu kokusunun, kollarının dokunuşunun, saçlarıma değen nefesinin sıcaklığının tadını çıkarıyorum. O, tekrar tekrar adımı söylüyor. Birkaç dakika öyle kalıyoruz, rahat bir sessizliğe dalıyoruz, kelimelere gerek yok, sadece birbirimizin kucaklaşmasına ihtiyacımız var. Ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum. Ona söylemem gereken bir şey varken olmaz.

Duygularımdaki değişimi hissetmiş olmalı ki, nazikçe geri çekildi. Ancak elleri omuzlarımda kaldı, sıcak ve güçlü. Çenemi kaldırıp gözlerine baktım, altın rengi gözleri perilerin ışığı altında parlıyordu. Onu görmek o kadar güzeldi ki, kararlılığım neredeyse çöküyordu.

"Sana kızgın olmam gerekirdi," diyorum. Yumuşak ses tonumdan neredeyse irkiliyorum, çünkü hiç kızgın gibi gelmiyorum.

Anladığını fark edince gözleri aşağıya doğru eğildi. "Bugün sana yaptıklarım için."

"Kendini feda edebilmek için beni yatağa kelepçelediğin için." Bu sefer sözlerim uygun bir sertlikle çıkar.

Çenesi, tartışıp tartışmamayı düşünür gibi bir yandan diğer yana kayar. İkimiz de onun beni kurtaracağını düşündüğü şeyi yaptığını biliyoruz. Sonunda, Tris ile görüşmesi onları açıklığa götürdü. Kraliçenin Myrasa'yı idam etmesine yol açtı.

Yine de, yaptığı şeyi mazur göstermez. Bana hissettirdiklerini. Gözlerini titretmeden bakıyorum. Büyü kullanmadan. "Benim için en iyisi olduğunu düşünsen bile, benim adıma böyle kararlar vermeyi asla istemiyorum. Kendini benim için feda etmeye karar veremezsin."

Boğazı titriyor. "Özür dilerim, Astrid. Sadece eylemlerim kaçmaya çalıştığımız şeyin ekmeğine yağ sürdüğü için değil. Sadece bir kelpie tarafından yakalanıp neredeyse öldürülmene neden olduğu için değil. Ama bu benim hatamdı. Neden yaptığımı sana anlatabilirim, ama sen zaten biliyorsun. Ve ben..." Elini saçlarından geçiriyor, bakır rengi bukleleri sinir bozucu derecede sevimli bir şekilde dışarı çıkıyor.

"Sen de benim yerinde olsan aynısını yapardın," diyorum, dün gece duygularımızı itiraf ettiğimizde vardığım gizli sonuca geri dönerek. Geleceğimizin belirsiz olabileceğini biliyordum. İkimizin de kaderinin pamuk ipliğine bağlı olduğunu biliyordum. Ve kendime, Torben'in hayatının bozulmuş bir anlaşma yüzünden elinden alınmasına izin vermeden kraliçeye teslim olacağımı itiraf ettim. "Artık öyle terk edilmenin, sevdiğim biri benim hayatımı onunkiyle takas etmeye çalışırken hayatta kalmak zorunda kalmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Bunun yanlış olduğunu biliyorum."

Bana hüznü bir gülümsemeyle baktı. "Haklısın. Görevimizi birlikte tamamlamaya söz vermiştik ve ben bu sözümü tutmadım. Güvenini sinsi bir şekilde suistimal ettim. Çok üzgünüm. Umarım sana, benim sadece vahşi bir avcı olmadığımı kanıtlayabilirim. Başkalarına güvenmeyi ve kalbimi açmayı öğrenmem gereken çok şey var."

Gülümsemesine karşılık veriyorum. "Ben de öyle. Sence... birlikte öğrenebilir miyiz?"

Gülümsemesi genişler. Yelek cebine uzanır ve bir kağıt çıkarır. Kağıdı açtığında, Davenport Malikanesi'nin tapusunu gördüm. "Sadece mütevazı bir çiftçiye sevgine layık görürsen."

Ağzım açık kalır. "Kraliçe malikaneyi sana geri mi verdi?" "Ve söz verdiği gibi avcı görevimden de azat etti." "Ama sen anlaşmanı yerine getirmedin."

O sırtıttı. "Evet, ikisini de. Chariot'u ve Astrid Snow'un kalbini de ele geçirdim." Göğsünü okşadı, bu da beni sadece şaşkınlıkla kaşlarımı çatmaya itti. "Bana kalbini verdin, hatırlamıyor musun? Ben de sana benimkini verdim."

Kiraz bahçesinde söylediğimiz sözler zihnimde yankılanıyor. "Zekice, ama Tris'in bundan hiç hoşlandığını sanmıyorum."

"Eğlenmedi, ama açıklamama izin verdi. Benim haddime değil belki, ama ona senin büyüden bahsettim. Onda gördüklerinin sadece kendisinin yansıması olduğunu söyledim. O sözler... onda bir şeyleri değiştirdi."

Kraliçeyle konuşmamdan sonra buna katılmaktan başka çarem yok. O sıcak umut göğsümde yeniden çiçek açıyor, zihnimin kenarlarında dans eden endişe ve korku bulutlarını dağıtırken.

"Her şeyi tamamlamama yardım ediyor," diyor. "Son birkaç saattir bu işle uğraşıyoruz. Alfa Konseyi ile bağlarımı koparıyor, borçlarımı ödüyorum, mülkleri resmi olarak kendi adıma devrediyorum." Yüzü biraz asılıyor. "Bir bakıma, avcı olarak hizmet ettiğim zamankinden daha fakirim. Artık yemek, konaklama ve kıyafetlerimi ödemek için gösterebileceğim özel bir madeni param yok. Bundan sonra istediğim her şey için çalışmam gerekecek. Bu sabah, özgürlüğümle ne yapacağımı sorduğunda konuştuğumuz gibi. Şu anda toprağı kendim işlemem, elle sürmem, tek başıma bakmam gerekiyor, ta ki..."

"Yalnız olmayacaksın," dedim ve ona şakacı bir şekilde ittim. "Bu sabah başka ne konuştuğumuzu hatırlamıyor musun? Senin yanında benim de *bir şeyler* yapabilir miyim diye sormuştum."

Bana alaycı bir gülümseme atıyor, ama gözlerinde endişe var. "Evet, hatırlıyorum.

Ama sen bir prensesin. Ben... ben sadece..."

Yaklaşp elimi onun kalbinin üzerine koydum. "Sen benim sevdiğim adamsın. Ve bir prenses olsam da, burada yaşamak için herhangi bir söz vermedim." "Bu lüksü, harap bir malikane ve bakımsız bir çiftlikle mi takas edeceksin?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Bir genelevde çalıştım. Çöp kutularının arkasında yaşayan kediciklerle arkadaş oldum. Neden bir çiftlikte çalışamayacağımı düşünüyorsun?"

"Çiftlikte çalışmanı istemiyorum," dedi.

Tartışmak için ağzımı açtım ama o önce konuştu.

"Bu sabah bahsettiğin *şeyi* yapmanı istiyorum. Seni tatmin edecek bir şekilde sihrini kullanmanın bir yolunu bul. İstersen benim yanında çalışabilirsin, ama

şu anda *senin* için yaşamak daha önemli. Baban da bunu isterdi, ben de istiyorum."

Onun sert ve kararlı sesi göğsümü panikle dolduruyor. "Sen... benden ayrılıyor musun? Yoksa ara mı veriyoruz?" Nefes nefese soruyorum. "Bekle, biz hiç flört etmedik ki? Ben... Ben hiç o kadar düşünmemiştim, çünkü..."

O, sözlerimi bir öpücükle yutuyor ve beni kollarına alıyor. "Öyle bir şey demedim Astrid," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Eğer beni kabul edersen, benim eşin olmanı istiyorum."

Eş kelimesi kalbimi hoplatıyor. Fae'ler romantik bir ilişki içinde oldukları herkese eş demezler. Bu terim sadece ciddi ilişkilere verilir. Evlilikten daha az resmi ve kalıcıdır, ama bazı faeler için en yüksek bağlılık biçimidir. Daha iki hafta önce bile aşkı asla yaşayamayacağıma emindim. Kim olduğum için gerçekten görülüp sevilme nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyeceğime.

Ama şimdi...

Şimdi aşk göğsümü ısıtıyor, dışarıya taşıyor, sanki parlayan ben değil de cerapis perileriymişim gibi hissediyorum.

"Yan yana büyüyebiliriz," diyor Torben. "Birbirimize dolanarak ya da paralel olarak birlikte büyüyebiliriz. Ama aynı şeyi yapmak zorunda değiliz. Ya da... aynı ağaç olmak zorunda değiliz."

Şimdi ne demek istediğini anlıyorum ve büyümem ve öğrenmem gereken çok şey olduğunu fark ediyorum. Zaten her zaman yaptığım şeyi yapmaya çalıştım: beni gören tek kişiye tutunmak, kendimi onun yaptığı şeye göre şekillendirmek. Ama babam benim için daha fazlasını istiyordu ve dürüst olmak gerekirse... ben de öyle.

"Haklısın," diyorum ve bu itiraf içimi ürpertir. Beni bekleyen olasılıklar karşısında hayranlık ve korku karışımı bir titreme. Hiç sahip olamayacağımı düşündüğüm bir geleceğe sahip olmanın getirdiği korkutucu ihtimal.

Bundan sonra gelecek her şey - her sevinç, başarı ya da başarısızlık - benim tarafımdan ekilecek. *Benim tarafımdan*. Gerçek benliğimle. Nasıl olacağını bilmiyorum, ama buna hazırım. Kendimle bu yolculuğa çıkmaya. Ve onunla.

"Seni kabul ediyorum, alçakgönüllü çiftçi Torben Davenport," diyorum alaycı bir tonla, "ama şartlarım var. Aslında, bir tane."

Gözlerime bakacak kadar geri çekildi. "Neymiş?" "Kaç tane kedi yavrusu alabilirim?"

Göğsü kahkahayla titrerken dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırır. "İstedğin kadar kedi yavrusu."

EPILOG

BİR YIL SONRA

ASTRID

Binlerce insan yüzümü gördü, ama o binlerce insan içinde sadece bir avuç kadar benim gerçekte nasıl göründüğümü biliyor. Sihirimi kontrol etmeyi öğreneli bir yıl oldu. En azından bir dereceye kadar. Her zaman kolay olmuyor. Bazen, yeni biriyle tanıştığımda, yüz ifadeleri, dudaklarının kıvrımı, çenelerinin eğimi gibi şeyler, gözlerim onlarla buluştuğunda sihriime uzanmamı sağlıyor. Ama artık bunu nasıl kontrol edeceğimi biliyorum.

Güvende olduğumu
biliyorum. Görülmekten
korkmuyorum.

Ancak bu güvenlik hissi, bir kişi etrafında hala zayıf. Kraliçe Tris.

Davenport Malikanesi'nin salonunda beklerken göğsümde bir endişe hissediyorum. Üvey annem her an gelebilir. Geçen bir yıl boyunca bana verdiği söz tutmuş olsa da, ara sıra eskiden nasıl olduğunu hatırlamadan edemiyorum. Onu eskiden nasıl gördüğümü... ve onun beni nasıl gördüğünü. Sanırım onu affetmeye yakınım. Ya da belki çoktan affettim. Belki de bu yüzden onu ayda bir kez çaya davet ediyorum.

Ya da belki de Davenport Malikanesi'nin en büyük yatırımcısı olduğu içindir.

Salonun kapısı açılır ve malikanenin kahyası Bayan Morrison, kraliyet konuşmasını duyurur. Torben'in buraya ilk geldiğimizde yatak olarak kullandığı, sadece yenilenmiş olan divandan kalkarım ve kendimi hazırlarım. Sihirim bilincimin sınırlarını gıcıklamaya başlar, ama nefesimle onu uzaklaştırırım.

"Majesteleri, Kraliçe Tris," diyor Bayan Morrison, üvey annem salona girerken reverans yapıyor. Kraliçe her zamanki gibi zarif görünüyor, saçlarını süsleyen pembe çiçekler tam açmış. Ben de reverans yapıyorum ve ayağa kalkmak üzereyim ki Bayan Morrison tekrar konuşuyor. "Ve Majesteleri, Deniz Sarayı'ndan Prenses Maisie."

Kraliçenin arkasına bir peri kadını girince zarif duruşumdan neredeyse düşüyordum. Yaşımla aynı gibi görünüyordu, ama sivri kulakları onun tam bir peri olduğunu gösteriyordu, yani bildiğim kadarıyla çok yaşlı olabilirdi. Yine de, rahat tavırları, bol ipek pantolonu ve düğmeleri açık yeleği beni hemen rahatlatıyor. Tris

bana yaklaşıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. Sevgi dolu olmaktan çok alıştırılmış bir öpücük, ama beni biraz gerginleştirse de bu jestini takdir ediyorum.

"Merhaba, Astrid. Bir misafır getirdim, umarım sakıncası yoktur."

Prenses Maisie de beni selamlamak için yanıma gelir, ama normal bir selamlama yerine göğsüme bakarak, "Oooh, bunlar silvaran istiridye incileri mi?" diye sorar.

Ne dediğini anlamam biraz zaman alır. İpeksi pürüzsüz altın şifon ve fildişi dantelden yapılmış elbiseme bakarım ve derin yakadan belime kadar uzanan düğmeleri fark ederim. Daha önce fark etmemiştim, ama bunlar gerçekten inciler.

"Şey... evet?" dedim, cevabım daha çok bir soru gibiydi. Silvaran istiridye incileri olup olmadıklarını gerçekten bilmiyordum, çünkü kıyafetimin dokunuşuna, üzerindeki parlak süslemelerden daha çok ilgi duyuyordum. Yine de modayı takdir etmeye başlamıştım, bu benim için yeni bir deneyimdi. Büyümü kontrol etmeyi öğrenmeden önce, her zaman en rahat veya en kolay ulaşabileceğim kıyafetleri giyerdim. Artık insanların gerçekte nasıl göründüğümü görebildiğini bildiğim için - cömert hissettiğinde bana ünlü terziler göndermeye ısrar eden üvey annemden bahsetmiyorum bile - görünüşümle gurur duymaya başladım. Daha da iyisi, şimdiye kadar varlığından haberdar olmadığı, en rahat kumaşları keşfetmiş olmam.

Ellerimi ipeksi eteğimin üzerinde gezdirerek, şifonun yumuşaklığının sinirlerimi yatıştırmasına izin verdim.

Maisie, gözleri hala göğsüme kilitli, özlemle iç çekiyor. "Elbisenin düğmelerinden birini koparıp cebime atmak için neler vermezdim. Böyle içgüdülerim yüzünden beni azarlayıp bir şeyleri çalmamamı söyleyen birinin olmasını özlüyorum."

Bakışlarımı üvey anneme kaydırıp ona sorgulayan bir bakış attım.

"Bu yüzden buradayız," diyor Tris. "Maisie'nin babası Kral Ronan benim yakın bir arkadaşım ve kızının bir evcil hayvan istediğini söylediğinde, onu nereye götüreceğimi hemen anladım."

"Evet, doğru." Maisie ilk kez gözlerime bakıyor ve gülümsemesi genişliyor.

Maisie'nin birinin ona hırsızlık yapmamasını söylemesini istemesiyle bir evcil hayvanın ne ilgisi olduğunu tam olarak anlamıyorum, ama en azından ziyaretinin amacını anlıyorum. Ona gülümsüyorum.

"Kocam ve ben..." Maisie kahkahayla sözümü keser. "Ona artık öyle diyebilmek çok garip." Elini uzatır ve parmaklarını oynatarak, pembe inci ve elmaslarla süslenmiş gül altın yüzüğe dikkat çeker. "Geçen hafta, yirmi dört saat açık bir düğün salonunda tek boynuzlu atın önünde evlendik."

"Tebrikler," diyorum. Ancak itiraf etmeliyim ki, tavırları çekici olsa da beni biraz tedirgin ediyor. Bazı insanların bu kadar açık olmalarına hala alışamadım.

Öyle mi? Ne tesadüf. Onun söylediklerini anlamaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum. "Yani... kutlamak için evcil hayvan almaya karar verdin?"

"Evet, ve duyduğuma göre sen de bir tür çöpçatanmışsın."

Sakin bir güven duygusu içimi kaplıyor, yeni bir müşteri geldiğinde her zaman hissettiğim heyecanla karışıyor. "Öyleyim."

Tris ve Maisie'yi salondan alıp antreye ^{götürdüm}. Hizmetçiler ve uşaklar telaşla koşuşturuyor, eğilerek selam verdikten sonra malikanenin sayısız görevlerini yerine getirmek için aceleyle uzaklaşıyorlardı.

"Davenport Malikanesi bir yıl önceki halinden neredeyse ayırt edilemez," diyor Tris, sesinde kendini beğenmiş bir gururla Maisie'ye. "Üvey kızım, buraya yaptığım yatırımların karşılığını almak için yorulmadan çalıştı. Ancak," bakışlarını bana çeviriyor, "bu yatırımları yaparken, Torben ve senin burada yaşayacağınızı düşünmüştüm."

İçimden çıkmak isteyen bir iniltiyi bastırıyorum. Bu konuşmayı binlerce kez yaptık. "Evet, ama malikaneyi bir pansiyona çevirmek yatırımını kat kat artırıyor. Konuklarımızdan elde ettiğimiz gelir malikanenin masraflarını karşılamaya yardımcı oluyor ve Davenport Berries'in ürünlerini öne çıkaran kahvaltı servisi çiftliklere destek oluyor. Ayrıca Torben ve benim bu kadar büyük bir eve ihtiyacımız yok."

"Sen öyle diyorsan," dedi Tris, sert bir tonla.

Fuayenin sonuna yaklaşıyoruz, burası artık bir lobidir. İki merdivenin dibinde geniş bir maun masası duruyor. Masada çalışan küçük trole gülümsüyorum. O da gülümsüyor ve iki konuğumun önünde eğiliyor. Ama bana değil. Malikanenin personelinin bana bu şekilde eğilmesine izin vermiyorum. Burada prenses olmak zorunda değilim.

Malikanenin yatak ve kahvaltı için tahsis edilmemiş tek bölümü olan doğu kanadına doğru dönüyorum. Hedefimize yaklaşırken, en iyi yaptığım şeyi yapma zamanının geldiğini biliyorum.

Hoş duygulara odaklanarak — sevgi, rahatlık, güvenlik — sihrimi çağırıyorum ve Prenses Maisie'ye bakıyorum. "Ne tür bir evcil hayvan arıyorsunuz?"

Gözlerime bakıyor ve bir izlenim oluşuyor. Gözlerinde sadakat, omuzlarında duygusal dayanıklılık, dudaklarının köşelerinde mizah görüyorum. "Taşıyabileceğim bir şey," diyor. "Anlatabildiğim kadarıyla, belli bir ağırlığı olsun istiyorum. Ve sarılmaktan hoşlansın."

"Hangi tür hayvanı tercih edersiniz?" diye soruyorum, büyümü bir kez daha değiştirerek. Bu sefer duygularımın dalgalanmasına izin veriyorum. Fazla dalgalanmamaya dikkat ediyorum, çünkü

Parmağını çenesine dokunduruyor ve çenesinde inatçı bir ifade görüyorum, göğsünü kaplayan bir öfke ve kıskançlık. Çok kıskançlık. Bu, onun bir şeyleri çalmakla ilgili sözleriyle alakalı olmalı. Her ne olursa olsun, gördüğüm hiçbir şey onu kötü bir insan yapmıyor. Sadece gerçek bir insan. Hepimiz gibi.

"Belki bir köpek?" diyor. "Ya da bir kaplumbağa."

Büyümü bırakıyorum ve gülüyorum. "Köpek ya da kaplumbağa," diyorum. "Şu anda kaplumbağam yok ama köpek çok var."

Kanatların duvarlarını kaplayan cam kapılara ulaşıyoruz ve her odadaki sevimli sakinleri görebiliyoruz. İlk kapılardan geçince, oyun oynarken veya uyurken yakalanmış kediler karşımıza çıkıyor. Odalarında oyma tırmanma direkleri, yumuşak oyuncaklar ve raflar ile pencere kenarlarına yapılmış yataklar bulunuyor. Bir sonraki odalar ise dış mekanda yaşayan kediler için. Bu odalar önceki odalarla hemen hemen aynı eşyalara sahip, ancak dışa kolay erişim için uzak duvara yerleştirilmiş küçük kapılar da bulunuyor. Ardından, peri yaratıklar ve vahşi hayvanların rehabilitasyonu için ayrılmış birkaç odayı geçip, birlikte çalıştığım hayvan doktorlarının çalıştığı tedavi ve ameliyat odalarına varıyoruz. Sonunda köpek odalarına ulaşıyoruz. Kapının önünde durur durmaz, düzinelerce köpek yavrusu kuyruklarını sallayarak ve dillerini sarkıtarak bize doğru koşuyor.

Maisie, her köpeğin sevimliliğine hayranlıkla bakarak kapıdan kapıya zıplıyor. Belki de o da benim ruh ikizimdir. Tris ise yanımda çok daha soğukkanlı ve sakin.

"Gözüne çarpan var mı?" diye soruyorum, Maisie'nin beşinci kez aynı kapıya döndüğünü görünce yanına yaklaşıyorum. Uygunluğu değerlendirmeden önce müşterilerimin tercihlerini görmeyi seviyorum.

Maisie çömelip avucunu kapıya dayadı ve diğer tarafta camı yalayan üç küçük köpeği görünce kıkırdadı. "Neden hepsini alamıyorum?"

Ben de gülüyorum, çünkü bu duyguyu çok iyi anlıyorum. Aslında, çığlık atıp en yakın odaya dalarak köpek yavrularının arasına atlamamak için tüm irademi kullanıyorum. Ama müşterilerim varken kendimi kontrol etmeyi öğrendim. Tris varken daha da fazla. Çığlık atmayı, sarılmayı ve köpek yavrularının arasına dalmayı onlar gittikten sonraya saklayacağım.

"Özellikle bir köpeğe ilgi duymuyorsanız, ihtiyaçlarınız ve mizacınız Charlotte ile uyumlu bence." Ortadaki köpeği işaret ediyorum, yüzü ezik, karnı tombul bir yavru, bahsettiği ağırlığı sağlayacaktır. "Bir yaşında, sarılmayı ve kucağa alınmayı çok seviyor. Ama bol bol egzersize de ihtiyacı var. Oh, ve suda oynamayı da seviyor." Son kısmı, Bayan Morrison'ın onu Deniz Sarayı'nın prensesi olarak tanıttığını hatırlayarak ekliyorum.

Maisie gözyaşlı gözlerle bana gülümsüyor. "O mükemmel! Karar vermeden önce onunla oynayabilir miyim?"

Maisie ve Charlotte'u, prensesin köpeği tek başına tanıyabileceği özel bir oyun odasına götürdüm. Cam kapıyı kapatıp Charlotte'un kıkırdayan Maisie'yi öpücüklerle boğduğunu izlerken, bunun mükemmel bir çift olacağını biliyordum. Bu tür eşleşmeler konusunda içgüdülerim var. Evlat edinilebilir hayvanları umutlu sahiplerle buluşturmak, aşıkları eşleştirmekten bin kat daha tatmin edici.

Tris, hala burada olduğunu hatırlatmak için boğazını temizler. Ona dönüp bakarım ve ayaklarını yerinden oynatarak, kibirli tavrının sarsıldığını fark ederim. "Sence..." Sözü nü yarım bırakır, sonra tekrar dener. "Sence benim için uygun birini bulabilir misin?"

Dudaklarım genişçe açılır. Dürüst olmak gerekirse, bu soruyu aylardır bekliyorum. Onu mükemmel bir hayvan arkadaşıyla eşleştirecek kadar iyi tanıyorum. Ona beni koridorda takip etmesini işaret ediyorum. "Kuş nasıl olur?"

TORBEN

Çömelip önümdeki kısa çalıdan yuvarlak sarı bir meyve kopardım. Burnuma götürüp kokusunu değerlendirdim; karanfil benzeri baharatla karışık yoğun bir çilek kokusu. Ağzıma attım ve ilk ısırık dudaklarımda bir gülümseme yaydı. Tadı kokusuna benziyordu, ama kremsi bir vanilya notası da vardı.

"Mükemmel," diyorum kendi kendime ve Astrid'e vermek için üç tane daha koparıyorum.

Onun adını düşünür düşünmez, kokusu farkındalığının üzerine yayılır, etrafımdaki toprağın, yaprakların ve meyvelerin kokusunu bastırır. Dönüp bakınca, malikaneden bana doğru yürüyen onu görürüm. Öğleden sonra güneşi, altın rengi elbisesini parlatır ve kısa, koyu renkli saçlarındaki mavi tonları vurgular. Onun ne kadar güzel olduğunu asla unutamayacağım. Yüzünü benden sakladığı anı hala hatırlıyorum. Dünyadan sakladığı anı. Tabii ki, kendini büyüyle saklaması bana onu tamamen farklı bir açıdan, önce içinden tanımama fırsat verdi. Bu pişman olabileceğim bir şey değil.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp ona parlak sarı meyvelerden birini uzattım. Kaşlarını çatarak elinden alır. "Olgun olduğundan emin misin?" "Güven bana."

Meyveyi ağzına atmadan önce yüzünü buruşturur. Meyveyi ısırır ısırmaz yüzündeki ifade bir anda zevke dönüşür. "Vay canına!" diye mırıldanır ve diğer ikisini de benden kapar.

Dudaklarım alaycı bir gülümsemeye büründü. "Tadını beğendin galiba?"

Sözlerimin imalı tonunu kaçırmaz ve kirpiklerinin altından bana bakar. "Tadını beğendim. Ama daha çok tatmak istediğim başka bir şey var."

Göğsümde bir sıcaklık hissediyorum ve tereddüt etmeden onu kollarıma alıp dudaklarını dudaklarıma bastırıyorum. Dudaklarıma yumuşak bir inilti duyuyorum ve öpücüğümüzü derinleştirerek onu hafifçe havaya kaldırıyorum. Kollarını boynuma dolayarak kendini bana bastırıyor. Onu daha da yaklaştırıp daha yükseğe kaldırıyorum, bacaklarını belime dolayana kadar onu havaya kaldırmak için kendimi zor tutuyorum.

Ama... izleyicilerimiz var. Yakındaki tarla işçileri ve işçilerin dikkatini hissediyorum, ancak çoğu bizim sevgi gösterimize sadece eğleniyor. Böyle bir durumda bizi ilk kez görmüyorlar.

Onu tekrar ayaklarının üzerine indirip dudaklarımı onunkilerden yeterince uzaklaştırarak fısıldadım, "Köpek gibi kokuyorsun."

O alaycı bir şekilde nefesini verip omzuma hafifçe vurur. "Ben... bahanem yok. Bir köpek yavrusu yığını başlatmış olabilirim, ya da başlatmamış olabilirim."

Kıkırdamakla kendimi zor tutuyorum. "Lütfen üvey anneni de katmışsındır, söyle."

"Tabii ki hayır. O gidene kadar bekledim, çok teşekkürler. Ama onu eve mavi bir muhabbet kuşuyla gönderdim."

Gerçekten şok olmuş gibi başımı geri çekiyorum. "Onu gerçekten evcil hayvan almaya ikna ettin mi?"

"Bence bir kuş ona yakıştır."

"Haklı olabilirsin," diyorum.

"Hala işin var mı, yoksa..." Başını yana eğiyor ve ne demek istediğini anlıyorum.

Elini elime alıyorum. "Hayır, eve gidebiliriz."

Parmaklarımızı birbirine kenetleyerek çilek tarlalarının arasında ilerliyoruz, yol boyunca işçilerimize selam verip sohbet ediyoruz. Astrid baş bahçivanımızı görür ve beni bırakıp az önce tattığı lezzetli çileği övmek için yanına gider. Onun bu kadar samimi olmasına sürekli şaşırıyorum. Geçmiş ve hala devam eden korkuları nedeniyle bazen zorlandığını biliyorum, ama bunları hiç beklemediğim şekillerde aşmış ve iş ortaklarımız, çalışanlarımız ve personelimizin kendilerini değerli hissetmeleri için her zaman çaba gösteriyor. İtiraf etmeliyim ki, bu tür samimiyet konusunda biraz gerideyim. Huntsman'ın sorumluluğunu üstlenmek beni soğuk ve mesafeli yaptı, zaten önceden de pek sosyal bir insan değildim. Sanırım o yüzden kumarhaneleri o kadar çok seviyordum. Kimseyle arkadaş olmak zorunda kalmadan insanlarla etkileşim kurabiliyordum. Ama öğreniyorum.

Astrid bana geri dönüyor ve yolumuza devam ediyoruz. Kısa süre sonra, kiraz bahçemizin sonsuz pembe yaprakları, düzgünce kesilmiş çitlerin üzerinden görünmeye başlıyor. Burası, çiftlikte kendime sakladığım tek yer. Kiraz ağaçlarına bakacak kimseye güvenmediğimden değil. Daha çok, bu bahçenin benim için özel bir anlamı var. Astrid'e ilk kez onu sevdiğimi söylediğim yer burası.

Burası aynı zamanda tek katlı taş bir kulübe olan küçük evimizi inşa ettiğimiz yer. Kır evini ve bahçeyi çevreleyen alçak bir çit ve çalılar, çiftlik en yoğun olduğu zamanlarda bile bize özel bir alan sağlıyor. Kır evi altı ay önce tamamlandı ve şükürler olsun ki tam da o zaman malikane bir pansiyon olarak faaliyete geçti. Şimdi o kadar yoğun ki, orada yaşamayı hayal bile edemiyorum.

Başta, malikaneden ayrı yaşamayı önerdiğimde Astrid'in hayal kırıklığına uğrayacağını düşünmüştüm, ama öyle olmadı. Sadece geçmişimi geride bırakmamdan endişelendi. Eski evimi ne kadar sevdiğimi ve babamın bana bıraktığına ne kadar minnettar olduğumu, ama kalbimin her zaman çiftliğe ait olduğunu ona temin etmek zorunda kaldım. Özellikle başlangıçta, sadece Astrid ve ben toprağı işlerken, mülkün daha merkezinde olmak istedim. Ancak bu uzun sürmedi. Tris, Astrid'e davranışını telafi etmek için çaresizce uğraşıyordu. Kraliçe, duygularını kelimelerle değil, parayla ifade etmekten daha rahat hissediyor gibi görünüyor. Her halükarda, onun yaptığı birçok yatırım olmasaydı, mülk şu anki haline gelemezdi.

Ön kapıdan girer girmez dört kedi bizi karşılar. Anne kedi hoş geldiniz partisine katılmaya tenezzül etmez, çünkü ön verandada rahatça uzanmıştır. Bunun yerine, kuyruğunu sallayarak selam verir. Dört yavru kedi — artık oldukça büyümüşler ve yavru kedi sayılmazlar — ayaklarımızda dolanırlar. Astrid diz çöküp üç yavru kediye okşarken, dördüncüsü, tabii ki Madeline, bacağıma tırmanıp omzuma oturana kadar durmuyor. Görünüşe göre, kendini papağan sanmaktan vazgeçmemiş.

Yavru kediler bizden sıkılınca, kulübemize girmek için küçük kahverengi kapıya doğru yönelirim, ama Astrid elimi çeker. "Henüz giremeyelim," der, gözleri yaramazca parıldayarak.

Beni tekrar evimizin yanındaki pembe ağaçlara doğru çekince kalbim hızla çarpar. Onu ikinci kapının ötesine, تنها korumuza kadar takip ederim. Cerapis perileri gececil oldukları için etrafta uçmuyorlar, ama başımızın üzerinde çok sayıda arı ve kelebek vızıldıyor.

Astrid elimi bırakıp korunun ortasında durur. Bana dönünce, mercan rengi dudakları eğri bir gülümsemeyle kıvrılır. "Torben, bunların," eliyle elbisesinin önündeki küçük düğmeleri gösterir, "silvaran istiridye incileri olduğunu biliyor muydun?"

Kaşlarımı kaldırdım, yanardönük gülümsemem onun gülümsemesini yansıtıyordu. "Bilmiyordum."

Parmağını sıra boyunca geriye doğru kaydırır, sonra en üstteki düğmeyi açtı. Gözlerimi ondan ayırmadan, bir düğmeyi daha açtı. Sonra bir tane daha. Altında hiçbir şey olmadığını fark edince nefesim kesildi. Son zamanlarda peri modasını denediğini biliyordum, çoğu korse giyilmeyen kıyafetlerdi, ama ben hala alışamadım. Bu kesinlikle bir şikayet değil.

Önümde bir ağrı hissediyorum ve o inci düğmeleri açmayı bitirirken dudaklarımı ısıyorum. Başını yana eğip elbisesinin önünü ayırıyor ve nefis yuvarlak göğüslerini ortaya çıkarıyor. "Belki daha yakından bakmalısın."

Bana başka izne gerek yok. Homurdanarak aramızdaki mesafeyi kapatıp onu kalçalarından kaldırıyorum. Sonra onu en yakın ağacın gövdesine hafifçe yaslayıp kulağının dibini ısıyorum. "Sen doyumsuzsun."

"Sadece senin için." Gözleri benimkileri arar ve alaycı sesi ciddileşir. "Seni seviyorum, Torben."

Bu sözler başka hiçbir şeye benzemeyen bir nektar gibidir ve onları duymaktan asla bıkmayacağım. Onlardan onur duyacağım. Onları asla hafife almayacağım, onları hak etmek için çabalamaktan, onlara layık olmak için yaşamaktan asla vazgeçmeyeceğim.

Belki de bahisçi olmayı hiç bırakmadım, çünkü kalbimi açalı bir yıl olmasına rağmen, aşkın günlük bir kumar olduğunu hala çok iyi biliyorum. Bir gün onu kaybedebileceğimi biliyorum. Onu incitebileceğimi. O da beni incitebilir. Aşk her zaman bir risktir. Kavga edeceğiz,

tartışacağız. Ama her seferinde, birbirimize geri döneceğimize bahse girerim.

Her zaman.

Bu korkutucu bir kavram. Ama aynı zamanda çok da güzel. Sonuçta, bu bahsi kaybetmem önemli değil. Önemli olan bahsi oynamış olmam. Her gün tüm kalbimle masaya dönmem. Tüm sevgimle. Ve gerçekten her şeyimi vermem.

"Ben de seni seviyorum, Astrid," diyorum. Sonra, bahsimi kesinleştirerek dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve kendimi aşkımıza bırakıyorum.

A Taste of Poison'ın sonu. Sırada, *Kiss of the Selkie'de* kısaca tanıtılan Briony Rose'un başrolünde yer aldığı Uyuyan Güzel'in yeniden anlatımı var. Kiss of the Selkie'yi henüz okumadınız mı? Şimdi tam zamanı. Bu kitap, bu kitabın epilogunda tanıştığınız prenses Maisie hakkında. [Entangled with Fae serisinin tüm kitaplarını burada bulabilirsiniz.](#)

Ayrıca, *A Taste of Poison'dan* yirmi iki yıl önce geçen *The Fair Isle Trilogy* ile Faerwyvae'nin geçmişine bir yolculuk yapabilirsiniz. Epik büyü ve düşmanlardan aşıklara dönüşen bir romantizm sizi [bekliyor! Bu seriyi burada bulabilirsiniz.](#)

ÜCRETSİZ FAE ÖNCESİ HİKAYESİ

A Taste of Poison'u okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Bu, yazmaktan en çok keyif aldığım kitaplardan biriydi. Umarım siz de sevmişsinizdir! Amazon, Goodreads, BookBub veya kitaplar hakkında konuşmaktan keyif aldığınız herhangi bir yerde **düşüncelerinizi paylaşmayı düşünün lütfen**. Yorumlar hem yazarlara hem de okuyuculara çok yardımcı oluyor.

İletişimde kalmak ve yeni yayınlarımdan haberdar olmak istiyorsanız, haber bültenime kaydolun! **Ücretsiz kısa öykü [To Rule a Fae Throne'u alacaksınız!](#)** Bu öykü, Entangled with Fae romanlarındaki olaylardan yirmi yıl önce Faerwyvae'de geçen, en çok satan Fair Isle Trilogy serisinin öncesini anlatıyor. Bu kitapta kısaca bahsedilen Evelyn ve Aspen karakterleri hakkında daha fazla bilgi edineceksiniz.

Haber bültenime kaydolmak ve ücretsiz kısa öyküyü indirmek için buraya tıklayın: <https://dl.bookfunnel.com/wtgf8st00a>

TESSONJA ODETTE'İN DİĞER ESERLERİ

ENTANGLED WITH FAE - FAE ROMANCE

Kurt Kralın Laneti: Güzel ve Çirkin'in Yeniden Anlatımı Kuzgun

Prensin Kalbi: Sindirella'nın Yeniden Anlatımı

Selkie'nin Öpücüğü: Küçük Deniz Kızı'nın Yeniden Anlatımı

— Ve daha fazlası —

FAIR ISLE ÜÇLEMESİ - FAE FANTASY

Bir Fae Kalbi Oyma

Bir Fae Tacı Takma

Bir Fae Savaşı

Başlatma

UNUTULMUŞ PERİLERİN KEHANETİ - EPİK FANTASTİK

Gölgelerin Tahtı

Kristal Kafes

Alevlerin Kaderi

YA DÜŞÜNCELERİN DÜŞÜNCELERİ

Kafaları Karıştıran

YAZAR HAKKINDA

Tessonja Odette, ailesi, evcil hayvanları ve bol miktarda çikolatayla birlikte Seattle'da yaşayan bir fantastik yazar. Yazmadığı zamanlarda kedi videoları izliyor, köpekleri okşuyor, kızıyla mutfakta dans partileri veriyor veya birçok yaratıcı hobisine vakit ayırıyor. Tessonja hakkında daha fazla bilgi için www.tessonjaodette.com adresini ziyaret edin. _____

İçinde

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekile](#)

[r](#)

[Faerwyvae Haritası Önsöz](#)

[Bölüm](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Epilog](#)

[Ücretsiz Fae Ön Hikayesi](#)

[Tessonja Odette'nin diğer](#)

[eserleri Yazar](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

